NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN YAZARI

ELLE
KENNEDY



UYUMSUZ

Sandover Koleji'ne hoş geldiniz!
Burada kimseye güvenemezsiniz...





Annesinin zengin biriyle evlendiğini öğrenmek, on sekiz yaşındaki genç bir adamın hayatını baştan sona değiştirebilir. RJ Shaw'ın hayatındaki değişim, Sandover Koleji'ne kaydolmasıyla başlar. RJ gibi uyumsuz bir bilgisayar korsanının ait olmadığı bir yer varsa, orası da zengin çocuklarla dolu, tamamı erkeklerden oluşan bir yatılı okuldur. RJ arkadaş bulmak için uğraşmaz. Ta ki Sloane Tresscott ile okulun dışında tanışana kadar. Muhteşem ve keskin dilli genç kadın, RJ'in uzak duramayacağı kadar baştan çıkarıcıdır.

Onun okul müdürünün kızı, yani uzak durması gereken tek kız olması dışında hiçbir sorun yoktur.

Sloane son yılını erkeklerden uzak durmaya ve derslerine odaklanarak geçirmeye yemin etmiştir. Ancak RJ onun kalbini kazanmaya kararlıdır. Genç adam farkında olmadan bazı arkadaşlar da edinir ve Sandover Koleji'nde kaosla geçecek bir yıla hazır hale gelir. RJ bu kolejde hayatta kalmak ve Sloane'un kalbini kazanmak istiyorsa, gizlenmiş tüm sırları kullanmanın bir yolunu bulmak zorundadır.



MASAL PEREST
nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947429
KDV'den muaftır

ELLE KENNEDY

UYUMSUZ



Çeviren: Neslin Gizem Efeoğlu

NEMESİS
KİTAP

BÖLÜM 1
RJ

"Hepsini ye, dostum. Evleniyorum."

Bu sabah mutfağa girdiğimde annemin ağzından çıkan ilk sözcükler bunlardı. Doğal olarak hâlâ rüya gördüğümü sanmıştım. Ocağın başında krep yaparken aniden gelişen evliliğinden bahseden kişi *gerçekten* benim annem olamazdı. Şüphesiz ki her şeyin anlamsız olduğu o ölümcül rüyalardan birinde sıkışıp kalmıştım.

Ama hayır, uyanıktım. Uyanıktım ve görünüşe göre annemin orta yaş krizinin ortasındaydım. Son birkaç aydır yeni bir adamla çıktığını biliyordum ama üstüne pek düşünmemiştim. Annemin ilişkileri asla uzun sürmezdi.

Ve yaklaşık sekiz saat sonra işte buradaydım; üzerime oturmayan bir smokin giymiş halde, üvey kardeşim demem gereken -benim kadar gafil avlanan- bir yabancının yanında oturmuş, tabağımdaki somon parçalarıyla oynuyordum.

Bu arada, sözde sorumluluk sahibi ebeveynlerimiz de dans pistinde birbirlerini okşayarak 90'ların R&B şarkılarının yavaş temposunu bir kâbusa çeviriyordu.

Aklımdaki son şey biriyle takılmaktı. Şu an gözlerime saldıran ebeveyn seksi görüntülerini beynimden atmak haftalar alacaktı. Fenn yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalıydı ki kıkırdayıp boş bir bardağı bana doğru itti.

"Evet." Başını iki yana salladı. "Ne yeri ne de zamanı. Babamın yan odada olduğunu bilirken mastürbasyon yapmak gibi bir şey. Sertleşemezsin. Doğru gelmiyor, anlarsın ya?"

Bu çocuk, gereğinden fazla bilgi paylaşmayı pek seviyordu.

"Şanslıyım," diye ekledi omuz silkerek. "Pek ortalarda olmaz."

Annem dans pistinden bize el salladı. Sonra Fenn'in babası beyaz saten elbisesinin üzerinden kıçını kavradığında varlığımızı hemen unuttu. O kadar iştahla sıkıyordu ki neredeyse araya girecektim. Düğünler düşünüldüğünde bu sade bir tören sayılırdı, balo salonunda misafirden çok personel vardı. Bu psikolojik savaşın tatbikatı için sadece dördümüz giyinmiştik.

"Bu acı verici," diye inledim yutarken tadını almadığım şeyi başıma dikerken. "Ailen yanındayken televizyonda seks sahnesi izlemek gibi."

"Hayır, seks yapan aileni televizyonda izlemek gibi; hem de onlar yanındayken." Açıkça iğrenmiş ama tuhaf bir şekilde kendinden geçmiş olan Fenn gözlerini ayıramıyordu. Düşündükleri bir yudum şampanyayla unutmaya çalıştı.

"Kendimden hem utanıyorum hem de tiksiniyorum."

Fenn merhamet göstergesi olarak şişeyi bana doğru itti. "İşte dostum. Sorunla başa çıkma mekanizmaları geliştirmek için asla erken değil."

Ağır şişeyi dudaklarıma doğru kaldırdım. "Şerefe."

Pahalı şampanyanın olayı hızlı içilmesiydi. Fenn'in bir an sonra boş şişeyi uzattığını zar zor fark ettim. Ebeveynlerimiz, utanç verici bir film müziği eşliğinde ağır çekimde birbirlerine

sürtünmeye devam ediyordu. Bu arada sadist DJ de acımızdan habersiz halde telefonundan Twitter'a bakıyordu.

"Bu garip, değil mi?" Fenn şimdi işlemeli bir bez peçeteden deforme olmuş origami şekilleri yapmakla meşguldü. "Yani ikisi şu an burada ölse... Diyelim ki biz burada otururken annenle babamın başına bir avize düştü. Ve odanın diğer ucundan bir cam parçası sıçrayıp aortumu kesti, kan kaybından komaya girdim, fişimi çekip çekmemeye yasal olarak senin karar vermen gerekirdi."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Adam bir şişe şampanya içtikten sonra kendini Nietzsche zannediyordu.

"Diyorum ki bu büyük bir sorumluluk. Aile olmak. Birbirimiz hakkında ne biliyoruz ki?" Durakladı, o kadar uzun süre kafa karışıklığıyla yüzüme baktı ki rahatsız olup başımı öne eğdim. Sarhoşlar ani patlamalarıyla bilinirdi. "Adını çoktan unuttum," dedi kendi kendine şaşırarak. "Kahretsin, gerçekten unuttum."

Sırıtmaktan başka bir şey yapmadım. "RJ," dedim, balo salonunu başka bir yavaş ritim doldururken. Tanrım. Yeter. Bu DJ'i öldürmek istiyordum. Bunu bilerek yapıyor olmalıydı.

"Bu bir şeyin kısaltması falan mı?" diye sordu Fenn.

"Doktor beni ayağımdan tutup baş aşağı sallarken annem ve babam alfabeden en sevdikleri harfleri seçmişler gibi değil mi?"

"Öyle mi yapmışlar?"

"Hayır. Remington John'un kısaltması." Kablosuz internet ağına bağlı olan bir MacBook gördüğümde ekranı hafifçe gizleyerek telefonumu çıkardım. Yerinde bir çıkarım olarak "Grandmaster Gash" adıyla görünen makinenin, anca bu müziği çalan kişiye ait olabileceğini tahmin et iştim.

"*Remington* John mu?" dedi Fenn küçümseyerek. "Ne kadar da mavi yakalı," diye devam ettiğinde dipte kalan zengin çocuk pisliği köpürerek yüzeye çıktı.

Dikkatim dağıldı, arka planda Spotify'ı açtım ve konuştuğumuz konuyu hatırlamaya çalıştım. "80'lerde babamın David Carradine'e karşı bir ilgisi varmış. Bilmiyorum. Peki, Fennelly'ye ne demeli? Bir müzikalde geçen bir isim falan mı?"

Aldırmadan omuz silkti. "Babam muhtemelen ismimin eski bir aile adı olduğunu söylerdi. Ama annemin bu adı bir bebek blogundan aldığından oldukça eminim."

Chris Isaac'in *Wicked Game* şarkısının özel bir remiksinin ortasında, bir anda ses sisteminde Weird Al'in gürleyen sesi duyuldu.

DJ kulaklıklarını fırlattı, şarkıların kontrolünün neden kendisinde olmadığını anlamaya çalışırken neredeyse taburesinden düşecekti.

"Ne oldu öyle?" Önce bana baktı, sonra bakışları elimdeki telefona kaydı. "Bunu sen mi yaptın?"

Gözlerimi devirdim. "Keşke. Ben sadece mesajlarıma bakıyorum."

İnternet bağlantısını kesip telefonumu cebime koydum ve annem ile David yanımıza gelirken DJ'in kontrolü geri almasına izin verdim. Terlemişlerdi, gülümsüyorlardı ve yaptıklarından asla pişman değillerdi.

"Pastayı kesmenin zamanı geldi, değil mi?" Annemin içten ve neşeli gülümsemesi, ikimizin de hayatının bir anda altüst oluşu karşısında yaşadığım acı şüpheye bir darbe daha vurdu. Sonra iki boş şampanya şişesini işaret ederek bir kaşını kaldırdı.

Ona *ne yapmamı bekliyordun* dercesine omuz silktim. Üzgün olmadığım için üzgündüm. Yani, kahretsin, Vicodin partisi iyi hissettirmeliydi. Tek başına bu dans pisti şovu bile KGB'nin su tahtası işkencesi gibiydi.

"Haklıydın." David -ya da annemin yeni tam teşekküllü çek defteri- saygılı bir garsonun viskisinin üstüne koyduğu buzlara bakıyordu. Hızlıca bir yudum aldı. "İyi bir grup için bunu baharda yapmalıydık."

Fenn alaycı bir ses tonuyla, "Bu partiyi bizi jete taşıyıp Vegas'a gitmek için hâlâ geç değil," dedi.

Bizim jet dediği gözümden kaçmamıştı. Herhangi "bir" jetten bahsediyor gibi değildi. Bu da Bishop'ların kendi özel uçağı olduğu anlamına geliyordu. Ha siktir! Bu nasıl bir dünyaydı ve ben buraya nasıl gelmiştim?

Fenn boş şişesini kaldırıp yenisini getirmesi için işaret ettiğinde babası, garsonu el hareketiyle durdurdu. Fenn gözlerini kıstı. "Ne, burada kutlama yapmıyor muyuz?"

David, oğluna kısa bir bakış attı. "Bence sen yeteri kadar kutlama yapmışsın."

Annem, "Ben tuvalete gideceğim," dedi. Smokinimin yakasındaki tozları temizlemek için bir adım daha yaklaştı, cam gibi gözleri üzerimde bir süre takılı kaldı. Duygusallaşmasından nefret ediyordum. Hiç benim tarzım değildi. Özellikle de onun geçici kaprislerine, keyfine düşkün hallerine maruz kaldığımda. "Siz çocuklar ben yokken uslu durun."

Hayır. Bana öylece *çocuklar* demesine göz yumamazdım.

O gittikten sonra David garip bir şekilde öylece kaldı; önce saatine, sonra telefonuna baktı. Sanki odayı tarayarak acil ilgilenmesi gereken bir şey arıyordu ama böyle bir şansı yoktu. Bizimle takılıp kalmıştı. Bu hayal kırıklığına uğramış iki genç de başka bir şampanya şişesi in dibini görebilmek için onun uzaklaşmasını bekliyordu.

"Yani..." Dostum, adam can çekişiyordu resmen. Bu hepimiz için utanç verici hale gelmeye başlamıştı. "İkiniz iyi anlaşıyor musunuz? Birbiri izi tanımaya başladınız mı?"

"*Siz* birbirinizi tanımaya başladınız mı?" diye sordu hemen Fenn.

Sesindeki zehri sonradan anladım. Son birkaç saattir Fenn rahattı, konuşması kolay biriydi. Ama belki de bu rahat tavrı ve sırıtışları sadece babası olmayan insanlara mahsustu.

Babası öksürüp smokininin düğmelerini düzeltti. "Evet, peki. Bunun aniden geliştiğini bil..."

"Şiddetli ishal aniden olur," diye araya giren Fenn'in soluk mavi gözleri buz gibiydi. "Çiçek aranjmanları sipariş etmek için zamanın varmış. Bu da kendine gelmek için zamanın olduğu anlamına geliyor." Bana bakış attı. "Üstüne alınma."

Sadece omuz silktim. Hey... Ben bu kasırganın talihsiz bir seyircisiydim.

"Dinle, Fennelly. Anlıyorum..."

"Ben buradayım, tamam mı?" Fenn, düz bir ifade ve küçümseyen bir ses tonuyla babasını susturdu. Şimdi aralarında ne saçmalık varsa araya giriyormuşum gibi hissediyordum. "Tüm bunların bir bencillik yığını olmadığını düşünmemi bekleme."

David'in yüzündeki her çizgi ve kas gerildi. Oğluyla benzerliği dikkat çekici boyuttaydı. Aynı vücut yapısına, aynı buz mavisi gözlere ve kumral saçlara sahiptiler. Ve David, o zar zor yaşlanan adamlardan biriydi. Muhtemelen Fenn'in ağabeyi bile sanılabilirdi. Aynı şekilde insanlar uzun siyah saçları ve kusursuz teniyle annemi de ablam sanırlardı.

"Fennelly." David, oğluna bakarak iç geçirdi. "Sadece deneyemez misin, ha? Birazcık? Birkaç saatliğine?"

Fenn telefonunu çıkarıp mesajları arasında dolanmaya başladı. "Her neyse."

David'in dikkati bana kaydı. Sempati mi yoksa dayanışma mı arıyordu, bilmiyorum ama bende ikisi i de göremeyince çenesini kaldırıp pastayı kontrol etmek için gözden kayboldu.

David Bishop hakkında ne düşünmem gerektiğini henüz bilmiyordum. İlk izleni lerime göre mükemmel bir başlangıç yapmamıştı. Birkaç saat öncesine kadar onun hakkında pek kafa yormamıştım. O sadece, annemin görüştüğü yeni ve rasgele bir adamdı. Karşılaşmayı hiç ummadığım kişiydi. Annem bir mağazadan aldığı kol düğmelerini aniden elime tutuşturmadan önce, bu adamın da annemin yaşadığı ve hızlı bir şekilde art arda değiştirdiği kısa ama yoğun ilişkilerinden farklı olacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Uzun zaman önce ilişki kurmayı hatta isimlerini hatırlamaya çalışmayı bırakmıştım.

"Özür dilerim," dedi Fenn bana. "Garip oldu galiba."

Galiba mı? Yüksek sesle güldüm. "Yani siz ikiniz yakınsınız."

"Dostum. Hiçbir şey, saat altıdaki bir düğün için beni alsın diye saat dörtte jet gönderdiğini unutmamı sağlayamaz, senin burada olman bile. Otuz bin fitteyken yanımda pantolonumun paçalarını kahrolası bir dikiş makinesiyle düzeltmeye çalışan bir terzi vardı."

"Sertmiş." Bir nefes verdim. "Annemle babanın niyetinin ne olduğunu sorardım ama sanırım doğrudan *üst ranzayı mı alırsın, alt ranzayı* mı sorusuna atlamışız."

"Ha siktir," dedi kuru bir tiksintiyle. "Annenin muhtemelen o uçaktaki uçuş görevlisi olduğunu şu an fark ettim. Muhtemelen vuruştukları banyoda otuz bir çektim."

"Tanrım, Bishop. Travmalarını kendine sakla, anlaştık mı?"

Bu lanet olası düğünden sonra bir terapiste ihtiyacım olacaktı.

Fenn matarasından bir yudum aldı. "Peki, senin olayın ne?"

"Olayım?"

"Tabii. Neyle ilgileniyorsun? Yıldırım nikâhlarına katılmadığın zamanlarda neler yaparsın?"

"Şakasını bile yapma." Annem hamile olduğunu söylerse batı sahiline giden bir trene atlardım.

Garsonlar servislerimizi değiştirmek için geldi. Yeni bir şişe tatlı kokulu şarap getirdiler ve Fenn tadım yapmak konusunda geri kalmadı.

"Bu sene lise sona geçeceksin, değil mi?" diye zorladı. "Hangi okula gideceksin?"

Bu durum biraz daha karışıktı. "Teknik olarak bilmiyorum."

"Ah, kahretsin. Şu evde eğitim gören çocuklardan biri değilsin, değil mi?" Sanki bu gece aynı şampanya şişesini paylaştığımızı hatırlamış gibi benden uzaklaştı. "Tüm aşılarını falan yaptırdın umarım?"

"Geçen dönem Windsor'da bir devlet okulundaydım. Ama erken yaz tatiline çıkmam önerildi."

"Kovuldun." İfadesi hafiften etkilenmiş gibiydi. "Hak ettin mi?"

"Bu bir bakış açısı meselesi." Oraya adımımı attığım ilk günden itibaren o müdür bana takmıştı. Kayıtlarıma göz attıktan sonra kararını vermişti. Onu aksine ikna etmek için pek bir şey de yapmamıştım.

"Ne yaptın?"

"Arkadaşım Derek, yangın tatbikatı sırasında okulun otoparkından bir öğretmenin arabasını çaldı."

Fenn'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Güzel."

"Okulun güvenlik ekibi Taco Bell'in önüne bir barikat kurana kadar mahallede dolaşmanın keyfini çıkardık."

"Nasıl, silahlarla mı?"

"Derek'in çoğundan kaçmayı başardığı demir çubuklar attılar ve sonunda bir lastiği patlattılar."

"Taşra çok vahşi."

Ayrıca bunların hepsi tamamen bir saçmalıktı.

Derek adında birini tanımıyordum bile.

Ama beni tanımak isteyen kimseye güvenmiyordum ve bu tür bir bilgiyi rasgele birine verecek değildim. Ebeveynlerimizin evlilik cüzdanı bizi müttefik yapmazdı.

Annem geri döndü ve David'le birlikte bizi de iki katlı beyaz bir düğün pastasının etrafına çağırdı; birbirlerine pasta yedirmelerini izlememizi sağladı. Sonra daha da abartılmış mutluluk ilanlarına devam ettiler. Artık tek düşündüğüm, garsonlardan birini kenara çekip üstünde ot olup olmadığını sormaktı. Gerçi bu noktada bir kaşık arsenikle de yetinirdim.

Annem kadeh kaldırarak "Burada olacağımı hiç düşünmemiştim," dedi ve lafa başladı.

Ağzımı açıp bir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

Dilimi tutmayı başardım ama... Yok artık! Gerçek buydu: Annem arabanın yağını değiştirir gibi sevgili değiştirirdi. Çocukluğum boyunca, ona yüzük takmakla ilgilenmeyen erkeklerle çıkarak vakit geçirmişti. Büyük çabalarına rağmen erkekler onu ya metres bölgesinde tutmuştu ya da "eş statüsüne" uygun birini bulana kadar oyalamışlardı. Annem uçuş görevlisi olarak iyi para kazanıyordu ama birçok erkek tek mal varlığı elindeki bavulu olan bir hatunla evlenmeyi çekici bulmuyordu. Bu durumda bavul da gerçekten onlara ait oluyordu. Erkeklerin ona yıllar boyunca yaşattığı tüm saçmalıklardan sonra, sanırım ilk teklif edenle evlenmesi mantıklıydı. Ve "onu üç aydan daha az süredir tanıyorum" kısmının "çok zengin" kısmıyla dengelendiğinden şüpheleniyordum.

Anneme servet avcısı falan demiyordum - biraz finansal istikrar istemesini ona çok göremezdi ı. Ama her zaman belli bir tipi vardı. David küçük bir ada ülkesinin yıllık gelirine sahip olmasaydı, bu kadar kısa bir sürede düğün pastası yiyeceğimizden şüpheliydim.

Yine de annemin uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu görünmesinden nefret etmemiştim. Belki ortamın aydınlatması ya

da beyaz kokteyl elbisesi yüzündendi ama bu gece özellikle çok güzeldi. On sekiz yıldır sorunlu kıçıma katlanan, hem çalışan hem de bekâr bir anne için oldukça harika görünüyordu. Belki de bu ani şov için ona biraz hoşgörü gösterebilirdim.

"Bunun gerçekleştiğine hâlâ inanmıyorum." Peçeteyle gözünün altını sildikten sonra öksürerek boğazını temizledi. "Yeni bir oğlum olduğu için çok heyecanlıyım, Fennelly. Ve seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

Daha sonra aile ve aşk hakkında konuşmaya devam etti, David ile benim nasıl yakın arkadaş olacağımızı ve -Fenn'in başka düşünceleri olsa da- onun harika bir baba figürü olduğunu anlattı.

Demek istediğim biraz frene bassak fena olmazdı. Bu adamla ilk kez aynı odada bulunuyordum. Yeteri kadar normal birine benziyordu. İyiydi... sanırım. Zengindi, tabii ki. Ama henüz cesetleri nereye gömdüğünü öğrenecek kadar araştırma yapmamıştım ve ona baba demeye başlamayacaktım.

Konuşma sırası kendisine geldiğinde, "Yeniden evleneceğimi hiç düşünmemişti ," dedi David, ardından anneme sıkıca sarılıp Fenn'e bir bakış attı. "Sonra bana gülümsedin, hafifçe göz kırptın ve sanki ilk aşkımı yeniden yaşıyordum. Sana her baktığımda... Sesini her duyduğumda... Yeniden âşık oluyorum."

Fenn sandalyesinde otururken gözlerini devirdi ve kaşlarını çattı. "Keşke annem senin gerçek aşkının önünde durduğunu bilseydi, o zaman ıstırapla geçen on bir kemoterapi ayını atlatabilirdi, değil mi?"

"Fennelly," diye keskin bir ses tonuyla homurdandı David.

Annem, David'in yakalarını tutup onu kendine doğru çektiğinde ortamdan sıvışmak için hazırdım. "Önemli değil, tatlım," diye mırıldandığını duydum. Ardından Fenn'e döndü. "Bununla yaşamanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum," dedi yüzüne yerleştirdiği üzgün gülümsemeyle. "Babanın, an-

nenin anısına değer verdiğini biliyorum ve buna asla saygısızlık etmem. Umarım arkadaş olmaya çalışabiliriz."

Fenn göz teması kurmuyordu. O kendi adasındaydı. Buradan çıkmak için pencereden atlamayı bile tercih ettiği açıkken, onu buraya bağlayan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Her şeyi ayarlayacağız," diye başladı David tekrar. "Hep birlikte çözeceğiz. Umuyorum ki Michelle ve benim sizi ne kadar sevdiğimizi anlıyorsunuzdur." Odanın köşesinden elinde gümüş tepsiyle çıkan garsonu işaret etti. Teps' in üzerinde iki küçük, yeşil deri kutu vardı. "Bugün hepimiz için özel... Anı kalması için küçük bir hediyenin uygun olduğunu düşündüm."

David her birimize üzerinde altın kabartmalı taç olan bir kutu uzattı. Annemin bakışlarıyla bana yalvardığını fark edene kadar "hayır, böyle iyiyim" deme dürtüme karşı savaşarak temkinle bakıyordum. Derin bir iç çekerek kutuyu açtım. Canı sıkılmış haldeki Fenn de yanımda durarak aynısını yaptı. Kutuların içinde aynı Rolex saatler vardı.

David'in heyecanı, Fenn'in ve benim tarafımda olması gereken coşku eksikliğini telafi ediyordu. "Bu, meteorit kullanılarak hazırlanmış, beyaz altın ve siyah bir elastomer kalıp içine oturtulmuş yeni bir bıçaklı kasa," dedi sanki tek kelimesini anlıyormuşum gibi. Kelimenin tam anlamıyla saçma sapan konuşuyordu. "Yarış arabası sürücüleri için -dayanıklı olması amacıyla- tasarlandılar, ancak genç erkekler için biraz daha pratik ve sportif olabileceğini düşündüm."

"Evet, hayır pratik değil, baba." Fenn kutuyu kapattı ama omzunun üzerinden atmadan önce kısa bir süre durakladı. "RJ'in bu saatle devlet okulunun yemekhanesinden silah zoruyla kaçırılması sence ne kadar sürecek?"

Annemin şeytani bakışlarını görmeden önce bir kahkaha patlattım. "Ne? Haksız değil." Sonra uslu durmam gerektiğini hatırladım. "Yani, teşekkür ederim. Ah, şey, dikkatli olacağım."

Annem ve David birbirlerine hızlı ve umutsuz bir bakış attılar. Fenn ve ben azalan sabrımız nedeniyle daha asi hale gelirken bununla nasıl uğraşacaklarını düşünüyorlardı. İkimiz de burada olmak istemiyorduk ve sanırım ikimiz de neden bu kadar uzun süre buna tahammül ettiğimizi sorguluyorduk.

"O konuya gelmişken," dedi David, sonra anneme dönüp onaylayarak başını salladı. "Bir sürprizim daha var, eğer uygunsa."

Annem ona gülümsedi, yüzüne vuran o ışıltı geri döndü. "Ah, tatlım. Neler yaptın yine?"

"Pekâlâ, bazı görüşmeler yaptım ve gelecek dönem Sandover Koleji'nde RJ için bir yer ayarlamayı başardım."

Şaka mı yapıyordu?

Kolej mi?

Evet, bunun sonunu iyi görmüyordum. Dadılarının sütünden yapılmış latte içen papyonlu bir grup havalı piçle çevrili olmak mı? Hayır, teşekkürler. Birdenbire o şehir dışına giden trene atlamak için çok mu geç kaldığımı merak ettim. Otobüs bile olurdu en azından. Venice'teki kaykay parklı plajlarda insanların arasına karışabilir, belki kolay işler için kafelerin halka açık Wi-Fi bağlantılarını kullanırken yankesiciliğimi de geliştirebilirdim. Her şey ahmak okuluna gönderilmekten daha iyiydi.

"David, gerçekten mi? Bu harika." Annemin ısrar dolu bakışları umutsuzca benimkilerle buluştu; bu konuda fazlasıyla heyecanlıydı. "Sence de harika değil mi RJ? Bu senin için büyük bir fırsat olacak."

Bir başka deyişle, *bu okuldan atılmamaya çalışabilir misin*, diye soruyordu.

"Ah evet, bu gerçek bir fırsat," dedi Fenn alaycı bir şekilde, bu haber onu eğlendirmiş gibiydi. "Sandover Koleji, yıldız akademisyenleri ve örnek öğrencileriyle tanınır ve... Ah bekle, aptal

ben. Başka bir kolejle karıştırdım sanırım." irginleşen anneme baktı. "Size bu bilgiyi verdiğim için üzgünüm babamın yeni karısı ancak Sandover, çocuk suçluların gönderildiği yerdir." Pervasızca gülerek kendini gösterdi. "Mesela ben."

Annemin bakışları hemen müdahale eden David'e döndü. "Fennelly abartıyor. Sandover, doğu kıyısındaki en iyi okullardan biridir. Mezunları arasında i ' eski başkan ve düzinelerce Rhodes akademisyeni var. Sana söz veriyorum, RJ orada mümkün olan en iyi eğitimi alacak ve seçeceği herhangi bir üniversiteye kabul edilmesi garanti olacak."

David, anneme güven vermeye devam ederken Fenn acı bir sırıtış ve yumuşak bir alayla bana doğru eğildi. "Tebrikler kardeşim. Siktiğimin okuluna hoş geldin."

BÖLÜM 2
SLOANE

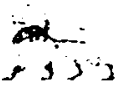

New Hampshire'a haftalardır bir damla yağmur yağmamıştı. Çimlerin bile dili damağı kurumuştu. Sabit ve dengeli tempomu korurken, dünya spor ayakkabılarımın altında kuru ve kırılgan bir şekilde çatırdıyordu. Pirinç kâğıdının üstünde koşmak gibiydi. Yolun iki yanındaki ağaçlar gölge yapsa da sadece birazcık serinlik sağlayabiliyordu. Golden Retriever cinsi köpekleri iz Penny ve Bo, normalden daha fazla nefes nefese kalsalar da iyi spor partnerleriydiler.

"Belki de kısa yoldan dönebiliriz, değil mi?"

Cevap vermeyince kız kardeşim dirseğiyle dürttü ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Özür dileri ," dedim ona. "Bir anlığına dalmışım."

"Güneş çarptı," diye alay etti Casey, tempoma ayak uydurarak.

Bu sıcak hava dalgası acımasızdı. Sandover'ın ağaçlıklı boş arazisindeki eskimiş toprak yolda koşarken neredeyse kafatasımın içinde eriyen beyin hücrelerimi hissedebiliyordum. Birkaç

gün içinde burası ergen erkekler ve onların gereksiz maskaralıkları tarafından istila edilecekti. O zamana kadar mekân bize özeldi. Yeşil çimenler, tuğla ve sarmaşıktan oluşan kişisel mülkümüz.

Yine de kampüs boşken, burada terk edilmiş avlulara musallat olan hayaletler gibi ulaşılmaz hissetmek kolaydı. Lüks arabalar yaklaşana ve ıslık sesleri tepenin üzerinden gelip beni ağaçların arasında kovalayana kadar gerçekten burada olduğumuzdan bile emin değildim.

"Düşünüyordum da," dedim, kafaları eğikken bize ayak uydurmaları için Bo ve Penny'yi alkışlayarak. Kötü üvey kız kardeşimsim gibi Casey'ye yaklaşmışlardı. "Erkeklerden oluşan bir kampüste yaşamak için en iyi arkadaşlarının boğazını kesecek kızlar var."

Casey kahkaha attı. "Hepsini alabilirler. Kokudan bayılmadan önce onlara bir hafta veriyorum."

Haksız sayılmazdı. Eylül ayına kadar bu duvarlara, her odaya ve koridora yayılan belirgin bir koku vardı. Kaç hademenin kaç kova amonyak boşalttığı umurumda değildi. Erkekler hayvandı ve bundan kaçış yoktu.

Yine de... Manzara bazen korkunç değildi.

"Peki ya St. Vincent's?" diye sordum kız kardeşime. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Tabii." Cevabını çok hızlı vermişti.

"Eğer sen..."

"Hayır, bilmiyorum. Her neyse, değil mi?" Gülümsedi ve alnındaki teri sildi. "Yeni bir başlangıç. Heyecanlıyım. Okulun bir an önce başlamasını istiyorum. Beklentim büyük."

Bu göz boyamanın onun yararına mı yoksa benim yararıma mı olduğundan emin değildim. Gerçek şu ki Ballard Akademisi'nden ve tüm o saçmalıklardan kurtulduğumuz için ikimiz de

rahatlamıştık. Bütün yaz eski arkadaşlarımla hatta Mila'yla bile konuşmamıştım. Özür dileme niyetim falan olduğundan değildi. Mila ve kızlar glutensiz vegan protein çubuklarını yerken boğulabilirlerdi, umurumda değildi.

Casey'ye, "İyi olmadığını söylemek sorun değildir," dedim. Öyle söylemesine rağmen iyi olmadığını biliyordum. Vincent'a gitmek bir çözüm gibi görünebilirdi ancak söylentiler ve dedikodular Ballard'la kalmıyordu. Bunun onu takip edeceğini bilmek acı vericiydi.

Bana kendine özgü olan o neşeli gülümsemesini gösterdi. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Hâlâ nasıl gülümseyebildiğini bilmiyordum. Bu neşenin nereden geldiğini ya da tüm yaşananlar boyunca bu parlaklığı nasıl koruduğunu da. Onun yaşadıklarını yaşasaydım, o kadar derine, o kadar karanlığa gömülürdüm ki mahsur kalmış madencilerden bile daha derinde olurdum.

"Zevk alıyorum. Bu teknik olarak benim hobim. Taş toplamak gibi bir şey. Değerli küçük endişe incilerimi keselerinden çıkarıp parlatıyorum."

Casey gülmesi yeniden üzülmeme neden oldu. Kahkahaları kulağa aynı gelse de sahte olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ablasının çatlakları görmesine izin vermek istemiyordu, aylarca parçaları dikkatli bir şekilde bir araya getirmek için harcadığı zamanı görmemişim gibi...

"Yorucusun." Beni yoldan itti, köpeklere ıslık çalarak depar atmaya hazırlandı ve tüm tozu yüzüme üfledi. "Yarışalım."

Telefonum titredi, onu arka cebimden çıkarırken erken başlamasına izin verdim. Sanırım babamız tatlı, değerli Casey'sini neden bu sıcakta dışarı sürüklediğimi öğrenmek istiyordu ama ekrana baktığımda arayanın çok daha si ir bozucu biri olduğunu gördüm.

Eski sevgilim.

Genelde iyi kararlar vermeme rağmen aramayı yanıtladım. "Ne istiyorsun, Duke?"

"Demek numaramı engellemedin." Sesinde, mesajlarını neden görmezden geldiğimi hatırlatan bir kendinden eminlik vardı. Duke, ne verirsen ver her zaman daha fazlasını isteyen kan emici götün tekiydi.

"İstersen bu değişebilir." Ses tonumun mümkün olduğunca soğuk ve kayıtsız olmasına dikkat ettim.

"Seni özledim," dedi kararlı bir şekilde. "Döndüğümde seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Hah! Sanki şımartılmam gerekiyordu. Bu yatak odası s ' i daha önce sabahın üçünde beni yurt odasına gizlice girmem için ikna etmeye çalıştığında duymuştum. İki yıldır aralıklarla devam eden ilişkimiz beni onun ikna çalışmalarına karşı bağışık hale getirmişti. Şu anda ayrıydık ve böyle kalmasını planlıyordum. Duke seksi olabilirdi ama ilişkimiz çok toksikti. Her saniye ayrılmadan birlikte olmanın mümkün olup olmadığını merak etmeye başlamadan önce yapabileceğiniz çok fazla barışma seksi vardı.

"Üzgünüm," diye cevap verdim. "Heyecanını Ballard birinci sınıf öğrencilerine ve kasabalılara sakla."

"Hey, hemen saldırma. Burada sana iyi davranmaya çalışıyorum."

"Bu artık önemli değil, Duke. Peşini bırak."

Casey benim için geri döndüğünde, arayanın kim olduğunu anlayınca gözlerini devirdi.

"Şimdilik böyle söylüyorsun," diye ısrar etti. "Ama ikimiz de biliyoruz ki benden uzak duramazsın. Yakında görüşürüz, bebeğim."

Telefonu homurdanarak yüzüne kapattım. Bu çocuk tam bir baş belasıydı.

"Akşam yemeğine kalmadan barışırsınız," dedi Casey bana.

"Bok yiyebilir."

"Bunu daha önce de duydum."

"Duke'un ilk aşkı bizzat kendisi. Ve asla boşanamayacak."

"Bunu da daha önce duymuştum."

Bu sefer ona homurdandım ki bu da kardeşimi daha çok güldürdü.

Ne düşünürse düşünsün Duke'la işim bitmişti. Bir kız istediği kadar kişiyle takılabilirdi. Aslına bakarsanız geçen sene tüm eğlenceyi kaçırdığımı düşünüyordum. Erkek orucuna girmiştim. Bir çük detoksuna. Artık son sınıftım. Tüm bu oyunlar çok eğlenceliydi ama şimdi notlarımı ciddiye almanın ve burs kazanmanın zamanı gelmişti. Üniversite başvurularında erken kabul almak istiyorsam notlarım daha iyi olmak zorundaydı. Ve Tanrı biliyor ki bir üniversite kabul temsilcisi benim fıçı standı rekorumla ya da tüm yıldız bira pimponu oyunu unvanlarımla ilgilenmezdi. Bu yıl odaklanmam gerekiyordu.

Bu da daha fazla Duke olmayacağı anlamına geliyordu.

Daha fazla gece gizlice çıkıp Silas ve erkeklerle parti yapmak yoktu.

Artık sınıfta, sadece dersleri geçecek kadar çalışmak yoktu; çünkü hizaya girebilmek için çok sabırsızdım.

On sekiz yaşına yeni girmiştim. Teknik olarak artık yetişkindim; ya da en azından olmayı deniyordum. Ve bu yıl dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyi göze alamazdım.

Eve vardığımızda köpekler su kaplarına çarparak önümüzden geçtiler ve kapıdan içeri atladılar.

"Kızlar?" Babamın sesi mutfaktan koridora doğru yayıldı.

Casey bana baktı. "Eyvah... Ne yanıyor?"

Ayakkabılarımızı çıkarıp fırından yükselen dumanın keskin kokusunu takip ettik. Babam her göze bir tencere koymuş halde ocağın başında duruyordu.

"Patatesler yanmış olabilir," dedi kederle. Dolaptan bir şişe su çıkarırken Casey'nin yanağından bir öpücük aldı. "Biraz solgun görünüyorsun, tatlım. İyisin, değil mi?"

"İyiyim." Casey biraz su içti. "Sadece dışarısı çok sıcak."

Tezgâhın karşısından dikkatini bana verdi. "Onu bu kadar çok zorlamamalısın. Senin hızına ayak uydurmasını bekleyemezsin."

Omuz silkti . "Benimle yarışmak isteyen kendisiydi."

"Seni geçtim." Casey, sarı at kuyruğunu sallayarak etrafımda alaycı bir dansa başladı.

"Hiç şansın yok. Seni geri geri koşarak bile geçebilirim."

"Sloane. Biraz daha düşünceli olmanı beklerdim." Babam bana gergin bir yüz ifadesiyle baktı. Sorunu olan tek kişi kendisiydi ama bir şekilde bu benim hatamdı. "Buraya sıcak çarpmasıyla gelen birini görmek istemiyorum."

"Biri," derken Casey'yi kastettiğini ikimiz de biliyorduk. Çünkü o bebekti. Yıkılmış ve onarılamayacak kadar kırılgan olandı.

"Cidden baba." Casey araya girdi. "Biraz rahatla. Birinin Sloane'u yarışlardan önce hazır tutması lazım."

"Gel de bunun tadına bak." Güvenmeyi tamamen reddederek ona bir kaşık uzattı.

Babamızın gözünde Casey camdan, ben de taştan yapılmıştım ve onu aksine ikna etmek için kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktu. Casey'nin kazasından önce bile, benim şımartılmaya ihtiyacım olmadığını, her zaman zoru başaracağımı ve güçlü olacağımı düşünüyordu. Ne yazık ki her zaman "güçlü olan" olma baskısı dayanılmazdı. Tüm zorluklarla kendim savaşıp kendi bokumla uğraşıyordum, fakat babam, her kırılganlık anımı kendine karşı kişisel bir küçümseme olarak görüyordu.

Bu sürdürülebilir bir durum değildi ve bıkmak üzereydim.

Neyse ki üniversiteye gitmem çok yakındı. Bir yıl daha, sonra tamamen kendimle ilgilenebilecektim. Sürekli göz hapsinden uzaklaşacak ve yeniden kendim olmanın nasıl bir his olacağını öğrenecektim.

Telefonum cebimde yine titredi. Duke'un beni yıpratmak için başka bir acıklı girişimde bulunduğunu anlamak için kontrol etmem gerekmiyordu.

Bu sefer değil.

Yeni yıl, yeni oyun planı.

Dikkat dağınıklığı yoktu. Ve kesinlikle erkekler yoktu.

BÖLÜM 3
RJ



"Demek gerçekten gidiyorsun, ha?"

Julie, bir noktada bana ait olan bir baksırı giydikten sonra üstüne bol bir tişört geçirdi. Bakışları tüm bunları yaparken benimkilere kilitlenmiş durumdaydı. Giyinirken onu izlememi istiyordu. Kendi tarzında dikkat çekme yöntemiydi bu. Dikkatleri bize çekme.

"Söylediğim gibi." Yatağın ucuna oturup kotumu giydim.

"Beleşçi."

Çakmak bulmak için odayı aradı, sonra içinde otu bulunan teneke şeker kutusunu açtı. Dumanı içine çekince sigaranın ucundan kıvılcımlar saçıldı ve közleri parke zemine düşmeden önce hepsini üfledi. Gözlerini kapatıp nefes çektiği andaki hali her zaman sevmiştim.

Dumanı açık pencereden dışarı üfledi ve eşlik etmem için bana uzattı. Ben alınca dudağını ısırarak çikolata kahvesi gözle-

rini çıplak göğsümde gezdirdi. Daha on dakika önce dili bu göğsün her santiminde geziniyordu.

"Henüz bu düzenden tam anlamıyla sıkılmamıştım," diye itiraf etti.

Pencereden dışarı nefes verdi. "Her güzel şeyin..."

Ben gömleğimi bulup ayakkabılarımı giyerken, sigarayı dudaklarımdan alarak başını yatak başlığına dayadı.

"Evet, tamam," diye cevap verdi. "Başından savma cümlelerini duyduğum an anlarım."

"Her neyse. İkimiz de beni pek özlemeyeceğini biliyoruz." Asla duygusal bir tip olmamıştı ve şimdi olmaya başlayacağını da zannetmiyordum. Sadece bana zor anlar yaşatmayı seviyordu.

"Özleyebilirim," diye itiraz etti ve buna gülümsedim. "Son sınıfta etrafta olmayacak olman çok kötü."

"Evet, yani kovulmak o işin icabına bakmıştı."

"O çok kalın kafalı bir hareketti." Bana güldü. "Lanet olası amatörler."

"Sakin ol, tatlım."

Julie uyarımla alay etti. "Ah, bana bak, kendime kolayca A vermek için not sistemini hackleyen gerçek bir C– öğrencisiyim. Umarım kimse fark etmez."

"Tamam, açgözlüydüm. İtiraf ediyorum. Dersimi aldım."

Dürüst olmak gerekirse, üç işte birden çalışan ve iki yüz öğrencisi olan, düşük ücretli devlet okulu öğretmeninin buna dikkat edeceğini düşünmemiştim. Ya da umurunda olacağını. Kendim için yapmamıştım, gerçekten. Anneme verebileceğim güzel bir doğum günü hediyesi olabileceğini düşünmüştüm. Sanki ben tam bir bela değilmişim gibi, kendini iyi hissetmesini sağlayabileceğimi. Bunun yerine ona çiçek almalıydım. Ya da en azından, benden kâğıt kesiğinden daha çok nefret eden öğretmenin verdiği ders notunu değiştirmemeliydim.

"Kendine bir iyilik yap." Julie esrarı söndürdükten sonra komodinin üzerindeki tütsüyü yaktı. "Beladan uzak durmaya çalış."

Omuz silktim. "Bu imkânsız."

Sarılarak vedalaştık. Bu şekilde daha mantıklıydı. Temiz ve hızlı, ikimizin de buna çok fazla duygu kattığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. Sadece seks olmasa bile, nasıl ayrılacağımı öğrenecek kadar çok okul değiştirmiştim. Çok taşındığınız zaman bağlanmak anlamsızdır. Her şeyin bir sonu vardır.

Phillips Bulvarı'ndaki küçük evimizde, sokağa park etmiş bir kamyonu yükleyen nakliyecileri gördüğümde eski cipimin motorunu durdurdum. Daha ön kapıya varmadan, rulodan çekilen ambalaj bandının gıcırtısını duyabiliyordum. Taşınmak bu ailede pratikte bir ritüeldi. Karton kutuların kokusu. Boş odalar. Güneş vurduğu zaman görünen havada uçuşan tozlar. Bu şeyler bana tavuk çorbasından daha tanıdık geliyordu.

"Ah, RJ, işte buradasın." Annem kutu yığınlarının arasından çıktı. Kaşlarını çatarak saati i kontrol etti. "Nakliyeciler saatlerdir buradalar. Neredeydin?"

"Veda ediyordum."

"Peki, çabuk ol." Elime kalın siyah uçlu bir kalem tutuşturdu. "Greenwich'e ne götürmek istediğini, New Hampshire'a ne göndereceğini ve nelerin bağışlanacağını ayırmanı istiyorum."

"Bağış mı?" Kendimize yettiğimizi bilmiyordum.

"Elbette." Annem saçlarını gözünün önünden çekti ve alnındaki teri sildi. Neredeyse çılgınca, baş döndürücü bir enerjisi vardı, bu da modumu biraz yükseltiyordu. "David'in zaten bu eski püskü eşyalardan çok daha güzel mobilyaları var. Yeni bir başlangıç yapıyoruz. Temiz bir sayfa."

"Tamam, peki, seni klişelerinle baş başa bırakıyorum. Ben bir çantaya birkaç parça kıyafet atacağım ve bununla yetineceğim."

"Hayır, ciddiyim. Bundan daha fazlasını yapman lazım." Beni, nakliyecilerin çoktan açık kutuları ayırmaya başladığı odama sürükledi. "Etiketler. Hepsine yapıştırılacak, tamam mı? Sandover'a göndermek istediğin ne varsa hepsini işaretlediğinden emin ol."

"Doğru. Kemerler ve ayakkabı bağları ne olacak? Bunları göndermeli miyim? Onlara gardiyanın el koymasını istemiyorum."

Yüzü düştü ve çizgiyi aştığımı anında anladım. Her zaman böyle götlük yapmazdım. En azından ona değil.

Annemin ses tonu yumuşadı. "Böyle mi hissediyorsun? Dürüst ol, seni yatılı okula gönderdiğim için bana kızgın mısın?"

"Şaka yapıyordum. Sorun yok."

"Hayır, konuş benimle." Kolumu çekiştirerek yanına oturmam için beni yatağa çekti.

Ben konuşmayınca saçlarımı geriye atarak yüzüme baktı. Tanrım. Bana annelik yapması her zaman garip geliyordu. Bu onun doğal hali değildi. Bu onun berbat bir anne olduğu anlamına gelmezdi. Biz her zaman iyi anlaşırdık. Ama aile bağları söz konusu olduğunda, bizimkiler hiçbir zaman en güçlüsü olmamıştı çünkü kendi hayatı her zaman çok hareketliydi ve kendiyle ilgilenmeye hep daha çok meyilliydi.

Onu anlıyordum aslında. On dokuz yaşında çocuk sahibi olmayı kendisi istememişti. Böyle şeyler olurdu. Beni bir otobüste ya da itfaiyenin önünde bırakmamış olması babamın bugüne kadar bize verdiği her şeyden daha fazlaydı. Bu yüzden şikâyet edemezdim. Ama bu içten konuşmalar ikimize de doğal gelmiyordu. Nadir olarak yaşandığında, televizyonda gördüğümüz karakterleri taklit ediyormuşuz gibi geliyordu.

"Bu bir ceza değil, biliyorsun değil mi? Senden kurtulmaya falan çalışmıyorum. David bunun harika bir deneyim olacağını düşünüyor. Belki seni beladan da uzak tutabilir," diye ekledi ustaca.

"Gerçekten, sorun değil." Seçenekler göz önüne alındığında, annemin mutfak tezgâhına dayanıp dayanmadığı konusunda endişeleneceğim malikanede kapana kısılmamayı tercih ederdim. "Ayrıca ben tek başıma olmaya alışığım."

Çocukluğum mikrodalga yemekleri ve pizza kutularından oluşan bir mezarlıktı. Anneniz uçuş görevlisi olarak tüm ülkeyi dolaşırken kendi kendinize yetmeyi çabucak öğrenirdi iz. O birinci sınıftaki bekarlara asılırken ben yemek artıklarını temizliyordum.

Sanırım bu taktik işe yaramıştı, en sonunda.

"Peki, neyse ki Sandover'da tek başına olmayacaksın. Fennelly de seninle orada olacak," dedi neşeyle. "Sana yol gösterebilir."

O Tatlı Çocuğun göstereceği tek şeyin alkol dolabı olacağından oldukça emindim.

"Ve ona karşı sabırlı olmaya çalış, tamam mı?" diye devam etti. "David, Fennelly'nin evliliğimizden hâlâ biraz rahatsız olduğunu söylüyor."

Gülmeden duramadım. "Rahatsız olmak mı? Anne, o çocuk muhtemelen tüm gece internetten siz ikiniz farkında olmadan bu evliliği nasıl iptal ettirebileceğini araştırmıştır."

Gülümsemesi soldu. "Alışacaktır. Değil mi?" Bana mı soruyordu, kendisine mi söylüyordu, emin değildim.

"Tabii," diyerek yalan söyledim. "Eninde sonunda."

"Belki ona destek olabilirsin, bu yeni düzenin o kadar da kötü olmadığını fark etmesini sağlarsın." Bir kaşını kaldırdı. "Ve sana gelince, belki de bütün bu yalnız ve uyumsuz havanı yumuşatıp birkaç arkadaş edinmeye çalışabilirsin?"

"Arkadaşlarım var," diye homurdandım.

"İnternet arkadaşlıkları sayılmaz, RJ. Biraz daha sosyal olmaya çalışsan ölür müsün?"

Sosyal? Bunu neden yapacaktım ki? Onun ifade ettiği gibi, "yalnız ve uyumsuz" hayatımı kesinlikle tercih ederdim. Gerçekten, bunda sevmeyecek ne vardı? Banka işlerimi internetten hallediyordum. Kız tavlamakta sorun yaşamayacak kadar yakışıklıydım, bu yüzden bolca ilişkim oluyordu. Sınıftakilerle arkadaş olup onların spor takımları ve üniversite planları umurumdaymış gibi davranmama gerek yoktu. Elbette, bazıları büyük güven sorunlarım olduğunu söyleyebilirdi, ama siktir edin. Ben yalnız bir kurttum. Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacaktım.

"Harika olacaksın, dostum." Şakağımı öptü ve yüzümü sıktı. "Bu konuda içimde iyi bir his var. Tamam mı?"

Ona istediği güven verici gülümsemeyi gösterdim. Çünkü, tarih tekerrür ediyorsa, gişede bekleyen boktan bir gösteriye biletlerimiz olduğunu söylemeye cesaretim yoktu.

BÖLÜM 4
FENN



Bütün ucubeler ve iblisler yaza veda temalı ev partisinin sonunda ortaya çıkardı. Bikini üstlerinden daha fazla meme ucu piercingi görmüştüm ve Sear kardeşleri bir şişe Meksika likörü ve bir poşet kola ile babasının Mercedes G-Serisi'nin arka koltuğuna götüren kişinin Lawson olduğundan oldukça emindim. Bu geceyi atlatabilirsek, son sınıf çılgınca geçecekti.

Onu birkaç yıldır tanıyor olmama rağmen, Lawson'ın Southampton'taki evine sadece birkaç kez gelmiştim. Her odayı gördüğümü düşünmüyordum. Tüm o eski zengin Amerikan ruhu ve saray lüksüyle ev devasaydı. Tanrı aşkına, iki tane havuzları vardı. Bugüne kadar kimse Lawson'ın babasının ne iş yaptığı sorusuna net bir cevap alamamıştı. Yani A sınıfı bir hıyar olmasından başka. Anladığım kadarıyla, Bay Kent, finansla uğraşan ve aynı zamanda iki Beyaz Saray yetkilisine destek olan bir tür yasal 'danışmandı'. Her işte bir parmağı vardı.

"İçkini mi kaybettin?" Arkadaşım Silas, beni boş bir tane bulmak için peşine düştüğüm on bir banyodan birinden gelen ses-

lere doğru yönelirken buldu. Elime bir kristal bardak tutuşturdu. "Birisi şarap mahzenini patlattı."

Sırıttım. "Dostum, Lawson'ın babası onun ömrümden on yıl alacak."

"Cidden. O hangi cehennemde? Tenis kortunda ateş yaktığından beri onu görmedim."

"Garajda, Sear sandviçi yapıyor."

Silas başını sallayarak onayladı çünkü tabii ki. En iyi zamanı geçirebileceğiniz bir adam değildi ama böyle partilerde iyi bir eşlikçiydi. Evdeki küçük tahribatları veya gürültü şikâyetlerini kimse durduramazdı ancak Silas, genellikle bedensel zararı ve sakatlamayı mümkün olduğunca minimumda tutmaya çalışırdı. Ve Lawson'ı pişman olacağı kararlardan uzak tutmaya. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ücreti boktandı ve çalışma saatleri berbattı ama Silas yine de işine devam ediyordu. O iyi bir adamdı ki bu, geri kalanımız için söyleyebileceğimden çok daha fazlaydı.

Evin her yerini dolaştık, her oda ergenliğin farklı yanlarını gösteren bir Lynchvari* keşfi gibiydi. Kısa şortlu ve dövmeli birkaç Ballard kızı, bizi evin her yerinden topladıkları paha biçilmez heykellerle oynadıkları gerçek boyutlu bir satranç oyununa davet etti. Silas, onlardan uzaklaşırken neredeyse endişeden boğulacaktı.

"Onu kendisinden koruyamazsın," diye hatırlattım. Lawson kaostan beslenirdi. Bu fırtınadan kaçış yoktu.

"Belki. Ama daha kötüye gitmesine engel olmam gerekiyor."

Yüzme havuzuna geri döndüğümüzde kızarmış tavuk turnuvası devam ediyordu. Kafasını dağıtmak için birkaç yeni kızın yanına doğru ilerledim.

---

* *Lynchian* - Amerikalı film yönetmeni David Lynch'i çalışmalarıyla ilişkilendirilen şeyler için kullanılan bir ifade. (e.n.)

"Hangi okula gidiyorsunuz?" Neredeyse birbirinin aynısı olan sarışınlardan birine sordum. Dürüst olmam gerekirse doğru düzgün göremiyordum. Bu ışıkta sadece göğüsleri i ve saç renklerini ayırt edebiliyordum.

"Dalton," dedi bir tanesi.

"Şehirde."

Bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Kaçıncı sınıftasınız?"

Birinin yalan söylemeye yöneldiğini hissettim ama diğeri hemen ağzından kaçırdı. "Biz ikinci sınıfız."

Silas beni uyaran bir bakış atarak konuşmayı bitirmemi ima etti.

"Lawson'ı nereden tanıyorsunuz?" diye sordum şüpheyle.

Kızlar birbirlerine baktılar ve o mistik gizli kız dilinde kıkırdadılar. "Şehirden."

Sikişler aşkına. Lawson çoktan halletmişti. Daha önce yollarımız kesişmediğinden değil, tabiri caizse, ama onun zaten onlarla birlikte olduğunu bildiğimden sonra bir ¨rlü konuya giremedim.

"O herkesi tanır," diye cevap verdim. "Silas normalde bu kadar konuşkan değildir bu arada. Bu konuşmayı tek başına götürdüğü için özür dilerim."

Beni alaycı bir gülümsemeyle süzdü.

Silas'ın teknik olarak bir kız arkadaşı vardı ama o burada değildi ve bu ikisinin uzaktan uyumlu olduğuna asla ikna olmamıştım. Uzun süredir birlikte olan iki evli insan gibiydiler ki ayrılmak istelerse daha çok çabalamaları gerekecek gibi görünüyordu.

"Yaz nasıl geçti?" diye sordu Silas, onur dürttüğümde arayı ısıtmak için. Şu an benden nefret ediyor olabilirdi ama adamın rahatlaması gerekiyordu.

Kızlardan biri "Yaz Olimpiyatlarına takıntılıydım," dedi. "Kore okçuluğu izleyerek altı saati i falan geçirdim. Resmen bağımlılık."

"Hey, Silas'ın yüzücü olduğunu biliyor musun?" dedim. "Ona karın kaslarını göster kardeşim."

"Kes," diye azarladı beni.

Kızın gözleri açıldı. "Ah, gerçekten mi? Yüzücüler çok seksidir."

Kafasının içinde inlediğini hissediyordum. Neredeyse beni suyun derinliklerine itmesini bekliyordum. Ama siyah bikinili, seksi, ufak tefek bir esmeri havuzun karşısından beni izlerken yakaladım ve Silas beni içkilerimizi tazeleme bahanesiyle oradan uzaklaştırana kadar sohbetin dışında kaldım.

"Bu çok acımasızdı," diye inledi, eliyle kısa kesilmiş saçlarını ovuşturarak. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bana iyilik yapmayı bırak."

"Ah, hadi ama. Ucundan tadına baksan ne olur. Onu becermek zorunda değilsin. Birbirine sakso çeken yabancılar nedir?"

"Dostum cidden, kendine bir hobi bul."

"Ona ihtiyacımız olduğu zaman Gabe nerede? O burada olsaydı bu kadar can sıkıcı biri olmazdın." Düşünmeden konuşmuştum, anladığım an pişman oldum. Gabe gönderildiğinden beri hayatın boktan olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Onunla hiç bu kadar uzun süre konuşmadığımız bir zaman olmamıştı ve şu anda burada olmaması gerçeküstüydü. İkimiz anaokulundan beri çok yakın arkadaştık.

"Hâlâ ondan haber alamadın mı?" Silas beni incelemek için başını salladı.

"Hayır. Geçen hafta babasına mesaj atmıştım ve birkaç gün önce si irli bir şekilde numarasını silmemi isteyen bir mesaj aldım."

"Anlamıyorum." Silas da Gabe ile de bağlantı kurmaya çalışmıştı ama asla geri kalanımızdan öteye gidememişti. "Bay Ciprian'ın senin en büyük hayranın olmadığı kesin. Ama yine de Gabe'in nerede olduğunu söylememesi çok saçma. Başına ne geldi? Yani ona bir otobüs falan çarpmış olabilir. Bir gün buradaydı, ertesi gün yoktu."

Kulak zarlarımı delip geçen gürültülü, ıslak bir *şapırtı* sesi geldi, ses o kadar yüksekti ki irkildim. Jesse Bushwell, çatıdan kayarak havuza göbeğinin üstüne atlayarak düşmüştü. Vücudu bir saniyeliğine suda süzüldü. Sonra başını kaldırıp kollarını zaferle havaya kaldırdığında bir alkış tufanı koptu, midesi şaplak yemiş porno yıldızının kıçına benziyordu.

"En azından yaşadığını biliyoruz, değil mi?"

Silas'a bakıp başımı sallayarak onayladım. "Yaz boyunca kardeşine ulaşmaya çalıştım ama Lucas bile Gabe'i nereye gönderdiklerini bilmiyor. Eve gelmemiş."

"Yani, ben de adamı önemsiyorum." Silas, yargılayıcı onaylamama tonunu kullanmadan edemiyordu. Aşırı gelişmiş bir ahlak anlayışına sahip olmaktan kendini alamazdı. "Laf aramızda uyuşturucu ticaretinden yakalanması kaçınılmazdı."

Bu sefer biri yerdeki ses sisteminden gelen müziği açınca yine konuşmamız yarıda kaldı. Daha önce de sesi yüksekti. Ama şimdi sağır ediciydi. Bir an sonra, Lawson bir mayo ve kendini beğenmiş bir sırıtıştan başka bir şey giymeyerek yeniden ortaya çıktı.

Sear kardeşler etrafta görünmüyordu ama merak etmeyin, dostumuz bir hatun ona yanaşmadan önce yarım saniye bile yalnız kalamazdı. Yarım saniye sonra biri manikürlü tırnaklarını onun çıplak göğsünde gezdiriyordu. Yemin ederim, bu çocuk oynamasa bile oyundaydı.

Silas bakışlarımı takip etti ve kızın avucunu Lawson'a istediği parti eğlencesini sunmak için uzattığını gördüğümüzde başını salladı. Gri gözleri parıldadı, elini dağınık saçlarından geçirip alnından uzaklaştırdı, küçük hapı dilinin altına attıktan sonra kaslı kolunu kızın beline doladı. Adam az önce başka iki hatunla birlikteydi ve şimdiden üçüncüsü için hazırdı, saat gece yarısını yeni geçmişti. Çapkın demek Lawson Kent'i tarif etmeye yetmezdi.

Silas içini çekerek "Babası onu hangi deliğe atmış olursa olsun Gabe, yeni bir oda arkadaşı bulmak üzere," dedi. Görünüşe göre bu gece Lawson'ın tasmasını bırakmış ve onun çılgınca işleriyle uğraşmaktan istifa etmişti. Bazen ne zaman yenildiğini bilmek gerekirdi.

Yine somurtarak içkimin kalanını kafaya dikti . "Gabe'in babasını sikeyim. Kahretsin, tüm babaları sikeyim."

"Ah evet." Yüzüne alaycı bir sırıtış yayıldı. "Tamamen unutmuşum! Düğün nasıldı? Üvey annenin adını onlar yeminlerini etmeden öğrenmeyi başarabildin mi?"

"Missy? Michelle? Kim bilir. Oraya vardığımda kafam iyiydi ve çıkarken tamamen sarhoştum. Babamın sekreterine bana bir not yazmasını söyledim."

Kadın, birdenbire ortaya çıkan bir uçuş görevlisi için yeterince iyi görünüyordu. Bu evliliğin hızından dolayı şüphe duyduğum için bana deli diyebilirsiniz. Söyleyebileceğim tek şey, babam kahrolası hostesi ile evlenmeden önce bir evlilik sözleşmesinin imzalamıştı umarım.

"Yeni üvey kardeşin nasıl?"

"İyi, sanırım. Soğuk. Bir nevi mesafeli. Anlaşılan yurtta Gabe'in yerini alacak, yani oda arkadaşı olacağız."

Silas sırıttı ve düştüğüm duruma gülümsemesinden pek hoşlanmadım. "Bir aileyi bir araya getirmek için küçük zorunlu bir bağ gibisi yoktur. Uyumsuz Erkekler Adası'na gitmek için ne yapmış?"

"Sadece standart araba çalma işleri," dedim göz kırparak. "Yani siz ikiniz iyi anlaşırsınız."

"Tabii, siktir git."

Bu Silas'ın yüzündeki gülümsemeyi dağıttı. Başına bela açtığı ve müdürün arabasını futbol sahasında kale direğine çarptığı için Ballard'dan kovulduğu zaman konusunda biraz alıngan olma

eğilimindeydi. Arabayı boş bir alandaki en küçük hedefe nişan almayı nasıl başarmıştı, bilmiyordum. Sadece şanslıydı, sanırım.

Telefonum cebimde titredi ve çıkardığımda nabzımı hızlandıran bir mesaj geldiğini gördüm.

CASEY: *Peki ne zaman kampüse geri dönüyorsun? Takılmamız lazım.*

"Yeni oda arkadaşın mı?" diye alaya etti Silas.

"Hayır. Sadece Casey." Bir kez daha düşünmeden konuşmuştum, kankalarımın bu özel arkadaşlığımı bilmedikleri unutuyordum.

"Cidden mi?" Silas bir bana bakıp bir kaşını kaldırdı. Kahretsin, bu bakışlara maruz kalmak gerçekten hiç eğlenceli değildi.

"Ne?"

"Ne demeni sikeyim. O iyi bir kız, Fenn. Ve ikinci sınıf."

"Öyle bir şey değil," diyerek omuz silktim. "Yazın biraz fazla konuştuk o kadar. Büyük bir olay değil."

"Yani şimdi arkadaşsınız?"

"Bu kadar garip olan ne? Kazasından sonra yakınlaştık. Sen de benimle oradaydın, unuttun mu? Nasıl olduğunu görmek için uğradığımızda?"

Hafızasını zorladı. Casey'nin kazası her zaman insanlarda bu tepkiyi tetikliyordu. Geçen sömestrden bu yana midemde yarattığı ağırlık biraz olsun azalmamıştı. Bir şey olduğu an bu çukur derinleşiyordu.

"Arkamı bir saniyeliğine döndüğüm an numarasını aldığını fark etmemişim." Bir an durakladı. "Sloane bundan hoşlanmayacak."

"Sloane arkadaşlığımızı biliyor ve bu konuda gayet rahat." Bunun sadece yarısı yalandı. Evet, Casey'nin ablası arkadaş olduğumuzu biliyordu ama bu konuda kesinlikle rahat değildi.

Silas gözlerini devirdi. "Ya tabii. Bunu yutmadım. Sloane muhtemelen kriz geçiriyordur."

"Ah, hayır! Senin en yakın arkadaşın olan Sloane'u üzemeyiz," dedim alaycı bir şekilde. "Tanrı affetsin."

Başını teslimiyetle sallamadan önce bir an için kaşlarını çattı. "Sadece o zavallı kızın kalbini kırmamaya çalış dostum."

"Bir şey yok, Si. Biraz sakinleş."

Endişeyle beni izledi. "Sana inanmak istiyorum."

"O zaman inan."

"Olay şu ki, seni tanıyorum."

Mükemmel. En yakın arkadaşlarımdan birinin benim bencil bir piç olduğumu düşündüğünü öğrenmek harikaydı. "Taktiklerimi Casey üstünde uygulamıyorum. Benim tipim olmaktan çok uzak."

Aslında Siyah Bikinili Esmer iki şişe bira alıp evin yan tarafında gözden kaybolurken bana bakıyordu.

Yapacaklarım için kusura bakmayın.

"Şimdi izin verirsen," dedim Silas'a. "Tipim olan biri tarafından çağrılıyorum."

Arkamdan "önce güvenlik," diye bağırdığında uzaklaşırken ona orta parmağımı kaldırdım.

Benim gibi birinin Casey gibi bir kız için ne kadar zehirli olabileceğini kimse benden daha iyi bilemezdi. Sadece ona bunu söylemeye cesaretim yoktu.

Ya da belki Silas'ın sandığı gibi bencil bir piç kurusuydum.

BÖLÜM 5
RJ



Burası sanki bir korku filminden fırlamış gibiydi. Turuncu gökyüzünün altında Land Rover'lardan öğrencilerin karton kutuları boşaltılıyordu. Gece çökerken çan kulesine giden yalnız birinci sınıf öğrencisi, eli kancalı gölgeli bir figür tarafından avluda takip edilecekmiş gibiydi. Sadece söylüyorum, bu filmlerin birçoğunun seçkin New England yerleşim bölgelerindeki gözlerden uzak özel okullarda geçmesinin bir nedeni vardı.

"Bir şey unuttuysan bize haber ver," dedi annem, veterinere bıraktığı bir evcil hayvanmışım gibi parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "Bir gecede hallederiz."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen kredi kartlarınızı kullanabilirsiniz," dedi David bize.

Cuma öğleden sonraydı ve ailemiz Fenn'i ve beni son sınıfların yurdunun önüne bırakıyordu. Bizimle gelmekte ısrar etmişlerdi, araba kaldırıma yanaşana kadar Fenn'in itiraz ettiği bir gerçekti.

"Evet, harika hareketler, David." Fenn, babasına laf sokarken başını telefonundan bir kez bile kaldırmadı. "Yılın babası. Şimdi gidebilirsin."

Evden çıktığımızdan beri böyleydi. Ve ev derken, şimdi annemle birlikte yaşadığımız iğrenç derecede gösterişli Greenwich malikânesinden bahsediyordum. Kabul, New Hampshire'a gelmeden önce sadece iki gün orada kalmıştım, yani, gerçekten, on yatak odasının ve on iki banyonun hepsini görme şansım olmamıştı. Bildiğim kadarıyla evin geri kalanı bir çöplüktü. Yani, Windsor'daki eski evimizden daha büyük olan şefin mutfağında sadece bin dolarlık bir espresso makinesi görmüştüm. Bu köylüler de kimdi?

Annem taşındığımızdan beri resmen bulutların üstündeydi. Hayatı boyunca birinci sınıfta zenginlere hizmet etmişti, şimdi onlardan biriydi ve her saniyesinden zevk alıyordu. David'in evindeki çalışanlar dün gece akşam yemeğimizi servis ederken kulağıma kaç kez "Kendimi bir prenses gibi hissediyorum," diye fısıldadığını sayamamıştım bile.

Bense kendimi boşlukta gibi hissetmiştim. Yıpranmış Converse ayakkabılarım mermer zeminlere ait değildi. Jakuzili kendi özel banyomda, kirli sakallı yüzüm altın yaldızlı aynalara bakmamalıydı. Ve tekrar taşınmadan önce bu yeni yaşam tarzı değişikliğinin üzerinde duracak zamanım bile olmamıştı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver." David şimdi bana bakıyordu çünkü oğlu onu dinlemeye zahmet etmiyordu. "İstediğin zaman ara, gece veya gündüz. Senin için buradayız."

"Hadi." Fenn, deri spor çantasını omzuna attı ve başıyla işaret etti. "Üçüncü kattayız."

Annem son kez sarılmak için beni kendine çekti. Gözleri biraz kızarmıştı ama sanırım o ikisi yalnız kaldıklarında gözyaşları yok olacaktı. Belki beni göndermek onun fikri değildi, ama hemen kabul etmişti.

Şu kadarını söyleyeceğim: Düşebileceğim tüm hapishaneler arasında Sandover Koleji en kötüsü değildi.

İçerideki her şey maun ve deriydi. Yaldızlı çerçevelerdeki tablolar, liseli sapkınları için bir kafesten daha çok bir müze hissi veren geniş koridorlarda sıralanıyordu. Tipik devlet okulu veya devlet üniversitesi yurtlarının en düşük teklif veren firmaya yaptırdıkları tasarımlardan çok uzaktı.

"Orada ortak bir salon var." Katımıza vardığımızda Fenn eliyle işaret etti. "Oraya Oturma Odası diyorlar. İki ortak banyodan bi de orada."

Omuz hizasında dağınık saçları ve film yıldızları gibi yüzü olan bir adamın yanından geçerken Fenn başıyla selam verdi. Gömleği olmadan ve sadece siyah ipek baksır giymiş bir halde, ağzında yanmamış bir puro ve elinde içkisiyle, sanki orada Playboy Tavşanı partisi veriyormuş gibi, kapısına yaslanmış duruyordu. Adam beni fark ettiğinde tek kaşını kaldırdı, gümüşi gözleri keyifle parladı. İçimde yırtık kot pantolon ve eski baskılı bir tişört giymiş benim gibi bir serserinin böyle bir yerde ne işi olduğunu ilk sorgulayanın o olmayacağına dair bir his vardı.

"Ve burası da bizim." Fenn, koridorun sonundan üçüncü kapıda durdu.

Oda beklediğimden daha büyüktü. Ortada bir kanepe, birkaç koltuk ve altmış beş inç TV bulunan geniş bir oturma alanı vardı. Odanın her iki tarafında da iki büyük yatak, uzun şifonyerler, masalar ve uyumlu dolaplar vardı. Her şey ahşapla ve ördek avı temalı iğrenç duvar kâğıtlarıyla süslenmişti. Geçen hafta gönderdiğimiz kutular şimdiden buradaydı, deri kanepenin arkasına yığılmış durumdalardı.

"İyi bir Wi-Fi bağlantımız var mı?" diye sordum Fenn'e.

"Bazen? Odamda bunu fark edecek kadar çok vakit geçirmiyorum."

Geniş alanı taradım. Sanırım yönlendiriciyi bulduğumda her zaman bir eternet kablosu bağlayabilirdim. Açtığım ilk kutuda bilgisayar donanımım vardı. Yeni üvey kardeşim dehşet içinde izlerken, nakliyecilerin Connecticut'tan Sandover'a kadar getirirken bir şeyi tekmelemediğinden emin olmak için monitörlerimi kurdum ama açarak zaman kaybetmedim.

"Bütün bunlar da ne?" Fenn omzuma asıldı. "Lütfen bana o Twitch adamlarından biri olduğunu söyleme."

"Hayır, ben oyuncu değilim."

"O zaman tüm bu bok ne için?"

"Yan işler."

"Ezik." Sandalyeme tekme atıp ve beni masadan uzaklaştırdı.

Uslu duruyor olmasaydım şu an bir problemimiz olabilirdi. Dostum, bunu iki kez yapabileceği izlenimine kapılmaması gerekiyordu. Ama bu sefer akışına bıraktım.

"Burada yenisin, o yüzden sana yardım etmeme izin ver," dedi. "İlk günden kötü bir itibar kazanmana izin veremeyiz."

"İtibarım umurumda değil." Bu yere sosyal sınıf atlamak için gelmiş değildim.

"Evet, peki daha hiçbir şey bilmiyorsun." Kapımızı açtı ve kafasını bana doğru salladı. "Burada işler farklı yürüyor. Kaldır kıçını o sandalyeden, *Remington*. Yeni üvey kardeşimi katın geri kalanına göstermeliyim."

İç çektim. Her neyse. Dönemin geri kalanını bu odada oturup ölümüne sıkılarak geçirecektim. Genel düzeni öğrensem iyi olabilirdi.

Sonraki yirmi dakika boyunca Fenn beni kattakilerle tanıştırdı. Bana marka kıyafetleri ve pahalı saatleriyle hepsi aynı görünen Xavier, Shepley ve Tripp gibi isimlere sahip çocuklarla tanıştım. Playboy'un odasına döndüğümüzde sonunda pantolon

giymiş olan Lawson'la tanıştım. Hâlâ gömleksizdi ama en azından artık aleti görüş alanımda değildi.

"Selam," dedi. "Hoş geldin, kendi i evinde gibi hisset."

"RJ, bu Lawson. Ondan hap al ."

Lawson, Fenn'e sırıttı. "Siktir git."

Çocuk uzun boyluydu, benim boylarımdaydı ve göğüs kafesinin sol tarafında birkaç satırlık yazı olan bir dövmesi vardı. Kelimeleri okuyamıyordum ama si ir bozucu ve alakasız bir şey yazdığını düşünüyordum. İri vücudu ve dağınık saçlarıyla Lawson, *Friday Night Lights'tan** gerçek bir Tim Riggins havası veriyordu. Ve ben kahrolası Tim Riggins'e aşinaydım çünkü Julie, sürekli karşı çıkmama rağmen seks turlarımız arasında programı izletiyordu. Spordan nefret ediyordum.

"Selam, ben Silas."

Yatakta oturan ikinci çocuğu fark etmemiştim. Eğer hareket etmezse gözden kaçırabileceğin tiplerden biriydi. Kısa saçlar, ela gözler, genel olarak yakışıklı yüz hatları. Ayağa kalktığında, göründüğünden daha uzundu. O da Lawson da atletik bir vücuda sahipti. Onların kürekçi olabileceklerini düşündüm. Lüks bir spor. Hiçbirini herhangi bir temas sporunda hayal edemiyordum.

"Peki. RJ." Lawson, koltuk minderinin altına, kanepenin içine gömülmüş bir içki arabasından bana bir içki uzattı. "Olayın ne?"

Neden herkes bana bunu sorup duruyordu. "Bir olayım yok."

Lawson, Silas'a baktı. "Çok utangaç." Sonra kendini koltuklardan birine atıp ayaklarını sehpanın üzerine uzattı. "Hiçbirimiz buraya tesadüfen gelmedik. Hepimizin bir olayı vardır."

Omuz silktim.

---

* 2004 yapımı Amerikan spor drama fil idir, bahsedilen Tim Riggins karakteriyle de Taylor Kitsch'in yıldızını parlatmıştır. (e.n.)

"Hey, eğer kaçarsan bu sadece seni kovalamama neden olur." Lawson masanın üzerindeki kül tablasından yarı içilmiş sigarayı alıp yeniden yaktı.

"Flört etmeyi bırak," dedi Fenn ona.

"Sadece arkadaş ediniyorum, Fennelly. Rahatla." Lawson, tekrardan bana döndü, eğleniyordu. "Yan işin neyse," diye uyardı beni, "Onu sakladığından emin ol. Duke'un gelip elindeki kartları almasını istemezsin."

Buna gülmeden edemedim. "Sorumlu anneniz mi var?"

"Sorumlu baba, aslında," dedi Silas kederle. "Bay Swinney."

"Merak etme. Roger bir köpek yavrusu," diye ekledi Lawson.

"Kataraktlı bir goldendoodle kadar korkutucu." Fenn'in sesi dalgındı. Gözü yine telefonundaydı. Bütün öğleden sonra Casey adında biriyle mesajlaşmıştı ama onun kız arkadaşı olup olmadığını sorduğumda dehşete düşmüştü. Sanırım *kız arkadaş* buralarda kötü bir kelimeydi.

"Duke başka bir son sınıf. Kendini bir Rottweiler sanıyor." Lawson durakladı. "Aslında ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle boş havlayan biri değil. Ama kendimi onun önüne atmak istemiyorum. Er ya da geç onunla karşılaşacaksın."

Yani görünüşe göre Duke, burada yetkili olan biriydi. Onun hakkında ne bulabileceğime bakmam ne kadar gerçek bir belaya bulaşabileceğimi öğrenmem gerekecekti. Her iki durumda da yumuşak kıçlı bir kolej çocuğundan korkacak değildim.

"Peki, Remington." Lawson bana sırıtıyordu ve ben Fenn'e ismimi ifşa ettiği için dik dik bakıyordum. "Bendover Koleji'ne hoş geldin. Başını çevir ve dayan. Sadece biraz acıtacak."

Büyüleyici.

Kısa bir süre sonra, zorunlu ev kuralları toplantısı için kattaki diğer çocuklarla birlikte Oturma Odası'na doğru ilerledik.

Koridorlar şimdiden ot kokuyordu ve sanırım buraya gelirken bir odada bir hokka görmüştüm, bunun ihtiyaçtan çok bir hobi olduğunu varsaymıştım. Kaçak mallara el koyacak bir güvenlik sistemi yok gibi görünüyordu.

"Evet beyler, sessiz olun."

Kahverengi ceketli ve gözlüklü bir adam odanın ön kısmında duruyordu. Paspal ve dağınık görünüyordu, sanki arabasında giyinmiş gibiydi. Kanepelere yığılmış telefonlarıyla ilgilenen üç düzine adamın dikkatini çekmeye çalışarak birkaç kez boğazını temizledi.

"Haydi, gözlerinizi kaldırın," diye yalvardı. "Sadece bir dakika sürecek." Odadaki gürültü daha da arttı. "Lütfen, ne kadar erken başlarsak, bu işi o kadar çabuk bitiririz."

Birkaç dakika böyle devam etti. Ben de pisliğin tekiydim çünkü onun durumuna gülmemek için kendimle mücadele ediyordum. Zavallı adam ara ara gidip tekrar denemek için geri geliyordu. Sonunda Silas ya acıdığından ya da can sıkıntısından, yurt sorumlusunun sözünü söylemesine yetecek kadar uzun süre herkesin susmasını sağladı.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım Fenn'e, Roger Swinney kural-
l listesini okurken. "Hafta içinde dönüş saati en geç on bir mi?"

"Hayır, daha çok gevşek bir öneri gibi. Yakalanmaman yeter."

"Müdür nasıl biri? Bugün onunla bir görüşmem var."

Bay Swinney'e bakılırsa buradaki yönetimin mahkumlar üzerinde sıkı bir kontrolü yoktu. Daha çok karşılıklı bir ateşkes var gibiydi.

"Kolay lokma değil ama aynı zamanda götün teki de değil. Herkese ruhsal danışmanlık yapmak isteyen bir tip." Fenn, ifadesi ciddileşmeden önce gözlerini devirdi. "Tek gerçek kural var: Onun kızlarından uzak dur. İzni olmadan yanlarına gidersen seni mahveder."

Öğrenciler huzursuzlanınca, sorumlu onların dikkatini çekmeye çalışmaktan vazgeçti ve hepimizi gönderdi.

"Bu akşam dışarıda mı yesek?" diye sordu Lawson biz odalarımıza dönerken. "Kendi izi kasaba halkına uygun bir şekilde tanıtalım mı?"

Bu cümleden, demircinin kızını kilisenin merdivenlerinde becermek istediği çıkarımını mı yapmalıydım?

"Pas geçiyorum," dedim. "Belki bir dahaki sefere."

"Remington bir antisosyal," diye bilgi verdi Fenn kankalarına.

Hayır, Remington'ın biraz araştırma yapması için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ama bunu kendime sakladım. Bu adamların en derin, en karanlık sırlarını ortaya çıkarmak üzere olduğumu öğrenmelerine gerek yoktu. Bilmedikleri şey onlara zarar veremezdi falan filan.

Yani ben keşfettiğim şeylerle onlara zarar vermeye karar vermedikçe.

Her iki durumda da hücre arkadaşlarıma daha yakından bakmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 6
RJ

Daha önce hiç hırka giymiş bir adam bana çay içmeyi teklif etmemişti. Müdür beni ofisine davet etti ve yüksek sırtlı deri sandalyelerde otururken bacak bacak üstüne atıp lanet Bay Rogers gibi eline fincanı ve tabağı aldı. Neredeyse akşam karanlığında bile dışarısı seksen dereceydi ama radyosuyla şöminenin yanında oldukça rahat görünüyordu.

"Sizi Sandover'da ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz, Bay Shaw. Anladığım kadarıyla Remington ismini kullanmıyorsunuz."

"RJ iyi." Bana genç adam falan derse alır başımı giderdim.

"Nasıl istersen." Çayından kayıtsızca bir yudum daha alıp fincanının üstünden bana baktı. "Bu dönem için ne gibi hedeflerin var, RJ?"

"Hedefler?"

"Bizimle buradaki zamanını nasıl geçirmeyi düşünüyorsun? Başarmayı umduğun şey nedir?"

Bunun bir akıl oyunu olduğundan oldukça emindim ama yine de amacını henüz çözememiştim.

"Mezun olmak, sanırım. Olay zaten o değil mi?"

"Minimumda evet. Ama umarım buradaki deneyimini zenginleştirebileceğin başka yollar da bulabilirsin. Tüm fırsatları değerlendirirsin. Üniversite için nerelere başvuru yapacağını düşündün mü?"

"Düşündüm diyemem."

Üniversite benim listemde hiçbir zaman öncelikli bir madde olmamıştı. Dürüst olmam gerekirse zaman ve para kaybı olarak görüyordum. İlgi alanlarımın ne olduğunu düşününce, kendi başıma çözemeyeceğim hangi şeyi üniversitenin bana sunabileceğini bulamıyordum.

"Bu yıl ders dışı aktivitelere katılımını artırmanı tavsiye ederim. Öğrencilerimizin beladan uzak olmasına yardımcı oluyorlar," dedi onu bir şekilde biraz kaba gösteren kibar bir dik başlılıkla.

"Ben pek katılımcı biri değilim. Kulüpler bana göre değil."

"Düşündüğüm gibi."

Ha. Kayıtlarıma bakmanın benim için bir tehdit olduğunu düşünüyorsa, beni hafife alıyordu. Sanki onunla tanışmaya araştırma yapmadan gelirmişim gibi, ödevimi yapmıştım. Ah, evet Müdür Tresscott'u araştırmıştım. İki çocuk babasıydı. Eşi vefat etmişti. Tedavi edilemez bir kahraman kompleksinden mustaripti. Adam, çatı katına atılan kışlık giysiler gibi buraya atılan varlıklı, inatçı gençleri kurtarmaya çalışarak ruhundaki boşlukları dolduruyordu. Beni korkutmuyordu ve sıkıcı konuşması beni gaza getirecek son şeydi.

"Bu kurumda yüksek akademik standartlarımız var. Sandover, mezunlarını seçkin üniversitelere gönderir ve yüksek öğrenimin zorluklarına karşı hazır olmalarını sağlar. Burası sadece zaman geçirilen bir yer değil."

Emin değildim. Bana göre "elit kurumların" itibarı, eski mezunlarına ve zenginliğin içi boş kabuğuna dayanıyordu. Sadece kendi imajlarını korumak ve efsaneyi sürdürmek için bir araya gelen bir grup süslü insanlardı. Üstüme bir Harvard kazağı geçirsem kimse farkı anlamazdı.

Yine de gülümseyip başımı salladım çünkü ilk günden ağzımı bozmak beni düşman haline getirirdi ve fazladan incelenmeye ihtiyacım yoktu.

"Yani anlaştık..." dedi çayını bir kenara bırakarak. "Hacklemek veya başka türkü istilacı ve aldatıcı faaliyetler burada hoş görüşmeyecektir. Öğrencilerimizden, istisnasız olarak onur, saygı ve dürüstlük değerlerimize saygı duymalarını bekleriz. Sandover ikinci bir şanstır. Bazıları için son şanstır." Koyu gri gözleri üzerimde gezindi. "Neyi seçeceğin sana kalmış. Burada olduğun sürece kurallara uyacaksın."

Hı-hı. Değerler ve neye tahammül edip etmeyeceği konusundaki tüm konuşmalarına rağmen, bunların hepsinin bir saçmalık olduğundan emindim. Araştırmam sırasında bazı fakülte kayıtlarına bakmayı başarmıştım. Anladığım kadarıyla Sandover'dan atılmak imkânsızdı. Yani Tresscott kurallar ve sorumluluk hakkında istediğini söyleyebilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Bu Sandover çocuklarının yaptığı ihlaller ne olursa olsun, sıfırların çözemeyeceği hiçbir şey yoktu. Anne ve babaları yeni bir çek yazardı ve her şey unutulurdu. Bu var olan en eski gerçekti, zenginlik sonuçları değiştirirdi.

"Birbirimizle aynı noktadayız, değil mi?" Zengin insanlar ve onları çevreleyenler hakkında en çok nefret ettiğim şey gösterişli kibarlıklarıydı. "Burada olmayı ben istemedim ve başka bir seçenek de verilmedi. Başına bela olmayı planlamıyorum. Bu değişirse..."

Tresscott beni dikkatle izliyordu.

"Eh, biz sadece süslü giysiler içinde ayakta duran hayvanlarız, değil mi? Doğa kurallarına karşı gelemeyiz."

"Hayır," dedi çay bardağına ve tabağına uzanarak. "Sanırım gelemeyiz."

"O zaman artık gidebilir miyim?"

"Son bir şey. Sporcu musunuz, Bay Shaw? Kayıtlarınızda spora dair bir şey göremedim?"

"Benim tarzım değil, hayır." Birinci sınıftan beri, çeşitli antrenörler bir şeyler denemem için beni kovalamıştı. Her zaman bana spora yatkın bir yapım olduğunu söylemişlerdi. Ama takım oyunları benim kalemim değildi. Zoraki arkadaşlıklar en kötü kâbusumdu ve soyunma odası korku hikâyelerini gün ışığında dinlemeyi tercih edecek kadar çok duymuştum.

"Öyleyse beden eğitimi derslerine kaydolman gerekecek," diye bilgi verdi. "Dönem boyunca birkaç sporu denemeni sağlıyor."

Harika. Bu bir problem olacaktı. Yalnız yapabileceğim bir spor bulmam gerekiyordu. Yürüyüş olabilirdi, belki. İyi bir koşucuydum. Evdeyken, her zaman koşardım. Annem erkek arkadaşlarını getirip yatak odasının kapısını kapattığında evden çıkmak zorunda kalmamla başlamıştı ama sonunda alışkanlık haline gelmişti. Önce birkaç kilometre ile başlamıştım, sonra daha uzun mesafeler koşmuştum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyordu.

Tresscott gitmeme izin verdikten sonra, kampüsün içinde yer alan ve yakındaki ormanın da içinden geçen işaretli parkuru bulana kadar bir süre arazide dolaştım. Hava kararmak üzereydi ve gün batımından sonra yatakhaneye dönüş yolunu bulmaya çalışırken kaybolmak istemiyordum, bu yüzden ağaçların arasında belli belirsiz dar bir toprak yol fark ettiğimde o yöne doğru yöneldim. İşaret yoktu ve yayalar tarafından diğer rotalara göre daha az kullanılmış gibi görünüyordu, bu da anında ilgimi çekti. Hızlı bir mola için yeterli zamanım olduğuna karar verdim. Yüz

metre kadar içeride, yabani otlarla kaplı eski bir çiçek tarhı vardı, hemen arkasında da küçük bir açıklığın ortasında ahşap bir bank.

Ot içmek için fena bir yer değildi, hızlıca sarmak için hiç zaman kaybetmedim. Bacaklarımı önüme uzatarak bankta oturup derin bir nefes çektim ve bir dakikalığına beynimi boşaltmaya çalıştım.

Ben değişikliğe alışkındım. Üç yılda beş okul değiştirdikten sonra ya esnek olmayı öğrenirdiniz ya da kendinizi dalgaların arasında kaybolurken bulurdunuz. Tüm hayatım boyunca suyun üzerinde yürüyormuşum gibi hissetmiştim ama hiçbir şey değilse bile, bana kendime güvenmemi öğretmişti. Başka birine güvenmeme gerek yoktu çünkü günün sonunda arkamı kollayan tek kişi bendim. Ve ne olursa olsun, her zaman bir hamlem vardı.

Bir hışırtı sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve dikkatim o yöne kaydı. O virajı dönmeden hemen önce ölü yaprakları ve kuru otları ezen hızlı ayak seslerini duydum. Siyah saçlı, uzun bacaklı bir kızdı, terli saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Başını sallayıp durmadan önce neredeyse yanımdan geçip gidecekti.

"Selam," dedim hafifçe.

"Burada olmaman gerekiyor," diye mırıldandı, nefeslenmek için bir elini kalçasına, diğerini göğsüne koyarak.

"Evet. Bana sürekli bunu söylüyorlar."

Kısa tişörtü bir omzunu açıkta bırakıyordu. Gözlerim, terli, kaygan cildine yapışan bir küçük koşu şortu içindeki kıçına bakarken kapana kısıldı. Bu kız o kadar ateşliydi ki ona bakmak resmen can acıtıyordu. Ve sadece mükemmel vücudundan dolayı değildi. Teni terle kaplı olsa bile kozmetik reklamlarında gördüğümüz ciltler gibi tamamen kusursuzdu. Koyu gri gözleri sık, uzun kirpiklerle çevrelenmişti ve dudaklarının kıvrımı her türlü edepsiz fikri aklıma getirecek kadar seksiydi.

Hangi senaryonun daha çekici olduğunu bilmiyordum -o dudaklarını benimkilerin üstünde hissederek ateşli bir öpücük

almak mı yoksa ben onun ağzına boşalırken dudaklarının sikimin etrafını sarıyor olması mı?

Veeee, kahretsin, kot pantolonumun birdenbire biraz fazla dar olduğunu fark etmeden önce bu düşüncelerden bir an önce kurtulmam gerekiyordu.

"Hayır." Dik durarak kaşlarını çattı. "Yani bu yol sınırların dışında. İzinsiz girmişsin."

Onu biraz daha oyalamamak elimde değildi. "Yanlış yerde olanın sen olmadığına emin misin? Burası erkek okulu değil mi?"

"Babam burada çalışıyor. Sen de kimsin?" Bu kız bakışlarıyla ateş yakabilirdi. Kıvılcımlarıyla küçük kasabaları yakabilirdi.

"Pek arkadaş canlısı değiliz, öyle mi?" Alay etmemek elimde değildi.

"Genelde değilim, hayır. Bana cevap ver."

Ah dostum, kızgın kızlarda beni çeken bir şey vardı. Omzunda gamzesi olan bir kızın bana dişlerimi tekmelemek istiyormuş gibi bakmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sikim seğiriyordu.

"Benim adım RJ," dedim emrine itaat ederek. "Burada yeniyim."

"Hadi canım." Başını iki yana salladı, sabırsızdı. "Seni hangi çürüyen banliyö kaldırımından kazıdılar?"

"Siktir, tatlım. Daha iyisini söyleyemezdin."

Sigarama baktığını görünce ona doğru uzattım. "İster misin?"

Çenesini oynatarak yoğun bakışlarıyla beni ölçüp biçiyordu. Sonra birkaç derin nefes çekmek için elimden kaptı ve sanki daha önce tahrik olmamışım gibi dumanı yüzüme üflemeye devam etti.

"Adını öğrenebilir miyim?" diye sordum bir sırıtmayla savaşarak. Bana attığı bu tavrı altında ne olduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Hayır." Sigarayı geri uzattı.

Bir anda kafamın içinde Lawson'ın sesini duydum. *Kaçman sadece seni kovalamama neden olur.*

"Peki, kahretsin. Şimdi isi lerimizi ağaca kazırken ne yazacağım?"

"Vay." Bir kahkaha patlattı. "Bunu sesli söylediğinin farkında mısın? Çünkü bu utanç vericiydi."

"Hayır. Bana hakaret etmek oldukça zordur," dedim ona.

"Umurumda olsaydı denerdim."

Onunla ilgili her şey bana siktir olup gitmemi söylüyordu ama o hâlâ buradaydı. Ve bu tacizden hoşlanmam acaba kişiliğimle ilgili ne söylüyordu. Bu fıstığın bir çift savaş botuyla yüzüme basmasına bile razıydım. Bu düşmanlık bana gürültülü, tüyleri diken diken eden bir seks hayal ettiriyordu.

"Bir yemek yiyebiliriz ve sen elinden gelenin en iyisini yapabilirsin," diye teklif ettim.

"Üzgünüm. Ormanda karşılaştığım rastgele adamlarla çıkmıyorum."

"Onlarla çok mu karşılaşıyorsun? Çünkü seni eve bırakabilirim. Bilirsin, seni korumak için."

Kıkırdayarak gözlerini devirdi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"O zaman sen beni eve bırak."

Minik bir gülümseme dudaklarına yayılıp aynı hızla kayboldu. Ah evet, kesinlikle benden hoşlanmıştı.

"Rakunlara dikkat et," diye uyardı tekrardan yürümeye başlarken. "Aptalın biri onlara bir dönem boyunca uyuşturucu verdi ve şimdi her şeyi tutmaya çalışan ve insan hayatını hiçe sayan dengesiz küçük bilim deneyleri gibiler."

Muhtemelen dalga geçiyordu. Öyle düşünmek istiyordum.

"Yarın aynı zamanda mı?" diye bağırdım arkasından. "İçecekleri ben getiririm."

Kafasını çevirip bakmaya tenezzül etmedi. "Sana iyi bir hayat diliyorum çaylak. Erkekler Şehri'nde iyi şanslar."

Beni neredeyse tamamen karanlığın ortasında bıraktığını fark edene kadar saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Sanki bana inat olsun diye güneşi de gökyüzünden alıp gitmiş gibiydi.

Hava çok sıcaktı.

O kız zehirli bir oktu ve ben ona o kadar kapılmıştım ki yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Belki de burası o kadar boktan bir yer olmayacaktı.

Eğer medeniyete dönmek için yolumu bulabilirsem.

BÖLÜM 7
SLOANE



Karşılaştığım çocuk hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Ya da neden bana birbirimizi tanıyormuşuz gibi baktığını. Eve döndüğümde, terden kurtulmak için hızlı bir duş aldım. Casey, kafasını odama uzattığında masamın önünde saçımı tarıyordum. Yatağıma rahatça yayıldığında gözlerinde bir sorgulamanın ışıltıları dans ediyordu.

"Ne?" Aynamda onun bakışlarını yakaladığım anda şüphelendim.

"Koşun nasıldı?"

"İyiydi. O gülümseme ne?"

"Uzun süre yoktun." Komplocu sırıtışı yüzüne yayıldı. "Biri senin hiç koşmadığını düşünebilir, ama onun yerine, ah, bilmiyorum, belki de adı D ile başlayıp uke ile biten birini görmeye gitmişsindir?"

"Bunu düşünenler yanılıyor," diye cevapladım sırıtarak. "Sana söyledim, Duke'la işim bitti."

"O zaman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Yolda birine rastladım. Bir kasabalının kampüse girdiğini düşündüm, bu yüzden onu sorgulamak için durdum."

"Ha!" diye atladı. "Demek bir çocukla *konuşuyordun*."

"Bir konuşma olduğu söylenemez."

Aslında tüm koşumu mahvetmişti. Tempomun içinden geçen bir saçmalık patlamasıydı. Rotam, düşünceleri in sesini kısmak ve kafamda biriken her şeyden kaçmak için kullandığım sığınağımdı. Kimsenin ulaşamayacağı bir boyuttu. Hayatımdan bir kaçış noktasıydı. Mükemmel şekilde korunmuş huzurlu bir vaha. Ve bir anda bir işgalci, bir turist, benim yalnızlık ormanıma mı giriyordu? Ve sonra bir de benimle flört etme cesaretini bulmuştu ve ne yani, onu çekici mi bulmam gerekiyordu? Defol git kaçak.

"Yani kaybolmuş bir kasabalı mıymış?"

"Hayır, görünüşe göre yeni çocukmuş."

Her ne kadar ana sorununu henüz anlayamamış olsam da. Çoğu agresif, alkolik veya tedavi edilmemiş uyuşturucu bağımlılıkları olan standart sorunlu zengin suçlulardı. Babam beğense de beğenmese de Sandover, yarışçıları, bar dövüşçülerini, uyuşturucu satıcılarını ve kumarbazları hapishaneden veya gazetelerden uzak tutan sessiz, süslü bir oyalama programıydı.

"Ama uzun bir süre oradaydın." Casey'nin hayal gücünde, hayatımın sıradan anları bile bir şekilde skandallarla doluydu. "Onun hakkında hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Adı RJ'miş. Tek bildiğim bu. Hayat hikâyesini öğrenecek kadar onunla takılmadım."

Beni tanıyan çoğu insan, itici olmanın doğuştan gelen bir yeteneğim olduğunu söylerdi. Erkeklerin hayatları pahasına benden kaçmalarını sağladığım için kendimle gurur duyuyordum. O aptal mıydı ya da ölmek mi istiyordu, bilmiyordum ama yerinden kıpırdamamıştı.

Casey, "Baş harfleri çok gizemli," dedi.

"Sen öyle diyorsan."

"Seksi miydi?"

"Korkunç bir orman cücesi değildi sanırım."

İlk izlenimim, elbette, ona bakmanın hoş olduğuydu. İyiydi. Ona bakmak gerçekten *çok* hoştu. Saçlarıyla ilgili bir şey bana soyunmayı hatırlatıyordu. Saçları, bir erkeğin gömleğini çıkardıktan sonraki hali gibiydi. Ve koyu renkti. Koyu renk saçlı erkekleri severdim. Ayrıca otururken bile uzun olduğunu söyleyebilirim, vücudu yapılıydı. Ben de bu niteliklerin büyük bir hayranıydım.

Ama bu, karşılaştığım her uzun boylu, esmer ve yakışıklı erkeğe bayılacağım anlamına gelmiyordu. Özellikle de iyi niyetli olmayan bakışlara sahip olduklarında. Banka tutunduğunda sana gülümseyerek göz kırptıklarında. Başka bir sorunlu erkekle uğraşmak son sınıf planımın bir parçası değildi.

Casey, "Bu senin için büyük bir iltifat," diye suçladı beni. "Kabul et, onun ateşli olduğunu düşünüyorsun."

"Korkunç olmadığını söyledi ."

"Hadi ama, bunu yapabilirsin. Onun ateşli olduğunu düşündüğünü söyle." Kız kardeşim kıvranmamı izlemekten açıkça zevk alıyordu.

"Aman Tanrım. Ateşliydi. Oldu mu, şimdi mutlu musun?"

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Epeyce."

"Sen şımarık bir çocuksun."

Melodik bir sesle, "Kime çekmişim acaba," dedi ve hemen parmağımı ona doğrulttum.

"Dürüst olmak gerekirse, onu neden daha önce duymadığımla daha çok ilgileniyorum," diye ondan çok kendi kendime itiraf ettim, masaj aletimle bacaklarımdaki gerginliği gidermek için yere uzanırken. "Bu çocuk kim? Nereden gelmiş? Kim bilir aile-

si kim? Gökyüzünden düşmüş gibi. Onun hakkında bir şey... O biraz çekilmez biriydi, ama o hıyarların çoğu gibi kibirli ve yüksek egolu değildi. Kendine has özel, rahatsız edici bir şiliği var gibiydi."

Casey yatağın ucuna sürünerek yüzümü görebilmek için kenardan aşağıya baktı. "Bunlar, bu yıl erkeklerden vazgeçtiğini söyleyen biri için çok fazla bir sorgulama."

"Onunla çıkmayı deneyeceğim anlamına gelmiyor. O bir bilinmez. Ve beni biliyorsun, soru işaretlerinden hoşlanmam."

Buradaki erkekler, o büyüleyici gülümsemeleri ve sahte beyaz dişlerle size gizlice yaklaşmayı severlerdi. Gardınızı indirmeye yetecek kadar terbiye ve görgüye sahiplerdi ama aslında onlar marka kot pantolonlarının içindeki kurtlardı. Ve ben kimsenin işaretleyebileceği biri değildim.

"Bilmiyorum..." dedi dudağını ısırırken bana bakarak. Beynindeki çarkların dönmeye başlamasından hoşlanmıyordum. "Bana senin aklına girmiş gibi geldi."

"Doyumsuzsun."

"Sen öyle diyorsan."

Telefonum komodinin üstünde titredi. " Şunu bana uzatsan, olur mu?"

Yataktan atladı ve telefon ekranımı kontrol etti. "Silas'tan bir mesaj."

Oturup mesaja göz gezdirdim, bana kampüse döndüğünü haber veriyordu. Bize gelmesini yazdım. Bütün yaz birbirimizi görmemiştik ve onu özlemiştim.

Sandover'a akan yüksek sosyetenin çöpleri arasında, bağımlılığı olmayan ya da gelecekte bir sosyopata dönüşmeyecek gerçekten iyi bir adam olan Silas Hazelton nadir bir istisnaydı. Bu kendini beğenmişlik lağımında nezaketini nasıl koruduğu bir

muammaydı ama Sandover'daki tek dürüst çocuk oydu. Bu yüzden babamın eve girmesine izin verdiği tek kişi de oydu.

SILAS: *Yoldayım.*

On dakika sonra kapıyı açtığımda Silas beni, "Selam, yabancı," diyerek selamladı. Hâkî rengi, kaya gibi sert karın kaslarına yapışan beyaz bir tişört giymişti ve yüzünde arsız bir gülümseme vardı.

Çok yakın arkadaş olduğumuz için bazen onun da iyi bir parça olduğunu unutuyordum. Ama o gamzeleri ve yüzücü vücuduyla nefis göründüğünü inkâr edemezdim.

"İyi bir ruh halindesi ," diye alay ettim beni kendine doğru çekerken.

"Yüzünü özledim." Bana sımsıkı sarıldı ve başımın tepesini öptü. Evrendeki harika sarılmalar sıralansa, onunkiler en başta olurdu.

"Silas, hoş geldin." Babam elinde bir fincan çayla koridorda dikiliyordu. En iyi arkadaşlarımdan birine karşı ani ve kontrol edilemez bir cinsel çekim geliştirmediğimden emin olmak için seçtiği en incelikli yoldu. "Yerleşmeyi bitirdin mi?"

"Evet efendim. Küçük yurttaki kokuyu özlediğimi söyleyemem. Kıdemli binası, geçen yılki odalara göre bir gül bahçesi gibi." Silas, ebeveynleri etkilemekte çok başarılıydı, özellikle günlük konuşmalarda.

Babam güldü. "Yaz boyunca duvarları bir kat daha boyattık."

"Arada balık tutmaya da gittiniz mi efendim?"

"İstediğim kadar değil."

Biraz balıkçılık hakkında sohbet ettiler, babam, kızlarının umursamadığı sıkıcı konuları tartışacağı başka birine sahip olduğu için çok heyecanlanmıştı. Ve Silas'ı Sandover'a getiren al-

kollü araba kullanma olayına rağmen, sonrasında asla başı belaya girmemişti, bu yüzden sanırım babamın ona karşı bir zaafı vardı. Benim üstümde de iyi bir etkisi olduğunu düşünüyordu.

Babam Duke'a da göz yummuştu. Zar zor. Duke ile ilk çıkmaya başladığımız zamanlarda birbirimizin üstünde inmiyorduk ta ki babam kiminle takıldığımı öğrenip rastgele yabancılarla dışarıda takılacağıma, burada bize göz kulak olabileceği bir yerde olmamıza izin verene kadar. Babamın ültimatom vermeyi takdir ettiğinden emin değildim, ama bu aklına gelmişti. Yine de Duke'un cesaretinden nefret ediyordu.

"Alabalık, şundan biraz daha küçüktü..."

"Harika, teşekkürler baba," diye araya girdim. "Senin alabalığın hakkında daha fazla şey duymak istemiyor."

Silas kendini kurtaramayacak kadar kibardı, bu yüzden onu kolundan tutup merdivene doğru çektim. Babam, çalışma odasına geri çekilmeden önce bir an için merdivenlerin dibinde sinsi sinsi dolaştı. Ve yaklaşık on dakika sonra, yatak odamın kapısının önünden sakince geçip kulak misafiri olmuyormuş gibi yapacaktı ve ben de fark etmemiş gibi yapacaktım. Bu resmen bir rutine dönüşmüştü.

"Yani..." Yatağa oturduk ve biraz gürültü olsun diye televizyonu açtım. "Döndün."

"Korkarım öyle."

"Peki *Vineyard* nasıldı?"

Kelimeyi vurguladığım için gözleri i devirdi. Küçük hovarda bir inek olduğu, etrafta polo yaka tişörtü ve Sperrys'le tiki bir golf arabası mafyası gibi koştuğu için ona biraz laf atmaktan kendimi alamadım. Silas, yazlarını kayıkla gezerek ve ıstakoz partilerine ev sahipliği yaparak geçiren mükemmel *Full House* ailesiyle iğrenç bir şekilde yakındı. Bu sevimliydi ve iğrençti.

"İyiydi."

Yüzünü inceledim, biraz kızardığını fark ettim. "Gerçekten bronzlaştın mı?"

"Kız kardeşlerim iskelede uyuyakalmama izin vermiş," diye homurdandı, "ve yanmış bir şekilde uyandım. Geçen hafta tüm vücudum soyuldu."

"Zavallıcık." Onun için üzüldüm.

Silas, bir pencereye çok yakın oturarak bile güneşten yanabilirdi. "Amy'yi gördün mü?" diye sordum.

Tereddüt etti, son zamanlarda daha çok böyle tepkiler verdiğini fark etmiştim. O ve Amy, hepimizin tanıştığı Ballard Academy'ye başladıkları birinci sınıftan beri birliktelerdi. Bunu asla söylemezdi ama sevgiden daha çok alışkanlıktan dolayı onunla birlikte olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

"Daha gelmedi. Muhtemelen hafta sonu buluşacağız."

"Nasıl gidiyor?"

"Yani, iyi."

Sessiz kaldım, önce kendini ikna etmeye çalışmasına izin verdim. Dayanamayınca omuz silkti.

"*Martha's Vineyard*'a* gelmek istedi ama ailesi ona izin vermedi. Büyük bir aile toplantısı falan için büyükanne ve büyükbabasının çiftliğindeydiler. İyi karşılamadı," diye itiraf etti.

"Dikkatli olmazsan, onunla evli olarak uyanacaksı ."

"Bunu neden yapıyorsun?" Hayal kırıklığıyla bir iç çekerek yeniden oturdu.

"Neyi?"

"Biliyor musun? Her zaman böyle cümleleri seçiyorsun."

---

* ABD'nin Massachusetts eyaletine bağlı, birçok ünlü ismin de tatil için seçtiği Atlas Okyanusu'nda yer alan ada. (e.n.)

"Nasıl?" Bana kaşlarını çattığında gülmemeye çalıştım ve sefil bir şekilde başarısız oldum. "Sadece söylüyorum, eğer işlerin kontrolünü eline almazsan akıntıya kapılıp gideceksin."

"Evet, senin nasıl gidiyor, ah, bekle, erkek arkadaşın yok. Çünkü bu hafta aşırı şişirilmiş egolara sahip bencil pisliklere yol verdin, değil mi?"

"Acıttı, sik kafalı."

Silas sırıtışını bastırdı. "Colorado nasıldı?"

"Ahh. Kâbustu. Oraya vardığımızda teyzemin erkek arkadaşı tarafından terk edildiğini öğrendik ve onun keder treninde tam altı hafta geçirdim. Üç galon naneli çikolata yedim ve sekiz kez pedikür yaptırdım, Silas. Beni anlıyor musun? Ayaklarıma bir benzin pompasından bile daha fazla dokunuldu."

Sesli bir kahkaha attı. "Bir yerlerde katlandığın bu yan işlerden bir çıkarın varmış gibi görünüyor."

Kafasına bir yastık fırlattığımda kurtulmayı başardı.

"Ne?" dedi gülerek. "Sadece, bilirsin, koşu ayakkabısı ya da başka bir şey için paraya ihtiyacın varsa."

"Koşmaktan bahsetmişken, aslında. Bugün pistteydim ve sizin serserilerden birine rastladım."

"Bizim serseri?"

"Son sınıfa benziyordu. RJ diye bir çocuk."

Tanıdığını belirterek başını salladı. "Evet, onunla taşınma sırasında tanıştım. Fenn'in yeni üvey kardeşi."

Ağzım açık kaldı. "Ha siktir. Yıldırım nikahını unutmuştum. Ama buraya geleceğini söylememiştin. Ne yapmış?"

Herkesin sorduğu ilk soru buydu. Yeni çocuk bu fildişi cezaevine gönderilmek için sivil düzene karşı hangi iğrenç hakareti yapmıştı? Erkekler için bu, birbirlerini tartma ve hiyerarşik yapıda konumlarını bulma yöntemiydi. Ben sadece meraktan

soruyordum ve bu şekilde kimden uzak durmam gerektiğin biliyordum.

Silas, "Fenn'e bir öğretmenin arabasını çalmakla ilgili bir hikâye anlattı," diye yanıtladı. "Çocukla tanıştıktan sonra Lawson şüphelendi."

"Araba kaçırmak mı? Kulağa uysal geliyor." Suçlar düşünüldüğünde en kötüsü değildi.

"Ya da tamamen saçmalık," dedi Silas omuz silkerek. "Daha kötü bir şeyi örtbas etmek. Korkak bir tipti. Süper sosyal de değil."

"Evet, onunla biraz konuştum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan biri için kendinden son derece emin görünüyordu."

"Kabullenemeyen ilk kişi olmayacak."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Herkes hapsedilme fikriyle farklı şekilde başa çıkıyordu. Bazıları eski hayatlarına tutunurdu, bazıları ise uyum sağlamayı öğrenirdi. RJ bana ikincisini yapabilecek biri gibi gelmişti ama bu konuda biraz fazla soğukkanlıydı. Duke ve ekibiyle birkaç hafta uğraştıktan sonra RJ farklı bir şarkı söylüyor olabilirdi. Sandover, hızlı uyum sağlamazsa bir adamı canlı canlı yeme gücüne sahipti.

"Onun hakkında başka ne duydun? Fenn sana anlatmadı mı?"

Silas bu soru karşısında irkildi, garip bir şekilde geçiştirmeye çalıştı. "Neden umurunda?"

"Değil. Gerçekten." Kaşlarımı çattım. "Neden sordun?"

"Garip geldi, hepsi bu. Karşılama komitesi listesinde adını göremedim." Tekrardan kayıtsızca omuz silkti. "Dediğim gibi, adam çok kurnaz. Sorulardan kaçıyor. İyi bir havası yok."

Alnımdaki çizgiler derinleşti. Tepkisi özellikle garipti çünkü genellikle Silas, herkesi severdi. Eh, ona sevmemesi için iyi bir sebep verene kadar ve bu bile biraz zaman alırdı. Yıllarca Lawson'a katlanmıştı ve bu adam yürüyen gerçek bir suç dosyasıydı.

Bir an sanki birbirimizi tanıyamıyormuşuz gibi birbirimize baktık. Garip bir soğukluk hissetmeye başladım ve bu durum acı verici bir hale gelmeden önce sonlandırmak için ağzımı açtım.

"Sorduğum için özür dilerim." Omuz silkme sırası bendeydi. "Her neyse, gerçekten Fenn'in yeni üvey kardeşi umurumda falan değil. Sadece merak etmiştim."

Silas rahatladı ve konuşma yine yaz tatilimize ve onun Vineyard'da geçirdiği zamana kaydı. RJ'in arka planda aklımı oyalanması dışında, şimdi daha fazla bilinmeyen kafamda dönüp duruyor, duvarları tekmeliyordu. Sadece on dakika konuşmuş olmamıza rağmen bu kadar aklıma girmiş olması çok can sıkıcıydı.

Bu adam ederinden daha fazla sorun olmaya başlamıştı.

BÖLÜM 8
SILAS



Sloane onun en iyi arkadaşlarından biri olduğumu söylüyordu ama bazen bunun ne anlama geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. O, yakınlaşması zor olan insanlardan biriydi. Onları tanıdığınızı, içeride olduğunuzu sanırdınız ama sonra mobilyaların yeri i değiştirirlerdi ve aynalarla dolu bir salonda hâlâ tamamen erişemediğiniz bir yansımanın yansımasıyla konuştuğunuzu fark ederdiniz.

Ona erişmek istediğimden değildi. Kampüse giden patikadan aşağı inerken kendime en azından o şekilde değil diye hatırlattım. Lawson'ın düşündüğünün aksine, Sloane'u yatağa atmak için uzun bir oyun oynamıyordum. Elbette, Ballard Akademisi'nde olduğumuz günlerde bir iki kez bu fikirle kendi i eğlendirmiş olabilirdim. Ama Sloane'la asla o noktaya gelmemiştik. O Duke ile tanışmıştı, sonra ben Amy ile tanışmıştım ve hissettiğim çekim ortadan kalkmıştı.

Demek istediğim, açıkçası onun hâlâ seksi olduğunu düşünüyordum ama... her neyse. Şu an neden bunu düşünüyordum ki? Sadece arkadaştık.

Yurda döndüğümde bir mesaj aldım ve ekrana bakmadan önce Amy'nin ona neden henüz mesaj atmadığımı merak ettiğini düşündüm. Yaz boyunca, uzak mesafenin yükünü hafifletmek için bir program, mesajlaşma ve telefonda görüşme rutini geliştirmiştik. Ki işe yaramıştı. Pek umursamamıştım. Tabii son zamanlarda artık kelimelerim tükenmişti. Pavlov'un köpeği gibi aynı tepkileri tekrarlamaktan bıkmıştık ama kalıbı kıramıyordum. Anahtar kelime bulmak için mesajları tarayan ve programlanmış cevaplar veren bir robot gibiydim.

AMY: *Bugün Sun'ı gördüm. Sana selam söyledi.*

BEN: *Selam.*

AMY: *Bütün saçlarını kazıtmış ve burnunu deldirmiş. Görünüşe göre ekmek bıçağı ve örgü şişiyle kendi yapmış. Onun için üzüldüm. Pazartesi günü çok pişman olacak.*

BEN: *Bu berbat.*

AMY: *Evet, şu an asi modunda. Murphy, çükünün başkası için çektiği fotoğrafını ona göndermiş. Etrafında hâlâ ruj varmış. Kurtulmaya çalıştı ama...*

En son gelen mesaja baktım, neden neredeyse tanımadığım bir kızın görünüşünü ve aşk hayatını incelediğimizi merak ediyordum. Sun'la sadece bir kez tanışmıştım. Neden umurumda olsundu ki?

Odanın karşı tarafındaki pencere açıldı. Bir saniye sonra, kısa etekli ve kolsuz bluzlu bir kız içeri yuvarlandı. Minik likör şişe-

leri ellerinden düşüp çınlayan piyano tuşları melodisi gibi ahşap zemine çarparken kıkırdayarak ayağa kalktı.

Hırsızlık yapıyormuş gibi şişeleri topladıktan sonra siyah saçlarını arkaya attığında benim onu izlediğimi fark etti. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama bana gülümsedi.

"Selam."

Sonra Lawson da aynı şekilde pencereden içeri yuvarlandı. "Gördün mü? O kadar zor değildi."

"Arkadaşın tatlıymış," dedi kız gözleri benim üstümdeyken.

Lawson, "Ona bunu söyleyip duruyorum," dedi. "Ama o hiç eğlenceli değil."

"Parti yapabiliriz." Penceredeki kız bana bir avuç dolusu mini votka şişesi sallıyordu. "Arkadaşın katılmak isterse."

"Arkadaşı istemez," dedim Lawson'a ters bir bakış atarak.

"Dışarı çıkacağını söylemiştin."

"Kısa bir ziyaretti."

Kayıtsızca omuz silkti çünkü Lawson asla özür dilemezdi.

Birkaç şişe içip karşımdaki odada Lawson'ın yatağında sevişmeye başlamaları hiç vakitlerini almadı. Nefes alma sesleri ve yatak yaylarının yumuşak gıcırtısı kulaklarımı selamlıyordu.

AMY: *Hâlâ orda mısın bebeğim?*

BEN: *Evet, özür dilerim. Lawson gelmişti de.*

Pencere Kızı muhtemelen okulundaki en güzel kasabalıydı. Bahse girerim popülerdi ve hayatına aşıktı. İyi bir devlet üniversitesinde arkadaşlar edinecek ve onu ortalama bir başarıya sahip bir kocayla banliyölerde rahat, hatta sıradan bir hayata itecek düzgün bir iş bulma umuduyla mezun olacaktı. Ve bazen, ilerde

kızlarla içki içerken, genç ve yakışıklı bir adamın bir kadeh tekilasını içerken ona nezaketle gülümsediğini görecek ve seksi, zengin bir çocuğun penceresine tırmandığı zamanı hatırlayacaktı.

Lawson'sa ertesi sabah onun yüzünü bile hatırlamayacaktı.

Pencere Kızı, nefes almaya yetecek kadar uzun süre ağızlarını ayırdıklarında omzunun üzerinden bana baktı. Gömleğinin yarısı yukarı kalkmıştı, sutyeninin altı kısmı görünüyordu. Elini bana doğru uzattı.

AMY: *Başka bir oda arkadaşı talep etmelisin.*

BEN: *Biliyorum.*

"Buraya gel," dedi kapanmak üzere olan gözlerinin altından beni izleyerek. "Sadece izlemek zorunda değilsin."

"Hayır teşekkürler," diye mırıldandım.

Sonra ayakkabılarımı aldım ve çıktım.

Lawson garip şekilde birleştirici biriydi; ayaklı, nefes alan bir tehlike işareti olarak kabul edilmesine rağmen. Çoğu zaman ya bencil bir pislik oluyordu ya da beni istemediğim bir saçmalığa sürüklüyordu.

Olay şu ki, neden böyle olduğunu biliyordum. Lawson'ı üçüncü sınıftan beri tanıyordum ve dürüstçe söyleyebilirdim ki pek çok insan onun ailesiyle yaşadıklarıyla uzaktan yakından ilgilenmezdi. Annesi babasından o çok küçükken boşandıktan sonra çekip gitmiş ve onu şeytanla baş başa bırakmıştı. Abartmıyordum, babası gerçekten hayatta tanıdığım en acımasız, en zalim insandı. Birkaç yıl önce, Roman Kent'in şirketinde Çin'deki bir Apple fabrikasından daha fazla insanın intihar ederek öldüğüne dair bir haber çıkmıştı. Adam süper kötüler seviyesinde yarışıyordu. Ve o şeytani enerjiyi tamamen oğluna odaklamış durumdaydı.

Sanırım, evet, bir bakıma Lawson için üzülüyordum. Aile üyelerim kötü niyetli bir kaos sirkinden olsaydı nasıl olurdum, kim bilir. İşin aslı, yıllardır başımı belaya sokmasına rağmen adam sadıktı. Arkadaşlarına sahip çıkardı ve asla arkasını dönmezdi. Eğer kıçına tekmeyi yiyorsan, o da orada olup ve seninle dayak yerdi.

Çoğu zaman tam bir baş belası olsa da birinin yanında durması gerektiğini hissediyordum. O da bendim.

Ama bu, hayatımın yarısında boynunu kırmak istemediğim anlamına gelmezdi.

Son sınıfların yurdu ile havuz binası arasındaki patikada dolaşırken bir mesaj daha aldım. Loş turuncu ışıklar ve ara sıra çimlerin üzerinde uçuşan ateş böcekleri dışında etraf neredeyse zifiri karanlıktı. Odamda olmayı, saçma YouTube videoları izlemeyi veya bir video oyunu oynamayı istiyordum ama Lawson'ın kendi kendini yok eden hallerinden birine daha tanık olacak havamda değildim.

AMY: *Seni özledim. Bu yaz neredeyse hiç konuşmamışız gibi hissediyorum.*

BEN: *Ben de seni özledim. Yakında beni göreceksin.*

Sloane'un kampüsün kenarındaki evine giden yolu geçerken, sömestr başlamadan yeni çocuğu hemen bulmasının ne kadar tahmin edilebilir olduğunu fark edince yüksek sesle güldüm. Sanki Duke'u yeni terk etmemiş gibi RJ'in etrafında dolaşmaya başlamıştı çünkü iddiaya göre ona kötü davranan serserilerle çıkmak konusunda artık aklı başına gelmişti. Sloane, her ne kadar kendisinin en büyük düşmanı olduğunu söylese de Lawson'a

benzerdi. Kız ya kalbini kıracak ya da onu sikecek pis liseli kötü çocuk tipleri için resmen çekim kaynağıydı.

Akıllı biriydi, muhtemelen tanıdığım en zeki insandı, bu yüzden hayatında neden her seferinde aynı oyuna geldiğini asla anlayamıyordum.

Ama her neyse. Benim problemim değildi. Kendini bu tuzağa düşürmek istiyorsa bu onun seçimiydi. O kadar uzun zamandır arkadaştık ki, onun başka birini dinlemeyeceğini en iyi ben biliyordum. Onu büyük bir hata yapmaktan alıkoymaya çalıştıklarında bile.

BÖLÜM 9
RJ



Bu saçma bir şaka olmalıydı. Bu kadar uzun süre bir takım forması veya kulüp tişörtüne hapsolmadan hayatta kalmıştım, turuncu tulumu giymekten de son anda yırtmıştım ama şimdi çıkmaz bir sokakta üstümde bir ceket ve boynumda çizgili bir kravatla duruyordum. David Sandover'dan ilk bahsettiği zaman, her gün loafer ayakkabı ve lanet olası bir okul üniforması giyeceğimi fark etmemiştim. Bunu bilseydim, yastığımda bir not bile olmadan şehri terk ederdim.

"Siktir et bu şeyi." Mavi ve yeşil desenli kravatı boynumdan çekip yere fırlattım. "Uçuş görevlisi gibi giyinmek isteseydim, Cadılar Bayramı balosuna annem olarak giderdim."

"Dostum, o kadar da zor değil." Fenn kravatı alıp boynuma bağlamaya çalışırken ben nefretle geri çekildim. "Gel buraya, koca bebek."

O gevşekçe bağlarken dilimi ısırarak hareketsiz kaldım.

"Gördün mü? Kolay. Çıkarırken gevşetip başının üstünden çıkar. Bunu her sabah yapamam."

"Teşekkürler, anne."

"Kıçımı ye," dedi beni tersleyerek.

Hiçbir şey, cebindeki şatafatlı altın armasıyla bu aptal lacivert üniformanın içinde aynada kendime bakmak kadar yenilmiş hissettirmemişti. Ben orada boş bir kabuk gibi cansız ve bitkin bir halde dururken sanki biri uzanmış ve ruhumu göğsümden koparmış gibiydi.

"Merak etme, her hafta sonu burada saklanırken onu bağlamayı öğrenmek için bolca zamanın olacak."

"Yalnız kalmakla saklanmak aynı şey değildir," dedim çoraplarımızı ve ayakkabılarımızı giyerken.

"Buraya üç gün önce geldik ve senin buradan yemekhaneye gitmek dışında bir kez bile çıktığını görmedim ve o zaman bile bizimle oturmadın. Tek yaptığın burada bilgisayarın başında oturmak. Anlıyorum dostum, porno eğlenceli olabilir, tüm o seksi anne videoları falan. Beysbol antrenmanından döndükten sonra üvey annesini mutfakta şu şekilde bulan: *Çok yalnızım Jonathan. Baban isteklerimi karşılayamıyor. Bana siki i verir misin?*"

Ona bakmaya devam ettim. "Burada kişisel deneyimlerinden mi bahsediyorsun? Jonathan takma ismiyle yaşlı kadınlara hizmet edip onları zevke mi getiriyorsun?"

"Çok isterdim. Her neyse, sikin çürüyüp düşmeden önce ne kadar mastürbasyon yapabilirsin ki?"

Kapıdan çıkarken "Nasıl olduğunu çözdüğünde haber ver," diye karşılık verdim.

"Ciddiyim adamım. Ara sıra bu deliğinden sürünerek çıkarsan dışarıda mükemmel seçenekler olduğunu fark edebilirsin. Böylece sol elin de bir süre mola verebilir."

"Tanrım, New England kasabalıları ve kafası karışmış liseli kızlarla seksin ne kadar mide bulandırıcı ve sıkıcı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bu tavırla olmaz."

Bir çörek ve kahve almak için yemek salonuna uğradıktan sonra pazartesi sabahı ilk dersimize gittik. Fenn, hafta sonu davetlerini geri çevirmekle ilgili bana laf atmayı bırakmadı. Arkadaş edinmem için çabalıyordu ama ben buna anlam veremiyordum. Normal şartlar altında, bu insanlarla ilişki kurmazdım ya da tam tersi. Neden aksini iddia ediyordu?

Yürürken Fenn, telefonuna gelen mesajı göstermeden önce sırıttı. "Gördün mü? İşte bahsettiğim bu."

Hızla göz attım. Yüzü gözükmeyen, bordo okul üniforması giymiş bir kız göğüslerinin altından çektiği bir pozu göndermişti.

"Arkadaşın mı?" diye sordum eğlenerek.

"Tek gecelik. Ama bende ikinci defalar olmaz."

Omuz silkerek mesajı sildi ve telefonu cebine koydu. O memelerin kendi beyaz atlı prensini bulabileceğini umdum.

"Yani hasta bir konulu porno bağımlısı değilsen, bütün gün o bilgisayarda ne yapıyorsun?" diye sordu, onunla, arkadaşlarıyla ve ona rastgele çıplak resi ler gönderen kasabalı hatunlarla takılmaya tamamen ilgisizliğim yüzünden hâlâ hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Araştırma," diyerek belli belirsiz bir cevap verdim.

Kampüsün karşısına geçerek sınıfa doğru ilerlerken birçok erkek başını sallayıp Fenn'e selam verdi. Açıkça görülüyor ki bu küçük, ayrıcalıklı balonun içinde popüler sayılıyordu. Benim havalı çocuklar ve onların hayranıyla hiçbir zaman işim olmamıştı. Lisede kahramanlara tapmaktan daha utanç verici bir şey düşünemiyordum.

"Ne araştırması?"

"Kişisel araştırmalar."

"Ooh," dedi beni le alay ederek. "Ne kadar gizemli. Ne, kara borsada organ mı satıyorsun? Karanlık bir kripto imparatorluğu mu yönetiyorsunuz?"

"Tabii, eğer istersen."

"Gerçekten sır mı saklayacaksın? Kendi kardeşinden?" dedi öfkeli numarası yaparak.

Sadece omuz silkip sırıtmamı sakladım. Gerçek şu ki, sırlar benim süper gücümdü. O dışarı çıkıp birbirimizi tanımamız için bana dırdır ederken, ben de yeni üvey kardeşim ve Sandover Koleji'nin diğer sakinleri hakkında bilmem gereken her şeyi öğreniyordum.

Fenn'in Sandover ders notlarını hacklemek ve mesajlarına bakmak hiç zamanımı almamıştı. O Casey denen kızla konuşmak için çok zaman harcıyordu. Ve sanki iki farklı insan gibiydi. Rastgele kızlarla şehvetli boktan mesajlaşmaları vardı ama bir de Tiktok müzi eri gibi aptalca şeyleri konuştuğu Casey vardı. Onunla uzun bir oyun oynuyorsa, sonundaki ödül için bir ton çaba harcıyor gibi görünüyordu. Zavallı kızı uyarmak çok cezbediciydi. Tatlı birine benziyordu. Ama başka birinin hayatına müdahale edecek değildim.

Benim dünyamda bilgi gerçek güçtü. Ve ben derin araştırma yapmakta çok iyiydim. Ama şu anda olduğu gibi, Fennelly Bishop'a yeteneklerimin kapsamını anlatacak kadar güvenmeye yakın değildim. İnsanlar, mahremiyet illüzyonlarının kâğıt pencereler olduğunu öğrenmeye pek iyi tepki göstermezlerdi.

Sabah Fenn ile matematik dersinden sonra, Silas ile fizik dersinde laboratuvar eşi olduk. Silas, yapılması gereken tüm adımları mükemmel bir şekilde hallettiğimi görünce öğretmenimiz kadar şaşırdı. Düşününce, matematik öğretmeninin de ters fonksiyonların ne olduğunu anladığım için kafası karışmış görünüyordu. Halk eğitim sistemiyle ilgili olarak, köpeğinizi

mobilyalara işemeyi bırakmalarını sağlamak için götürdüğünüz yerlerin sadece biraz üzerinde olan devlet okulundan geldiğim için öğretmenlerin okuma yazma bilmeyen bir mağara adamı olmamı beklediğini hissediyordum. Sanırım tamamen yanılıyorlardı. Üç okul önce ileri derece fizik dersi alıyordum ama tüm o atılmalardan sonra diğer okullarda kaydolmama izin vermemişlerdi. Zekâm hakkındaki fikirlerine rağmen, okulu hiçbir zaman zor bulmamıştım sadece dayanılmaz derecede sıkıcıydı. Geleneksel sınıf deneyimi için çok az sabrım vardı. Beni fazlasıyla huzursuz ediyordu.

Öğle yemeğinden sonra modern aydınlatmalı sınıfıma girdiğimde Lawson'ı gördüm. Arka sırada, yanına oturmam için yanındaki sandalyeye ısrarla tekme attı. Adam asil bir pislikti ama ben onun altında olanları deşecektim. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu. Lanet olsun, onu eğlendirme tarzları dışında, başka birini pek düşündüğünü sanmıyordum. Bu saygı duyduğum bir şeydi. En azından içi dışı birdi.

"Shangri-La'daki ilk gününün tadını çıkarıyor musun?" diye sordu tembel bir gülümsemeyle izleyerek. Ceketini sandalyenin arkasına atmıştı, kravatını da gevşetmişti.

Yine de onda rahatsız edici bir kalite vardı. Sana baktığında, kaderini düşündüğünü gözlerinden görebiliyordun. Seni hikâyesine nasıl ekleyebileceğini düşünüyordu. Hepimiz onun yaramazlık ve kötülük dolu bilmecesindeki karakterlerdik.

"Yirmi dakika dışarıda bir golf arabasının beni almasını bekledim ama gelmedi."

"Evet, şoförlerin grevi hepimizi yürümek zorunda bıraktı. Sendikalar gerçekten medeni toplumun baş belasıdır."

Söylediklerinin yarısının şaka olduğundan oldukça emindim. Gerçekte, bu havada takım elbise giyerek ayı nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Saunada sıkışmış şişman bir adamın kıçında yaşa-

mak gibiydi. Bu saçma yerde en azından biraz scooter kullanamayacaksak, süslü bir okulun ve tüm bu paranın anlamı neydi?

"Fenn, bütün hafta sonu odanda onunla takıldığını söylüyor." Lawson, büyük bir gülümsemeyle göz kırptı. "Kızları tavlamak için yardıma ihtiyacın olursa, tek yapman gereken sormak."

Gözlerimi devirdim. "Tavlama konusunda iyiyimdir, teşekkürler."

"Emin misin? Bazılarıyla seni tanıştırabilirim. Bir kız var, Rae, Ballard'da son sınıf." Gözleri biraz parladı. "Dostum, onu tekrar becerebilmek için ruhumu şeytana satardım. Ama o da bizim Fenn gibi, tek seferden sonrası yok bilirsin? İkinci defa görüşmüyor. Bağlanmaktan kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyor."

Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana uygun bir kız gibi görünüyordu. "Bağlanmak işi patlatır," diye katıldım.

"O zaman onun numarasını istiyor musun? Yemin ederim ki vücudu olağanüstü..."

"İyi günler, beyler."

Lawson koltuğunda yalpalayarak dikkatini odanın önündeki kısma verdi. "Tüm bunlar ne?"

"Ben Bay Goodwyn." Sınıfın başındaki sıraya yaklaşan öğretmen, yazını outlet alışveriş merkezinde bir J.Crew kasasının arkasında geçirmiş gibi görünen uzun boylu, temiz yüzlü bir herifti. Beyaz düğmeli gömleğinin kıvrık kollarından sıkı ve pürüzsüz bir çift kaslı kolu ortaya çıkıyor, hemen göze batıyordu.

"Artık birinci sınıf öğrencilerinin son sınıflara edebiyat öğretmesine izin mi veriyorlar?" diye laf attı Lawson. Sınıfın geri kalanından boğuk kahkahalar yükseldi.

Bay Goodwyn, hiç etkilenmemiş bir şekilde, "Size ehliyetimin bir resmi eklenmiş olan müfredatın kopyalarını dağıtıyorum," diye yanıtladı. "Lütfen herkes bir alsın ve arkasındakine versin."

Bay Goodwyn gençti. Yir ili yaşlarının ortasında olmasına rağmen on altı yaşında gibi gözüküyordu. Belli ki bu konuda espri yapacak kadar çok böyle şeyler duymuştu.

"Dante'nin *Cehennem*'i nasıl modern edebiyatın bir parçası olabilir?" diye bağırdı Lawson müfredata göz attıktan sonra.

Bay Goodwyn, beyaz tahtaya sayfa numaralarını yazarken "Diğer çalışmaların yanı sıra, Dante'nin kahramanın yolculuğu üzerindeki etkisini ve Richard Matheson'ın *What Dreams May Come* adlı modern romanını inceleyeceğiz," dedi.

"Ah, evet." Lawson sırıttı. "Onu izlemiştim. Jennifer Connelly, bir fahişe ile çift taraflı bir yapay penis üzerinde takılıyordu."

Lise son sınıf erkekleriyle dolu oda topluca kahkahalara boğuldu. Bay Goodwyn sırtı dönük bir şekilde tahtada duruyordu.

"Darren Aronofsky'nin Hubert Selby Jr'ın romanından uyarlanan *Requiem for a Dream* filminden bahsediyorsunuz." Bay Goodwyn döndü ve masasının köşesine oturdu. "İlginç bir şekilde, 1978'de, Matheson'ın *What Dreams May Come* kitabıyla aynı yıl yayınlandı. İnsanın cehenneme inişinin hem samimi hem de yoğun psikolojik keşiflerini gerçek ve mecazi olarak anlatır."

"Büyüleyici." Lawson bir an sessizleşti, ancak yılmadı ve öğretmenin sözünü kesmeden hafif tehditkâr bir sırıtışla cevap verdi. "Bekliyoruz."

Bu konuşma eski okullarımdan bazılarında gerçekleşseydi, çocuk iki yüz kiloluk bir polis tarafından taşlanıp sürüklenerek götürülürdü. Bu daha eğlenceliydi.

Lawson, dersin geri kalanını sınırları zorlayarak, soğuk terler dökmeden ya da onu dışarı atmadan önce Bay Goodwyn'in tahammül edebileceği sınırları araştırarak geçirdi. Ders sona erene kadar geri kalanlarımız bu ikisi arasındaki tuhaf bir ön sevişmeye benzeyen tartışmaya izinsiz katılmış gibiydik.

Daha sonra, günün sonunda tarih dersinden çıkarken Fenn, ödev listesi i buruşturup omzunun üzerinden fırlattı. "Bu saçmalık. Kim ilk günden ödev verir ki?"

Cuma gününe kadar on bölüm ve iki bin kelime. Sanki endişelenecek başka dersimiz yokmuş gibi.

"Bir sadist," diye cevap verdim. Sandover tarafından verilen postacı çanta ın kayışını diğer omzuma kaydırdım. "Ve burası neden sırt çantalarına karşı? Neden çantamı omzuma asmak zorundayım? Siktiğimin sadistleri, hepsi." Başımı iki yana salladım. "Odada görüşürüz."

"Ne? Asla olmaz." Ben kaçmaya çalıştığımda Fenn çantamı tutup çekti. "Benimle geliyorsun."

"Nereye?"

"Futbol antrenmanım var. Gelip bizimle takılırsın."

"Kız arkadaşlarla ya da diğer gruplarla tribünlerde oturmak gibi mi? Ben almayayım."

Binanın arkasından, kampüsün henüz keşfetmediğim bir tarafına doğru yürüdük. Büyük, yaşlı ağaçlar çimleri ve spor kompleksine giden tuğla yolları gölgeliyordu. Koca meşe ağaçlarının gölgesinde bile, dışarısı eski bir kamyonetin kaportasından daha sıcaktı ve çoraplarım resmen terden sırılsıklam olmuştu. Ceketimi çıkarıp kravatımı çözdüm. Fenn, sabah yeniden bağlaması gerektiğini fark ederek başını iki yana salladı.

"Tamam. Dur," diye emir verdi. "Yürümeyi bırak. Konuşmamız gerekiyor."

Bir nefes verdim. "Öyle mi?"

"Evet," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Tanrım, tam bir pozcusun. Tamam. Başla."

"Sen yakışıklı bir çocuksun," diye başladı.

"Bana asılıyor musun?"

"Rüyanda görürsün."

İç geçirdim.

"Sadece söylüyorum, yakışıklısın, yani tembel, çabalamayan, antisosyal bir pislik olman için hiçbir mazeret yok. Eğer istersen kızları etrafına toplayabilirsin. Ama yani, bu yırtık kotlar ve bol üstler ne? Anlıyorum. Asi bir tarsın var. Havalı. Ama benim korumam gereken bir itibarım..."

"Bekle, olay seninle mi ilgili?" diye kestim soğuk bir ses tonuyla.

"Elbette benimle ilgili." Üzgün görünüyordu. "Garip bir ezik kardeşim olamaz. Çirkin olsaydın, o zaman herkes senin antisosyal benliğini görür ve seninle takılmak istemediğim için yalnız olduğunu düşünürdü. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Pek değil."

"Ama hayır, tabii ki çok yakışıklı olman gerekiyordu. Şimdi herkes kafasını sallayıp bu çocuk neden Bishop'la takılmıyor diye düşünüyor. Peki, siktir git, Remington. Benim zamanımda olmaz. Biraz çabalasan ölür müsün?"

"Senin itibarını neden umursayayım ki?"

"Hiçbir şeyi umursamıyorsun ki," diye sızlandı.

Haksız değildi. Teknolojik aletlerim dışında pek bir boku umursamazdım. Monitörlerimi kır da umursamayı o zaman gör. Ama diğer her şey, okul, arkadaşlar, kızlar... Akışa göre hareket ederdim, asla belirli bir şeye çok fazla yatırım yapmazdım. Ve bunun neresi yanlıştı? İşime bakıp kendi halimde takılıyordum. Daha fazla insan benim gibi yapsaydı, belki dünya barışına ya da başka bir şeye ulaşmaya daha yakın olurduk.

Fenn sinirli bir şekilde, "Gel de çocuklarla tanış", dedi. "Bir değişiklik yap ve biraz sosyalleş. Bütün sömestr boyunca bir sosyopat gibi odamızda oturmana izin vermeyeceğim."

Boğazımda bir nefes daha düğümlendi. Benim arkadaş edinmem onun için bir ödül gibiydi. Umurumda değildi ama olsun. Fenn'in biraz yakamdan düşmesini sağlayacaksa, orada olacaktım ve o dikkat etmediğinde tüyecektim.

"Kısa bir süreliğine," diye kabul ettim.

Futbol sahasına doğru yürürken okuldan uzaklaştığımızı fark edince çantamdan sardığım esrarı çıkardım.

"Dostum gerçekten mi?" Fenn yan gözle bana baktı.

"Sen içmiyor musun?"

"İçiyorum ama partilerde falan. Antrenmandan önce değil. Ve kesinlikle böyle ortalık yerde değil."

"Bu tıbbi kullanım için. Sizin gibi ti i sikiklere ayık kafayla sekiz saatten fazla tahammül edemem."

"Dinle." Durdu ve sabırsız bir şekilde iç çekti.

"Harika. Bir konuşma daha mı?"

Laf sokmamı görmezden geldi. "Buralarda işlerin belirli yapılma şekilleri var. Herkes istediğini yapar ama uygun zamanda ve uygun yerde. Sürekli kafan güzel bir şekilde dolanmak havalı değildir. Biz gösteriş yapmayız."

"Sürekli unutuyorsun, ben sizden biri değilim. Olmaya da çalışmıyorum," diye hatırlattım ona.

Burası benim için uzun listedeki başka bir okuldu sadece. Tek farkı vergi dilimiydi. Bu benim kim olduğumu değiştirmezdi.

"Ne istersen ol. Ama biraz ortamına göre davran."

İçgüdülerim Fenn'e defolup gitmesini söylemek istiyordu. Onların keyfi gelenekleri kimin umurundaydı? Benim davranışlarımın onu neden etkilediğini ve beni değiştirmenin onun nasıl işine yarayacağını göremiyordum. Ama sonra kafamın içinde bana onun sadece bir oda arkadaşı olmadığını hatırlatan dırdırcı ses konuştu. Artık birbiri ize zincirlenmiştik, ikimiz de

ebeveynlerimizin bize yaptığı iğrenç şakanın kurbanlarıydık. Ve bu çocuktan nefret etmiyordum, müttefik olmak istiyorsa neden düşman edinmek istesindi ki? En azından şimdilik. Yine de ona körü körüne güvenecek değildim.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi, sanki kararsızlığın kafamda bir sonuca vardığını görüyormuş gibi.

Bu yüzden sigaramı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Buna bir uzlaşma diyebilirdik. "Asla uyumsuz olduğumu söyleme."

Fenn bana gözlerini devirdi ama yeterince sakinleşmişti.

Spor salonunun ve soyunma odalarının olduğu antrenman alanına doğru yola çıktık. Dışarıda, bir grup bir futbol topuyla uğraşıyordu, minimal düzeyde etkileyici birkaç numara yapıyorlardı.

Biz onlara yaklaşırken Fenn, "Ah, bu eğlenceli olacak," diye mırıldandı.

Çocuklardan biri topu havadan Fenn'e doğru fırlattı ve o da topa geri vurmadan önce birkaç kez dizinde sektirdi.

"Yeni erkek arkadaşın kim?" diye bağırdı biri.

Fenn tekrar gözlerini devirdi. Bunun onu pek etkileyeceğini düşünmüyordum. Ona sosyal itaatimi taahhüt etmeyi reddetmem dışında. Bundan kesinlikle hoşlanmazdı. "Beyler, bu RJ, benim üvey kardeşim."

"Bunun için doktor raporun var mı, üvey kardeş?" Dar tişörtlü, küçük sikini telafi etmek için göğüs kaslarını şişirmiş gibi duran bir çocuk başıyla esrarı gösterdi.

"Evet, tam burada." Cebimden çıkarıyormuş gibi yapıp orta parmağımı gösterdim ona.

Bu Fenn'i güldürdü ama Bay Kas pek eğlenmiş gibi değildi.

"Kardeşin işlerin burada nasıl yürüdüğünü anlamamış," dedi Fenn'e, benim kişisel alanıma girerken.

Fenn omuz silkti. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Duke. İnatçı bir çizgisi var."

Duke. Erkekler Kasabası'nın suç lordu oydu. Neden bilmiyorum ama en azından havalı bir yara izi falan olacağını ummuştum. Adam *Riverdale*'dekiler* gibi uzun boylu ve güçlüydü ama Archie Andrews görünümlü bir orospu çocuğu olduğundan oldukça emindim.

"Burada yenisin," diye sözle başladı Duke kollarını kavuşturarak ayağa kalkarken. "O yüzden senin için açıklayacağım. Herhangi bir işe bulaşmayı düşünüyorsan, payımı alırım. Bu kampüste benim üzerimden geçmeyen bir iş olamaz."

"Haraç mı kesiyorsun? *Goodfellas*'ı hiç izlemedim."

Cevap niteliğindeki sırıtması bile kibirle doluydu. "Bilirsin, önce komik olanlar ölür."

"Komik miyim?" diyerek Fenn'e baktım. "Kaba bir şekilde küçümseyici olmaya çalışıyordum."

Duke'un sesi, arkadaşlarına ona karşı kayıtsızlığımdan rahatsız olmadığını kanıtlamak için gülümserken bile kısıldı. "Hızlı öğrenirsin, ben düşman olmak istemeyeceğin biriyim."

Emin değildim. Pek çok okula gitmiştim ve Amerika'nın sunduğu her türden zorba ergen görmüştüm. Gördüklerim kadarıyla o da farklı değildi. Son okulumdaki zorbanın boyun dövmesi, fırlatma bıçağı koleksiyonu ve bıçaklama sorunu vardı. Julie'ye mesaj atıp yaşlı Gavin'in nihayet bir şey yüzünden tutuklanıp tutuklanmadığını sormayı aklıma not ettim.

"Anladım," dedim Duke'a. "Ama bak, beni hiç tanımıyorsun. Sence ben nasıl bir adamım?"

Gözlerini kıstı.

---

* 2017'de yayına başlayan popüler bir gençlik dizisi, Archie Andrews da dizinin karakterlerinden biridir. (e.n.)

Duke gibi adamlar, kaybedecek neleri olduğunu bilmezlerdi. Ya da birisinin -eğer yeteri kadar motiveyse- elindekileri almasının ne kadar olduğunu.

Çünkü ben bir sebep vermek istemeyeceğiniz adamdım.

Duke, sorumu duymazdan gelerek Fenn'e döndü. "Kardeşini cumartesi akşamı dövüşe getir," dedi arkadaşlarıyla uzaklaşırken. "Onu orada görmek güzel olacak."

Gittiklerinde Fenn, bana dönüp başını iki yana salladı. "Tam da beklediğim gibi gitti," dedi, benden çok kendine söylenirmiş gibi.

"Dövüş?" diye tekrarladım hafif bir merakla.

"Görürsün."

Soyunma odaları için binanın yan girişine geldiğimizde nerede olduğumuzu anladım. Çimlerin hemen karşısında, ağaç korusunun içinde o kızgın kızla karşılaştığım dar toprak yol vardı.

"Geçen gün orada bir kızla karşılaştım," dedim Fenn'e.

Kafası karışmış bir şekilde ormana bakan bakışlarımı takip etti. "Dışarıya bir kale inşa etmek için falan mı çıkmıştın?"

"Etrafta dolaşıyordum ve ot içmek için iyi bir yer bulabileceğimi düşünerek patikayı takip ettim. Bu kız koşarak geldi ve teknik olarak bir daha beni orada görürse vuracağını söyledi."

Fenn binaya girmek için kapıyı itti. "Ah evet. O patikaya girmek yasak. Doğrudan Sloane'un evine gider." Omzunun üstünden bana bir bakış attı. "Uzak durmak senin için faydalı olur."

"Aslında, ateşliydi. Taşaklarına tekmeyi basıp seni metresi yapacak tarzda ateşli."

Kahkaha attı. "Seni zavallı aptal piç."

"Neden, kim o?"

"Sloane Tresscott. Okul müdürünün kızı." Yürürken hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Bu kampüste gerçekten sikemeyeceğin tek kişi."

BÖLÜM 10
SLOANE



Okulun ilk günü berbattı. St. Vincent's'tan, son zil çaldığında kötü ruh halimden ve uykusuzluktan kurtulmaya hazır bir şekilde çıktım. Ertesi gün için kendime şans diledim. Bugün sadece yeteri kadar iyi değildi. Öğretmenler burayı bir Rus jimnastik kampı gibi yönetiyordu. Sınıfta çok yüksek sesle nefes alırken yakalanırsanız on beş kırbaç ve hücrede bir gün geçirirdiniz. Katolik okulları hakkındaki tüm o klişelerin sadece televizyonda olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre tüm bu azizleri ve melekleri çok ciddiye alıyorlardı.

Diğer kızlar en azından tolere edilebilir olsaydı, bu o kadar da korkunç olmazdı. Ama değillerdi. Şimdiye kadar tanıştığım herkes ya kendi yansımalarına âşık kızgın canavarlardı ki bunlar iyi olanlardı, ya da kırk yaşındaki bakire bir hacının reenkarne olmuş hali olarak asmak için fahişe avlamaya çalışan tiplerdi. Görünüşe göre biraz makyaj yapıp dizimin üstünde etek giyerek iğrenç bir günah işlemiştim, bu yüzden sadece koridorlarda yü-

rurken bile pusuya yatmış hâkim bataklık yaratıklarının hançerlerini yakalıyordum.

Sadece kızların olduğu bir okula gitmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, bilmiyordum. Karma bir lisenin tüm saçmalıklarının alınıp damıtılarak östrojen yüklü, zehirli bir kaltaklık kokteyline dönüştürmesi gibiydi. Ama belki de ben abartıyordum.

Babam kaydımızı Ballard'dan aldıktan sonra pek fazla seçeneğimiz yoktu. Casey'nin kazası onu o kadar çok korkutmuştu ki bir daha o kampüsün yüz metre yakınında bile olmasını istemiyordu. St. Vincent's, Sandover'a gidiş-geliş mesafesindeki tek özel okuldu ve babam bizi devlet okuluna göndermektense evde kendi eğitim vermeyi tercih edeceğinden, işte buradaydık.

Dersten sonra dolabıma uğradığımda düz saçlı birkaç kızın beni izlediğini gördüm. Sanki beni bekliyorlardı. Hemen sırtımı dikleştirdim ve yumruk atmam gerekirse yüzüklerimi çıkarmam gerektiğini kendime hatırlattım.

İlki çok yüksek sesle, diğer kızın omzunun üzerinden bana bakarak "Duydum ki," dedi, "Kız kardeşi çıldırmış."

"Doğru," dedi diğeri ve gözlerime ölü gibi bakmak için arkasını dönerek. Adı Nikki'ydi. İlk derste beraberdik ve odaya girmemi izlediği an kıçını tekmelememi sağlayacağını biliyordum.

Sanırım söylentilerin St. Vincent's'a kadar gitmemesini ummak çok iyimserdi. Ballard'takileri susturmak imkânsızdı – Tanrı biliyor ya denemiştim. Ama tüm çabalarıma rağmen, kız kardeşimin hayatındaki en travmatik olay, hayatının ikinci en travmatik olayına dönüşmüştü. Yaşıtlarına sempati duymak mı? Evet, tabii. Dedikodu kazanı kaynamaya başlayınca Casey hiçbirinden nasibini alamamıştı. Dikkat çekmek için kendini boğmaya çalışan çılgın, uyuşturucu bağımlısı ikinci sınıf öğrencisi olmuştu. Sanki Casey böyle bir şey yapabilir iş gibi.

Nikki neşeyle, "Kuzenim Ballard'a gidiyor ve çılgın kaltağın balo sırasında arabasını göle sürdüğünü söyledi," dedi. "Ne kadar fazla dikkat çekmek isteyebilirsin ki?"

Nikki'ye aşırı tatlı bir şekilde gülümserken elimi dolabımdan çektim. Ballard pislikleri Casey'yi okuldan atmıştı ama ben lanet St. Vincent's'ın pisliklerinin de aynısını yapmasına izin vermeyecektim. "Kuzenin, kız kardeşimin adını ağzına almaması gerektiğini öğrenemeyen aptal bir sürtük gibi görünüyor."

Zalimliğinden memnun, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. "Ama bu doğru, değil mi? Psikotik bir kriz geçirdi."

"Öyle miymiş?" Yumuşak bir sesle, diğerlerinin tanık olarak gözleri üzerimizde olmasına rağmen, sadece onunla konuşmak için aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ya arabasını göle süren diğer kız kardeşse? Ona böyle tuhaf bir şey yaptıran ne olabilir? Böyle dengesiz biri. Tamamen beklenmedik. Her şeyi yapabilir, gerçekten. Ani öfke nöbetleriyle şiddet bile gösterebilir. Uygun ilaç ve tedavi olmadan, kesinlikle böyle birini kışkırtmak istemem, bilirsiniz, onları tekrardan tetikleyebilir." Gülümsemem genişledi. "Onların neler yapabileceğini kim bilebilir, değil mi?"

"Eh, tamam." Nikki, istediğini düşündüğü izleyicileri kazandığını ancak artık amacından daha az emin olduğunu fark ettiği için gergin bir kahkaha attı. "Beni tehdit i ediyorsun?"

Dolabımı kapatıp ona gülümsedim. "Hayır, tatlım. İyi bir Katolik kızın tehdit etmeye ihtiyacı yoktur. Tanrı onun için düşmanlarını cezalandırır."

Bunun üzerine, kardeşimle uğraşırsa başına gelecekleri düşünmesi için onu orada öylece bıraktım. Benim hakkımda söyledikleri hiçbir şey umurumda değildi. Ama Casey için, hayatlarını ve değer verdikleri her şeyi mahvederdim. Ben hafife alınacak biri değildim.

"Bu çılgıncaydı." Kafeteryaya doğru yürürken yanıma burun halkalı kısa boylu bir kız geldi.

"Öyle miydi?" Böyle bir okulda kandırılmanın bin türlü yolu vardı ve dostça bir gülümsemeye pek fazla güvenmiyordum.

"Nikki bundan dolayı travma sonrası stres bozukluğuna sebep olacak."

"Hedeflerini daha dikkatli seçmeyi öğrenmeli."

"Ben Eliza," dedi kız. "Sen yenisin."

"Fark edilmemek zor."

"Burası küçük bir okul. Her zaman fark edilirsin."

Temkinli şüphelerime rağmen, enerjisiyle ilgili bir şey ondan hoşlanmamı sağlamıştı. Kanımdaki siniri gideren sakin bir özgüveni ve rahatlatan bir soğukluğu vardı.

"Öğle yemeğinden geçip ucuz okul turuna çıkmak ister misin?" diye sordu.

Kafeteryada beni bekleyenden daha iyi bir teklifti: Yüzlerce kız, kardeşim hakkında fısıldayarak çirkin hikâyeler uydurup bir sonraki patlamasının ne zaman olacağı üstüne bahse girecekler-di. Casey benden sonra öğle yemeği yiyecekti, bu yüzden onu kontrol bile edemiyordum. Dürüst olmam gerekirse bu beni endişelendiriyordu. Kazadan beri neredeyse bir gün bile ayrı kalmamıştık. Dadılık rutininden yorulduğumu sanıyordum, ama şimdi kendimi benden daha iyi olup olmadığını merak ederken buluyordum.

"Kardeşim deli değil," diye bilgi verdim Eliza'ya bir kaşımı kaldırarak. "Önce onu aradan çıkaralım."

"Öyle olduğunu düşünmedi ," diye cevap verdi sakince. "O dedikoducu cadılardan herhangi bi ' in söylediği tek bir söze inanılmaması gerektiğini biliyorum."

"İyi."

Eliza'yla, kampüsün güney sınırı olduğunu düşündüğüm sınırın ötesine geçtik. Buradaki bitki örtüsü, eski gri taş binayı sarması için kendi vahşi haline bırakılmış gibiydi ve çürük duvarlara tırmanmıştı. Çan olması gereken yer bir açıklığı olan bir çan kulesi de vardı. Eliza, kendinden emin bir baş hareketiyle, yıllarca yağmur ve nemden sonra şişen ve çerçevesine zarar veren ağır ahşap kapıyı açtı.

"Bunun burada olduğunu bilmiyordum," dedim.

Eski şapelin içi karanlıktı ve küf kokuyordu. Yanmış ve narin olmasına rağmen hâlâ banklar ve kürsü hâlâ yerindeydi. Yere saçılan sayfalar, her adım attığımızda kalkan tozla buluşuyordu.

"Yangın çıkmış, onlarca yıl önce," dedi Eliza.

"Ve burayı öylece terk mi etmişler?"

"Aynen. Hikâye şöyle, koro çalışması sırasında yangın çıkmış ve bir rahibeyle birlikte bazı öğrenciler içeride mahsur kalmışlar. Burada ölmüşler," dedi çöken sunaktan geriye kalanları işaret ederek. "Aileler dava açtı ve dava yıllarca sürdü. Burayı yıkmak için hiç uğraşmadılar. Buraya sigara içmeye geliyorum."

Sarmaşıklar duvarlardaki çatlaklardan içeri girmiş, yabani otlar zeminde büyümüştü. Sanki toprak ona ait olanı yavaş yavaş geri alıyormuş gibiydi. Vitray pencerelerden yalnızca loş ışık içeri sızmayı başarıyordu.

"Bu taraftan," dedi ve beni pek sağlam görünmeyen tahta bir merdivene yönlendirerek. Biri boş çan kulesine çıkmak için onu duvara dayamıştı.

Eliza önce benim tırmanmam için işaret etti. Kendisi aşağıda kalıp merdiveni tutarak sabit durmasını sağlayacaktı.

Karanlık şapelden çıktıktan sonra güneş ışığının neredeyse kör ettiği tepeye ulaştım. Sıcak beyaz ışığa ulaşmak için tırmanırken merdivenin ayaklarımın altında gıcırdadığını hissediyordum.

Gözlerim alışırken çıkıntıya oturdum. Önce renklere, sonra güneş ışığının yansımalarıyla yerde ortaya çıkan şekillere. Bulutlar, ne kadar yüksekte olduğumuzu ve aşağıdaki kampüsün uçsuz bucaksız genişliğini anlamamı sağlayan kısacık gölgeler yaratıyordu.

Eliza kolayca yanıma oturdu. Burada hafif bir esinti vardı, ama bize yapışan nemli battaniyenin de pek yardımı olmuyordu. Havadan mı yoksa yükseklikten miydi bilmiyorum ama midem bulanıyordu. Altımızdaki zemin aniden sağlam değil gibi gelmeye başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordu sırıtarak.

"Şu an öyleyim. Beni buraya itmek için getirme olasılığının yüzde otuz olduğunu düşündüm."

"Ve şimdi?"

"Yüzde altı gibi."

Eliza keskin bir kahkaha attı. "Güzel."

Sonunda bir sigarayı paylaştık. Tadına bayıldığım ama boğazım alev almadan önce sadece küçük dozlarda tahammül edebildiğim karanfil içiyordu. Öğle yemeği bittiğinde ve geri dönme vakti geldiğinde, ondan hoşlandığıma karar vermiştim.

"Olabilirsin," dedim.

Eliza başını bana çevirip baktığında eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Ne olabilirim?"

"Arkadaş. Biz arkadaş olabiliriz."

Bu beni güldürdü. Kapıyı arkamızdan kapatıp, hâlâ kendi kendine kıkırdarken beni eski şapelde uzaklaştırdı.

"Onur duydum," dedi yarı alaycı bir şekilde. " ine de seni uyarmam lazım, seni kötü etkileyebiliri ."

"Hadi ya, seni kötü kaltak."

Tekrar kıkırdamaya başladık ve o an aslında modumun iyi olduğunu fark ettim. Okulda. Bir *Katolik* okulunda. Ve düşüncelerim yüzeye çıkarken tanımadığım numaradan bir mesaj aldım.

BİLİNMEYEN: *İsmini öğrendim. Numaranı da. Fenn selam söylüyor. -RJ*

Gülsem mi küfretsem mi bilemedim. Bu yüzden ikisini de yaptım.

Eliza merakla baktı. "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

"Tatlı bir sapık."

"Öyle mi?" Ekrana bir göz attı. "Ne kadar tatlı?"

"Gerektiğinden çok daha fazla," diye homurdandım.

Ve ısrarı onu daha da çekici kılıyordu. Biraz ürkütücü olsa bile, beni takip etme çabası için kesinlikle puanı hak ediyordu. Numaramı rastgele yabancılara verme konusunda Fenn ile konuşmam gerekiyordu.

BEN: *Fenn'e bir gözü açık uyumasını söyle.*

RJ: *Bu konuda onu kandırdım. Onun tek günahı saf olmak.*

BEN: *Seninki de yürüyen bir tehlike işareti olmak.*

"Bu bir şey mi yoksa?.." diye sordu Eliza omzumun üstünden okurken.

"Daha karar vermedim." Yani, vermeliydim. Tabii ki vermeliydim. Bu yıl daha fazla boktan erkek dramasına kapılmayacağıma çoktan karar vermiştim.

Ama mesajlaşmak çıkmak demek değildi.

RJ: *Numaranı silmemi söyleyebilirsin.*

BEN: *Bağlılığını kanıtlayabilir ve ben arayana kadar nefesini tutabilirsin.*

RJ: *Bu akşam yemekten sonra, bizim yerimizde? Ben tatlı getiririm.*

BEN: *Benim yerimi kastediyorsun.*

RJ: *Seninle istediğin her yere gelirim.*

Eliza güldü. "Gerçekten çabalıyor. Bahse girerim oral da yapar."

"Evet, tamam. Bu adamı henüz tanımıyoruz. Biraz frene basalım."

BEN: *Benim patikamdan uzak dur.*

Bu çocuk kendini zeki zannediyordu. Onu neden ormanda sigarasını içerken bıraktığımı hatırlayana kadar beni çekiciliği ve flört yetenekleriyle pes ettirebileceğini de. Ve belki eski ben buna kanabilirdim.

Ama yeni ben, cilveli şakalara ve güzel bir yüze âşık olmayı reddediyordu.

BÖLÜM 11
RJ

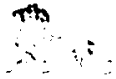

Salı günleri sıkıcı fiziksel aktivitelerle başlıyordu. Bugün spor hocası bize kapalı havuzda tur attırıyordu. Burada bir saat yüzmek dışarıda pistte eriyip ter içinde kalana kadar beş kilometre koşmaktan daha iyiydi, bu yüzden kafama takmıyordum.

"İçinizde yüzme bilmeyen var mı?" diye sordu koç, hepimiz havuzun kenarında şortlarımızla dururken düdüğünü ağzının kenarıyla ısırarak.

Şişko ve çilli bir çocuk elini kaldırdı. Koç duvardaki raftan büyük bir can yeleği alıp ona fırlattı.

"Al. Yan tarafta kendi kendine takılabilirsin."

Ona Brek diyebileceğimi söylemişti. Bunun bir ad mı, soyad mı yoksa daha çok bir ruh hali mi olup olmadığını bilmiyordum. Ama burada olmakla hepimizden daha az ilgili görünmeyi başarıyordu. Tahminimce kırklı yaşlarında eski bir Olimpiyat şampiyonu falandı, bir okulda çalışıp mahvolduktan ve bir süre de rehabilitasyonda kaldıktan sonra, bu işi almak onun için bir iyilikti ve şimdi onu burada bir sürü zengin mutsuz çocuğa ba-

kıcılık yapmak zorunda bırakan her türlü kusuru için pişmanlık duyuyordu.

"Geri kalanınız iki yüz metre serbest stil bayrak yarışı ve ardından elli metre hızlı yüzeceksiniz. Her kulvara dört kişi. Sıraya girin." Düdüğü, içi boş, mağaramsı binada yankılandı.

İlk yüzücüler suya girip turu tamamlayana kadar ne kadar uzak bir mesafe olduğunu anlamamıştım. Her birimiz dört tur atacaktık. Onları izlerken biraz nefesim kesildi ve kendi şeridimden kaymadan yüzmeye karar verdim. Bunu için biraz kondisyonumu toparlamam gerekiyordu. Egzersiz yapmayı sevmediğimden değil -koşardım, ağırlık kaldırırdım- ama yüzmek nefesinizi doğru ayarlamanız ve suyun içinde kendinizi itmeniz gereken tamamen farklı bir şeydi.

Brek, platformlara çıkmamızı istediğini söylemek için düdüğünü çaldı. Önümdeki adam duvara dokunduğunda hiç düşünmeden suya daldım. Zihnim boşalmıştı ve içgüdüsel olarak devam ediyordum. Muhtemelen bir yıldır suya girmemiştim ama kolayca uyum sağladım. Ritmimi bulduktan sonra hızımı belirledim. İlk dönüş zordu çünkü sadece televizyonda gördüğüm gerçek yüzücüleri taklit ediyordum. İlk seferinde biraz zorlansam da bir sonrakinde olayı çözdüm. Üçüncü dönüşten sonra kaslarımdaki ağrıyı veya ciğerlerimdeki acıyı hissetmeyi bekledim. Ama o his gelmeden, parmak uçlarımla duvar dokunduğumda bitirdiğimi fark ettim.

Dört tur bitmişti. Çok kolaydı.

Turlardan sonra nefesimizi toplamak için bir dakikamız vardı, sonrasında hepimiz hız yüzüşü için sıraya girdik. Brek küçük kronometresini çıkarıp düdüğünü çaldı. Üçüncü bölmede kenarda dururken garip bir şey oldu. Ellerim biraz uyuştu. Nabzım hızlandı. Kendimi ileri geri sallanırken buldum. Bu yüzmede başarılı olmak istediğimi platformdan atladığımda anladım.

Birinci olana bir ödül falan yoktu ama nedense havuzun diğer ucuna herkesten çabuk ulaşmak istiyordum. Deli gibi ayaklarımı çırpıyordum. Suya vururken ayak bileklerimdeki gerginliği hissediyordum.

Duvara dokunup saçımı gözümün önünden çektiğimde etrafıma baktım ve diğerlerinden bir vücut boyu önde geldiğimi fark ettim.

Bu oldukça iyi hissettirmişti aslında.

Havluyla kurulanırken Brek'le konuşan daha yaşlı bir adam fark ettim. Uzun boylu ve yapılıydı, oldukça bronzdu. Boynunda bir düdük ve üzerinde Sandover Yüzme yazan bir gömlek vardı. Bakışlarımı yakalayıp bana el salladılar. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için onlara doğru ilerledim.

Adam bana, "İyi bir süre yakaladın," dedi. "Daha önce hiç yüzme yarışına katıldın mı?"

"Pek tarzım değil."

"Vücut yapın da buna uygun. Boyun kaç? Bir seksen beş mi doksan mı?"

"Bir doksan beş."

"Kilon?"

"Nereden bileyim? Kim kendi kilosunu ölçer ki?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Birazdan antrenmana başlayacağız. Neden kalıp takım seçmelerine katılmıyorsun?"

"Evet, olay şu ki başka parlak planlarım var ve bu yüzden onları bir kontrol etmem gerekecek."

"Tamam evlat." Brek yüzünü buruşturarak selam verip gitti. Bu ona beni bir daha böyle boklara sürüklememesi gerektiğini öğretirdi. "Herkes duşlara."

Daha önce de Brek ve Bobby Kurbağalama'dan daha iyi adamlar beni bir takıma almaya çalışıp başarısız olmuşlardı. Bu noktada, bu benim için bir prensip meselesiydi.

Sınıf duştan çıktığında, yüzme takımı antrenman için soyunma odasında giyiniyordu. Havuza giderken birbiri izin yanından geçerken Silas başını sallayarak selam vermişti.

Lawson odanın karşı tarafından bana, "Fenn'in kardeşi," diye bağırdı. "Kayıp mı oldun?"

Çantamı onun dolabının önündeki banka bıraktım. "Burası kütüphane değil mi?"

"Devlet okulunda hâlâ onlardan var ı? Hepsinin cephaneliğe dönüştürüldüğünü düşünmüştüm."

"Onun gibi bir şey."

"Sloane'la şansını denediğini duydum," dedi yüzme bonesini saçına geçirirken. "Nasıl gitti?"

Siktiğimin Fenn'i. Dostum, adam kız gibi dedikoducuydu.

"Görünmez bir bağımız var," diye cevap verdim.

Lawson sırıttı. "Vurduğun an öldü, o zaman."

"Hayır, sadece onun aklına giriş yolunu bulmam gerekiyor."

"Tabii," dedi kelimeyi uzatarak. "Öyle yaparsın."

Sloane gibi kızları bilirdim. Diğer tarafta onlara ulaşmak için seni kılıçtan geçirmek isterlerdi. Açılan yara, ciddi olduğunu kanıtlardı. Bu genellikle sevişmek için harcamaya istekli olduğumdan çok daha fazla çaba gerektirirdi ancak fark şuydu ki, bu sefer buna değebileceğini düşünüyordum. Beni bu kıza bu kadar çeken şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayır diyemeyeceğim bir oyunda gibiydim. O da dayanma gücüne sahip olduğumu düşünmüyordu, bu yüzden ona yanıldığını kanıtlayacaktım. Bir fetihten daha çok içimden bir şey ikimizin birbirimizden çok da farklı olmadığımızı söylüyordu. Düzgünce konuşma şansımız olsa anlaşabilirdik bile.

"Boşuna yorulma," dedi Lawson dolabını kapatırken. "Çok baskın. Tam bir azgın. Büyük Kanyon'u oyan buzul bile onun ateşini söndüremez."

"Tecrübeli seviyor, ha?"

"Ne zaman bırakacağını bildiğin sürece oyunda olmaktan utanılacak bir şey yok."

Lawson alınmasın ama Sloane'un daha yüksek standartlara sahip olduğunu bilmek güzeldi.

Son zamanlarda cezalandırılmak için istekliydim, bu yüzden yemek salonuna giderken ona mesaj attım.

BEN: *Tatlı teklifim hâlâ geçerli.*

Mesajı görüp cevap vermeden kapatmadığı için kendimi şanslı saydım.

SLOANE: *Kesin öyledir.*

BEN: *O zaman benimle çık.*

SLOANE: *Kendine yeni bir hobi bul.*

BEN: *Bu hobimi seviyorum.*

SLOANE: *Yeteri kadar reddedilmedin mi?*

BEN: *Henüz değil.*

Onu istediğim noktaya getirecektim. Bir ilişki kurmak zaman alırdı ve burada zamandan bol bir şeyim yoktu.

Yurda döndüğümde, Fenn'i kucağında bilgisayarıyla televizyonun önünde buldum.

"Şimdi odaya kapanan kimmiş?" diye alay ettim eşyalarımı yatağın yanına atarak.

"Bu lanet olası tarih makalesi üzerinde çalışmak zorundayım." Konuşurken öfkeyle tuşlara basıyordu. "Koçun bu haftaki futbol seçmelerinde yardımıma ihtiyacı var, bu yüzden üzerinde çalışmak için fazla zamanım yok."

"Ah doğru. Evet, ben onu dün akşam bitirdim."

"Ne?" dedi kafasını hızla bana çevirerek. "Gerçekten mi?"

"Tabii."

"Nasıl yapmış olabilirsin dostum?"

Koltuklardan birinin üstünde duran dizüstü bilgisayarı uzandım. "İnternetten bir tane buldum."

"Dostum, okul intihal yazılımı kullanıyor. Yakalanacaksın."

"Benim yöntemimle değil."

Şüpheli gözlerle bana baktı. "Tabii, neymiş o?"

Fenn'e yöntemlerimi göstermenin riskleri vardı. Elbette, o artık 'ailedendi', ama yeterince iyi bir neden olduğu sürece, bana sırt çevirmeyeceğinin garantisi yoktu. Ancak ödülün büyüklüğünü düşünürsek, yeni ve verimli bir müşteri tabanıyla bağlantı kurmam için en iyi yol oydu. Olabilecek en kötü şey neydi ki? Başka bir okuldan daha mı atılırdım? Ben bu konuda eski bir profesyoneldim.

"Basit," dedim ona. "Bütün bu intihal yazılım denetleyicileri, gönderilen kaynak materyalin çevrimiçi veri tabanlarına bağlanır. Hangi okulun kullandığını bulup sunucularına girerim ve o özel makaleyi silerim."

Kaşları yukarı kalktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Zor değil. Son birkaç okulumda yaptığım küçük bir yan işti. İstersen sana gösterebiliri ."

"Kesinlikle evet." Dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı. "Ama cidden yakalanmıyorsan."

"Hiç yakalanmadım."

Nispeten daha elit olan işlerimden biriydi. Bu veri tabanlarında bulunan devasa kaynak hacmi onların satış noktasıydı ama aynı zamanda zayıf noktasıydı çünkü izinsiz girişleri ve silmeyi

pratik olarak tespit edilemez kılıyordu. Ve işin doğası gereği bu küçük bir operasyon olduğu için risk de minimumdu.

Mükemmeldi, gerçekten.

Ben ona verecek uygun bir makale ararken Fenn beni izliyordu. "Demek burada bütün gün yaptığın şey buydu. Hacker işleri mi?"

"Öyle sayılır."

Boş zamanlarında izleyecek bir şeyler bulmak için televizyonun kumandasını eline alarak "Hâlâ inek gibisin," dedi. "Ama belki de o kadar kötü değildir. Sanırım şimdi seninle oda arkadaşı olma fikri beni yüzde elli daha havalı yapıyor."

Ona bunun sürmeyeceğini söyleyecek yüreğim yoktu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kendi i bu okulda çok uzun süre göremiyordum. Eninde sonunda atılacaktım. Ve mezun olsam bile, o bir Ivy lig üniversitesine gidecekti ve ben kendi işimi yapacaktım. Ebeveynlerimiz hâlâ evliyse belki tatillerde bir araya gelirdik, ama jüri bu konuda da kararsızdı.

Yine de bir daha dışarı çıkmam için beni zorladığında, bunu bağ kurabilmek için kullanacaktım.

BÖLÜM 12
FENN



"Buraya gel seni küçük aptal."

Kulaklıklarımı çıkardım, RJ'in öfke patlaması sayesinde transtan çıkmıştım.

"Biraz daha ileri." RJ, kanepede otururken kumandayı sallıyordu. "Sola. *Sol, lanet olası.*" Öfkeyle sehpayı tekmeleyip Xbox kumandasını fırlattı. "Bu oyun aptalca," dedi bana homurdanarak. "Beni bu işe neden bulaştırdın ki?"

Aşağı baktığımda yaklaşık bir saattir fizik kitabımın aynı sayfasında takılı kaldığımı fark ettim. Çarşamba gecesiydi ve akşam yemeğinden sonra bazı işleri halletmek için oturmuştum ama bunun yerine DM'lerimi kontrol etmekle kafamın içinde sürüklenmek arasında gidip gelmiştim.

"Kimse seni oynamaya zorlamıyor," dedim dalgın dalgın. "Sadece oyunu kapat."

"Hayır." İnatla çenesini kaldırdı ve kumandayı aldı. "Bunda kötü olmayı reddediyorum."

"Sen yaparsın tatlı kız." Tekrardan DM'lerimde gezinmeye başladım.

"Pardon, az önce bana *tatlı kız* mı dedin?"

Başımı telefondan kaldırdım. "Dedim mi?"

"Evet."

"O zaman tamam, sorunu kendin cevapladın." Ballard'dan yeniden takılmak için yazan bir kızın mesajlarını sildim.

RJ iç geçirip oyununa devam etmeden önce bir süre bana baktı.

Tüm bu huzursuz enerjiden kurtulabilmeyi dileyerek DM'lerimi kapatıp alnımı ovdum. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Casey'yi düşünerek uyanmıştım ve bütün gün onu görme isteğimi üzerimden atamamıştım. Önceki gece mesajlaşıyorduk ama son mesajımdan sonra cevap yazmamıştı. Önemli değildi, sadece rastgele bir yorumdu. Ancak son zamanlarda bir bağımlı gibiydim. O küçük yanıp sönen üç noktaya.

Takıntılı hale geliyordum ve bu bir problemdi. Hızlı davranıp onun için iyi olmayacağımı anlamazsa, bu kızı ciddi şekilde mahvedebilirdim. Casey, o kadar nazik ve masumdu ki kolej çevreleri in çamurlu bataklığında tek boynuzlu bir at gibiydi. Onun üçüncü sınıfta olduğundan bahsetmiyordum bile. Bu yüzden, çapkınlığım ve kendimi yok etme eğilimim tarafından onun zarar görmesine izin veremezdim.

Ve işte. Buradaydık. İşte buradaydım, ona her gün mesaj atıyordum ve kirli ellerimin bu kadar saf birinin yakınında olmaması gerektiğini bildiğim halde onu görmek istiyordum.

Tek sorun şuydu ki, ben uzak duramayan açgözlü bir korkaktım.

Telefonumu fırlatıp ders kitabımı aldım ve kendime konsantre olmayı emrettim.

Sonra yorganın altında ekranımın aydınlandığını gördüm. Casey'den son mesajıma bir yanıttı. Sadece "Gülmekten kırıl-

dım," yazmıştı ama nabzımın hızlanma şeklini görseniz çıplak bir fotoğrafını gönderdiğini düşünürdünüz.

Saate baktığımda akşam onu geçtiğini fark ettim. Sonsuzluk gibi gelen bir süre dudağımı ısırarak ekrana baktım.

Sikerler. Ona bir mesaj yazdım.

Kendime hâkim olabilseydim, bu kadar piç olmazdım.

BEN: *Biraz yaramazlık yapmak ister ' in?*

CASEY: *Duruma göre değişir...*

BEN: *Evden tüymek ve buluşmak?*

CASEY: *Patikada.*

BEN: *Görüşürüz.*

"Nereye gidiyorsun?" Kapıya doğru giderken RJ'in şüpheli sesi beni durdurdu.

"Bir kızı görmeye." Omzumun üstünden ona baktım. "Seni için uygun mu, baba?"

Gözlerini devirip berbat olduğu oyuna geri döndü.

Henüz yurda dönüş saati geçmemişti, bu yüzden gizli yollarımı kullanmam gerekmiyordu. Dışarı çıktım, ellerim kotumun ceplerinde, kampüsün dış mahallelerine yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

İşin garibi, Casey ve ben geçen bahar geçirdiği kazadan önce neredeyse hiç konuşmamıştık. O sadece Sloane'un küçük kız kardeşiydi. Küçük, sevimli, tatlı ponpon kızdı. Her zaman arka plandaydı. Sonrasında yakınlaşmaya başladık. Silas, yoldan çıktığımı söylerken haksız değildi; Tresscott evine uğradığımız gün Silas ve Sloane bizi mutfakta yalnız bırakınca Casey'ye numaramı vermiştim. Beni buna neyin ittiğini bilmiyordum. Belki de

çok yıpranmış ve kimsesiz göründüğü içindi, alnındaki o kırmızı yarık hâlâ tam olarak iyileşmemişti.

Sakin ve sempatik yaklaşmıştım. Ona, konuşmaya ihtiyacı olursa harika bir dinleyici olduğumu söylemiştim.

Bana mesaj atmasını hiç beklemiyordum. Ve lanet olsun ki geri mesaj atmamalıydım. Ama o yaptı, ben de yaptım ve bir şekilde arkadaş olduk.

Nisan ayının sonundan yazın Colorado'ya gidene kadar neredeyse tüm zamanımızı birlikte geçirmiş, evi ile ana kampüs arasındaki yolda köpekleriyle yürüyüşler yapmıştık. Harika bir arkadaş mıydım, bilmiyorum ama onun karanlık anlarında moralini düzeltmiş gibiydim.

Müdür ilk başta bundan hoşlanmıyordu. Tehlike içgüdüleri açıkça onunkinden daha gelişmişti. Ama birlikte vakit geçirmenin, Casey'nin kazadan sonra düştüğü delikten çıkmasına gerçekten yardımcı olduğunu görmezden gelemedi. Birbirimizi sadece öğleden sonra yürüyüşleri için evin bağırış mesafesinde gördüğümüz katı kurallar altında takılmamıza izin verdi.

Sanırım bu kararı daha iyi düşünmesi gerekirdi.

Casey'nin sokağa çıkma yasağından sonra gizlice evden dışarı çıkıp gecenin bir yarısı üzgün kıçımla at koşturması an meselesiydi.

Kampüsü çevreleyen ağaçların arasına sıkışmış toprak yol Casey'nin evine gidiyordu. Bir yıl önce burada karanlıkta tökezlerdim ve bacaklarımı dikenler ve zehirli sarmaşıklar ısırırdı. Artık gözlerim kapalıyken bile yolumu bulabilirdim.

Evin avlusundan sadece birkaç metre uzakta, evin sundurma ışıklarını yaprakların arasından görebileceği kadar yakın olan Casey, telefonunun fenerinin ışığında duruyordu. Geldiğimi görünce gülümseyerek başını kaldırdı.

Tek kelime etmeden sarılmak için kollarını belime doladı. Beni gördüğüne sevinmesi beni hasta ediyordu. Her zaman bir parçam bu sefer aklının başına geleceğini söylüyordu. Bu sefer bana defolup gitmemi söyleyecekti. Bunun yerine bana sımsıkı sarılıyordu ve ben de onun esnek vücudunun sıcaklığını memnuniyetle karşılayıp saçlarının kokusunu içime çekmeden edemiyordum. Her zaman lavanta gibi kokuyordu.

"Güzel pijama," dedim.

Son zamanlarda, akşamlar hâlâ sıcak ve nemliydi ve Casey, pembe bir pijama takımıyla gelmişti: kısa kollu düğmeli üst ve şort. Çok sevimli görünüyordu.

"Ah," Kıyafetine güldü. "Teşekkürler. Biri beni çıkarken görürse, üstümü değiştirmemin daha şüpheli görüneceğini düşündüm."

Bir kaşımı kaldırdım. "Dikkatli ol. Seni kötü etkilemeye başladığımı düşünüyorum."

"Hımm. Evet, bir gözüm üstünde olacak."

İyi görünüyordu. Son görüşmemizden daha mutlu ve rahat gibiydi. Ve ilkbahardan beri büyük ölçüde iyileşmişti. O zamanlar çok perişan olmuştu, neredeyse her gece kâbuslarla uğraşıyordu. Neredeyse boğulup bir gölün kıyısında ne olduğunu anlamadan uyansam ben de öyle olurdum sanırım. Boktan bir olaydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yeni okul sana iyi davranıyor mu?"

Casey uzağa bakarak dudağını ısırdı. "Eh. Pek iyi değil açıkçası."

"St. Vincent's'ı sevmedin mi?"

"Şimdilik bayıldığımı söyleyemem."

"Neden, ne oldu?" Ani bir öfke kanıma yayıldı.

"Zor bir hafta oldu." Yüzü düştü, üzüntü ve kasvet yeniden onu ele geçirdi. Bu yürek parçalayıcıydı. "Kimse benimle konuşmak istemiyor ama ben onların söylediklerini duyuyorum."

"Ne gibi?"

"Sadece dedikodular, biliyorsun. Biri birinden duymuş... Yani evet, görünüşe göre popüler amigo kız günlerim ve yıllık komitesi üyeliğim geçmişte kaldı. Orada pek arkadaş edinemiyorum."

"Siktir et onları. Bir grup aptal amcık gibi görünüyorlar."

"Fenn." Seçtiğim kelimeler için kızmıştı ama haksız değildim. Ve dolgun pembe dudaklarına yayılan gülümseme, bana onun da benimle aynı fikirde olduğunu söylüyordu.

Şakacı bir şekilde gülümseyerek onu yandan dürttüm. "Senin için kıçlarına tekmeyi basacak on altı yaşında bir boksör bulabilirim. Yani, kendim yapmayı teklif ederdim ama imaj..."

"Beni kendi korumamla okula göndereceksin, ha?"

"Tabii, neden olmasın?"

"Belki bana birkaç hareket öğretebilirsin." Gözleri parlayarak havaya birkaç yumruk attı. "Süper bir formum olabilir ve siyah göz farı sürmeye başlayabilirim."

"O ince bileklerle mi? Bence sen psikolojik savaş sanatına daha uygunsun." Gülümsemem soldu. "Cidden. Okul konusunda yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, gerçekten katlanmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Eninde sonunda benden sıkılacaklardır." Dirseğiyle beni dürttü ve öyle bir şekilde gülümsedi ki acaba benim endişelenmemem için beni mi ikna etmeye çalıştığını merak ettim.

Onu tanımak için bunca zaman harcadıktan sonra Casey hakkında öğrendiğim en önemli şey, her zaman diğer insanlara öncelik vermesiydi. Başkalarının duygularını her zaman kendininkilerden öne koyuyordu. Bu kız sürekli herkese güven vermeye çalışıyordu - babasına, ablasına, bana. Kahretsin, o ve St. Vincent's'ın amcıkları baş rahibenin ofisine sürüklenirlerse, Casey zorbalarını savunup ve onlara merhamet göstermelerini isteyecek kızdı.

Bu tür bir tutumun iğrenç olduğunu söylemek istiyordum ama gerçek şuydu ki... bu ilham vericiydi. Bana belki de insanlığın sonunun gelmediğine dair ufak bir umut ışığı veriyordu.

Ben, uzun zaman önce mahkûm edilmiştim. Muhtemelen Casey ile tanışmamdan çok önceydi ve onunla yaptığım hiçbir şey kesinlikle kefareti i ödememe yardımcı olmayacaktı. Onun arkadaş olduğumuza inanmasına izin verdiğim için bir piçtim.

"Yakalandınız."

Casey ve ben, hızla hışırtılı ağaçlara doğru dönerek dikkat kesildik. Sloane'u gördüğüm an midem bulandı.

BÖLÜM 13
SLOANE



Küçük kız kardeşimi gecenin bir yarısı Fenn'le gizlice otururken bulmaktansa, bir rock grubunun tur otobüsünde yakalamayı tercih ederdim. Kızları kullanıp bıraktığı için muhtemelen bir rock yıldızından daha kötü bir üne sahipti. Sadece Lawson'la kıyaslandığında daha iyiydi ve o da iyi bir karşılaştırma değildi.

"Açıklamak ister misin?" diye sordum soğukkanlılıkla.

"Sadece konuşuyorduk," diye araya girdi Casey.

"Ben ona soruyorum." Çünkü o daha iyi bilirdi. Kız kardeşime karşı kötü niyetleri olduğunu öğrenirsem, testislerine ne yapacağımı grafiksel olarak detaylandırabilirdim.

"Vay, zaman nasıl da geçiyor?" dedi. "Hava çok hızlı kararıyor, değil mi?"

Alaycı küçük pislik. "Burada olamazsın. Babamız hava kardıktan sonra onu dışarı sürüklediğini öğrenirse çılgına döner."

Casey öfkeyle başını salladı. "Fenn, beni dışarı falan sürüklemedi. Ondan ben istedi ."

"Hı hı. Kesin öyledir."

Buna bir an bile inanmadım, bu sadece onun üzerindeki etkisinin kanıtıydı. Fenn seksi ve beklediğinizden çok daha komik olabilirdi ama bu adama asla güvenmezdim. Casey'nin kazasından sonra babamın, bu ikisinin takılmasına izin vermesinin o kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim ama birkaç hafta sonra ruh halinin düzeldiğini inkâr edemezdim. Üzerindeki etkisi ne olursa olsun, işe yarıyordu. Ama şimdi Fenn fazla rahattı. Arada sırada kendisine sınırlar olduğu ve bunlara saygı duymamasının sonuçları olduğu hatırlatılmalıydı.

Ama kız kardeşim geri adım atmadı. Bana hafifçe sırıttı. "Sokağa çıkma saati geçtikten sonra Duke'u görmek için sıvıştığın onca zamanı aklımda kurmuş olmalıyım."

"O farklı."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun." Çünkü Fenn'le yatmıyor olsa iyi olurdu. "Çünkü sen, ben değilsin."

"Her neyse."

Onun saygısızca tavırlarına karşı gözlerimi devirme dürtüsüne direndim. Bana istediği kadar kızabilirdi. Sandover erkeklerinin Casey gibi bir kızdan ne istediğini biliyordum ve bunlar yıldızların altında platonik piknikler değildi.

Benim geri adım atmayacağımı fark ettiğinde, "Sanırım sonra konuşuruz," dedi sonunda Fenn'e. Kaşlarımı çatmama aldırmadan, eve doğru gitmeden önce ona sarılmak için bir adım öne çıktı.

Fenn de uzaklaşmaya çalıştı ama onu sert bir bakışla durdurdum. "Sen kal," diye emrettim.

Durdu. "Tamam. Dinliyorum."

Ona doğru döndüm, bir elim kalçalarımdaydı. "Ciddiyim, Bishop, artık gizlice dolaşmak ya da gizli gece yarısı buluşmaları yok."

"Saat daha on," dedi çarpık bir sırıtışla.

Belki bazı kızlar bunu sevimli buluyor olabilirdi ama ben onlardan biri değildim. Daha sert baktım.

"Tamam, iyi. Siktir, Sloane. Sakin ol. Bir daha olmayacak."

Panik içinde ellerini dağınık saçlarının arasında geçirdiğinde bakışlarım siyah uzun kollu tişörtünün altındaki kaslı kollarına kaydı. Bana Fenn'in tehlikeli bir adam olduğunu hatırlattı. 1.80 boyunda, fit, kendi iyiliği için fazla çekiciydi. Onun gibi bir çocuk denemeden bile kardeşimin kalbini kırabilirdi. Bu da ona neden göz kulak olmam gerektiğini gösteriyordu.

Onu burada bulmuş olsam da... bana yardım edebileceği bir şey vardı.

"Peki üvey kardeşinin olayı ne?" diye ısrar ettim.

"Bilmiyorum." Fenn'in kaşları çatıldı ama ben cevap vermeyince ayrıntıya girdi. "Genel olarak yalnız biri. Asla dışarı çıkmak, hatta arkadaş edinmek bile istemiyor. Çoğunlukla kendi kendine takılıyor. Çoğu zaman onu iki kelimeden fazla konuşturamıyorum."

"Bu komik. Mesajlarda da susmayı bilmiyor."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu, bu da RJ'in bir şeyler öğrenmek için ona baskı yapmadığı anlamına geliyordu.

"Evet, gerçekten. Deli gibi sinir bozucu."

"Saçmalık." Fenn çarpık bir sırıtışla araya girdi. "Sen ilgiyi seversin."

"Hayır," diye karşı çıktım kafamda ses *evet, seviyorsun* derken.

"Tabii Sloane, kendine bunu söylemeye devam etti." Gülümsemesi soldu, elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi bana şunu söyle, St. Vincent's'taki kızlar için endişelenmeli miyim? Casey zorbalığa uğruyor gibi görünüyor."

"Bu senin sorunun değil. Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Ah evet. Zaten boktan şeyler söyleyen bir kızla uğraştım. Konuşmamızdan sonra muhtemelen bir terapiste ihtiyacı olmuştur."

"Güzel. Böyle devam et."

"Tabii ki." Fenn ve benim ortak bir noktamız varsa, o da Casey söz konusu olduğunda koruyucu olmaktı.

Kız kardeşim için savaşmayı umursamıyordum. Bir kaltağı kesmekten mutlu olurdum. Ama bu kişiliği sürdürmek, herkesin gözünde yenilmez bir güç modeli olmak çok yorucuydu. Babam ve Casey, yükleri i omuzlamamı bekleyerek bana yaslanıyorlardı ve bu arada yüküm çok ağırlaştığında etrafımda beni yakalamaya hazır kimse yoktu. Ama onlara bunların hiçbirini söyleyemezdim. Casey suçluluk duygusuna kapılırdı. Babam muhtemelen onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylerdi. Arkadaşlara gelince, bu Silas ya da başka biriyle asla paylaşmayacağım bir şeydi, kimsenin beni savunmasız görmesine izin veremezdim. Asla.

Yine de. Sanırım bunu söyleyebileceğim tek bir kişinin olması güzel olurdu.

Fenn gittikten sonra bir süre dışarıda kalıp ılık gece havasını soludum. Telefonuma bir mesaj geldiğinde eve doğru yürüyordum.

MILA: *Hâlâ konuşmuyor muyuz?*

"Arkadaşlar" demişken.

Mesajı görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Ama bazı insanlar için okundu bilgilerimi açık tutuyordum ve Mila da onlardan biriydi. Mesajlarını okuduğumu ve onları görmezden gelmeyi seçtiğimi bilmesini istiyordum.

Her zamanki gibi iyi bir gözlemci olan eski en iyi arkadaşım hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

MILA: *Hadi, bebek. Geçmiş geçmişte kalır falan?*

Onu tekrar okundu durumunda bıraktım. Mila'yla birbirimizi birinci sınıftan beri tanıyorduk, bu da benim kim olduğumu tam olarak bildiği anlamına geliyordu. Sloane Tresscott ikinci bir şans vermezdi. Bana veya aileme zarar verirsen, artık benim için ölmüşsün demekti. Üniversite başvuru formlarında en güçlü yanımı sorduklarında zorlanmıyordum. Kolaydı.

Kaçmak.

Asla zayıf yönlerimi göstermemek.

Ve kin tutma konusundaki sarsılmaz yeteneğim.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

BÖLÜM 14

RJ



Sloane benim beyaz tavşanımdı.

Bu saplantının sorunlu olduğunu biliyordum ama yine de yakalanmak istediği hissine karşı koyamıyordum. Bu yüzden ekmek kırıntılarını takip ediyordum.

Elbette, bu kampüste tanıdığı herkese onu sorarak, bu kızla çıkmama yardım edecek kadar bilgi toplamak için gerekli ilişkileri geliştirme zahmetine girebilirdim. Ama lanet olsun ki bu çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyordu.

Artık soyadını öğrendiğime göre hesaplarına girmek çok kolaydı. İlk başta kendi hesaplarımdan girip onun hesaplarını inceledim ama görünüşe göre Sloane gezegendeki tüm hayatını sosyal medyada yayınlamayan tek seksi kızdı. Bir tane bile bikinili fotoğraf ya da yatak odası selfiesi yoktu. Bu çok yazıktı, çünkü bikiniyle harika göründüğünü hissediyordum ve yatak odasını görmeye de karşı olmazdım... Ne yazık ki ana sayfası çorak bir araziydi, bu yüzden biraz derine inmekten başka seçeneğim yoktu.

Tamam, evet, seçim şansım vardı. Perdenin arkasına hızlıca bakmayı seçtim. Bunun bir mahremiyet ihlali olduğunu biliyordum, ama... sadece birazcık. Kirli çamaşırlarını ya da çıplak fotoğraflarını bulmaya çalışmadım. Mesajlarından uzak durmak için çok çaba sarf ettim, tek bir mesaj okumadım, hatta gönderenlere bile göz atmadım. Bunun yerine, Sloane'u harekete geçiren şeyin ne olduğunu bulmaya odaklandım.

Lawson onun dokunulmaz olduğu konusunda ısrar ediyordu, bu da bana onun pes ettiği imajını veriyordu. Bir bulmacaya karşı koyamazdım ve bu özellikle de bu kadar ilgi çekiciyse. Ödülüm onu yatağa atmak olacaksa, bu daha da iyiydi.

Perşembe sabahı boyunca Sloane hakkında topladığım küçük bilgileri bir araya getirdim. Beğendiği gönderiler. Hoşlandığı şeyler. Geçen yıl üç kez dinlemeye gittiği bir grup gibi, onları New England'a kadar takip etmişti. Ya da koşu ayakkabılarını araştırmak için harcadığı aşırı zaman. Sonunda dikkatimi asıl işime verdim, son dersimden sonra kendimi bilgisayar laboratuvarına attım çünkü yurt interneti yavaştı ve yapacak çok işim vardı. Fenn ve benim ertesi gün teslim etmemiz gereken tarih makalelerini basmak gibi. Sadece bu lanet yazıcı iki kez kâğıt eklememe rağmen kâğıt tepsisinin boş olduğunu söyleyip duruyordu.

"Hadi ama seni pislik. Benden ne istiyorsun?" Ona eski mühendislik taktiği olarak vurduğumda, bu da sadece daha önce duymadığım bir ses çıkarmasına neden oldu.

"Hep bunu yapıyor." Esmer bir çocuk ayağa kalktı ve makinenin arkasına uzanıp fişini çekti.

"Muhtemelen bununla başlamalıydım, ha?"

"Hayır, sadece fişten çekmekten fazlasını gerektiriyor. İzle, hepsi bu," dedi tekrar fişe taktıktan sonra. Açılırken ekranı izlemek için durdu. "2003'ten beri bu şeyin donanım yazılımını güncellemediler, bu yüzden her zaman sebepsiz yere çıldırıyor."

Ben izlerken, yazıcıyı, yazdırmak için yeterli kâğıda sahip olduğuna inandırmak için bir dizi menüye ve hata kodlarına baktı.

Kendinden memnun bir şekilde başını salladı. "Bu işe yaramalı. En azından şimdilik."

"Teşekkürler." Yazdırma işini yeniden başlatmak için bilgisayarıma geri döndüm. Tabii ki yazıcı mutlu bir şekilde mırıldanmaya ve sayfaları tükürmeye başladı.

Çocuk omzumun üzerinden oyalanarak beni takip ediyordu. Benden daha genç görünüyordu, belki ikinci sınıftı ya da küçüktü. "Daha önce hiç buraya gelmemiştin, değil mi?"

"Hayır."

"Ben Lucas." Karşılık bekleyerek durakladığında iç çekip kendimi tanıtmak için zorladım.

Sandover'daki herkesin bu kadar mütevazi bir şekilde arkadaş canlısı olmasının olayı neydi? Hepsinin suçlu olduğunu sanıyordum. "RJ," dedim.

Lucas dizüstü bilgisayarımı çantamın kenarından fark etti ve ifadesi aydınlandı. "Bunu kendin mi yaptın?"

"Ha? Şey. Bir adam, onu kiminle aldattığını bulmak için erkek arkadaşının telefonunu hackleme karşılığında bana özel yaptırdı bunu."

"Ciddi misin? Çok havalı."

"Böyle şeylere ilgin var mı?"

"Evet. Yani, uzman falan değilim ama uğraşıyorum. Çok okuyorum, çoğunlukla. Gerçekten yakalanırsam babam beni arka bahçeye gömer, anlıyor musun?"

İlk baştaki isteksizliğime rağmen, bir süre sohbet ettik. İkinci sınıf olduğu ve on iki yaşından beri bilgisayarlara ve kod yazmaya kafayı takmış olduğu ortaya çıktı. Lucas mütevaziydi ama işini biliyordu, internette kendilerini Condor'un veliahtı gibi

göstermeye çalışan pek çok pozcu gibi değildi. Neredeyse on iki yaşından beri her hafta sonunu Hacker'ları izleyerek geçiren bir çocuktu.

"İşte buradasın," dedi Fenn laboratuvara girerken. "Akşam yemeği dostum. Hadi gidelim."

"Merhaba, Fenn." Ben yazıcıdan kâğıtlarımızı alırken Lucas ona başıyla selam verdi.

"Al, bok kafalı," dedim makaleyi Fenn'e uzatırken. "A almanın keyfini çıkar."

"Ve bunun işe yaracağından eminsin değil mi?"

"Sana söylediğimi yaptıysan ve daha çok sen yazmışsın gibi görünüyorsa, o zaman evet. Sorun yok."

"Neyin işe yarayacağından?" diye sordu Lucas sayfalara bakarak.

"Hiçbir şey." Fenn makaleyi rulo yaptı. "Sen işine bak."

"Her neyse burada işim bitti." Makaleyi ve dizüstü bilgisayarımı sırt çantama attım.

"İyi. Gel bizimle yemek ye. Her geceyi yurtta yemek yiyerek geçiremezsin. Bu garip." Fenn, Lucas'a bir bakış attı. "Hadi gidelim. Sen de gelebilirsin. Babanın kardeşini nereye sakladığını bulmaya çalışabiliriz."

Lucas'ın keyfinin kaçtığı yüzünden belli oluyordu. "Babam geri adım atmaz dostum. 'Temas yok' diyor, sanırım bu bir tür terapi terimi? Gabe, ailemizin saygın bir üyesi olmaya hazır olduğunu kanıtlayana kadar bağlantımız yok ve bu babamın sözleri. Annem bile onu nereye gönderdiklerini söylemiyor."

Konuşmayı izliyordum ama sadece yarısını anladım. Fenn'in dijital yaşamına göz gezdirdiğim için Gabe'in ilkokuldan beri Fenn'in en iyi arkadaşı Gabe Ciprian olduğunu biliyordum. Adamın babasının mafya ya da başka bir bok içinde olduğunu fark etmemiştim.

"Her neyse, gitmeliyim." Lucas omuz silkti. "Akşam yemeği için Casey'nin evine gideceğim. Sonra görüşürüz çocuklar."

Lucas'ın gidişini izlerken Fenn'in modu düştü ve dudakları düz bir çizgi halini aldı.

Bir kaşımı kaldırarak onu kapıya kadar takip ettim. "Ne oldu?"

"Ha?" Ölü gözlerle bana bakmaya devam etti.

"Öğle vakti bir ikinci sınıfı düelloya davet edecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Kimsenin o eve girmesine izin yok," dedi gözleri sıkıntıyla parlayarak. "Sloane ile yakın olan Silas ve bir nedenden dolayı bu lanet çocuk dışında."

"Yani?"

"Yani Casey'nin babası, güneş olduğu sürece yürüyüşe çıkmamıza zar zor tahammül ediyor. Okulun kameralarının olduğu işaretli patikalarda kalmak şartıyla."

"Sertmiş."

"Orta çağdan kalma. Adam çok komik."

Güvenlik kameralarını devre dışı bırakmak için yardım istemediği sürece ona verebileceğim yararlı bir tavsiyem yoktu. Sonra anladım ki, bu benim için bir avantaj olabilirdi. Fenn'in telefonunu hacklediğim için Casey ile arasının iyi olduğunu biliyordum. Onun hakkında pek konuşmuyordu ama belki burada Sloane'a yaklaşmak için kullanabileceğim bir açı vardı.

"Peki, babalarının olayı ne?" diye sordum formalarımızı değiştirmek için odamıza uğradığımızda. "Neden onlara İncil'deki kadar katı? Onları eve kadar takip eden müdürlük işi mi yoksa başka bir şey mi?"

Fenn uzun bir süre sessiz kaldı. İfadesini okuyamıyordum, sanki bana cevap verip vermemeye karar veriyormuş gibiydi. Yatağının kenarına oturdu, ayakkabılarını giymek için eğildiğinde sonunda konuşmaya başladığında bana bakmıyordu.

"Tresscott her zaman onları korurdu, müdürün evine yirmi metreden fazla yaklaşan herkesi hadım etmekle tehdit ederdi. Ama hiçbir zaman bu seviyeye gelmemişti."

"Peki, ne oldu da bu seviyeye geldi?"

"Mezuniyet balosu," dedi Fenn düz bir ses tonuyla.

Sırıttım. "Öğrencilerin hepsinin erkek olduğu okulumuz balo mu düzenliyor?"

"Hayır, Ballard Akademisi'nin. Sandoverlı çocuklar Ballard'daki herhangi bir sosyal etkinliğe bilet alabilirler, bu yüzden bir çoğumuz geçen baharda baloya gittik. Sloane, Casey'yi getirdi ama sonra gece onun izi i kaybetti." Uzun ve yorgun bir iç çekti. "Bildiğimiz kadarıyla birisi Casey'nin içkisine ilaç atmış. Bir anda ortadan kayboldu ve arabasını terk edilmiş kayıkhanenin arkasındaki göle sürmüş. Neredeyse boğuluyordu."

"Tanrım. Bu berbatmış. Yaralandı mı?"

"Kafasında bir kesik vardı, sarsıntı geçirdi ve bazı morluklar. Ondan sonra oldukça sarsıldı. Hâlâ da öyle."

"Ona ilaç veren çocuğu yakaladılar mı?"

"Hiçbir şey hatırlamıyordu. Güvenlik kameraları vardı ancak okul bakım nedeniyle kapalı olduklarını söyledi, bu yüzden olanları kaydetmemişler. Bu kadar."

Fenn'in morali bozulmuştu. Akşam yemeği yiyeceğimiz yere doğru yürürken bir daha konuşmadı, kendi düşüncelerine dalmıştı. Ben de bu büyük kazanın neden hiçbir yerel gazetede çıkmadığını merak ediyordum. Bu konuda çıkmış haberler olsaydı, müdürle ilgili yaptığım araştırmada mutlaka önüme çıkardı. Hiçbir muhabir bu kadar ilginç bir hikâyeyi kaçırmazdı, bu da bana birinin bu olayı gazetelerden uzak tutmak için çaba gösterdiğini söylüyordu.

Ve muhtemelen bunu ilk söyleyen ben değildim ama büyük bir okul etkinliği sırasında kameralar kapalıyken biri in ölüm-

den dönmesi büyük bir tesadüftü. Ayrıca bu olay aylar önce yaşanmıştı ve eminim ki o aileyi kökten sarsmıştı.

Silas ve Lawson'la yemek yerken sorguya çekilen bendim.

Silas pirinç pilavını yerken "Seni Koç Gibson'la konuşurken gördüm," dedi. "Bizimle havuza atlamayı mı düşünüyorsun?"

"Hiç şansı yok," diye homurdandım limonlu tavuktan bir ısırık daha alırken.

Bu zorunlu sorgudan kurtulmak için stratejim, sürekli ağzıma yemek doldurmaktı, böylece yanıt olarak homurdanmaktan fazlasını yapmak zorunda kalmıyordum. Fenn'in söylediklerinin aksine, arkadaşa ihtiyacım yoktu. Sürekli insan temasına ihtiyaç duyan bir değildim. Seçme şansım olsa yalnız kalmayı tercih ederdim.

Lawson bana sırıtmadan önce Fenn'e, "Koç onun için sertleşiyor," dedi. "Seni bir Speedo'ya sokma düşüncesi kesinlikle salyalarını akıtıyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "İyi bir pazarlamacı değilsin." Takım sporları inandığım her şeye karşıydı ama özellikle neredeyse çıplak yapılan takım sporları.

"Ayrıca, son zamanlardaki tam zamanlı işi Sloane'u takip etmek," dedi Fenn.

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Doğru. Sana siktir olup gitmeni söyleyebileceği yüzlerce farklı yolu öğreniyorsun."

Lawson bardağının kenarından konuşurken sesi sıkıntılıydı. "Boşuna uğraşma. Onunla asla çıkmazsın. Senin ulaşabileceğinin çok daha üstünde."

"Eğer onu çok zorlarsan," diye ekledi Fenn, "derini yüzüp odasının duvarına asar."

Silas'a baktım, onun da bir şeyler söylemesini bekliyordum. Konuşmadı. "Ne, senden gelecek karamsar bir yorum yok mu?"

Çatalını dudaklarına götürürken düşünceli bir bakış atarak omuz silkti. Çiğnedi, yuttu sonra bir daha omuz silkti. "Ne söylediğimin önemi yok. Ne olursa olsun onu takip etmeye devam edeceksin. Hep öyle yaparlar."

Aynı düşünceli bakışlarla ona baktım.

"Bak, Sloane'un bir parçası her zaman ulaşılmaz olacak. Mesela, ona asla dokunamayacakmışsın gibi. Çekici gelen şey bu. Erkekler ona takıntılı hale gelir, onu kazanmak ister ama asla işe yaramaz. Sonunda Sloane her zaman kazanır."

"Göreceğiz," dedim kendimden emin bir şekilde. Silas'ın yaptığı inceleme oldukça derindi. Fazla kişiseldi.

Fenn yakın olduklarını söylemişti ama birden ona karşı duyguları olup olmadığını merak ettim. Silas Hazelton hakkında yaptığım kısa araştırma onun mükemmel iyi çocuk olduğunu ortaya çıkarmıştı. Aslında onu Ballard'dan kovdurup Sandover'a gelmesini sağlayan gizemli ihlal dışında – onunla ilgili bir kayıt varsa da henüz ortaya çıkarmamıştım. Anlamsız şekilde temizdi. Olimpiyat potansiyeline sahip bir yüzücüydü. Şirin bir kız arkadaşı vardı. Mesajlaşmaları neredeyse kodlanmış gibiydi. Bilgisayarında Sloane Tresscott'a adanmış tek bir aşk şiiri ya da onun spor sutyeniyle koşarken uzaktan çekilmiş herhangi bir fotoğraf bulamamıştım, bu yüzden Silas ona şehvet duyuyorsa bunu kendine saklıyor demekti.

Sloane'a gelince, anladığım kadarıyla beni labirentine davet etmişti. Geriye kalan tek şey doğru yolları seçmemdi. Tüm olay bu yolculuktu.

Ve ben her zaman maceraya hazırdım.

"Duke ile zaten arkadaş oldu." Fenn, Lawson'la bakışıyordu, ikisi benim anlayamayacağım bir şakaya gülüyorlardı.

"Bunun iyi gittiğine emi im."

"RJ, çok insan canlısı biri sonuçta."

Lawson bana sırıttı. "Bu eğlenceli olmuştur."

Akşam yemeğinden sonra bilardo oynamak için yurttaki ortak salona geçtik. Sloane'la tanıştığım patika dışında, Oturma Odası muhtemelen kampüste tamamen nefret etmediğim tek yerdi. Burası zengin bir adamın mağarası gibiydi, deri kanepeler, ahşap lambriler ve binada gezinen tek sorumludan başka kimseyi görmememe rağmen gizemli bir şekilde her gün yenilenen bir buzdolabı ve atıştırmalık rafları da vardı.

Bu gece, biri buzdolabındaki tüm gazlı içecekleri hiç duymadığım lüks bir birayla değiştirmişti. Fenn çoktan ikinci şişesine geçmişti ve biz daha yeni oynamaya başlamıştık. Ve ilk başta bu adamları yenerek para kazanmanın uygulanabilir bir iş modeli olduğunu düşünsem de bu düşünceyi çabucak ortadan kaldırdılar. Fenn ve ben, Silas ve Lawson'a karşı ikiye iki oynuyorduk ve bu zengin çocuklar rekabet edebilecek kadar iyilerdi.

"Hayır, saçmalık. Bu atış sayılmaz." Fenn, Lawson'ı ikinci bir atış yapmaya çalışırken masadan itti.

"Sayılmaz mı? Sayılacağına emini ."

"Ben de öyle duymuştum," dedi Silas köşeden.

"Üç köşeye demiştin. Yanında yediyi de sokamazsın."

"Üç mü? Hayır, üç dediğimi hatırlamıyorum. Kesinlikle yedi demiştim."

"Yediyi alıp götüne sokabilirsin."

Yakında duran Duke ve yancılarından bazıları, Lawson yumuşayana ve sıra Fenn'e gelene kadar bizi izlediler.

"Kim kazanıyor?" diye sordu Duke bana. Sanki son karşılaşmamızda beni betona gömmekle tehdit etmemiş gibi, gelişigüzel bir şekilde ortalıkta dolaşıp duruyordu.

"Biz." Fenn masanın üzerine eğilip hedef aldı.

"Yenen benimle oynasın," dedi Duke.

Fenn, oyunu bitirmek için sekizinci topu *tak* diye deliğine soktu. "Bu adamlar bir rövanş isteyebilir."

"Dörde dört o zaman."

"İlginç," dedi Lawson onlara göz kırparak. "Ben varım."

"Harika," dedi Duke kolunu omzuma atarak. "Bu benim takımımda."

Ah, harika.

Birkaç tur sonra hiçbir işaretimi anlamayan biriyle ilk randevuya çıkmış gibi hissediyordum. Duke benimle konuşmaya çalıştığı için çenesini hiç kapatmıyordu. Kafa karıştırıcıydı. Dr. Jekyll ve Bay Göt saçmalıkları gibiydi. Sessizliğim ve göz teması kurmamam onu bir şekilde cesaretlendiriyordu. Dünya Kupası hakkında sohbet ediyor, bana antrenman rutinini anlatıyor, eski sevgilisinin nasıl bir ahmak olduğundan yakınıyordu. Bu arada, futbolu ya da steroidleri umursamadan orada dikilip kimin Duke Jessup gibi bir adamla çıkacak kadar sığ ya da aptal olabileceğini merak ediyordum.

"Bahisleri artırmamıza ne dersin?" diye sordu Duke bir sonraki oyundan önce. Masanın en ucunda durarak sopasını tebeşirliyordu. "Oyun başına yüz dolar?"

"Dikkatli ol Duke," diye uyardı Fenn. "Tek başınasın. Kendini beğenmişliğin zamanı değil."

"Sorun ne, kardeşinin iddiayı kaldıramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Yemek fişi alıyor musun?" diyerek güldü adını hatırlamaya zahmet etmediğim Duke'un yancılarından biri.

"Taksitli olarak ödeyebilir mi?" dedi burnu çarpık olan bir başkası gülerken.

"Bu nasıl çalışıyor?" Duke bir sonraki atışını batırdı. Dört ve dokuz köşe cebe gitti. "Annen harçlığını veriyor mu, yoksa üvey babanın sikini kendin mi emmek zorundasın?"

"Çok konuşuyorsun," dedim yemi yutmayarak. Bu arada Duke'u geçmiş kontrolü listemin en üstüne taşımayı aklıma not ettim. Bir pislik için üzerimde cephane bulundurmak her zaman yararlıydı.

"Öyle mi?" Duke bir sonraki atışını da kaçırdı ki bu beni çok eğlendiriyordu. "Hadi. Korkak olma. Biraz para koy. Sekizi sokan parayı kazanır."

Omuz silktim. "Bana uyar."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, sana kredi açacağım."

Taburemde otururken Silas'ın önce ilk sonra ikinci atışını yapmasını izledim. Duke'un olduğu tarafa pek bakmıyordum. "Evet, ilgilenmiyorum."

"Senin olayın ne kardeşim?" Gülümsüyordu ama Duke karşıma dikildiğinde artık o kadar da arkadaş canlısı değildi.

"Bir olayım yok kardeşim." Arkasındaki maçı izlemeye devam etmek için omzunun üzerinden arkasına baktım.

"Biliyorsun, çok kötü bir tavrın var. Şimdiye kadar biraz saygı göstermen gerektiğini anladığını sanıyordum."

Sırıtmaktan kendimi alamadım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım yavaş öğrenen biriyim."

"Hey, Duke. Bütün gece birine asılacak havandaysan sana iyi bir ortam ayarlayabilirim." Lawson, tembel sırıtışına rağmen gözleri kızarmış bir şekilde kapıya yaslanmıştı. Birkaç dakika önce kaybolmuş ve kafası uçmuş olarak geri dönmüştü.

"Üzgünüm Kent, o yola girsem bile, bir santimlik deliğini on metrelik sopamla zorlamazdım," diye geri seslendi Duke ve bu delik muhabbetinden zevk aldığımı inkâr edemezdim. Piçlerin

komik olmasına izin verilmemeliydi. "O sikin nerelere girdiğini kim bilebilir."

"Nerede olduğunu sana söyleyeyim," dedi Lawson yardımseverlikle. "Dün akşam kız kardeşinin G noktasını keşfediyordu."

Arkamda Fenn'in iç çektiğini duydum. "Yine mi lanet kız kardeş hikâyesi," diye mırıldandı.

"Affedersin?" Gözleri parlayan Duke ona saldırdı. "Hadi pislik. Tekrar söyle." Diğer adamlar gülerken Lawson'ın yakasına yapışmıştı.

"Dün gece küçük kız kardeşini becerdiğimi söylüyordum."

Gecesini köşede sessizce geçiren Silas, kendini Lawson ve Duke'un yumruklaşmasının arasına attı.

"Tamam, yeter. Oyun bitti." Alay etmeye devam eden Lawson'ı koridora doğru itti. "Bok kafalının teki, tamam mı?" dedi Silas, Duke'a kavgayı durdurması için. "Ne bekliyorsun?"

Duke sert bakışlarını Silas'ın üzerinde gezdirdi. "Oğluna sahip çıksan iyi olur. Bir gün bu kadar iyi bir mizah anlayışım olmayacak."

Bu patlamayla birlikte gece sona erdi. Silas, Lawson'ı odasına kilitlerken Duke ekibiyle birlikte fırtına gibi uzaklaştı. Silas'ın oda arkadaşına bakıcılık yaptığı böyle çok gece geçirdiğini hissediyordum. Ama hey, bilardodan daha eğlenceliydi, orası kesindi.

Belki de burası o kadar da berbat bir yer değildi.

BÖLÜM 15
LAWSON



Sabah uyku perdesini araladığınızda yaşanan bir an vardır. Öylece yatıp bir gecede başka hangi rahatsızlıkların ortaya çıktığını merak ederek beynimin içindeki sirenleri ve bozulan bölümleri dinlerim. Ve sonra dünya tam da bıraktığım gibi olduğu için hayal kırıklığına uğrarım.

Ben küçükken, filmler bizi kıyametin yakın olduğuna ve distopyanın hemen köşede olduğuna inandırmıştı. Her an karmakarışık sokaklara ve anarşi içinde bir topluma uyanabilirdik. İnsanlığın ıssız kalıntılarına.

Bunun yerine, telefonumdaki alarm başka sıkıcı monoton bir gün için sıçmamı, duş almamı ve tıraş olmamı emrediyordu. Sonsuza dek içinde sıkıştığım bu dönme dolap bunaltıcıydı.

"Kalk, kanka." Odanın karşısında, Silas çoktan güne başlamıştı. "Yine geç kalacaksın."

"Beni siktiğimin yalnızlığıyla bıraksan."

"Hadi Lawson. Her gün bunu yapamam. Kıçını kaldır şu yataktan."

"Bana iyi bir sebep ver."

"Sebebini kendin bul." Sesi öfkeliydi. Şimdiden benim saçmalıklarımdan bıkmıştı ve daha birinci haftamızın sonundaydık. Silas'ın sabrı azalmıştı. İlk tanıştığımızda bana maksimum bir dönem katlanabileceğini düşünmüştüm.

İç çektim. "İntihar edebilmek harika olurdu."

"Kanka." Silas sert bir bakışla beni cezalandırmak için durdu. "Bu hastalıklı bir düşünce."

"İyi. Belki de eskrim koçunun bodrumunda birinci sınıflardan oluşan bir seks tarikatı yönettiğine dair bir söylenti başlatabiliriz."

"Bir hobiye ihtiyacın var."

"Burada ne halt yediğimi zannediyorsun?" Nasıl açıklayacağımı bilmeyi dileyerek iç geçirdim. Can sıkıntımı ve bana neler yaptığını.

İnanın bana, can sıkıntısı, kendini yok etme isteğine sahip biri için ideal bir durum değildi. Her zaman kafama doğrultulmuş bir silah varmış gibiydi.

Sürekli eğlenceye ihtiyacım vardı. Dikkatimin dağıtılmasına ve sürekli hareketli olmaya ihtiyacım vardı. Kendi halime bırakılınca, huzursuz olmaya ve ortalığı karıştırmaya meyilliydim. Durgunluk beni kendi kafamın içine sürüklüyor ve orada neden fazla zaman harcamak istemediğimi hatırlatıyordu. Anlaşılan ben, kendimle anlaşamıyordum.

Silas'ın havluyla dolaşmasını izlerken," Kötü bir gün geçiriyorum", dedim. Bakışlarımı tavana çevirmeden önce bir an için kaslı sırtından akan damlaları izleyerek oyalandım.

Silas kendine rağmen güldü. "Tembellik tıbbi bir durum değildir."

"Ölümcül can sıkıntısı çekiyorum."

"Demek ölümcül, ha?"

"Olabilir."

"O zaman tedavisi..." Silas ısrarcıydı, baksır giymeden önce havlusunu dolabın önüne attı. "Kıçını yataktan çıkarmak. Burada bütün gün otuz bir çekersen ilginç bir şey yaşayamayacağına emini ."

"Tamam anlaştık. Benimkini ağzına alırsan giyinirim."

Kahkaha attı. "Anca rüyanda."

Ara sıra. Yani yalan söyleyemem - kesinlikle birkaç defa aklımdan geçmişti. Silas'la takılmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Yani heteroseksüel olmasaydı. Ama yıkıcı tarafım, bu çizgiyi geçerek arkadaşlığımızı mahvetmemi engelliyordu. Görünüşe göre, ateşe vermeyecek kadar kutsal tuttuğum tek şey buydu. Başka bir şey yoktu, sanırım? Gönderin gelsin. Partner havuzunuz çoğu insanınkinin iki katı olduğunda -ve benim hedonistik eğilimlerime göre- seks sonsuz bir oyun alanı haline gelirdi. Erkek, kadın, üçlü, seks partileri, içeride, açık havada... Oyuna her zaman hazırdım.

"Kahvaltıda görüşürüz. Acele et." Gömleğinin düğmeleri hâlâ açık, ceketi ve kravatı elindeyken, Silas gitmek için sırt çantasını aldı.

Tıraş olmaya zahmet etmedim ve bir kahve ve çörek yiyecek kadar vaktimin olduğu yemek salonuna girdiğimde RJ'in varlığıyla bizi onurlandırdığını görmek biraz şaşırttı. Adam diğer insanlarla etkileşime girdiği için acı çekiyor gibi görünüyordu. Fenn'in söylediğine göre, eğer Fenn bir sohbet robotu olsaydı üvey kardeşiyle bağ kurma şansı daha yüksek olurdu.

Yine de bu gizeme saygı duyuyordum. Adamın bir karaborsa kralı olduğu ortaya çıksa, bu ilginç olmaz mıydı? İnternetteki iğrenç yaratıklara kız ve silah sağlayan biri olabilirdi mesela. Benim hücremi bir Netflix belgeselinde görmek komik olurdu.

Fenn elinde başka bir kâse mısır gevreğiyle döndüğünde, "Dün gece yine havandaydın," dedi.

Kaşımı çattım. "Öyle miydim?"

"Evet. Duke'la kavga etmeye karar verdin."

Sırıttım. İlginç bir şekilde tanıdık geliyordu. "Nasıl gitti peki?"

Silas ağzının içinde bir şey mırıldandı.

Daha fazla ayrıntı istemeden önce, saçında çok fazla jöle olan kısa boylu bir çocuk masamıza doğru geldi. İsmi Matt'ti ya da başka bir şey. İsimlerle aram kötüydü. Muhtemelen çoğuyla tanışırken sarhoş, kafam iyi veya ikisi birden olduğu içindi.

"Selam Fenn. Bu kardeşin mi?" diye sordu.

RJ bakışlarını çırpılmış yumurtasından kaldırdı. Yanıt olarak omuz silken Fenn'e şüpheyle baktı.

"Doğru, evet. Birkaç kişiye ödevlerinde yardım edebileceğinden bahsetmiş olabilirim," diye itiraf etti Fenn.

Fenn'in neredeyse hiç pişmanlık duymuyor olmasına gülümsedim. O da benim gibi, izin isteyen türden bir adam değildi.

"Makale satıyorsun, değil mi?" Çocuk masamıza doğru eğildiğinde gözleri odayı tararken fısıldayarak konuşuyordu. "İngilizce için bir taneye ihtiyacım var..."

RJ iç çekip başını tekrardan kahvaltısına indirdi. "Fenn'e bilgilerini mesaj at."

"Ah, tamam. Harika. Teşekkürler dostum." Matt, bisiklet park yerinde ilk otunu satın alan bir adam gibi dikilip duruyordu.

Çocuklar.

"Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordu RJ, Fenn'e.

"Fena değildir. Aşırı zeki değil ama ispiyonlamaz."

"Birkaç kişi demişken, bunun gibi kaç tane daha gelir?"

"Birkaç kişiden fazlası olabilir," dedi Fenn mahcup bir sırıtışla.

Usulca kıkırdadım. Fenn tanıdığım en sağduyulu insan değildi. Muhtemelen okulun yarısına üvey kardeşinin bir makale fabrikası işlettiğini söylemişti.

"Bu küçük girişimi onaylamadığımdan değil," dedim onlara. "Dürüst olmak gerekirse, çok destekliyorum. Ama daha az dikkat çekmeyi düşünebilirsiniz." Dikkatlerini yemek salonunun karşısından bizi izleyen Duke ve salyaları akan köpeklerine çekmek için başımla işaret verdim.

"Benim problemim değil," diye mırılda RJ ekmeğinden ısırık alırken.

Benim adıma araya giren Silas'a baktım. İnsanlar genellikle Silas'ı ciddiye alırlardı, beni ise fikirleri boka değmeyen berbat bir herif olarak görüyorlardı. Umurumda değildi. Beni bir sürü sıkıcı konuşmadan kurtarıyordu.

Silas, Bay Ciddi sesini Fenn'in üvey kardeşi üzerinde kullanarak "Bak," diye başladı, "Duke'un büyük laflar eden bir palyaço gibi göründüğünü biliyorum ama iş söz konusu olduğunda öyle değildir. Tüm ticaret ve ahlaksızlık, istisnasız onun elinden geçer. Mecbur kalmadıkça düşman edinmez ama bize güven, onu zorlarsan bu politikaları kesinlikle uygulayacaktır."

"Evet, hâlâ umurumda değil." İlk kez, biri Silas'ın tavsiyesini benimki kadar yararsız bulmuştu. Tamamen kayıtsız olan RJ, kahvaltısını bitirip tepsisiyle birlikte masadan kalktı.

"Dostum," dedi Fenn, üvey kardeşini uyarmak için son bir girişimde bulunarak "bunlar boş uyarılar değil. Umurunda *olmalı*. Duke'e karşı gelen son çocuk, iç kanamayla hastaneye kaldırıldı."

Bu RJ'in dikkatini çekti. Yani bir bakıma. Başını biraz eğmesi bana en azından dikkat ettiğini söylüyordu. "Duke nasıl ceza almadan kurtuldu?"

Usulca güldüm. "Burada hepimiz cezasız kurtuluruz adamım. Ailemiz çok zengin."

"Duke gaddardır," dedi Fenn sertçe. "Ciddi hasar verme yeteneğine sahip."

"İç kanaması olan çocuk kurtuldu mu peki?" diye sordu RJ.

Fenn kaşlarını çattı. "Zar zor."

RJ üstüne düşünüyormuş gibiydi. Sonrasında, "Endişelenmiyorum," dedi.

Belki kibrinden belki de cehaletinden, RJ sadece Duke'un kararlılığını değil, aynı zamanda bu okuldaki gücünü de büyük ölçüde hafife alıyordu. Duke aptal olabilirdi ama bunu zalimlikle telafi ediyordu.

Yine de RJ'in inatçılığında takdire şayan bir şey vardı. Onun hiçbir şeyi takmam seviyesini takdir ediyordum. Arkadaş olduğumuzdan değil. Sosyal ilişkilere girmeyi neredeyse tamamen reddetmesi bunu biraz zorlaştırıyordu ama onu kafa buluyordum. O bir jokerdi ve bunlar her zaman en eğlenceli olanlardı.

Öğle yemeğinden sonra İngilizce dersinde RJ yanıma oturdu. "Selam," diye mırıldandı.

"Selam. Okumayı yaptın mı?"

Bay Goodwyn günlük tartışmayı başlatırken omuz silkerek çantasından *Yolda* kopyasını çıkardı. Görünüşe göre bizim öğretmen, iyi çocuk imajını yıkmak için pazartesi sabahından beri tıraş olmayarak kirli sakal bırakmıştı. Ona uyuyordu. Soğuk bir yerde büyüdüğünü hayal edebiliyordum. İneklerin ve daha doğarken ismini kendisi verdiği bir keçinin olduğu bir çiftlikte. Orta batı bölgesinde bir süt üreticisi, doğu yakasının ve büyük şehrin büyüsüne yenilmişti ve içindeki köylüyü yok etmek için buraya gelmişti.

"Bay Kent."

Başımı kaldırdım. "Ha?"

Bay Goodwyn, bronz kollarını ortaya çıkaracak şekilde kollarını kıvırdığı Banana Republic gömleğiyle masanın kenarında oturuyordu. Meraklı yeşil gözleri bana odaklanmıştı, bir cevap bekliyordu.

"Özür dilerim, dinlemiyordum."

Yıpranmış karton kapaklı kitabını kaldırdı. "Öfke ve özlem."

"Hepimiz duymuyor muyuz?"

Kahkahalar kısa bir süre rahatsızlığını azalttı.

"Okuma parçasında, Bay Kent. *Yolda*."

"Doğru. Marylou'nun iki adamla arabada takıldığı kitap."

"Kendinizi tekrarladığınızı düşünüyorum, Bay Kent."

"Hayır, ben sizin kendinizi tekrarladığınızı düşünüyorum," diye karşı çıktım. "Bu dönem sansasyonel cinsel içerik olmayan bir kitap okuyacak mıyız?"

Bay Goodwyn, seks konusunu her açtığımda sakin görünmeye çalışsa da onun içinde kaynayan huzursuzluğu hissedebiliyordum. Ve açıkçası bu fesatlığı sürdürecektim çünkü istediği zaman beni sınıftan atabilirdi ama atmıyordu. Akademik olarak harika olmayabilirdim ama kendimi insan doğasına oldukça hâkim bir öğrenci olarak görüyordum ve beni barda durup cebindeki alyansıyla oynayan bir adamın yaşadığı cinsel gerilimle izlediğini kesinlikle biliyordum. Bay Goodwyn ev sahibi takım için mi oynuyordu? En azından kilit bir oyuncuydu.

Bunun üstüne iddiaya girebilirdim.

"Şüphesiz, filmi izlemişsiniz. Kitabı gerçekten okuduğunuzu sanmıyorum," dedi masasının arkasına geçerken.

"Korkarım ki okuyamam. Bu konuda söz verdi

Kızmasına rağmen hafif bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Bu doğru mu?"

"Ayrıcalıklı bir beyaz erkek olarak, kitaplığımı sömürgeden kurtarmak benim sosyal sorumluluğum. Bu yıl için ölü beyaz adam kotamı çoktan doldurdum."

"Anlıyorum." Bu bahaneyi daha önce duymadığı için biraz eğlenerek, karton kapaklı kitabını tekrar açıp tahtaya bir şeyler yazmaya başladı. "O zaman sessizce oturarak en azından sınıf arkadaşlarına saygı gösterebilirsin."

Bakışlarım elinin hareketini takip ederek kıçına indi. Aklımdan her türlü fikir geçiyordu, hiçbiri saygı içermiyordu. Bay Goodwyn'in hâki renkli gömleğinin altında neler olduğunu hayal etmeye başladım. Bahse girerim karın kaslı ve on santim siki olan şu hoş erkeklerden biriydi. Duygusal, sağlam ve aşırı derecede sertleşen.

Yüzünü sınıfa çevirmek için tahtadan dönerken, o yeşil gözler bir anlığına benimkilerle buluştu. Kısacık bakış, yüksek olasılıklarla doluydu. Görünüşe göre bu dönemi kaybedilmiş bir dava olarak görmek için biraz aceleci davranmıştım. Silas haklıydı. Bugün yataktan çıktığıma değecekti.

Ve Sandover Koleji diğer bölümlerde de ciddi geliştirmeler yapmıştı. Kolay olur diye Güzel Sanatlara Giriş dersine kaydolmuştum, biraz suluboya ve çömlek yapmak A almanın en rahat yolu olurdu. Ama burada otuz yıldır öğretmenlik yapan miyop, yarı sağır ihtiyar sonunda ya emekli olmuştu ya da ölmüştü. Onun yerine, odanın diğer ucundayken bile göz alan kızıl saçlı bir memeliyi getirmişlerdi. Son derste, o sivri meme uçlarını zar zor gizleyen dar bir gömlekle boya kaplı yeşil bir tulum giymişti. Bugün, öğleden sonra ışık ona çarptığında, çilli pembe teninin rengini kumaşın altından görebildiğim tül beyaz bir elbise giymişti.

Herkes yerine oturduğunda "Herkesi yeniden görmek güzel," dedi. "Hâlâ isimlerinizi öğrenme sürecindeyim, yani unuttuysanız..."

Tahtada hâlâ duran beyaz tebeşir izinin üzerinden adını tekrar yazdı. Bir resim öğretmeni için okunması zor bir el yazısı vardı.

"Seçici değilim, bu yüzden bana Gwen, Bayan G, Bayan Goodwyn diyebilirsiniz – nasıl rahat ederseniz. Takma adınızı veya göbek adınızı kullanmamı tercih ederseniz, lütfen bana söyleyin."

Gwen Goodwyn. Bir an için, onu yanlış duyduğumu düşündüm. Gözlerimi kısarak tahtaya baktım ve kadının yazdığı şeye anlam vermeye çalıştım. Son derste kendini Gwendolyn olarak tanıttığını sanıyordum. Kabul, o zaman hâlâ sarhoştum. Hata yapmak yeterince kolaydı, sanırım.

Ama lanet olsun. Bay Goodwyn'in becerdiği kişi buysa, izlemek için para verirdim.

Bay G, onun uzun kıvırcık saçlarını yumruğuna sarmışken Bayan G'yi arkadan becerirken ikisinin beni mastürbasyon yaparken izlediğinin düşüncesi sınıfta çadır kurmama neden olacaktı.

Veya üçümüz batı tarafında arabayı kenara çekecektik. Sıcak deri koltuklarda çıplak olacaktı. Siki elimdeyken Bayan G de benim parmaklarımın üstünde olacaktı.

Ah, Siktir. Sıkıntı döngümden çıkmak için ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Silas önümde durup suratıma dolap kapağını çarpana kadar bu fikre saplanıp kalmıştım.

"Nereye daldın?" diye sordu gözlerim ona odaklandığında. Bir süredir elimde deniz gözlüğümle dikildiğim soyunma odasındaydık.

Dilimi aniden kuruyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Sanırım öğretmeni i baştan çıkaracağım."

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi iç çekerek omzuna havlusunu atarken. Kapının dışından koç hızlı olup havuza girmemiz için bağırıyordu.

"Görünüşe göre hem Bayan Goodwyn hem de Bay Goodwyn var," dedim yavaşça kafamdaki olasılıkları hesaplarken.

"Takip edemedim. Sen hangisini baştan çıkaracaksın?"

Yüzümde hafif bir sırıtış belirdi. "İkisini de."

BÖLÜM 16
SLOANE



Hava koşmak için çok sıcaktı. Okuldaki klima, tüm hafta boyunca üzerimize çöken bezdirici sıcağa karşı durmak için mücadele edip pes etmeyi reddetmişti. Belki de St. Vincent's'ın gaddar etek zorunluluğu kuralının tek olumlu yanı vardı: en azından aşağıdan bol miktarda hava alabilmek.

Casey'le birlikte dersten eve geldikten sonra üniformamı yere atıp bir atlet ve koşu şortu giymiştim. Neredeyse yürürken ayakkabılarımı bağladım ve sonra kapıdan çıktım. Son zamanlarda, dışarı çıkmak ve ayaklarımın altında birkaç kilometreyi hissetmek için sabırsızlanıyordum. Çalma listem nefes almak ve adım atmak dışında tüm düşünceleri sustururken günün yorgunluğunun gözeneklerimden akmasına izin verdim.

Evden yaklaşık bir kilometre uzakta, viraja gelmeden önce onun kokusunu aldım.

Davetsiz misafir.

Evet, işte yine oradaydı, bankta oturmuş, kendi mekânıymış gibi sigara içiyordu. Kısa bir süre duraklayıp nefesimi toparla-

dım. RJ, sigarayı dudaklarından alıp bana doğru uzatırken telefonundan başını kaldırmadı.

"Sana söylediğimi düşünüyorum..."

"İkimiz de dinlemeyeceğimi biliyoruz," diye araya girdi. "O yüzden bana söylediklerin kısmını geçip yarın seni kaçta alacağım kısmına gelelim."

Başımı ona doğru eğdim. "Hâlâ hayal aleminde mi yaşıyorsun?"

Ben sigarayı almayınca omuz silkerek elini geri çekti.

"Neredeyse seni destekleyecektim."

RJ kendi kendine gülümseyerek telefonunu cebine koydu. "Biliyorum."

Gün ışığında onunla karşılaşmak tamamen farklı bir şeydi. En son burada durduğumuzda herhangi biriydi. Ezik ruhlu biri beni karanlık bodruma çekmeye çalışıyordu. Şimdi kesinlikle güneşin parlaklığından kaçıp ormana sığınan canavar değildi. Yine de en çok dikkatimi çeken ela gözleriydi. Yosun yeşili bir halkanın içindeki o kahverengi lekeler. Alnına düşen kestane rengi buklelerine göre daha parlaktı.

"Neden diğerleriyle dışarı çıkmıyorsun?" Onu hiç tanımıyordum ama belayı gördüğümde anlardım. O kesinlikle bela olacak türden biriydi. "Erkeklerin çoğu cuma geceleri kasabaya iner." Bu temelde sarhoş olup kasabalıların kızlarına ve onların şehvet düşkünü tuzaklarına düşen talihsiz özel okul kızlarına asılmak anlamına gelirdi.

"Genelde insanları pek umursamam."

"Öyle mi? O zaman ben şanslıyım, sanırım."

"Sen farklısın."

Kendimi tutmama rağmen içime küçük bir zevk dalgası yayıldı. "Nasıl?"

"Daha iyi bir kıçın var." Yüzüne şeytani bir sırıtış yayıldı. Bu güzel bir gülümsemeydi. Açık sözlüydü. Tamamen kendi hakkında olsa da.

"Buna hemen düşmem gerekiyordu, değil mi?" dedim nefes vererek.

"İltifat peşinde olduğunu söylemen güzel. Sorun değil."

Yanında bir şişe su vardı. Biraz içmek istedim. Yanına oturdum ve yarısını içtim.

"Tabii, içebilirsin," dedi.

Ben onun suyunu içerken bakışlarının ağzıma odaklandığını kaçırmadım. "Ne yani, havalı çocuklarla takılmaya davet edilmedin mi?"

"Öyle değil. Kendi başıma kalmayı tercih ederim."

Sigarasını dudağına götürürken ön kol hatlarını incelediğimde bu bana onun özelliklerini aklıma kaydetmek için fazla zaman harcadığımı hatırlattı. Zayıf ve formda olmasına rağmen bana herhangi bir atlet gibi gelmiyordu.

Kendimi bakarken yakaladığımda, onu izlemek yerine yerde yürüyen karıncaların büyüleyici izine bakışlarımı odakladım.

RJ'in yüzüne bakmazken onu görmezden gelmek çok daha kolaydı.

"Fenn çok okul değiştirdiğini söyledi."

"Son üç yılda beş kez," diye onayladı. "Burası altı oldu. Annem her zaman ülkenin diğer ucundaki bir adamla olmak isterdi. Ve işte buradayım."

"Bu berbat."

"Her neyse. Sonunda arkadaş edinmenin pek bir anlamı olmadığını öğreniyorsun. Her şey geçici. Sadece ana sayfanda, gönderilerini beğenmek ve saçmalıklarıyla ilgileniyormuş gibi görünmek için zorla takip ettiğin bir grup insanla kalıyorsun. Hayır, teşekkürler."

Garipti ama bazı yönlerden RJ'le kendimi benzetiyordum, ikimiz de hayatımızın çoğunu kendi kafalarımızda yaşarken diğer insanlara karşı mesafeli duruyorduk. İkimiz de kendimizi koruyorduk ve belki biraz yanlış anlaşılıyorduk.

Ya da belki de onun yalnız kişiliğini çok fazla inceliyordum.

"Ben de bu sene okul değiştirdim," diye itiraf ettim.

RJ tekrardan bana sigarasını uzattı ve bu sefer hızlı bir nefes çektim. "Nasıl gitti?"

"Mükemmel. Katolik kız okuluna gidiyorum..."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırıp arsızca tek kaşını kaldırdı.

"Güven bana, seksinin tam tersi. Amişler için Victoria döneminden kalma bir yetimhane hayal et ama seni suçluluk duygusuyla ve tuzsuz yiyeceklerle dövüyorlar."

"Bilemiyorum... Seksi olabilir."

"Eteğimi ödünç alıp benim yerime gitmek istersen, misafirim olabilirsin."

"Gördün mü? Seni şimdiden çıplak bıraktım."

"Bununla ne yapacağını bildiğini düşünmen çok tatlı," diye karşılık verdim.

"Lütfen, tatlım. Deneyebilirsin."

Sırıtırken dili in ucunu dişlerinin üzerinde gezdirdi. Sadece bir an için beni içine çeken ince bir refleksti.

"Anca fantezilerinde."

"Daima."

Gözlerimi devirdim ve sigarasından bir nefes daha çaldım.

Oğlanların onun hakkında konuşma şekli, RJ'i uyumsuz, asosyal biri olarak resmetmişti, odasında oturan müzmin bekârdı. Görünüşe göre bir kişiliği vardı. Komikti. Flört etmeyi biliyordu. Saçma derecede ateşliydi. İlk seferde hissettiğim o he-

heyecan verici oyun hâlâ buradaydı ve yüzeyin altında çok daha fazlası olduğunu ima ediyordu. Buna bir kıvılcım diyemezdim ama belki küçük bir ilgi parıltısıydı. Onu daha iyi tanımak için ufacık bir dürtüydü.

"O zaman koşmak," dedi. "Senin olayın mı?"

"Pist koşusu yapıyorum, evet. Burs almayı hedefliyorum ama geçen yıl notlarımın düşmesine izin verdi ."

"Eğer öğretmene ihtiyaç duyarsan..."

Kahkahamı yuttum. "Tabii, doğru."

"Sanırım şaşırdın."

"Evet kesin. Gizli suçlu deha."

"Hakaretlerin beni vazgeçireceğini düşünüyorsan..."

"Hayır, sende hoşlandığım şey bu. Beni etkilemeye çalışmıyorsun."

"Çalışmalı mıyım?"

"Bütün bu gizemli pislik olayı işe yarıyorken neden yapasın ki? Kendin olmak yeter, değil mi?"

Bu bana gerçek bir kahkaha kazandırdı. Ah hayır. Onun gülüşünün sesi i seviyordum. Nabzımı biraz hızlandıran seksi bir tona sahipti.

"Bu gizemli pisliğin seni yarın gece dışarı çıkarmasına izin vermeye ne dersin?"

RJ kendini beğenmiş sırıtışını ve ela gözlerini üzerimde kullanıyordu ve bu numaralarının onun için geçmişte harikalar yarattığına hiç şüphem yoktu. Ne yazık ki onun için ben, sadece başka bir kolay av değildim.

"Hayır'a ne dersin?" dedim nazikçe.

"Bana yardım et o zaman. 'Dövüşlere' gitmem gerekiyor. Ne anlama geliyorsa."

Ha. Bir şey çaktırmamak için kıkırdamamı bastırdım. Ama görünüşe göre RJ istese de istemese de Sandover'ın sosyal yapısına dahil olmayı başarmıştı. Bu iyi olmalıydı. En azından gülmek için.

"İyi şanslar diliyorum." Su şişesini bitirdim ve ayağa kalkmadan önce bağcıklarımı sıkmak için eğildim. Hava kararmadan önce hâlâ birkaç kilometre daha koşmam gerekiyordu ve bitirmeye kararlı olduğum bir yığın ev ödevi vardı. Bu burs kendi kendini kazanmayacaktı.

"Neye bulaştığıma dair bir ipucu vermeye ne dersin?" Yüz ifadesi çaresizdi.

Verebilirdim. Ama o zaman ne eğlencesi kalacaktı? Bazı geçiş törenleri yalnızca yolcular içindi.

Bu yüzden ona sadece iyimser bir şekilde gülümsedim ve "Göreceksin. Sürprizi bozmak istemem," dedim.

BÖLÜM 17

RJ



Cumartesi gecesi Fenn ve ben odamızda bebek bakıcımızın uyumasını bekliyorduk. Fenn'in anlattığına göre yurt görevlisinin takip edilebilir bir rutini vardı: Alt kattaki dairesinde yalnız bir akşam yemeği yiyordu, birkaç saatlik gerçek suç belgesellerini ya da History Channel uzaylı saçmalıklarını izliyordu, birkaç bira içiyordu içiyor ve sonra koltuğunda televizyon karşısında horlayarak uykuya dalıyordu.

"Dostum, yemin ederim bu kızın vücudu olağanüstü." Fenn yatağında uzanırken tavana tenis topu atıp tutuyordu. "O eski çizgi romanlardaki gibi."

"Harika," diye mırıldandım bilgisayarımın başında mesajlara yanıt verirken.

Fenn, dün gece takıldığı kız hakkında yirmi dakikadır konuşuyordu. Ballard'dan bir kız onu zevke getirdikten sonra bir bahane bulup başka bir bara geçtiğinde yaşanmıştı. Bana bir Porsche'de nasıl altmış dokuz yapılabileceğinin mekaniğini anlatmak istediğinde dikkati i vermeyi bıraktım.

"Hiç bir kızın kıçını parmaklamasına izin verdin mi?" diye sordu şimdi de. "Ben hiç yapmadım ve kız teklif etti ve ne alaka dedim bir an. Kim o taraftan almak ister ki, değil mi? Yani herkes için bazı şeyler kutsaldır. Bu küçücük alanı kendime ayırayım, anlıyor musun? Seninle yeni tanıştık. O kadar yakın değiliz."

"Hı hı."

Sağlıklı bir cinsel iştahı tamamen destekliyordum ama Fenn, amlara doymuyordu. Bu hızla giderse zevk almakta zorlanacaktı. Ya da kırık bir çükle öylece kalakalacaktı.

"Hey." Tenis topunu bana fırlattı. Hemen monitörlerimin solundaki duvara çarptı. "Orada ne yapıyorsun?"

Ona uyarı bakışı attım. "Oyuncaklarınla odanın dışında oyna yoksa bir sorunumuz olabilir, *Fennely*."

"Ah, hemen gidip bunun için annene ağla, *Remington*," diye benimle dalga geçti. "Cidden. Siber inek bir kız arkadaşın falan mı var?" Sonra güldü. "Sloane rahatlardı."

"Komik."

"Neden artık vazgeçip kendini utandırmayı bırakmıyorsun. Sloane seninle ilgilenmiyor."

"Daha yeni başladım." Yenilgiyi kabullenmek doğamda yoktu.

"Tamam, ciddiyim." Fenn omzuma asılmak için ayağa kalktı. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Başka ülkelerdeki hackerlarla," diye cevap verdim dalgın bir şekilde, alışveriş yapmaktan zevk aldığım Denver'lı bir adama hızlı bir mesaj göndererek. "İnsanlar bana soru sormak veya yardım almak için ulaşır. Tavsiye falan almak için."

"Yani bu insanlar için büyük bir inek gurusu musun?" Fenn'in ses tonu hem etkilenmiş hem de iğrenmiş gibiydi.

Omuz silktim. "Bir bakıma." Belli ki eskiler kadar uzun süredir buralarda değildim ama küçüklüğümden beri bu topluluğun içindeydim. Bir itibar yaratmıştım.

Fenn telefonuna baktı. "Peki, fişi çekmenim zamanı geldi kardeşim. O gerçek hayat değil. *Bu* gerçek hayat."

Sokağa çıkma yasağından yaklaşık bir saat sonra, Fenn ve ben gizlice alt kata indik, Bay Swinney Antik Uzaylılar Belgeseli'nin karşısında koltuğunda uyurken yanından geçtik. Alt sınıfların yurdunda, bilgisayar laboratuvarındaki yazıcıyı düzeltmeme yardım eden Lucas'la buluştuk, sonra karanlıkta kampüsün en kuzey ucuna doğru yola çıktık. Kampüsün ışıkları arkamızda kararmasıyla ateşböcekleri ortaya çıkarken ve çimenler bacaklarımızın yukarısına kadar uzamaya başlamıştı.

"Biz hangi cehenneme gidiyoruz?" diye sordum parmaklarıyla önüme gelen otları çekerken.

"Göreceksin." Fenn bizi telefonunun ışığıyla kayalar, rastgele çukurlar ve aşırı büyümüş otlarla dolu bir patikadan aşağı doğru yönlendiriyordu.

"En azından bana bir ipucu ver. Sürprizlerden hoşlanmam."

"Hiç eğlenceli değilsi ," diyerek iç geçirdi. "Dövüşler bir yeraltı geleneğidir. Buna izinsiz atletizm diyebilirsin."

"Ahlaki değerleri gevşek ve cepleri derin olan adamlar için," dedi Lucas araya girerek kuru bir sesle.

"Sağlam bir çene acımaz ayrıca."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Zengin Çocuklar Dövüş Kulübü. Anladım. Bunu söyleseniz yeterdi." Zengin insanlar her zaman fakir halk bokunu yeniden paketleyip bunun zekice olduğunu düşünüyorlardı. "Fakültenin bundan haberi var mı? Tresscott?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi Fenn. "Sınıfa morluklar ve patlamış dudaklarla gelen herifler varken şüphelenmemek biraz zor. Ama biliyorlarsa bile başlarını başka tarafa çeviriyorlar."

"Ah, Müdür Tresscott kesinlikle biliyor," dedi Lucas sırıtarak. "Yemin ederim bir keresinde yemekte ağzından kaçırdı. Ama içimde buna izin verdiğine dair bir his var çünkü bunun enerjimizi atmamız için iyi bir yol olduğunu düşünüyor. Belki de personeli için daha az sorun çıkaracağımızı umuyor."

Lucas "akşam yemeğinde" dediğinde Fenn'in değişen yüz ifadesi gözümden kaçmadı. Fenn sıkı bir tasma ile tutulurken Lucas'ın Sloane'un küçük kız kardeşine sınırsız erişimi olması konusunda üvey kardeşimin hâlâ kendine yediremediği bir şeyler vardı.

"Hiç dövüştün mü?" diye sordum Fenn'e.

"Bazen," dedi, hızını artırırken dümdüz ileriye bakarak. "Biraz saldırganlığımı salmak istersem."

"Dostum, Fenn vahşidir," dedi Lucas bana. "Geçen sefer Duke'un yancısına ne yaptığını görmeliydin."

Fenn arkasını dönmeden güldü. "Bir kulağın o kadar kanayabileceğini kim bilebilirdi?" İnanamayarak kafasını salladı. "O vuruş şans eseriydi."

"Evet, doğru," diye suçladı onu Lucas. "Kesinlikle bilerek yaptın."

Fenn masum bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Bir erkeğin kulağına asla vurmam. Bu çok zalimce."

Şakalarının bu "dövüşlere" olan ilgi seviyemi yükseltmeyi başardığını inkâr edemezdim. Sadece biraz. Hâlâ bu sosyal olma konularında onlarla aynı fikirde değildim. Ama yakışıklı erkek üvey kardeşimin, Duke'un adamı Carter bir yana, kimseyi dövdüğünü hayal edemiyordum. Bu kesinlikle görmek için para ödeyeceğim bir şeydi.

"Bu Zengin Erkekler Dövüş Kulübü ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordum merakla karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışırken.

"Yıllar önce başlamış," dedi Fenn. "Tanrım, hatta on yıllar önce. Bazen diğer okullardan çocuklar gelip katılmak istiyor. Gerçek olay saha kenarında."

Bu aptal pisliklerin birbirlerinin kanının akmasını izlemek için nasıl dövüştüklerini sormaya neredeyse korkuyordum.

Lucas, "Gabe bir keresinde bana bir gecede elli bin kazandığını söylemişti," dedi.

"Gabe... o senin abin, değil mi?" diye sordum. "Fenn'in eski oda arkadaşı?"

"Evet." Lucas'ın biraz modu düştü ve ayaklarının uzun otların arasında kaybolmasını izlemek için başını indirdi. "Babamız bu yıl onu askeri okula gönderdi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne oldu? Birbirlerinin dişlerini kıran birkaç ikinci sınıf öğrencisi üzerine Bentley ile bahse mi girdi?"

"Ondan haber aldın mı?" diye atladı Fenn ve Lucas'ı yüz ifadesini incelemek için döndü.

"Hayır, dostum. Sana söyledim, sanki babam onu hücreye falan attı. Minibüs gelip onu aldığından beri onunla konuşmadım." Lucas bana baktı. "Uyuşturucu satarken yakalandı."

"Baban nedeni hakkında bir şey söylemedi mi?" Fenn garip bir şekilde ısrar ediyor, çocuğun bu konuda konuşacak havasında olmadığı açık olmasına rağmen bilgi almak için Lucas'ı zorluyordu. "Onu biriyle tartışırken falanda mı duymadın?"

"Hayır, dostum. Babamı bilirsin. Sessizleştikçe daha kötü olur. Gabe o gece eve geldi ve ertesi sabah bavulları arabaya yüklenmişti."

"Ve Gabe gitmeden önce hiçbir şey söylemedi mi? Nasıl yakalandığını falan."

Lucas bu soruşturmadan gözle görülür bir şekilde rahatsız oluyordu ve çocuk Fenn tarafından sorguya çekildiği için biraz

üzüldüm. Gabe'in onun en iyi arkadaşı olduğunu biliyorum, ama Tanrım, dostum, küçük kardeşini boğmaya gerek yoktu. Hava almak için yukarı çıkmasına izin vermeliydi.

"Daha ne kadar var?" diye konuyu değiştirmek için araya girdim. "Burada lanet olası herhangi bir şey göremiyorum..."

Bir düdük sesi karanlıkta yankılandığında bu cümleyi zar zor bitirmiştim.

Fenn dönüp bana sırıttı. "Geldik."

Ağaçların siluetleri arasında, birkaç loş fenerle aydınlatılmış harap bir seranın olduğu açıklığa geldik. Bölmeler, çatıda yıllarca biriken polen ve çürüyen yapraklar yüzünden pislik içindeydi. Çalılar ve sarmaşı ar çevreyi sararak duvarlara tırmanmış ve bazı camları kırmışlardı.

Fenn, dışarıda takılan gölgelere doğru yaklaşırken "Okul on yıllar önce kapatıldı ve terk edildi," dedi. "Söylentiye göre bir bahçıvan, çocukları buraya getiriyormuş."

Lucas, "Ben de bir kız yüzünden olduğunu duymuştum, bir öğretmen onu hamile bırakıp evlenmediği için kendini öldürmüş," dedi.

Çekici.

Yukarı çıktığımızda, Silas fark etmemiş gibi davranarak telefonunda mesaj yazarken Lawson avcunun içinden kokain çekiyordu.

Lawson, "Festivale hoş geldiniz beyler," dedi. "Umarım tüm işleriniz yolundadır."

"Ah, Tanrım. Bu koku ne?" Kokuşmuş çöplerin ve ölü hayvanların kokusu burun deliklerimi yakarken inledim. Girişe yaklaştıkça güçleniyordu.

Silas başını telefonundan kaldırdı. "Yaklaşık kırk yıllık küf, çürüyen bitkiler, rakun pisliği ve ter," diye kuru bir cevap verdi.

"Daha bekle," dedi Lawson gülerek, bir şekilde bundan zevk alıyordu. "Daha kötü olacak."

Cesetlerin bir et parçası gibi paketlendiği yerleri hatırlatan salona girdik. Dışarısı da nemliydi ama burada ter ve testosteron yoğunluğundan zar zor nefes alabiliyordum. Buharlaşan nem, sanki yağmur yağıyormuş gibi camdan yeşilimsi sarı izler şeklinde aşağı damlıyordu.

Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Polo tişörtlü pisliklerin babalarının arabaları için öylesine kavga ettiğini düşünmüştüm. Ama ortam ciddiydi. Etrafta gaza gelmek için kendilerini tokatlayan üstsüz adamlar vardı. Kurbanlarını bulmak için kalabalığa göz atarken parmaklarını çıtlatıyorlardı. Aralarından yürürken gölgelere saklanmış, olacak katliam için salyaları akarak bekleyen yüzler gördüm.

Kahretsin, bu herifler gerçekten birbirlerini dövmek için gelmişlerdi. Etrafımda ellerinde tomarlarca nakit parayla, sanki striptiz kulübünde özel muamele istermiş gibi yüz dolarlık banknotları saçan tipler vardı.

Herhangi bir tören ya da gösterişli bir tantana olmadan, iki sıska çıplak adam beton zeminin ortasında buluştu, iki hafta önce vahşi doğada uçakları düşmüş ve havyarlarıyla protein barları bitmiş gibi birbirlerinin üstüne fırlamadan önce kollarını salladılar. Kanlı ve ilkeldi. Ayaklarının altına kırmızı damlalar yapışıyordu ve hareket ederken kir ve terden oluşan çamurun üzerinde ayak izleri çıkıyordu.

Kemiğin kemiğe çarpma ses ve terli vücutlarının çarpışması beni ürküttü. Zaten hasar almış, hassas bir yüze bir darbe indirmenin o yumuşacık, keskin sesi.

Bir noktada artık nefes bile almıyorlardı. Kendilerini kaybetmişlerdi.

Eski şampiyon çöktüğünde ve zayıf kolları artık vücut ağırlığını çamurdan kaldıramadığında, onun üzerinde duran ezik şeyi kazanan ilan ettiler. Kalabalığın içinde hiç düşünmeden bir aylık okul parası olan beş yüz, bin dolar el değiştirdi.

"Ellerini kirletecek misin, Yeni Çocuk?" Carter kargaşada yanıma kaydı.

Ona alaycı bir bakış attı . "Hayır, sanırım dişlerimin yerinde durmasını istiyorum. Bir gün onlara ihtiyacım olabilir."

Başka bir çocuk şampiyonla dövüşmek için öne çıktı. Kazanan son maçta sahip olduğu her şeyi verdiğinden ve zar zor ayağa kalktığından, bu pek adil bir dövüş gibi görünmüyordu. Sakin, uzun boylu, zayıf son sınıf öğrencisi, tişörtünü çıkarıp daireye girdi.

"Kendini utandırabileceğinden mi endişeleniyorsun?" Carter ilgimi çekmek için omzuma vurdu. "Kimse yeni adamların kazanmasını beklemiyor. Ama hoşuna gidiyor mu bakabilirsin."

"Evet, sevmeyecek ne var ki? Bir pisliğin babasıyla olan sorunlarının hırsını benim yüzümden çıkarması. Eğlenceli gibi görünüyor."

Yeni dövüşçü, diğer adama vurmadan önce ringin etrafında dolaşarak kalabalığı coşturup alkışları topladı. Sonra iki elini arkasına alıp yemi yemesini bekleyerek suratını rakibine doğru uzattı. Adam gözündeki şişlik ve kan yüzünden zar zor görebiliyordu. Yine de yeni rakibi bir yumrukla saldırdığında, sıska adam seyircilerin nefesini kesen yıkıcı bir aparkat indirdi ve dövüş ciddi bir şekilde başladı.

"Bu korkak bir konuşma," diye söylendi Carter. "Ne, dayak yemekten mi korkuyorsun?"

"Kalsın, böyle iyiyim." Anaokulundayken, okulun en aptal çocuğu tarafından kavgaya çekilseydim bile bu gelişmiş üstünlük duygusuna kapılmazdım.

Aslında, ilk şok ve korku sona erdikten sonra, heriflerin pislik içinde sırıtarak birbirlerini izlemesi biraz sıkıcı hale geldi. Bir insan ne kadar porno ve kan izlerse o kadar ilgisini kaybediyordu. Sanırım yasadışı şiddet beni sertleştirmiyordu. Belki de para yüzündendi. Anlayamıyordum.

Carter'a siktirip gitmesini söyledi ve Fenn veya Lucas'ı tıka basa dolu mekânda bulabilmek için çıkışa doğru yöneldim. Kahretsin, şu an Lawson'ın sağlam kokain teklifini bile kabul ederdim. Ama hepsi kalabalığın içinde kaybolmuştu. Telefonumu cebimden çıkardım ve Fenn'e tek elimle gittiğimi söyleyen bir mesaj yazdım.

Ama ben kaçamadan Duke beni kapının yanında yakaladı. Gri eşofman altı ve göğsünün her kıvrımını gösteren marka bir beyaz tişört giyiyordu. Üstüne bir şey giymiş olmasına şaşırmıştım. Her zaman dünyaya karın kaslarını göstermesi gereken bir adamdı.

"Hemen gitmiyorsun, değil mi?" diye alay etti. "Burada daha yeni ısınıyoruz."

"Evet, bundan zevk almayacak kadar düz biriyim." Tekrardan düşündüm. "Ya da belki yarı çıplak heriflerin on dakika boyunca birbirlerini dövmelerini izleyemeyecek kadar düzüm."

"Çok gülünç," dedi gözlerini devirerek. "Gülünç demişken seninle ilgili komik bir hikâye duydum. Geçen hafta bazı son sınıflara makale sattığın gibi."

Omuz silktim. "Yani?"

"Yani kendimi daha net açıklamam gerektiğini fark ettim. Yan işlerin hepsi benim üstümden yürür. Buranın işleme şekli budur."

Tekrardan omuz silkti . "Evet ama umurumda değil."

"Umurunda değil," diye tekrar etti kollarını göğsünde kavuşturarak. Duke bu oyunda nezaketini koruyordu ancak maskesinin altında öfkeli olduğunu biliyordum. Beni ringin ortasına atıp birkaç tur dövmek için can atıyordu. "Sanırım anlamadın ama katılım isteğe bağlı değil."

Öfke içimde yükseldi. Bu saçmalığa artık katlanmayacaktım. "Bak adamım. Umurumda değil. Bu benim işim ve senden izin isteyecek değilim. Bunu anla."

"Hâlâ anlamıyorsun." Siyah gözleri parlayarak bana yaklaştı. "Bu boku ben yönetiyorum. Hepsi i. Ya buna uyarsın ya da hayatının ne kadar zorlaşacağını görürsün."

Bakışlarımı ona çevirdi . "Tehditlerden etkileniyormuş gibi mi görünüyorum?"

"Eğer istersen ön bir gösterim yapabiliriz..."

Fenn, aramıza girene kadar Duke bana saldırmaya hazırdı. "Pekâlâ, parti bitti," dedi üvey kardeşim. Sesi kısıktı ama yüz ifadesinin sertliği onu ele veriyordu. "Bu şova son vermenin zamanı geldi."

"Kardeşin benim iyi niyetimi sınıyor," diye hırladı Duke.

"Evet, o küstah bir piç, ha?" Fenn kolunu omzuma attı ve beni adeta dışarıya doğru sürüklemeye başladı. Lucas ve dikkati dağılmış gibi görünen Silas arkamızdan bizi takip ediyordu ama Lawson ortalıkta görünmüyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim Fenn'e. "Duke'tan korkmuyorum."

"Dostum, olayı çözemediğini anlıyorum ama cidden, onu kızdırmamalısın. Başına almak isteyeceğin bir sorun değil."

"İstediği kadar patronluk taslayabilir ama benden bir kuruş bile alamayacak."

Dışarı çıktığımda çok ihtiyacım olan o temiz havayı içime çekerken kan ve ter kokusunu arkamda bırakmanın mutluluğunu

yaşıyordum. Silas birilerine mesaj yazarken Fenn her zamanki matarasını çıkarıp hızlıca bir yudum aldı. Bana uzattığında teklifi kabul ettim ve hiç yakmadan boğazımdan aşağı akan burbonu zevkle karşıladım.

"Kim öldü de o pisliği kral yaptı?" Mırıldanarak matarayı Lucas'a uzattım. "Ve neden herkes buna katlanıyor?"

Silas sonunda telefonuyla vedalaştı. "Gelenek," diye cevap verdi. Gözlerini devirdi. "Sandover'da devam eden aptalca şeylerin sebebini sorduğunda, her zaman gelenek cevabını alırsın."

"Kendini bir şey sanan bir psikopatın çalışkan girişimciler üstünden kâr etmesi bir gelenek mi?" diye homurdandım.

Fenn kahkaha attı. "Biraz öyle. Ama bu yıl çok daha eğlenceli," dedi gülerek. Bin dolarlık kot pantolonunun arka cebine koymadan önce geri kalan içkiyi de içti. "Seni hizaya getiremedi. Zavallı Duke senin gibi biriyle nasıl başa çıkacağını bilemiyor. Muhtemelen her gece uyumadan önce kendi kendine ağlıyordur."

"Ya da ölümünü planlıyordur," dedi Silas bana sırıtarak.

Rahatsız değildim. Duke'un planlarını yapmasına izin veriyordum. Ben de aynısını yapıyordum. Ya da en azından deniyordum. Duke'la ilgili yaptığım araştırmadan henüz ilginç bir şey çıkmamıştı. Her zamanki aynı saçmalıklar vardı. Çok zengin ebeveynler. Sosyetenin saygın bir üyesi olan bir ağabey. Eyalet dışında aşırı derecede lüks bir koleje giden bir kız kardeş. Sosyal medyasından anladığım kadarıyla bu ikisinin ilişkisi de baya yakındı.

Anlayabildiğim kadarıyla, aile hayatında açıkça kötü olan hiçbir şey yoktu. Bu da araştırmaya devam etmem gerektiği anlamına geliyordu. Sonunda onun hakkında bir şeyler bulacağımdan emindim. Duke gibi adamların dolabında her zaman bir ya da iki ceset bulunurdu. Pis işlerinin ortaya çıkması zaman meselesiydi.

Önce Fenn'e sonra Silas'a baktım. "O adamla olan ilişkini hâlâ anlayamıyorum. Arkadaş değilsiniz."

"Arkadaş?" diye tekrar etti Fenn. "Hayır. Biz sadece iyi niyetliyiz. Önemli bir şey olmadıkça veya ölmek istemedikçe Duke'u kışkırtmanın bir anlamı yok. Çoğunlukla biz kendi işimize bakıyoruz."

Silas kafasını sallayarak ona katıldı. "Bize daha geniş davranıyor çünkü onun haraç işlerini bozmaya çalışmıyoruz."

"Haraç mı? Tanrım, tam bir piç," dedi Lucas gülerek. "Sloane'un bu adamda ne bulduğunu asla anlamıyorum."

Gözlerimi kırptım.

Sonra bir daha kırptım.

"Bekle, ne?" dedim kendimi tutamayarak.

Öfkemden dolayı Lucas'ın kafası karışmış gibi görünse de Fenn ve Silas alaycı bir şekilde sırıtıyorlardı. "Lanet olsun, Lawson çok hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Fenn ciddiyetle. "Bu bilgiyi veren kişi olmayı gerçekten çok istiyordu."

"Sloane, Duke'la mı çıkıyordu?" diye hırladım.

Fenn kahkaha atmamak için kendiyle savaşıyordu. "Ah, evet."

"Hem de iki yıl boyunca," diye ekledi Silas sakince.

Hayatımda ender olan bir şey olarak sessiz kaldım. Akıllıca bir açıklama bulamıyordum.

Sloane? Ve *Duke?*

Bu saçmalık da neyin nesiydi?

BÖLÜM 18
SLOANE



"Hey, uyandın mı?" Pazar sabahı Casey'nin kapısı tıklattım. Pazar sabahı kahvaltı için aşağı inmemişti, ki bu hiç onluk bir şey değildi. "Koşuya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Cevap gelmedi.

"Case?" Başımı odasının içine doğru uzattığımda hâlâ yatakta olduğunu gördüm.

Yorganına sarılmış bir şekilde bana döndü. "Saat kaç?"

"Hâlâ uyuyor musun? Saat onu geçti."

"Özür dileri ," dedi esneyerek ve gözlerini ovuşturarak. "Fark etmemişim."

Beni bir endişe dalgası sardı. "Kendini iyi hissediyor musun? Bir sorun yok değil mi?"

O yastığına yaslanırken yatağının kenarına oturdum. Alnına dokunarak ateşini ölçmek istediğimde Casey geri çekildi.

"İyiyi ," dedi kaşları çatık bir şekilde ama bana bakmıyordu. "Sadece iyi uyuyamadım."

"Neden?"

Parmaklarıyla yorganın düğmeleriyle oynarken bana gerçekten neler olduğunu anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyordu. Ona alan tanıdım çünkü bir şey söyleyecekse kendi istediği zaman yapacağını biliyordum.

"Sanırım..." dedi iç çekerek. "Kâbuslarım geri döndü."

Resmen göğsüme bir hançer saplanmış gibi oldu. "Kazayla mı ilgili?"

"Boğulmakla ilgili."

Bu B harfiyle başlayan kelime bu ev için çok travmatikti. Balo gecesinden önce bile öyleydi.

Annem öldüğünde yanında değildim. Annem, teyzem ve kız arkadaşlarıyla birlikte tatile giderken Casey ve ben babamla evde kalmıştık. Eğlenceli kız kıza bir hafta sonu kaçamağı olması gerekiyordu. Ama onun yerine bir t jediyle son bulmuştu. Annemin kayarak denize düşmesiyle sonuçlanan olay tam bir görünmez kazaydı. Kolları ve bacakları onu suyun altına çeken yosunlara dolanmıştı. Monica teyze afallamış bir şekilde babama her şeyin çok hızlı olduğunu söylemişti. Sadece saniyeler içinde. Göz açıp kapayana kadar. Gitmişti. Ölmüştü.

Yıllar sonra, suyun içinde nefes nefese kalmış annemin korkunç görüntülerini aklıma getirmeden boğulma kelimesini duymaya bile katlanamıyordum.

Vücudum gerildi. "Bu aralar kâbuslarını tetikleyen bir şey mi oldu?"

Casey omuz silkti, sonra kan çanağı gözleriyle bana baktı. Solgun ve bitkindi, yastığındaki kırışıklıklar yüzüne geçmişti. Terle kaplı saçları başına yapışmıştı ve yaşamı için savaştığı

üzücü bir gecenin ardından çarşafları bacaklarına dolanmıştı. Onunla yer değiştirmek ve canavarlarını alt etmek için her şeyimi verirdim. Yapamamak beni öldürüyordu. Çaresizce onun acı çekmesini izlemek zorunda olmak.

"Sadece okula gitmek, sanırım. Herkesin arkamdan fısıldaştığını duymak. Yaz boyunca tüm bunları görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm ama sonra geri döndük. Yeni bir okul olmasına rağmen aynı hissettiriyor."

Öfkemi gizlemeye çalışıyordum ama içi i kavuruyordu. Dedikodu, sürekli hareket halindeki karşı konulmaz bir güçtü ve kardeşimin adını ağzına alan herkese ölüm korkusu yaymak için elimden gelenin en iyisini yapmış olsam da bunun pek bir yararı olmadığı açıktı. Casey, en azından herkesi eğlendirmek için başka birinin hayatı mahvolana ve ayın dedikodusu olarak tüm dikkati çekip olayı unutturana kadar onların insafına kalmaya devam edecekti.

"Herhangi bir şey hatırlıyor musun?" dedim sormaktan nefret ederek. Her seferinde baskıcı hissettiriyordu. Ama o gece gölün kenarında bulunduğundan beri hâlâ cevaplanmamış bir sürü sorumuz vardı.

Soruşturma başlamadan durdurulmuştu. Kameralar o gece kapalıydı ve kimse Casey'nin arabaya bindiğini ya da nasıl arabanın yarıya kadar göle battığını görmemişti. Nasıl sırılsıklam ve baygın bir halde kıyıya çıktığını da.

İşin en sinir bozucu kısmı da buydu—hikâyenin tamamı elimizde değilken, onun tamamen iyileşmesine ve gerçekleri bulmasına nasıl yardımcı olabilirdik?

"Bu sefer yeni bir şeyler gördün mü?" Cevap vermeyince biraz daha zorladım.

Casey başını salladı, dudakları sımsıkı kapalıydı ve sonunda sessiz bir nefes verdi. "Her seferinde," dedi yumuşak bir sesle.

"Suyun boynumdan yukarı tırmandığını hissediyorum. Çok soğuk ve suyun nereden geldiğini merak ediyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve kapana kısıldığımı anlıyorum. Batıyorum. Bedenimi hissedemiyorum. Kollarım, bacaklarım hareket etmiyor, hiçbir şey gerçek değil gibi geliyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama su dudaklarıma ulaşıyor, karanlık ve çıkış yolu bulamıyorum. Sonra biri bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. İyi olacağımı söylüyor. Gözlerimi açıyorum ve kıyıdayım, üşüyorum, etrafımdaki herkes bağırıyor. Bu kadar."

Kalbim ağrıyordu, göğsüme sanki sıcak zonklayan bir şey sıkışmıştı. Çünkü o annemize benziyordu. Bakır rengi saçları ve küçük burnuyla. Gözlerinin altındaki birkaç çille. Casey'nin bu hikâyeyi neredeyse kelimesi kelimesine onlarca kez anlattığını duymuştum. Ve her seferinde annemizi görmeden edemiyordum.

"Doktor Anthony'yi aramamı ister misin? Eğer konuşmak istiyorsan..."

"Hayır," dedi bakışlarını yine kaçırarak. "Ben iyiyim. Eninde sonunda bunu kafamdan atacağım."

"Ama acı çekmene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Hepimiz sana yardım etmek için buradayız."

"Biliyorum." Ama belli ki konuşmayı bitirmişti. O bir ada gibiydi. O izin vermezse kimse ona ulaşamazdı.

Annemiz boğulduğunda Casey sadece beş yaşındaydı. O ve ben Massachusetts'teki eski evimizde kanepede birbirimize sarılmış el ele tutuşurken babamın bize annemizin nasıl asla eve gelmeyeceğini söylerken kekelemesi i izlemiştik. Bunun ne anlama geldiğini anlamak bir ay sürmüştü. Teknik olarak. Aniden banyodan çıktıktan sonra saçlarımızı taramak için orada değildi. Mısır gevreğimize süt dökmek için. Kıyafetlerini giyip kanepedeki yerine oturması için.

Kimse bize kadın olarak bu dünyada nasıl hayatta kalacağımızı öğretmedi. Lisede kız olmanın ne demek olduğunu. Artık Casey benim sorumluluğumdaydı ve kendimi tamamen yetersiz hissediyordum. Hiçbirimizin iyileştiğinden emin değilken, ona başka bir travmayı atlatmayı nasıl öğretebilirdim ki?

Babam mutfakta hâlâ çayını yudumlayarak Ipad'inden haberleri okuyordu. Casey'yin sorduğunda bunu bir suçlama gibi algılamamak elde değildi.

"Hâlâ uyumuyor değil mi?" diye sordu saatine bakarken. "Dün gece kendini kötü mü hissetmiş?"

"Hayır, hasta değil." Kahvaltı barımı aramıza koyup tezgâha yaslandım çünkü bunları Casey'den duymaktan daha çok bu konuşmaları yapmaktan nefret ediyordum. "Yeniden kâbus görmeye başlamış."

Babam tabletini bıraktı. "Bunun hakkında konuştu mu?"

"Biraz. Yeni bir şey söylemedi."

Kazanın hemen ardından Casey her şeyden kendini soyutlamıştı. Kendi içine çekilmişti ve etrafta bir hayalet gibi dolanmaya başlamıştı. Tekrardan sözlü iletişime geçmesini beklerken birkaç dayanılmaz hafta geçirmiştik. Şimdi babamın endişeli gözlerine bakarken o günlere döndüğünü görüyordum. Sanki iki iz de bir şey onu o karanlığa döndürmesin diye sürekli nefesimizi tutuyor gibiydik.

"Artık ikiniz de okula döndüğünüze göre, yeni koşullara uyum sağlamak için yardımına ihtiyacı olacak."

"Bunu biliyorum." Ondan habersiz, Casey'nin okulda normal bir sömestr geçirmesi için yolu temizlemeye çalışırken bir hafta içinde çok sayıda laf dalaşına girmiştim.

"Bu noktaya kadar kaydettiği ilerlemeyi hafife almamalıyız. Büyük olasılıkla önümüzdeki birkaç ay iyileşme sürecindeki en zor aylar olacak, bu yüzden gardımızı düşüremeyiz Sloane."

"Düşürmüyorum."

Boğazıma takılan hayal kırıklığı yumrusunu yuttum ama duygularımın taşmasına izin vermemek çok zordu. Bir aile içindeki travma her zaman kademeli bir ikinci hasar yaratırdı. Bizim için, babam ve benim aramda gittikçe büyüyen bu uzaklık, hayal kırıklığı ve güvensizliğin bir sonucuydu. Aylar sonra, hâlâ kardeşime kimin uyuşturucu verdiğini ve onu arabaya kimin bindirdiğini bilmiyorduk. Cevapların yokluğunda babam beni suçluyordu. Onu o baloya götüren ve ona göz kulak olacağıma söz veren *bendim*. Duke'la bir küs bir barışık ilişkime geri dönmek için onu yalnız bırakan *bendim*.

Ona göz kulak olmam gerekiyordu ama onun yerine neredeyse ölecekti. Babam bunun için beni asla affetmedi ve affedecek mi, bilmiyordum.

Tek bildiğim kendimi asla affetmeyeceğimdi.

"İyi isin?" diye sordu. "Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

Bu boş bir soruydu. Nasıl olduğumu bilmek istemiyordu - zorunda olduğu için sorarken bile gözleri tekrardan tabletine kaymıştı. Annem öldüğünden beri onun yerini doldurmam, Casey'ye bakmam ve aileyi bir arada tutmam bekleniyordu. Geri kalanların güvendiği güç kaynağı olmam gerekiyordu ve bu sessizce taşıdığım bir yüktü çünkü zayıflık gösteremezdim. Ailemiz, titrek avucumun üzerine inşa edilmiş kartlardan yapılan bir ev gibiydi. Gözümü bile kırpsam her şey dağılıyordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Her şey yolunda."

Babamın dikkati tekrar haber akışına döndü ve ben de yorgunluğumu gizleyerek koşarken ter dökmek için oradan ayrıldım. Sonraki bir saat boyunca, ağır, nemli hava ciğerlerimde yakana ve kaslarım rahatlamak için çığlık atana kadar bacaklarımı daha hızlı olmaları için zorladım. Ayak seslerimden başka bir şey

duymadan kilometreler boyunca koştum, öyle ki nefes nefese bir ağaç gövdesine yaslanıp iki büklüm olduğumda düşünemeyecek kadar bitkindim.

Akıllı saatim bir mesaj geldiğini haber verdiğinde soğumaya geçmiştim, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum.

RJ: Aynı yerde sigara içiyorum. Bana katılır mısın?

Hayır demeliydim. Demek istediğim, her şeyden önce, üstümde yıkanması gereken antrenman kıyafetlerim vardı ve iki gündür saçımı yıkamamıştım. Ama asıl sorun şuydu ki onunla ilişki kurmak gibi bir niyetim yoktu. Casey'nin bana ihtiyacı vardı. Okulda çok yoğundum. Enerji harcamam gereken son şey, iflah olmaz antisosyal yeni çocuktu.

Şüpheli bir şekilde muhteşem olsa bile. Ve biraz da komik.

Ve iyi ota sahip olsa da.

Bunu alışkanlık haline getirecek değildim.

Garip bir şekilde, RJ hakkında en ilginç bulduğum şey, ördeklere ekmek atar gibi içi boş iltifatlar savurarak bana yaltaklanmamasıydı. Bir yanım onun ciddi bir romantik ilişki kurmak istediğinden gerçekten şüphe ediyordu. Bu aramızda yaptığımız bir şakaydı. Tuhaf gizli dilimiz. Yarı cesaret, yarı intihar anlaşması gibi.

Bu yüzden cevap vermedim ve eve doğru ilerlemeye başladım. Yine de o bankın yanından geçmem gerekiyordu.

"Çok koşuyorsun, ha?" dedi geldiğimde ve bana sigarasını uzattı.

"Bir nevi olayım bu, evet."

"İşe yarıyor." Bana takdir dolu bir göz kırptı. Adam bir ağaç kütüğüyle bile flört edebilirdi.

Uzun bir nefes alıp bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim, manzaradan bu kadar zevk almamış olmayı dilerdim. Ama onu

ilk defa günlük kıyafetleri içinde görüyordum ve bu gerçekten hoşuma gitmişti. Kot pantolonu solmuş ve eskimişti, dizindeki yırtık dikkatimi uzun bacaklarına çekiyordu. Siyah bir tişört göğsünü sarıyordu ve beklemediğim şekilde kaslı pazılarını gösteriyordu. Kişiliği, spor yapıyormuş havası vermese de vücudu aksi i söylüyordu.

"Gördüklerini beğendin mi?" RJ başını eğmişti, sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu.

Onu keserken yakalandığım için kendime lanet ederken gözlerimi kırpıştırdım. Bunu inkâr etmek beni sadece zayıf gösterecekti o yüzden gözümle süzmeye devam ettim.

"Manzara fena değil," diye itiraf ettim, sigarayı geri vererek.

"Pekâlâ, şuna bak. İlerliyoruz." O ela gözleri sıcaklıkla parlarken hafifçe gülümsedi. "Bende en sevdiğin özellik ne?"

"Şansını zorlama, tatlı ."

Bunu duymazlıktan gel '. "Kollarım, değil mi? Sen kollardan hoşlanan kızlardan biriymiş gibi görünüyorsun. Ya o ya kıçım. Kol kızı mısın yoksa kalça kızı mı, Sloane?"

Bir kaşımı kaldırdım. "İkisi de değil. Daha çok sikinle ilgilenirdim."

Ne yapacağını bilemedi. "Siktir," diye inledi. "Neden bunu söylemek zorundaydın ki?"

"Ne?" dedim masumca. "Yoksa sikine güvenmiyor musun? Zavallı."

RJ'in bakışları ateşten yanıyordu. "Tatlım, sikim her zaman odadaki en kendine güvenen orospu çocuğudur."

Sigarasını dudaklarına götürürken diğer eliyle aşağı tarafları düzelttiği gözümden kaçmadı. Bu konuşma onu sertleştirmişti.

O anda boğazım kurudu. Lanet olsun. Bu kapıyı açanın ben olduğumu biliyordum ama şimdi gerçekten pişmandım. RJ ve

küçük arkadaşının yanında oturamazdım. Sadece uzanıp ona dokunmak istememi sağlıyordu. Kotunun fermuarını açıp elimi içine sokmak ve parmaklarım sıcak aletiyle karşılaştığında inlediğini duymak.

Tüm vücudum karıncalanmaya başlayınca bir endişe dalgası bedenime yayıldı. Aman Tanrım. Bu adamı nasıl bu kadar çok isteyebiliyordum?

"Morarmış gözler ya da kanlı parmak eklemleri görmüyorum," dedim çaresizce konuyu değiştirmek için. "Dün gece erkekler gecesi nasıl geçti?"

"Bunu sorman komik. Eski sevgilinle karşılaştım. Benden hoşlandığını düşünüyorum."

"Eminim."

"Bana şunu söyle," dedi sigarasının ucundaki közleri üfleyerek. "Ateşli kızlar bencil sliklerde ne buluyor? Geçmişten beri. Oradaki biyolojik zorunluluk ne?"

"Yani ikiniz gerçekten iyi anlaşıyorsunuz, ha?" Duke'un hayranı olmamasını neden sevdiğimden emin değildim ama yüzüme bütün gün sahip olduğum ilk gerçek gülümsemeyi yerleştirmeyi başarmıştı. Bir bakıma sevimli bir şeydi.

RJ beni dikkatle izliyordu. "Hâlâ ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Azıcık bile değil."

"Güzel. O zaman benimle çık. Bu gece kasabadaki bir barda Sleater-Kinney cover grubu çıkacak. Muhtemelen berbatlar, ama..."

"Yok artık. Sleater-Kinney'yi biliyor musun?"

"Tabii. Favori gruplarımdan biri."

Ona sadece bakakaldım. "Bana asılıyorsun. Bunu söylemeni Fenn ya da Silas söylemiştir."

RJ başını bana çevirdi. "Neden?"

"Sleater-Kinney cidden en sevdiğim gruplardan biri. Bir keresinde babamın arabasını çaldım ve onları bir hafta boyunca dört eyalette takip ettim."

Sırıttı. "Gerçekten mi? Bu müthiş. Tanıdığım çoğu insan onları hiç duymamıştı," dedi. "Sanırım ortak bir noktamız var."

Aklımı karıştırmıştı. Yine de müzik zevki, karakteri hakkında çok şey anlatıyordu.

"Hadi ama. Sadece bir gece." RJ'in ikna edici bakışları vardı. Hem aldatıcı hem de güvenilir, hipnotik bir kaliteye sahiptiler. "Bir içki içeriz ve bana şehri gezdirirsin. Bunu daha az şanslı olanlar için bir kamu hizmeti olarak gör."

Evet kesinlikle. RJ asla bir hayır işi olamazdı. Her ne ise, onun gerçek çizgilerini henüz görmediğimi biliyordum. Burada, gerçek hayatlarımız arasındaki bu sınır bölgesinde, hâlâ kamufle olmuş durumdaydı. Gerçek dünyada birbirimizle tanışana kadar, diğer insanlar da onu görebilirken onun kim olduğunu keşfedene kadar hiçbir şey gerçek değildi. Çünkü her şeyden öte, onun kim olduğunu merak ediyordum.

"Tamam," dedim. "Ama gizlice çıkmam gerekecek. Babam öğrenirse, kafayı yer ve sen de boku yersin."

"Beni ceza al a tehdit etme."

"Sizin de yurt görevliniz falan yok mu? Sen nasıl kampüs dışına çıkacaksın?"

RJ oyuncu bir şekilde gülümsedi. "Merak etme, onu halletim. Sen sadece on birde gitmek için hazır ol."

BÖLÜM 19

RJ



Yemek salonunda onun yanındaki koltuğa oturduğumda Fenn, "Bizim için bir şeyler ayırdım," diye söylendi. Mutfak kapanmadan dakikalar önce öğle yemeğine yetişebilmiştim. Tanrıya şükür, çünkü az önce Sloane'la paylaştığım o ot beni çok acıktırmıştı.

Tepsimi masaya bıraktım ve hiç zaman kaybetmeden köfteme yumuldum. "Ne?" diye homurdandım ısırıklarımın arasında.

Fenn çatalını bana doğrulttu. "Erkek topuzu: ezik mi, havalı mı?"

"Ezik," dedim anında.

Masanın karşısında Silas zafer kazanmış şekilde bakıyordu. "Gördün mü?" dedi oda arkadaşına.

"Ah, bana bunu yapma Remington," dedi şu anda bahsedilen erkek topuzunu yapmış olan Lawson. "DiCaprio da bazen saçlarını topuz yapıyor."

"DiCaprio da ezik," diye cevap verdim.

"Bu küfürdür. Dostum elli yaşında ve yirmi yaşında süper modelleri beceriyor. Büyüdüğümde olmak istediğim kişi o."

Bu Fenn'i bir an düşündürdü. "Bana bazı süper modeller zandıracaksa, sanırım saçımı topuz yapmaya başlardım," yumuşadı.

Silas ona bakakaldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Bence daha acil olan soru şu, at kuyruğu hakkında ne hissediyoruz?" diye sordu Lawson, koltuğunda arkasına yaslanarak.

Silas ve Fenn başlarını sallayarak onayladıklarında öğürme sesi çıkardım.

"İğrenç, kanka."

Silas, "Eğer bir metal grubunda değilseniz," diye karşı çıktı. "Ama o zaman bile, zorlar."

"Kahrolasıca iyi bir metal grubu olsa iyi olur," diye katıldım.

"Bize bakın!" Fenn mutlu bir şekilde bana doğru işaret ediyordu. "Bağ kuruyoruz!" Diğer ikisine baktı. "Haftalardır bu pislikle bağ kurmaya çalışıyorum. Bağlanmayı reddediyordu."

Aynen öyleydi, üstüne tek kelime etmedim. Çünkü o haklıydı. Burada sınırda bir bağ kuruyorduk ve çılgınca bir şeye dönüşmesini baştan engellemem gerekiyordu - bu adamlarla gerçekten arkadaş olmam ve onların amcık takımına katılmam gibi.

Ah kahretsin, DiCaprio'nun eskiden amcık takımı yok muydu?

Ben neye dönüşmüştüm böyle?

Lawson, su bardağının kenarından, "Kendi adına konuş," dedi. "Üvey kardeşin ve ben eski arkadaşız. Edebiyat sınıfında her zaman birbirimize bağlıyız, değil mi Remy?"

Ona ölümcül bir bakış attım. "Bana bir daha böyle seslenirsen bu gece odana gizlice girerim ve..."

"Sikimi mi emersin? Harika. Kapıyı kilitlemeyeceğim."

Silas güldü. "Doğrudan olaya girdin."

"Öldürürüm," diye homurdandım. "Öldüreceğimi söyleyecektim."

Lawson bana bakıp sadece kaşlarını oynattı.

Sert bir şekilde iç çektim. "Siktir git, erkek topuzu."

Öğle yemeğinden sonra Fenn ve ben odamıza döndük, masama yerleşip bazı devam eden projelerimi kontrol ettim. Geçmiş araştırmalarımdan birkaçında, özellikle de yurt görevlimizin derinliklerine indiğimde çıkmaz sokaklara saplanıp duruyordum.

"Roger'ın her pazar öğleden sonra aynı saatte buradan ayrıldığını ve sokağa çıkma yasağı bitene kadar geri dönmediğini hiç fark ettin mi?"

"Ha?" Fenn koltukta oturmuş yeni bir video oyununa başlıyordu. "Evet, sanırım."

"Sence ne yapıyor?" Bilgisayarımda başka bir pencere açtım. "Adamın kampüs dışında sakladığı bir ailesi yok, değil mi?"

"Bilmiyorum." Düğmelere basarken gecikmiş cevaplar veriyordu. "Zannetmiyorum."

"Kız arkadaşı olabilir. Ya da yaşlı bir ebeveyn falan?"

Gittiği yerleri takip ediyordum ama haritaya göre boş tarlalar ve terk edilmiş depolardan başka bir şey bulamamıştım. Bir paintball sahası ve ip parkuru, yakınlardaki tek çalışan işletmeydi ancak güneş batmadan önce kapanıyorlardı. Swinney'nin gece geç saatte orada olması için hiçbir sebep yoktu.

"Dostum, ne saçmalıyorsun?" Fenn oyun kolunu yere fırlattı ve omzumun üzerinden monitöre bakmak için geldi. "Roger hakkında bu kadar ilginç olan ne?"

"Bak." Haritayı açtım. "Her pazar, kampüsten birkaç saat uzakta, hiçbir şey olmayan bir yere gidiyor, bütün gece orada kalıyor, sonra geri dönüyor. Ama orada hiçbir bok yok. Bir fahişeyi atacağı köhne bir motel bile."

"Belki arabada yapıyorlardır."

"Ama yolda hiç durmuyor. Doğruca oraya gidiyor. Doğruca dönüyor."

"Tamam, ne olmuş? O Roger. Belki de UFO arıyordur."

Ha. Bunu düşünmemiştim. "Ya da cesetleri gömüyordur."

"Ayrıca sağlam bir tahmin." Fenn yatağımın ucuna oturdu. "Bekle, sen bunları nereden biliyorsun?"

"Telefonunu hackledim. En çok gittiği lokasyonları izliyorum."

"Dostum, bu çok fena." Ama biraz düşündükten sonra güldü. Çoğu insanın mahremiyetine prensipte pratikten daha fazla değer verdiğini düşünüyordum. "Başka ne buldun?"

"Roger hakkında mı? İlginç bir şey yok." Omzumun üstünden ona bir bakış attım. "Ama Casey'nin kazasının halka açıklamadıkları bir polis raporu taslağına baktım."

"Polis departmanını mı hackledin?" diye sordu sertçe.

"Teknik olarak şifrelerini tahmin ettim diyelim. Güvenlik sistemleri bok gibiydi."

Gülümsemesi buharlaştı ve gerginlikle kaşlarını çattı. "Neden bunu yaptın ki? Bu riskli bir şey, kanka."

"Dediğin gibi, bu bir gizem. Cevaplanmamış soruları sevmem."

"Ne yazıyordu?" diye sordu.

"Pek bir şey yok. Soruşturma memuru, Casey'nin hikâyesine şüpheyle bakıyordu, ama bu onunla ilgiliydi. Dürüst olmak gerekirse, çok çaba sarf etmiş gibi görünmüyordu."

Fenn mini buzdolabından bir içecek almak için ayağa kalktı. "Sen şeytansın, ama hoşuma gitti," dedi bana bir soda fırlatırken. "Devam et o zaman. Hadi söyle. Şimdiye kadar hesaplarımı hackledin, değil mi?"

"Yalnızca üstünkörü bir geçmiş kontrolü."

"Saçmalık." Monitörlerime doğru elini lladı. "Burada ne yaptığını görüyorum ve bunların hiçbiri gelişigüzel değil."

Yüzüme bir sırıtış yayıldı. "Seks mesajları tekniğin işe yarıyormuş gibi görünüyor."

Gözlerini kısıp "Saçmalık," dedi tekrardan.

"Sikinin resimleri çok düzgün. Aydınlatma ve ölçek olarak nesneler kullanman çok iyi."

Hoşuna gitti. "Teşekkürler."

"Alay ediyordum."

"Hayır, etkilendin. İnkâr etme. Sorun değil, iyi bir sikim olduğunu biliyorum. Çalışıyorum." Yüzü daha da parlıyordu. "Lütfen bana Lawson'ın mesajlarına da baktığını söyle."

"Ah, evet." Ürperdim çünkü hedonistik tavşan deliğinden aşağı düştüğüm o yolculuğun etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

"Övündüğü kadar çok kız yazıyor mu?" diye sordu Fenn.

"Dostum. Tahmin bile edemezsin. Bir gün içinde üç kızla *ve* bir veya iki erkekle yazışıyor. Bu enerjiyi nereden bulduğunu asla bilmiyorum."

Fenn ciddi bir şekilde başını salladı. "Sikişme sporu tam zamanlı bir iştir."

Kıs kıs güldüm.

Bir kez daha yatağıma çöktü. "Peki bu geceki plan ne? Gidip Roger'ı gözetlemek ve neyin peşinde olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?"

Çekici bir teklifti.

Ama, "Yapamam. Sloane'la randevum var," dedim.

Kahkaha attı. "Tabii, emi ·."

"Gerçekten."

Fenn neredeyse sodasını tükürecekti, yutana kadar elini ağzına kapattı. "Kötü bir fikir. Cidden burada ateşle oynuyorsun."

"Öyle diyorsun."

"Ben ciddiyim. Artık bir aileyiz ve Şükran Gününde sensiz eve gittiğimde ne açıklama yapacağımı bilmediğimden Sloane'un Duke'un eski sevgilisi olduğunu tekrar etmeliyim. Daha basit şeyler için bile öldürür."

Yine gülümsedim. "Olayın eğlencesi de bu, değil mi?" Sloane başlı başına bir ödüldü. Ama bunu Duke'un gözüne sokabilirsem, daha iyiydi.

"Adanmışlığına hayranım," dedi Fenn, boyun eğmiş bir şekilde başını sallayarak. "Umarım onunla olmak için riske attığın şeyi takdir eder."

"Hâlâ neden bu herifi ciddiye aldığınızı anlamıyorum. Sadece ona çekilmesini söyleyin."

"Sana daha önce de söyledim, ciddi hasar verebilir. Bana göre onu kışkırtmaya değmez. Uğraşmaya ihtiyacım yok ve onu kızdıracak kadar da umurumda değil."

"Yani okulu kendisinin yönettiğini düşünmesine sinir olmuyor musun?"

"Yönettiğini *düşünmüyor.* Yönetiyor." Fenn ruhsuz bir sırıtışla devam etti. "Böyle olması gerekiyor. Duke bir gün uyanıp kendini dağın kralı ilan etmiş değil. Bir soy var."

Zengin çocuklar ve ritüelleri. Bu çok yorucuydu. Bu lanet yarışı çok seviyorlardı.

Sandalyede sırtıma yaslandım. "Bu göründüğünden daha aptalca, değil mi?"

"Eskiden, şovu yöneten Duke'un abisiydi. Brett. Kavgaları, kampüsün bok gibi sıkıcı olduğu kış mevsiminde yapacak bir aktivite olarak başlattı ve daha sonra bahisler açarak ve pay ala-

rak para kazanmaya başladı. Sonra kampüsteki diğer işlerden de pay almaya başladı. Mezun olurken, görevi üstlenmesi için bir genç seçti."

"Bu, *Game of Thrones* kuzen öpücüğü saçmalığıyla biterse, ben yokum."

"Lise ikinci sınıfta, Duke işi istediğine karar verdi. Ama öylece alamazsın. Kurallar var."

"Kurallar?" Yemin ederim bu okul koca bir baş ağrısıydı.

"Sandover liderliği için. Kurallar, nakavt edene kadar dövüşmelisin ki Duke bu konuda çok iyi. Yani bunun nasıl olduğunu biliyorsun."

Başımla onayladım. "Hiç Deli Kral'ın saltanatına meydan okuyan var mı?"

"Birkaç defa oldu. Her zaman kaybettiler. İnsanlar genellikle birileri i bir süreliğine zorlar, sonra unuturlar. Duke öyle yapmaz. Her şeyi affetmiş gibi davranır ama bu sadece bıçağı soktuğunda bunun geldiğini görmemen içindir. Kimsenin ona karşı gelmemesinin bir nedeni var. Sadece kırık kemikler acıttığı için değil."

"Evet iyi. İsyan etmek riskli olmasaydı, havalı olmazdı, değil mi?"

"Dinle dostum. Duke, Sloane'u kaybetmeyi asla atlatamadı. Uğruna gemileri yakacağı bir yüzü var o kızın."

"Bir sorun görmüyorum..."

Fenn içini çekerek omuz silkti. "Sadece yavaş gitmen için söylüyorum."

"Tavsiyeni dikkate alacağım. Bununla ilgili bir not olarak, bu gece ödünç almam için bana bir araba ayarlayabilir misin? Silas'ta bir tane olduğunu duydum, değil mi? Yine de onu soracak kadar iyi tanıdığımdan emin değili ." Sandover'da öğrencilerin arabaları ve tabii ki özel park yerleri olmasına izin veriliyordu, ancak

çoğunun arabalarını kampüse getirme zahmetine girmediğini keşfetmiştim. Hepsinin hızlı aramada kayıtlı şoförleri vardı.

Fenn konuşmayı bitirmek istercesine telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. Bir saniye sonra kendi telefonum titredi.

Bana hafifçe sırıtarak "Özel bir araba servisinin numarası," diye açıkladı. "Bu benden Romeo."

BÖLÜM 20
RJ



On bir civarında yurttan gizlice çıkarken, bir tuzağa düşmüş olabileceğim aklıma geldi. Farkında olmadan bir oyuna kurban gidiyor olabilir miydim? Ama işte buradaydım, Sloane Tresscott'la flört eden ve onun beni çileden çıkardığını çok geç fark eden akıllı sikik. Bu yüzden, kampüsten patikadaki noktamıza doğru ilerlerken, Sloane'un beni ekmesi için kendime altmışa kırk şans veriyordum. Ya da "Ha ha, bok ye, göt" gibi bir mesaj göndermesi için.

Ama şans benden yanaydı. Toprak yoldan aşağı inerken, dönemeci geçtiğimde yüzüme bir el feneri ışığı vurdu.

"Geç kaldın."

Yani umursuyordu.

"Senin erken geldiğine eminim," dedim gözlerimi ışıktan koruyarak.

"Eve gitmeme otuz saniye kalmıştı."

"O zaman tam zamanında gelmişim."

Işık söndü ve bir an için karanlıkta kayboldum.

"Buna değse iyi olur," diye homurdandı Sloane.

Gülümsememi gizledim. Daha yeni gelmiştim ve çoktan başlamıştı. Sloane bunu benim için kolaylaştırmayacaktı, ben de onun bunu yapmasını istemiyordum. Tanıştığımız andan itibaren beni delirtmek niyetindeydi. Bir binanın çatısının en uç noktasındaymışım da onun arkadan gizlice gelip beni itmesini bekliyormuşum gibi, beni dengesiz, ayak parmaklarımın ucunda hazır tutuyordu. Sıkıcı değildi ve onu harika yapan da buydu.

"Bu gece güzel göründüğünü söylerdi ," siluetinin ana hatlarını seçebiliyordum, "ama retinam hâlâ iyileşmeye çalışıyor."

Sloane alay etti. "Evet, bu lafları ben hesabı öderken banyoda sevişeceğin kasabalıya sakla."

"Kendi tecrübelerin mi konuşuyor?"

"Kolej erkekleri arasında büyüdüğünde, beklentilerini düşük tutuyorsun," diye yanıtladı.

Tam olarak Duke'a bir iltifat değildi. Bu benim için iyiye işaretti.

"Ben onlardan biri değilim," diye hatırlattım ona. "Aptal üniformayı çıkardığım an, ben hâlâ hiçbir şeyi olmayan bir hiçim."

"Şimdi böyle söylüyorsun. Zamanla görürsün."

Sloane hızlı yürüyordu ve kameralardan kaçınmamız için uzun bir yol kat etmemiz gerekiyordu. O, lazer ışınları ve aşırı basınç sensörleri altında müzede sinsi sinsi dolaşan bir hırsız gibiydi. Tecrübeli bir kaçış sanatçısıydı. Kampüsün içinden arabanın beklediği kapıya doğru ilerlerken benden bir adım önde yürüyordu. Sonunda kıyafetini net gördüğümde sikim neredeyse kot pantolonumu delip çıkacaktı. Bacakları o dar, siyah tayt içinde upuzun gözüküyordu ve seçtiği üst, dişlerimle koparmak istediğim ince iplerin bir arada tuttuğu kısa bir bluzdu. Sutyen

de takmamıştı. Beni şimdi öldürün. Bu geceyi göğüs uçlarını düşünmeden geçirmemin imkânı yoktu.

Benim donuk ifademi yakalayan Sloane tek kaşını kaldırdı. "Orada iyi misin, RJ?"

Kurumuş boğazımla yutkunmak zordu. "Bu kıyafetini hak etmek için geçmiş hayatımda kimi mahvettiğimi merak ediyordum."

"Senin için olduğunu kim söyledi?" Arsız bir gülümseme attıktan sonra kasabaya gideceğimiz arabamızın arka koltuğunda gözden kayboldu.

Tanrım bana yardım et. Bu kız ateşin ta kendisiydi.

Hiçliğin ortasında olan Sandover'dan, birkaç mağaza ve restoranı olan küçük şehir merkezi Calden'a gitmek on beş dakika sürüyordu. Sadece bar her gece ikiye kadar açıktı. Fenn'in söylediğine göre, kredi kartıyla ödemek iş modellerine aykırıydı. Sarhoş yerlilerden ziyade, gerçek para reşit olmayan, özel şoförlü Bentley'leriyle gelen ve güven fonlarını Johnnie Walker içerken bilardo oynamak isteyen zengin çocuklardaydı.

Onları yakalayabilirsen güzel işti.

Araba bizi dikey ahşap kaplama ve ayakkabı bağlarıyla bağlanmış neon ışıklı kırmızı bir tabelası olan kulübenin önüne bıraktı. Kapı, eski bira çizimiyle ile dekore edilmişti ve kapının üzerinde elle boyanmış ahşap tabelada bir uçan daire vardı. İçeride, 1994 lise buluşmasıymışçasına flanel gömlek vardı. Vahşi doğada gördüğümden daha fazla boyun sakalı ve ironik olmayan at kuyruğu vardı.

Grup çoktan çalmaya başlamıştı, dart, bilardo veya langırt sesleri arasında bir evde çalıyor gibiydiler. Tanrım. Artık X kuşağından birinin ki lik krizinin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Duvarlarda popüler bilimkurgu temalı duvar resi leri, kült film posterleri ve bir hurdacının dışındaki çöplükten alınmış gibi kokan mobilyalar vardı. Kırklı yaşların üzerindeki bir grup, arka

köşede bir langırt makinesinin yanında rol yapma oyunu oynuyordu. Tırnaklarının altında biraz taze meth kalmış olan motorcular barın uzak tarafından bize dik dik bakıyorlardı.

"Beklediğin gibi değil mi?" Sloane sırıtarak bara doğru yürüdü.

"Asla değil. Burası ne böyle?"

"Etkileyici, değil mi? Calden'a hoş geldin."

Sloane her durumda bir nakavt gibiydi. Bu yenilikçi köylü sosis festivalinde bara doğru kayarken, barmenin dikkatini çekmek için sutyensiz olmasına bile gerek yoktu. Adam şimdiden ona doğru dalmıştı, dili neredeyse yerdeydi. Bize birkaç bira sipariş ettikten sonra bana bir tanesini uzattı.

Bizi bir masaya yönlendirirken "Umarım erkekliğine darbe almış gibi hissetmiyorsundur," dedi.

"Erkekliğimi tehdit etmek için kendi içkisini ısmarlayan bir hanımefendiden fazlası gerekir."

Ama anlamıştım. Sloane onun sahasında olduğumu bana hatırlatmaya kararlıydı. Bu gece dizginleri elinde tutarak beni gezintiye çıkarmıştı. Onu tanıdığım kadarıyla, beni zor durumda bırakmaya ve içimden çıkan şeyi görmeye niyetliydi. Ama yapabileceği testler ne olursa olsun, ben hazırdım. Onu yakaladığımda ne yapacağımı bilmesem kovalamaya başlamazdım.

"Yani nasıl buldun?" Bir yanında tuvaletler diğer yanında mutfak olan, uzaktaki duvara dayalı sahnede yer alan gruba doğru başımı salladım. Burası bir çöplüktü. Ama hoşuma mı gitmeye başlamıştı?

"Çok gürültülüler," dedi.

Başımı sallayarak onayladım. "Desibel seviyesinin yeteneğin yerini alacağını düşünüyorlar."

Bu onu güldürdü. "Yani en azından şarkı sözlerini doğru söylüyorlar."

"Sözler zor," dedim ciddiyetle, bu beni bir kez daha güldürdüğünde tüm yüzü aydınlandı. Tanrım, o muhteşemdi.

Sonra, sanki bir anlığına gardını indirdiğini fark etmiş gibi Sloane, gri gözlerini kısarak bana baktı. "Dürüst ol." Masada karşımda oturuyordu, bu gecenin pahalı bir sorgulamadan daha verimli olmasını istiyorsam bu mesafeden zor olacaktı.

"Ne?"

"Dedim ki..."

O oflayıp sandalyesini yanıma kaydırana kadar duymamış gibi yaparak eğildim. Çocuk oyuncağıydı.

"Bana doğruyu söyle," dedi. "Sadece Duke'u kızdırmak istediğin için buradayız, değil mi?"

"Duke'la olan geçmişini öğrenmeden önce sana çıkma teklif etmiştim," diye açıkladım. "Yani hayır, o yüzden burada değiliz."

"Öyle mi?" Böyle yoğun anlarda bakışları çok güçlü olabiliyordu. "Hiçbir parçanın Duke'u alt etmekten hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Dürüst mü olayım?" dedim omuz silkerek. "Elbette. Yaptığı güç gösterileri beni yanlış yöne gitmeye itiyor. Bu yüzden belki de bunu yüzüne vurmaktan çekinmem."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dürüstlüğünü takdir ediyorum."

"Ama." Bir kaşımı kaldırdım. "Seni tanımak istediğim için sana çıkma teklif ettim." Durakladım. "Ve sen tam bir afet olduğun için."

Utangaç bir gülümseme takındı ve birasından bir yudum alırken kızaran yanaklarını saklamak için yüzünü çevirdi.

"Yani benim için ortada gerçekten bir dezavantaj görmüyorum. Buna kazan-kazan durumu diyebiliriz."

"Siktir git," dedi şişenin kenarından. İltifat kabul etmeyi bilmediği için gözlerini devirmesi çok sevimliydi. Onun için birinin ona iyi davranmasından daha rahatsız edici bir şey yoktu.

"Öyle mi?" Biramı aldım ve sanki kaçmaya hazırmışım gibi ayağa kalktım. "Eğer buradan çıkabilirsem..."

"Kes şunu." Kendine rağmen gülüyordu. "Otur."

Yine de işe yaramıştı. Etrafındaki eski buzun dış tabakasını parçalanıyordu. Sloane, büyük bir dayatma olduğu içi buradaymış gibi davranmak istiyordu ama bir şekilde bana çıkma teklif edenin o olduğunu düşünmeden edemiyordum. Beni kendi tuzağına çekmişti ve kabul etmek onu öldürecek olsa bile tam olarak beni istediği yerdeydim.

"Biliyorsun musun, bu garip," dedim. "Hiçbir sporcuyla çıkacağımı düşünmemiştim."

"Bir randevu." Şişesinin ağzını bana doğrulttu. "Çıkmıyoruz."

"Zamana bırak."

Bir yudum daha içtikten sonra, Sloane gevşemiş gibi görünüyordu. Koltuğunda daha rahat oturmaya başladı ve bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi davranmayı bıraktı. İlk defa, gerçek bir sohbet ediyormuşuz ve bir zıtlık içinde birbirimizin etrafında dönmüyormuşuz gibi hissediyordum.

"Peki burası kafeterya olsaydı," diye sordu. "Hangi masada oturuyor olurdun?"

"Ben mi? Hayır, oturulan masa tabanlı statü oluşturma sistemi in bir parçası değilim."

"Hayır, haklısın. Seni diğer uyumsuzlarla birlikte tribünlerin altında sigara içerken hayal edebiliyorum."

"Çünkü Kahvaltı Kulübü'nün* bir üye olamayacaksak, ne anlamı var, değil mi?"

"Ah, ne kadar hassas bir uyumsuz."

Gülmesini seviyordum. Dudakları kıvrılırken kaşları da kavisleniyordu. Bunun bu kadar seksi olması aptalcaydı. Sloane'nin

* *The Breakfast Club* - 1985 yapımı gençlik komedi ve dram fil i. (e.n.)

sadece göz kırpması bir banka soymama neden olabilirdi. Kucağında bir av tüfeği ve arka koltukta para dolu bir bavul olan üstü açık bir arabada çölü geçmemiz için yalvaran bir gülümsemesi vardı.

"Tamam sıra sende." Dirseklerimi masaya dayadım ve onunla göz teması kurmaya cesaret ettim. "Bana kendin hakkında bir gerçek söyle."

"Gerçek, ha?" Temkinli bir halde vereceği yanıtı düşündü. "Ne gibi?"

"Herhangi bir şey." Şimdiye kadar aramızdaki her şey yüzeyseldi. Bir kızla takılmak isteyip istemediğinizi anlamak için bu seviye yeterliydi. Şimdi onu buraya getirdiğime göre, merakımı itiraf etmeliydim. "Başına gelen en kötü şey nedir?"

Sloane'un alaycı gülümsemesi, keskin soğukkanlı maskesinin ardına gizlendi. Şişesini bir kenara bırakıp ayağa kalktı.

"Daha iyi bir fikrim var."

Grup ve masalar arasında sadece küçük bir boş alan vardı. Sleater-Kinney'yi duymuş olsam bile muhtemelen tanımayacağım bir şarkının akortsuz yorumuyla dans etmek için benden uzaklaşırken, ayağa kalkan tek kişi oydu.

"Ben dans etmem," diye bağırdım sesimi duyurmak için.

Elleriyle dudaklarını çevreleyerek bana bağırdı. "Başka bir randevu istiyorsan, edeceksin."

Sikerler.

Biramı bıraktım ve derme çatma dans pistinde ona katıldım. Ama orada ne yaparsam yapayım, bunun dans olduğunu iddia edemezdim. Sloane'un liderliğini takip etmek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum ancak onda daha iyi göründüğünden emindim.

Kulak zarımdan üç metre ötedeki bozuk gitarın üzerinden kulağıma "Neredeyse kendi i kötü hissediyorum" diye bağırdı. "Bu konuda iyi değilsin."

"Hey, eğer kendimi gülünç duruma düşürmem gerekiyorsa..."

Belki biraz destek için ama daha çok bana acıdığından Sloane bana doğru yaklaştı. Ellerini göğsüme bastırdı. Omuzlarıma ulaşmak için yavaş yavaş yukarı çıkardı. O kadar güzel kokuyordu ki bu beni bir anlığına oyunumdan uzaklaştırdı. Gün ışığında koyu kahverengi olan ama şimdi muhtemelen bir çocuk partisinden sonra garaj satışından alınan ucuz DJ sahne ışıklarının altında simsiyah parlayan saçlarına yansıyan renklerin içinde birdenbire kayboldum.

Sloane mükemmel vücudunu bana doğru yaslarken "Eğer boktan biriysen, bunu başarmakta oldukça iyisin," dedi. Bu kadar sertleşmek sikimi kopartabileceği için dikkatimi dağıtmak için binden geriye sayıyordum.

"Söylediklerimin hangi kısmı kulağa çok ciddi değilmişim gibi geldi?" diye sordum.

Sloane'un parıldayan, sinsi bakışları bana bir an bile izin vermiyordu. "Hepsi."

"Bu beni çok iyi tanıyamadığını söylüyor."

"Sorun da bu, değil mi?" Elleri boynumda bir yol buldu ve saçlarımı okşadı. "Gerçekte kim olduğunu nasıl bilebiliri ?"

"Bana güvenmiyormuşsun gibi geliyor." Başım onun ellerinin arasında uyuşuyordu ve gözlerim neredeyse tamamen kapanmak üzereydi. Baştan çıkarıcı manipülasyonlarıyla bana saldırırken yalnız olmadığımızı neredeyse unutuyordum. Bu kız aklımı başımda tutmamı zorlaştırıyordu.

"Güvenmeli miyim?" diye sordu.

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Gülmesini beklemiştim. Belki gözlerini devirir ve eliyle yüzümü iterdi. Bunun yerine, ikimizi de şok etti. Sloane parmaklarını saçlarıma geçirdi ve başımı tutarak beni kendine doğru çekti.

Ellerimle kalçalarını kavrayarak onu öpmeye başladım. Tam anlamıyla ve niyet ettiğimden büyük bir iştahla.

Bu yoğunluk içimde bir şeyi uyandırdı, bir anda kıyafetleri yere yayılmış bir halde çıplak tenini düşünürken aynı zamanda sabah uyandığımda saçlarını yastığımda görmeyi hayal ediyordum. Kafamı karıştırıyordu.

İnlediğini duyamıyordum ama titrediğini ağzımda hissedebiliyordum. Bu beni daha da ateşlendirdi, kalçamı hafifçe öne doğru ittim, böylece bana ne yaptığını hissedebilecekti. Başka bir inilti dudaklarımı gıdıkladı ve sonra dili benimkinin üzerinde kaymaya başladı, parmaklarını saçlarımda gezdirirken sıcak vücudunu benimkine sıkıca bastırıyordu.

Beni keşfeden dili ve kafa derime batan tırnakları arasında tüm dünya yok oldu. Kendi adımı bile unuttum. Dudaklarımız ayrılana ve gözlerimiz buluşana kadar. İkimiz de şaşkındık. Belki de kafamız karışmıştı. Sonra barın ortasında neredeyse sessizlik içinde tek başımıza durduğumuzu fark ettiğimizde utandık. Grup üyeleri sahneden inmişlerdi. Sadece langırtın müziği, arka planda hedeflerini bulan dart oklarının sesi, az önce yaşadığımız büyük değişimden tamamen habersiz ve kayıtsız olan konuşmaların gürültüsü vardı.

Bu kız bir depremdi.

Konuşmaya devam etmek için biramızı alıp tenha bir köşedeki daha özel bir masaya geçtiğimizde hâlâ çıldırıyordum. Öpüşmemiz hakkında konuşmadık ya da hâlâ ona bakıp bu kızın bana ne yaptığını merak ettiğimi, sanki başka bir hayatta savaş yüzünden ayrılmış talihsiz aşıklar gibiydik.

Sloane'un birasının etiketini çekiştirdiğini ve ağzının hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldığını görene kadar kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım.

"Silas ya da kimden öğrendiysen, sana Sleater-Kinney'ye kafayı taktığımı söyledi, değil mi?" Masanın üstüne yayılan yapış-

kan kâğıt artıklarından başını kaldırmadı. "Annemin en sevdiği grup onlardı."

"Öyle mi?"

Sloane dalgın dalgın başını salladı. "Ya da en azından, bir sürü albümlerini almıştı. Ben küçükken, çalışma odasına gizlice girer, onun plak kutularını karıştırır ve onlar çalıyormuş gibi yapardım." Kendini küçümseyen kısa bir gülüş göstermek için başını kaldırdı. "Beş yaşındaydım, bu yüzden o şeyi nasıl kullanacağımı gerçekten bilmiyordum. Sonra bir kere beni yakaladı ve başkalarının bilmediği bir yönü olduğunu anladım. Şarkıya eşlik eder, odanın içinde zıplar, ciğerlerimizin son gücüne kadar bağırırdık. O anlarda bana çok havalı gelirdi. Ve şimdi büyüdüğümde, bunun ben, babam ve Casey ortaya çıkmadan önce onun bir parçası olduğunu anlıyorum. Yani evet. İşte senin için 'gerçek bir şey.'" Sloane sanki bir cevap vermemden dolayı bana bakmaktan korkuyormuş gibi kendi kendine omuz silkti. "Sanırım bana bulaştı. Onları dinlemek yani. Sanırım ona daha yakın hissediyorum. Onu hatırlamama yardımcı oluyor."

Bana söylediklerini anlamaya çalışırken bir anlığına afalladım. Masanın üzerine ciddi bir duygusal yük bırakmıştı. Sanırım aramızdaki ilk dürüst andı, tüm sert ve farklı göstermeye çalıştığı kişiliğinin altındaki gerçek kişiye küçük bir bakış gibiydi. Ve bu biraz kalp kırıcıydı. Pekâlâ, bazen bir piç olabilirdim ama bunun onun için değerli bir şey olduğunu anlıyordum ve nerede doğru yaptıysam bunu benimle paylaşmaya karar vermişti.

En sevdiği grubu sevdiğim konusunda yalan söylediğimi hatırlayınca içimde küçük bir suçluluk duygusu dolaştı. Lanet grubun var olduğunu onu hacklediğim zaman öğrenmiştim. Ama bu rahatsız edici hissi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Sloane'un ölmüş annesini ona karşı bilerek kullanmamıştım. Ve işe yaramıştı, değil mi? İyi vakit geçiriyordu ve eğer

doğru okuyorsam mutlu bir anıyı yeniden yaşamak için bir şansı daha olmuştu. Sonu iyi bittiğine göre sorun yoktu, değil mi?

"Bahse girerim ondan tahmin ettiğinden daha çok şey almışsındır," dedim bana utangaç bir şekilde gülümsediğinde. "Annen kulağa havalı bir hatun gibi geliyor."

"Öyleydi." Sloane'un anlaşılmaz gri gözlerinin ardında hangi hatıra parladıysa, gözlerini kırptığında kayboldu. Şişeyi dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. "Bu yüzden sana bu ipucunu verene teşekkür et. İlk buluşmalar göz önüne alındığında, bu kesinlikle benden iyi puan alabilecek bir şeydi."

"İkinci bir randevu için yeterli mi?"

İsteksiz bakışları geri dönerken tüm duygusallığı uçup gitti. "Kendinden fazla mı eminsin?"

"Eh, şansımı denemek istedim."

"Tanrım, kendini beğenmişin tekisin."

Sloane gözlerini devirdi ama onu tekrar öpmek için sandalyesini yaklaştırdığımda itiraz etmedi. Dudaklarımız buluştuğunda dillerimiz bir an için birbirine değdi, o geri çekilmeden bir saniye önce bana ıstırap çektirdi.

"İyi öpüşüyorsun," diye fısıldadı, yumuşak nefesi yüzümü gıdıklarken. "Ama..."

"Yemin ederim," diye sözünü kesti , "ama Duke kadar iyi değil' dersen, otumu bir daha seninle asla paylaşmam, Tresscott."

Yüzünü boynuma gömüp güldüğünde kahkahası orayı ısıttı. "Sakin ol. Tek söyleyeceğim şuydu: Ama beni böyle öpmeni beklemiyordum."

"Beklediğin neydi?" diye sordum hemen. Elimi kalçasına koydum, parmaklarımı beliyle göğsü arasında kalan teninin üzerinde yavaşça gezdirdim. Hafifçe titrediği gözümden kaçmamıştı.

İfadesi dalgın bir hal aldı. "Daha yavaş, daha tembel. Öpüşmeye, diğer her şeye davrandığın gibi davranacağını düşünmüştüm, sanki daha az umursayamazmışsın gibi. Ama öyle değildi."

"İnan bana, seni öpmeyi çok önemsiyorum."

Seksi dudakları kıvrıldı. "Öyle mi? O zaman tekrar yap."

Bana ikinci defa sormasına gerek yoktu. Ona doğru eğildim, dudaklarım onunkilerden bir santim ötedeyken aklıma başka bir şey geldi. "Lanet olsun," diye küfrettim.

"Ne?"

"Küçük bir siki yoktu, değil mi?"

Sloane irkildi. Sonra homurdandı. "Bekle, Duke'u mu kastediyorsun?"

"Evet," dedim çaresizce. "Bütün o ağırlık çalışmalarının küçük bir penisi telafi etmek için olduğunu düşünmekten büyük zevk almıştım, ama şimdi düşünüyorum da..."

"Beni öperken neden eski sevgilimin sikini düşünüyorsun?" diye sordu bıkmış bir şekilde.

"Küçük bir paketi olsaydı, bu kadar uzun süre onunla kalmanın imkânsız olduğunu anlardım. Yani bu küçük olmadığı anlamına geliyor, değil mi?"

Dudakları çılgınca gerildi. "Hayır, korkarım ki değil çaylak."

"Piç."

Gülmeye başladı, sonra sandalyesinden kalkıp kucağıma doğru kaydı. "Neyse ki, o bölümde de herhangi bir sorunun yok gibi görünüyor," diye mırıldandı; sonra mükemmel kıçını büyüyen ereksiyonuma sürterek beni tekrar öpmeye başladığında yıldızları gördüğüme yemin edebilirdim.

Sanki kendimizi nasıl kontrol edeceğimizi bilmiyorduk. Birbirimize dokunduğumuz anda bir şey bizi tüketiyordu. Tamamen kendi izden geçiyorduk. Tırnakları tenime batıyor-

du. Dişlerim dilinde geziniyordu. Saçımı kökünden çekiyordu ve bir anlığına pantolonunu yırtmak üzereydim ki bir şey bana herkesin içinde olduğumuzu ve bu kızı hâlâ tam anlamıyla tanımadığımı hatırlattı. Hipnotize ediyordu.

"Bizi buradan kovacaklar," diye fısıldadı dudaklarıma, parasını ödemiş gibi dilini tekrar ağzıma sokmadan önce.

"Kovmalılar," diye homurdandım. "Tamamen ahlaksızız."

Ama barın müdürü sonunda masamıza gelip kibarca gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar durmadık.

Daha sonra, araba bizi kampüse geri bıraktığında itirazlarına rağmen patikaya kadar ona eşlik ettim. "Karanlıkta eve dönüş yolunu bulabiliri ," diye homurdandı.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama ben bir beyefendiyim. Lanet bir beyefendi olmama izin verir misin?"

Sessiz kahkahası aramızda yankılandı.

"Şimdi de bana gülüyor," dedim sesli bir şekilde.

"Kesinlikle öyle," diye katıldı Sloane.

"Dikkatli ol tatlım. Yoksa çılgınca bir şey yapacağım. Elini tutmak gibi. Ya da eve gittiğimde sana iyi geceler mesajı atmak gibi."

Yürümeyi bıraktı, gözleri karanlığı delen ay ışığının altında parlıyordu. "Öyle bir şey yapmaya cesaret edemezsin." Sonra beni hızlıca öptü ve ağaçların arasından evine doğru giden yolda gözden kayboldu.

Yurda kadar tüm yürüyüşüm boyunca aptal gibi sırıttım, gerçekten cüret edebildiğimi kanıtlamak için hemen telefonumu çıkardım. Hızlı bir bakış attım, Fenn'in uykuda olduğunu ve odanın kendi tarafında hafifçe horladığını gördüm. Zavallı bebek. Muhtemelen bu gece çektirdiği saksolar yüzünden yorgun düşmüş olmalıydı.

Hızlıca bir mesaj yazdım.

RJ: *Harika bir gece geçirdim. İnanılmazsın. İyi geceler, Sloane.*

Ekranım anında aydınlandı ve o aptal sırıtışı tekrar yüzüme yayıldı. Fenn'in beni le dalga geçmek için uyanık olmamasına çok sevinmiştim.

SLOANE: *Bana romantik numaralar yapma çaylak. Sana yakışmıyor.*

RJ: *Hoşuna gitti.*

SLOANE: *Bir an bile gitmedi.*

RJ: *Her anı hoşuna gitti.*

Yeni bir mesaj gelmeden önce kısa bir ara oldu.

SLOANE: *Sanırım... Tamamından nefret etmedim.*
İyi geceler, RJ.

BÖLÜM 21
SILAS



"Lanet olsun dostum, yapamıyorum. Daldığım zaman bırak boğulayım." Lawson iki büklüm oldu, pazartesi günü antrenmanında havuzun kenarında resmen öğürüyordu.

Takım, havuzun iki bölmesinde dört yüz metre karışık bayrak yarışı şeklinde yüzüyordu. Brandon ve Carter, Lawson'ın kelebek stili olarak yüzmesi gereken dalıştan önce kurbağalamanın son turunu bitirmeye çalışıyorlardı. Bugün koç bu bayrak yarışını bize dördüncü kez yaptırıyordu ve artık hepimiz acı çekiyorduk. Son turumda hava almaktan daha çok su yutmuştum. Kollarım bitmişti. Ağır ve güçsüz hissediyordum.

Koç, sıradaki yüzücülerin platformlarına çıkmaları için düdüğünü çaldığında Lawson bana bir bakış attı. Sanki yüksek bir binadan aşağı atlamadan hemen önce aydınlığını görmüş gibi endişe verici bir sırıtıştı.

"Bizi öldürecek olsa bile bu geçişleri mükemmelleştireceğiz," diye bağırdı koç. "Sabır, dikkat, mükemmellik."

Lawson platforma çıkarken gözlüklerini gözlerinin üzerine getirerek "Morali düzelene kadar bizi dövmeye devam edecek," diye mırıldandı.

Lawson, bu öğleden sonra, kulaklıkları ve güneş gözlükleriyle soyunma odasına girmişti. Koç, onun hafta sonundan beri hâlâ akşamdan kalma olduğunu hemen anlamıştı. Eğer ayık olduğu herhangi bir an varsa. Pazar sabahı uyandığımda Lawson, Caldendeki bardan eve getirdiği iki çıplak kızla yatağını darmadağın etmişti. Gözlerini açtıktan sonra yaptığı ilk şey bir sıra kokain çekmek ve kızların üstüne çıkmak için yorganın altına girmek olmuştu, o kadar yüksek sesle inlemeye başlamışlardı ki Bay Swinney'yin uyanmamasına şok olmuştum. Roger herhangi birimizi azarlayacak kadar da umursamıyordu.

Söylememe gerek yoktu, dün kahvaltıya erken gitmiştim. Porno çekimi izlemek bana göre değildi, özellikle de arkadaşlarım oynadığında.

Yine de koç Lawson'dan bağımsız olarak bunun acısını bugün hepimizden çıkaracaktı. Bugün tüm ekibin ıslak ve kıçını yırtıyor olmasının tek sebebi onun alevlendirdiği ateşti.

Carter duvara dokunduğunda, Lawson kendini başlangıç platformundan suya attı ve doğrudan suyun dibine daldı. Sonra bacaklarını yoga yaparmış gibi katlayarak suyun altında otururak meditasyona yapmaya başladı. Koçun Lawson'ın yüzeye çıkmadığını anlaması birkaç saniye aldı.

Yine, düdük binanın içinde çığlık gibi yankılandı ve diğer yüzücü nefes nefese havuzdan dışarı çıkarken su sakinleşti.

"Hazelton," diye is imi bağırdı koç. "Kıçını oradan çıkarmasını sağla."

Allah kahretsin. Bir iç çekerek daldım ve Lawson'ı yüzeye çıkarmak için onunla güreşmek zorunda kaldım.

"Ah, umursadığını biliyordum," diye dalga geçti birlikte sudan çıkarken.

"Siz ikiniz, öne ve ortaya gelin." Koç bizi havuzun diğer tarafından çağırdı. "Geri kalan ahmaklar duşa."

"Ne yaptığını görüyor musun?" Bağırılmak için isteksiz bir şekilde sıraya girerken Lawson'ı itti . "Sen saçmalıyorsun ve sonuçlarına ben katlanıyorum."

"Sanki öğretmenin favorisi değilmişsin gibi."

"Alakası yok."

Tüm başarısızlıklarımızın üstünde yazıyormuş gibi, panosunu yumruğuyla sımsıkı tutan koçun önünde durduk.

"Anlamamı sağlayın." Alaycılığının arkasındaki hayal kırıklığını zar zor saklıyordu. Başparmaklarını göz kapaklarına bastırdı. "Çünkü Hazelton her antrenmanda derecelerini geliştiriyor. Ama Kent, kalça protezi olan büyükannem bile yüzerek seni geçirebilirdi."

"Bahse girerim büyükanneniz mayonun içinde büyüleyici görünüyordur, efendi ."

"Hepimize bir iyilik yapar mısın?" diye sordu koç baba sesini kullanarak. *Öfkelenmediği, sadece hayal kırıklığına uğradığı* zaman bu tonu kullanırdı. "Eğer burada olmak istemiyorsan, geri kalanımızı da bu zahmetten kurtar."

"Onu dinlemeyin," diye hemen araya girdim Lawson, geri adım atamayacağı küçümseyici bir karşılık vermeden. "Uykusunu alamadığı zaman göt gibi davranıyor." Oda arkadaşımın omzunu dürttüm. "Öyle değil mi, göt?"

Lawson bana acıdı. Ters bir laf söylemek yerine, bana göz kırptı ve gülümsedi. "Güzellik uykumu alamadığımda mahvoluyorum, koç."

"Hl-hı. Defol buradan!" Koç onu kovdu ama benden bir dakika daha kalmamı istedi.

Bu konuşmaları defalarca yapmıştık.

Koçu, "Kendini gösteremese de Lawson gerçekten yüzmek istiyor," diye ikna etmeye çalıştım. "Tavrının berbat olduğunu biliyorum, ama eğer bunu geçebilirseniz..."

"Evet," diye inledi ikna olmamış bir şekilde. "Yani aynı şeyleri söylemeye devam edeceksin."

"İnsanları kendinden nefret ettirmeyi daha kolay buluyor."

"Çocuğun kafasını düzeltmekle ilgilenmiyorum. Yüzmek ve takımın bir parçası olmayı öğrenmek isterse, o konuda yardımcı olabilirim. Kent, bu sporda başarılı olmak için tüm doğal yeteneğe sahip. Eğer kendini baltalamayı bırakabilirse."

"Bence bunu o da biliyor." Bunun onu korkuttuğunu da düşünüyordum ama yüksek sesle söylemek istemedim.

"Sen de öylesin. Yani senin de doğuştan gelen bir yeteneğin var." Hayal kırıklığı dağıldı ve koç beni duvarın kenarındaki banka yönlendirip yanına oturmam için işaret etti. "Üniversitede yüzmek istiyorsan, istediğin yere girebilecek kadar iyisin. Bazı aramalar yapabilirim Silas. Ancak neyin en önemli olduğuna karar vermelisin: geleceğin mi yoksa arkadaşın mı? Dikkatli olmazsan, onunla dibi boylayabilirsi ."

Bu konuşmanın benzer versiyonlarını daha önce de yapmıştık. Kahretsin, başlangıçta da Lawson'ı takıma alması için koçu zor ikna etmiştim. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı, neredeyse düşman kesiliyordu. Çünkü çoğu insanın onu benim gibi tanımasına izin vermiyordu.

Yine de bu, rutinin eskimediği anlamına gelmezdi. Bazen yorucu oluyordu.

"Seni anlıyorum, koç. Üniversiteye gitmem konusunda bana yardım etmek için yapabileceğin her şey için teşekkür ederim. Söz veriyorum seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bana teşekkür etmek istiyorsan, diğer arkadaşınla konuş. Shaw. Sanırım üzerinde çalışabileceğimiz bir şeyler var. Denemesi için onu buraya getir."

RJ mi? Neredeyse kahkaha atacaktım. Koçun onu yüzerken gördüğünü biliyordum ama Fenn'in üvey kardeşi takım konusunda Lawson'dan bile daha az hevesliydi.

"Çocuğu pek tanımıyorum," diye itiraf ettim. "Üstünde bir etkim olacağından emin değilim."

Koç sırtıma tartışmaya yer bırakmayan bir şekilde eliyle vurdu. "Sen çözersin."

Soyunma odasında Lawson kaşlarını çatmış beni bekliyordu.

"Bazı insanların hiç espri anlayışı yok, ha?" Cevap vermediğimde iç çekti. "Benim hatam."

"Gerçekten kastetmiyorsan özür dileme."

Duş almak için havlumu aldım ama Lawson yolumu kesti.

"Ah, hadi ama dostum. Ciddiyim, tamam mı? Benim yüzümden azar yemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Tamam mı?"

"Öyle mi? Çünkü bu bir ilk olur."

Bir an kırılmış gibi göründü. Bu sefer çok ileri gittiğim için o an pişmanlık duydum. Ama haklı olduğumu bilen daha büyük bir yanım vardı.

Lawson güneş gözlükleri i taktı ve etkilenmemiş bir şekilde sırıttı. "Daha iyi miyiz?"

"Sorun yok. Duş almama izin ver de buradan çıkabilelim."

"Her neyse. O zaman seni düşüncelerinle baş başa bırakayım." Geri çekildi ve gitmeden önce dolabını kapattı.

O zaman hâlâ bonemi ve gözlüğümü taktığımı hatırladım, onları dolabıma attıktan sonra Sloane'a hızlı bir mesaj yazmak için durdum.

SILAS: *Lawson, ikimizi de gelecek yıl bir devlet okulunun ortak yüzme takımına düşürmeye bir adım uzakta. Su altında bir protesto sergiledikten sonra başka bir veli-öğretmen konuşmasına katlanmak zorunda kaldım.*

Gönder'e basar basmaz kendimi berbat hissettim. Çoğu zaman, Lawson'ın tuhaflıkları beni korkutmazdı. Sadece ilgi veya onay arıyordu. Sıkılmıştı ve huzursuzdu ve sınırları anlamıyordu. Çoğunlukla, ayrılırken incinmemek için insanlara onlara ne kadar ihtiyacı olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Benim pek umursamadığım bir başa çıkma mekanizmasıydı. Yine de bazı zamanlar...

Dolabımı kapatmak üzereyken telefonum titredi.

SLOANE: *Parkuru bitirmek üzereyim. Yanına uğrayacağım.*

BÖLÜM 22
SLOANE



Antrenmandan sonra buluştuğumuzda Silas'ın keyfi yerindeydi. Lawson'ın bakıcısı olmanın talihsiz sonucu, onun pisliğini temizlemek zorunda kalmaktı.

"Koç gerçekten ne kadar kızdı?" diye sordu kampüsün içinden yurduna doğru yürürken.

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sanki bir noktada hepimiz suçluyuz, değil mi?"

"Yine de bu bir seçim. Örneğin, Lawson'ı baş ağrısı sebebim yapmamayı seçiyorum ve bu benim için iyi oluyor."

Bu onu hafifçe gülümsetti. "Cidden ama. Ona bu kadar uzun süre katlanmışken, koç bu adamdan daha ne bekleyebilir?" Silas, benden farklı olarak kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. "Onu takımdan atacak olsaydı, muhtemelen takım otobüsü otoyol devriyesi tarafından arandığı sırada, takımdan biri onlara Lawson'ın elemeler sırasında asit taşıdığını söylediğinde bunu yapmalıydı."

"Bu doğru mu?"

"Hangi kısmı?"

Gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkararak başımı iki yana salladım. "Dostum, bu çok fazla."

Aynı zamanda hastalıklı bir biyoloji harikasıydı, atletik yeteneğinin zirvesindeyken bile paçayı sıyırdığı şeyler inanılmazdı. Çünkü onun olayı buydu. Lawson bu yüzden cinayetten bile paçayı sıyırıp kaçabilirdi: Ona her şey çok kolay geliyordu. Gerçekten kendini adasaydı olimpik düzeyde bir yüzücü olurdu. Ve zehir gibiydi. İstese SAT sınavlarının içinden geçebilirdi. Ona acımak bu kadar kolay olmasaydı ondan nefret ederdim.

"Koç moral konuşmasından sonra, bana RJ'i takıma dahil ederek bunu telafi edebileceğimi söyledi."

RJ'in adını duyunca kalbim tekledi. Ah hayır. Bütün gün onu düşünmemeye çalışmıştım ve sefil bir şekilde başarısız olmuştum. Artık bir sohbet konusu olduğuna göre, onu aklımdan çıkarmak imkânsızdı.

"Ne, gerçekten mi? Takıma katılmak ister mi?" Kahkahamı durdurmaya çalıştım. "Bu nereden çıktı?"

"Evet, yani geçen gün beden eğitimi dersinde birkaç tur yüzdü. Koç onu gördü ve şimdi ona karşı büyük bir aşkı var."

"Vay canına..." Gülümsememi gizlemek çok zordu. Bu gerçek olamazdı. "Onu iyi tanıdığımdan değil ama bence RJ tuvalet fırçasıyla dişlerini fırçalamayı tercih eder. Sportif bir tipe benzemiyor."

"Koçun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Silas iç çekerek. "Bir yanım bunun Lawson'ın tamamen takım dışında kalması ihtimaline karşı arka cebinde birinin olması için umutsuz bir hareket olup olmadığını merak ediyor. Ama RJ? Çocuk kesinlikle bir takım oyuncusu değil. Tanrım, adam arkadaşı olmasını bile istemiyor."

"Evet, lafı açılmışken..." Hiçbir şeyden bahsetmeyi planlamamıştım ama Silas ondan bahsettiğinde duruma bir bakış açısı daha katmak için can atıyordum. "Dün gece birlikte dışarı çıktık."

"Bekle, ne?" Silas elini siper ederek güneşe karşı gözlerini kıstı. "RJ'den mi bahsediyorsun?"

Sesindeki bir şey kendimi sorgulamama neden oldu. "Evet. Önemli bir şey değil ya da her neyse. Bara gittik." Durakladım. "Biz aslında biraz takıldık."

Kafası karışmış gibi, bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Yok canım?"

"Şey, hayır, o kadar ileri gitmedik. Arkada korkunç bir grup çalarken sadece öpüştük."

"Tamam..."

Silas sessizce yürümeye devam ederken tetikteydim. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Diğer çocukların RJ'i nasıl değerlendirdiğini henüz net olarak anlamamıştım. Yani hepsinin, altı eyalette sabıka kaydı olan ya da olmayan antisosyal bir yalnız olduğunu düşünmelerinin dışında. Casey, Fenn'in yatakhanede FBI'ın yerleştirdiği böceklerden kurtulmak için arama yaptırmak istediğinden bahsettiğini söylemişti ama bence şaka yapıyor olabilirdi.

"Biliyorum," dedim beceriksizce. "Benim her zaman hoşlandığım tiplerden biri değil. Tüm o kayıtsız kötü çocuk olayı yoruyor. Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde birbirimize çok mu benziyoruz acaba?"

Sonuçta, ikimiz de partilerde sohbet etmeyen tiplerden olamazdık. O kadar dikkatliydik ki birinin gerçekte kim olduğumuzu anlaması gibi bir felaketi göze almaktansa herkese mesafeli olmayı tercih ediyorduk.

Silas beni dinlediğini göstermek için hafifçe baş salladı ama acıyarak gülümsemiyordu.

"Cidden. Benziyoruz, değil mi? Teorik olarak."

"Tabii. Siz ikiniz insan sevmeyen insanlarsınız," diye yanıtladı dinlediğini kanıtlamak için.

"Bu aptalca, değil mi? Bir kasırgada samandan yapılmış bir ev"

Bir anlığına durdu. "Ama ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum."

Sonuçta kendimi kaptırmamalıydım. İyi bir öpücüktü. Birkaç iyi öpücüktü. Tamam, iyiden öteydi. Dün gece resmen kendimi kaybetmiştim. Dudaklarının sıcaklığında ve belimde dolaşan ellerinin aç dokunuşlarında kaybolmuştum, bunu fark etmek beni şoke etse de ah kahretsin, bu adama âşık olabilirdim.

Kendime hâkim olmasaydım, dün gecenin prezervatif ambalajlarıyla biten bir versiyonunu görebilirdim. RJ'in ateşli olduğu gerçeği tartışılmazdı. Tam olarak anlayamadığım hastalıklı bir kimyamız vardı. Ama bu sabah uyandığımdan beri annem hakkında ona açılmamın ağırlığını üzerimde hissediyordum. Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamıştım, en azından ilk buluşmada. Duke ve ben asla derin konuşmalar yapmamıştık ama mesele de buydu. Kimse Duke gibi –küstah ve gürültücü– bir adamla çıkmazdı çünkü onlar geç saatlere kadar travmalarından bahsedilmek isterlerdi. İyi zaman geçiriyorduk ve sınırlarımı zorlamıyordu. Eğlenceli ve basit bir seviyede tutmuştuk.

RJ, o ise karışıktı. Bu yola girersem, bulacağım şeylerden hoşlanmayacağımı biliyordum. İkimizin de. Bu yıl için kendime verdiğim sözden geri döneceğimden bahsetmiyorum bile. Gözümü ödüle dikip dikkatimi dağıtmamalıydım. Bir erkeği kovalamak için kendinden vazgeçen kızlardan olmak istemiyordum.

Ama yine de zorlanıyordum. Ne olacağını görmek için tamamen mantıksızca bir ihtiyaç duyuyordum.

"Sanırım onunla tekrar çıkmak istiyorum." Bunu sesli söylediğimde bile kendimi aptal gibi hissettim. "Bu korkunç bir fikir mi?"

Silas, son sınıfların yurtlarına yaklaşırken bir süre daha sessiz kaldı. Sessizlik ne kadar uzun sürerse, benim bir aptal olduğumu düşündüğünden o kadar emin oluyordum. Ama onayından daha çok tavsiyesine ihtiyacım vardı. Ve tavsiyesi beni şaşırttı.

"Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, bunu yap," dedi Silas sonunda. "Seni kim durduruyor?"

Ben durduruyordum, sanırım. Ve şu anda, RJ ile çıkmamam için yeterince iyi bir sebep bulamıyordum.

O zaman sorun yoktu.

"Evet, tamam," dedim yavaşça, yanaklarım tuhaf bir şekilde sıcaktı. Umarım kızarmamıştım. Asla kızarmazdım. "Onu tekrar göreceğim."

Ve sonra, gezegendeki olabilecek en kötü zamanlamaya sahip olduğunu kanıtlayarak yurdun ön kapıları açıldı ve eski erkek arkadaşım dışarı çıktı.

"Bebeğim," dedi Duke, yüzü aydınlanarak. "Lanet olsun, sonunda."

Silas gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Seni üzmek istemem ama seni görmek için burada değilim," dedim eski sevgilime. "Sadece Silas'la bu tarafa doğru yürüyordum."

Duke omuz silkti, keskin yüz hatları hiç rahatsız olmuş gibi değildi. "Her neyse. Madem buradasın, konuşmamız gerek."

Silas bana bir bakış attı. *Etrafta olmamı istiyor musun,* der gibiydi.

Sorun yok gülümsememle karşılık verdim, o da beni çabucak kucaklayarak içeri girdi. Duke ile yalnız kalınca eski sevgilimi bir süre inceledim. İyi göründüğünü inkâr edemezdim. Duke uzun ve kaslıydı, geniş omuzları Sandover ceketini çok güzel dolduruyordu. Ama aynı zamanda onu RJ ile karşılaştırmadan da edemiyordum. Neredeyse aynı boydaydılar ve aynı vücut yapısına sahiptiler. İkisi de kendine çapında çekiciydi. Temel fark şuydu ki, Duke bende asla daha derin duygular uyandırmamıştı. Yatakta harikaydı, kesinlikle. Esprileri de yerindeydi, elbette. Ama onunla derinlere inmek, ruhunu anlamaya çalışmak ve araştırmak hiçbir zaman cazip gelmemişti. Duke'la ilgili olduğu zaman bunları hiç umursamamıştım.

Konu RJ olunca ise, onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum Ve bu biraz korkutucuydu.

"Sloane, hadi," dedi Duke karanlık bir sesle. "Beni daha ne kadar bekleteceksin?"

"Seni bekletmiyorum. Sana söyledim, bitti."

Yaklaştı, bir zamanlar kalbimi heyecanla çarptıran, tüm gardımı indirmemi sağlayan sırıtışını gösterdi. "Beni özlemediğini mi söylüyorsun?" Sesine etkileyici bir hava katmıştı. "Birazcık bile mi?"

"Birazcık bile özlemedim," dedim düz bir şekilde.

Gülümsemesi kayboldu. "Yalan söylüyorsun. Merak ediyorsan ben de seni özledi ."

Yorgunluğun etkisini hissettim ve göğsüme bir ağırlık çöktü. "Bunu şu anda yapamam, Duke. Artık çıkmıyoruz, tamam mı?" Darbeyi yumuşatmak için ekledim, "Bu yıl ilişkilere odaklanmayacağım. Burs almaya çalışıyorum. O yüzden lütfen, geri çekil. Bunu yapamam."

O itiraz etmeden önce, tepeden bakan bir şekilde koluna vurdum ve onu arkamda bırakarak uzaklaştım. Şansıma arkamdan gelmedi. Bu biraz şaşırtıcıydı çünkü Duke o kadar kolay pes eden bir adam değildi.

Çimenleri geçerek eve doğru giderken başka bir engelle karşılaştım, babam avluda beni fark etti ve kaşlarını çatarak bana el salladı.

Boğuk bir şekilde iç çekerek ona doğru koştum.

"Kampüste dolaşarak ne yapıyorsun?" Olması gerekenden çok daha fazla öfkeyle soruyordu.

"Dolaşmıyordum. Pisti bitirdim ve antrenmandan sonra Silas'la yurda kadar yürüdüm."

"Biliyorsun, okul saatleri içinde kampüste olmandan hoşlanmıyorum."

"Teknik olarak..."

"Sloane." Gözlerini kısarak sesinin tonunu alçalttı.

"Peki. İyi. Ama mülkü tahrip ediyor ya da yönetimi deviriyor değildim. Silas ve ben sadece yürüyüş yapıyorduk."

Yanaklarındaki gerginlik hafifledi ve derin bir iç çekti. "Hayır, haklısın. Senin için endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum. Sen kaya kadar sertsin." İfadesi biraz daha yumuşadı. "Casey dün gece başka kâbus gördüğünden bahsetti mi?"

Çünkü konu her zaman ona geri dönerdi. Kızlarından sadece biri için hissettiği endişeden uzaklaşmak istemezdi. Çoğu ebeveynin her iki çocuğuna da birkaç kırıntıdan daha fazlasını vermenin bir yolunu bulabileceğini hissediyordum ancak ben ebeveynlik hakkında ne bilirdim ki...

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şey söylemedi."

"Gözünün üstünde olmasını istiyorum. Seninle konuşur. Casey'nin ablasının desteğine ihtiyacı var."

Sanki kazadan beri her gün onun yanında değilmişim gibi. Ama onun zihninde, ikisini de her zaman başarısızlığa uğratıyordum.

Boğazıma takılan kırgınlığı yutarak konuştum. "Evet, baba. Tabii ki. Ben hallederim."

BÖLÜM 23

RJ



"Sizce yazar burada neyi tarif ediyor?" Salı günü, Bay Goodwyn elinde karton kapaklı kitabıyla masasının kenarında oturuyordu. Kollarını sıvamıştı yani bugün dikkatimiz ondaydı. Adam derse katılmamız için her şeyi yapıyordu.

"Akşam yemeği yiyorlar," diye cevap verdi ön sıradan biri, iyi komut alan bir köpek gibi.

"Evet, ama metnin altındaki anlamlardan bahsettiğimizi unutmayın. Yani bunu aklınızda tutun, yazar bize niyetlerine dair ipuçları veriyor. Bu sahnede dikkatinizi çeken kelimelerden bazıları hangileri?"

"Yarık." Lawson yanımda kaleminin ucunu çiğniyordu.

"Tamam." Tartışmaya biraz da olsa dahil olmamızdan memnun olan Goodwyn, beyaz tahtaya kelimeyi yazmak için masadan atladı. "Başka?"

"Di ıdik," dedi Lawson. " t."

Öğretmenimiz kelimeyi korkusuzca listeye eklerken, sınıf hızlı bir şekilde anladığında kahkahalar yayılmaya başladı.

"Bay Kent." Lawson'a alaycı bir bakış atmak için keyifli bir şekilde döndü.

"Evet efendi ."

"Görüşleriniz için her zaman minnettarız. Bu sahneni metnini ve yazarın niyetini nasıl okuyorsunuz?"

"Yazar ailesini becermek istediğini söylüyor gibi."

Bu sefer kahkahalar utangaç değildi. Bay Goodwyn, sınıfı susturmak için ellerini kaldırmadan önce ona hoşgörülü bir şekilde gülümsedi.

"Belki daha anlamlı kelimeler bulabilir ve bize metinde hangi ipuçlarını gördüğünüzü söyleyebilirsiniz?"

"Dinleyin, onların gerçekten ailesi olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz, değil i?" dedi Lawson. "Ana karakter ortaya çıkıyor ve aniden annesi üniversiteden kalma tavan arasındaki kutular dolusu kıyafeti açmaya başlıyor ve baba da muhtemelen garajda baltaları bileyerek depresyonda takılıyor. Ama bu akşam yemeğine geliyoruz ve etin ıslaklığını ya da her neyse onu anlatan sekiz sayfa. Bu bana cinsel gerilim gibi geliyor."

Ben de alt metinle çok ilgilenmiyordum. Gerçi son zamanlarda daha çok Lawson ile değerli İngilizce öğretmenimiz arasında gerçekleşen bariz flört ilgimi çekiyordu. Bu ikisi her ders geri kalanımız burada değilmiş gibi davranıyorlardı.

SLOANE: *Daha kötü olabilirdi. En azından kiliseye gitmek zorunda değilsin. Rahibe Katherine'in alçakgönüllülük üzerine verdiği dersi senin için canlı yayınlayabilirim.*

RJ: *Kesinlikle pas geçiyorum. Ben Lawson'ın İngilizce öğretmenimizi baştan çıkarışını izliyorum. Çok komik.*

SLOANE: *Bu çocuk o kadar piç ki neredeyse etkileneceğim.*

Bay Goodwyn'in dikkati dağıldı an Sloane'la mesajlaşmaya başlamıştım. Henüz ikinci bir randevu kazanamadığım konusunda ısrar etmesine rağmen, şimdi durmadan mesajlaşıyorduk. Önemli olan kelime *henüzdü*. Sohbetlerimize bağımlı hale geliyordum ve onun da öyle olduğunu hissediyordum, muhtemelen bunu asla kabul etmezdi, hatta kafasına silah dayanmış olsa bile. Bu, elbette, ondan bu kadar çok hoşlanmamın sebebiydi.

SLOANE: *Bu arada... Mayo alışverişi yaptığını duydum.*

RJ: *NE?*

SLOANE: *Yüzme takımına katılacağın hakkında dedikodular dönüyor.*

RJ: *Hayatta olmaz. Aletim küçük bir mayonun içine tıkılmış halde toplum içinde dolaşacak değilim.*

SLOANE: *Kendini küçümseme.*

RJ: *Yem atmana gerek yok tatlım. Sadece sorabili*

"Sizi rahatsız ediyor muyuz, Bay Shaw?"

Telefondan başımı kaldırdığımda Bay Goodwyn'in kollarını kavuşturmuş bir halde bana baktığını gördüm. Yakalanmıştım.

"Ensest pornosu arıyor." Carter alay etmek için önümdeki sandalyede arkasına döndü.

"Hayır," dedim. "Lawson için iyi bir seks bağımlılığı terapisti arıyorum."

Lawson bana göz kırptı. "Denemelerini görmek isterim."

Duke'un en iyi arkadaşı ve en sevdiği küçük köpeği benden bir şey alamayınca alaycı bir gülüş takındı. Dürüst olmak gere-

kirse, daha iyi bir çaba göstermeyecekse nefretinin samimiyetinden şüphe duyacaktım. Bu amatör seviyede bir zorbalıktı. Bir özel okul serserisinden daha fazlasını beklerdim.

"Tamam millet. Konuya dönelim." Goodwyn tekrar masasına doğru yürüdü, rahatsız ettiğim için özür diledim. Bence içten içe öğretmenimiz bu aşırı kibirli, kendine takıntılı, konuşan sikler grubundaki *Sineklerin Tanrısı* dinamiğinden hoşlanıyordu.

Dersten sonra Lawson ve ben aynı tarafa gidiyorduk. Sırada spor salonu vardı ve gerçekten endişeyle bekliyordum.

"Bugün bize çim hokeyi oynatacaklar," diye inledim telefonumdaki programı kontrol ederek. "Beni öldür."

"Acını nasıl dindireceğini biliyorsun." Biz dışarı, kavurucu güneş ışığına çıkarken Lawson güneş gözlüğünü taktı. "Sadece teslim ol adamım."

"Sen de mi." Görünüşe göre bugün herkes bu yüzme saçmalığı hakkında beni deniyordu.

"Hey, daha kolay olamazdı. Suda birkaç saniye kal ve bir efsane ol. Kendi kulvarında kal ve sadece kendin için endişelen. Basit."

"Hadi ama, bundan biraz daha karmaşık."

Lawson yüzündeki o tembel sırıtışla konuşmaya devam etti. "Yok canım? Orada roket bilimi yaparken bana güvenirler mi sanıyorsun? Plütonyumla ilgilenmiyoruz, dostum. Sadece yüzüyoruz."

Onunla burada tartışamazdım. Onu sadece birkaç haftadır tanıyordum ve şimdiden defalarca kez sınıfa akşamdan kalma ve uyuşturucudan uçmuş bir şekilde geldiğini görmüştüm. Havuzda birkaç tur atabilecek kapasitesi varsa, o kadar da zor olamazdı. En azından spor salonundan daha az acı verici olmalıydı, değil mi?

Telefonum titrediğinde ve annemin aradığını gördüğümde Lawson'ın önden gitmesine izin verdim.

"Merhaba, anne."

"Selam dostum. Seni yakaladığıma sevi

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Bir duraklama oldu ve bir an için beynimi neyi yanlış yaptığımı anlamak için hızla çalışırken buldum. "Yıllardır konuşmamışız gibi geliyor. Hâlâ okulda mısın?"

İlk tepki olarak, fiziksel olarak hâlâ kampüste olup olmadığımı ve okul ücretimi alıp şehirden kaçmadığımı kontrol ettiğini düşündüm. Sonra hâlâ sınıfta olup olmadığımı sormak istediğini anladım.

"Evet. Spor salonuna gidiyorum."

"Peki. Seni tutmayayım. Sadece kontrol etmek ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedi ."

Beni tutmamak mı, götüm. Konuşmayı severdi, bu yüzden bir kelime etmeme izin vermeden önce, annem bana David'in evini yeniden dekore etmek ve yeni mobilyalar seçmekle ilgili her şeyi anlattı. Şehir kulübündeki herkesi tanımaktan ne kadar keyif aldığını da. Görünüşe göre David ona yelken ve golf hocası tutmuştu. Onu kısa sürede kabul edilebilir bir eşe dönüştürecekti.

"İyi vakit geçiriyor gibisin," dedim istediğimden daha belirgin bir kızgınlıkla. Ama fark ettiyse de umursamadı.

"Çok mutluyuz," dedi heyecanla. "O harika biri."

Her neyse. Sanırım eğlenmesinden ya da mutlu olmasından nefret etmiyordum. Olabilecek daha kötü şeyler vardı.

"Senden ne haber?" diye sordu sonunda. "Okul nasıl gidiyor?"

"İyi." Cevabım otomatikti. Pek düşünmemiştim. Sonra üzerinde oyalandıkça, ciddi olduğumu anladım. "Sanırım burayı seviyorum."

"Gerçekten mi?" Heyecanı telefonda bile yüksek ve belirgindi. "Ah, RJ. Çok mutlu oldum. Bir şans verirsen bunun senin için iyi olacağını biliyordum."

Her an bir şeyin patlayabileceği bilgisini paylaşmadım. Her şeye rağmen, Sandover'da nefret etmeyeceğim şeyler bulmayı başarmıştım.

Öncelikli olarak, özgürlük. Çoğu zaman, yalnızca minimum denetimle kendi cihazlarımızla takılabiliyorduk. Ayrıca yemekler mükemmeldi. Devlet okullarındaki en düşük teklifi veren yemek firmalarının saçmalıklarıyla alakası yoktu.

Ve Sloane vardı. Burada, zengin çocuk rehabilitasyonunda hiç beklemediğim anda karşıma çıkan paskalya yumurtası.

Beni yanlış anlamayın. Hâlâ kendimi Fenn ve diğer çocuklarla aynı kafada görmüyordum. Sadece bir yıl için buradaydım ve burası geçici arkadaşlıklara bakışımı değiştirecek hiçbir şey yapmamıştı.

Buraya diploma için gelmiştim, beynimi teslim etmek için değil. Ama üvey kardeşimi tamamen umursamadığımı inkâr edemezdim. Lanet olsun, Lawson'la bile bağ kurmaya başlamıştık.

"Bana her şeyi anlat," diye ısrar etti annem.

"Anlatacak pek bir şey yok." Durakladım. "Yani... Aslında yüzme takımına katılmayı düşünüyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra telefonda belirgin bir şekilde annemin güldüğünü duydum. Sanki gizlemeye çalışıyormuş gibi, sesi boğuluyormuş gibi geliyordu ama çok eğlendiğini saklayamıyordu.

"Güven oyu için teşekkürler," dedim ona. "Bu, birinci sınıf bir ebeveynlik."

"Sen ciddi misin?" Kendini durdurdu, sesi sertleşti. "RJ, sen bir takım oyuncusu değilsin dostum. Bazı insanlar bunun için uygun değildir. Bu normal. Biliyorsun, seni la konfor alanından çıkarmaya çalışmadım."

Doğru, beni zengin serseriler ve müstakbel CEO'lardan oluşan sarmaşıklarla kaplı bir mezraya göndermek dışında.

"Ama bir hobi edinmeyi düşünmene sevindim. Dürüst olmam gerekirse, sadece yüzmenin uygun olmadığını düşünüyorum. En son göle gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bütün zamanını arabada telefonunla geçirdin."

Annem elinden gelenin en iyisini yapsa da hiçbir zaman annelik içgüdüsü baskın olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, yaptıklarıma ilgi duymasını beklemek benim hatamdı. Suça eğilimim yoktu çünkü güçlü ve işleyen bir aileden geliyordum. Ama belki sadece bu seferlik biraz ebeveyn cesaretlendirmesi duymak istemiştim.

Ama yine de hırs da güçlü bir motive ediciydi.

Meydan okuma kabul edilmiştir.

BÖLÜM 24
SLOANE



"Bir yengeç kabuğunun kalsiyum karbonat seviyesini nasıl bulacağımı bilmem gerekirse Tanrı yardımcım olsun." Eliza, laboratuvar masasında yanımda oturuyordu, rahibenin sınıfın önündeki talimat kâğıdını karıştırırken gözle görülür bir şekilde can sıkıntısından nefes verdi.

Güldüm. "İşte. Sana eski bir Ballard tüyosu göstereyim."

Telefonumu çıkardım ve Google'da kalsiyum karbonat kimya laboratuvarı sonuçlarını arattım. Arama sonuçlarında birkaç belge çıktı. Hızlı bir bakış attım, her birinde benzer değerler yazıyordu ki bu da değerlerin muhtemelen doğru olduğuna dair yeterli kanıt sayılırdı. Kalemi alıp hızlıca yazarak masamızdaki yengeç kabukları, yumurta kabukları ve diğer çeşitli t t ürünleri için çalışma sayfamızı doldurmaya başladım.

Eliza telefonumu aldı. "Neden RJ adında biri sana iç çamaşırının resimlerini gönderiyor?"

"Ne?" Ekrana bakarak telefonu geri aldım. "Aman Tanrım. Bu bir Speedo," dedim keyifle.

RJ: *Bundan pişman olacağıma eminim.*

Kendi kendime güldüm. "Sandover'da tanıdığım bir çocuk, yüzme takımına katılması için akran baskısına yenik düştü."

Bu inanılmazdı. Kabul ettiğine inanamıyordum. Fenn bununla uğraşmayı asla bırakmayacaktı. Hızlıca cevap yazdım.

SLOANE: *İlk tıraş partin için hazır mısın? Jiletimi ödünç alabilirsin.*

RJ: *Siktir. Hiçbir şeyi tıraş etmiyorum.*

SLOANE: *Kasların daha çok ortaya çıkar. Silas'ın karın kaslarını hiç gördün mü?*

RJ: *Sadece beni üstsüz görmek istediğini söyleyebilirsin.*

SLOANE: *İnan bana, yeni tıraş edilmiş bacaklarda temiz çarşaflara yatmak kadar iyi hissettiren bir şey olamaz.*

RJ: *Bacaklarının çarşafımın üstünden olmasından bahsetmişken...*

SLOANE: *İyi deneme.*

RJ: *Bu akşam beni le buluş.*

SLOANE: *Dikkatli ol. Çaresizmiş gibi görünmek istemezsin.*

RJ: *Sloane. Bebeğim. Tüm geceyi dilin boğazımda geçirdikten sonra elde etmesi zoru oynamak pek inandırıcı olmuyor.*

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Lanet olsun. İyi bir noktaya değinmişti. Yine de üstünlükten vazgeçemezdim. Huyum buydu.

SLOANE: *Bu tavrınla, son defa diyebilirsi*

RJ: *Beni öldürüyorsun.*

"Başını kaldır," diye fısıldadı Eliza beni dürterken. "Geliyor."

Rahibe Margaret bana dik dik bakarak laboratuvar masalarının arasındaki koridorda yürüyordu. Telefonumu kucağıma bıraktım.

"Gözleriniz önünüzde olsun hanımlar. Sınıfta telefon yok."

"Garip kız kardeşi muhtemelen öğle yemeğinde patates püresi yüzünden sinir krizi geçiriyor." O sırıtırken, Nikki'nin arkadaşları alaycı bir şekilde gülüyorlardı.

"Sessiz, Bayan Taysom."

Nikki'nin sırıtışına karşılık verdim ve alaycı bir şekilde, "Neden kişilik bozukluğun için bir terapist bulup geri kalanımızı kurtarmıyorsun, Tanrı aşkına?" diye sordum.

Rahibe, öfkeli bakışlarını bana çevirmeden önce homurdandı ve haç çıkardı. "Cezalısınız, Bayan Trescott. Tek kelime daha etmeyin."

Her neyse. O sürtükten nefret ediyordum. Nikki'ye karşı son sözü söylemek anlamına geliyorsa, haftanın her günü cezaya kalırdım.

Rahibe Margaret odanın ön tarafına ilerlediğinde, siktir et dedim ve RJ'e hızlı bir cevap yazdım.

SLOANE: *Bu gece yerimizde buluşalım.*

Cezadan sonra Casey, eve gitmek için otoparkta beni bekliyordu. Gününün nasıl geçtiğini sordum ama söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Bunun geçen haftanın sert başlangıcından bu yana dramatik bir gelişme olmadığı anlamına geldiğini düşündüm.

"Pekâlâ, hey," dedim bakışlarımı yoldan ayırmadan. "Bu gece yokluğumu fark ettirmemene ihtiyacım var."

"Ah, öyle mi?" Komplocu bir gülümsemeyle koltuğunda döndü. "Akşam RJ ile patikada buluşacağım."

"Gizlice demek istiyorsun yani."

"Her neyse. Babam anlarsa..."

"Tamam, anladım. Randevu Operasyonu yürürlükte."

"Tam bir ineksin."

Kendi kendine oldukça eğlenerek koltuğunda arkasına yaslandı. "Erkek yok kuralının hiç şansı yoktu, ha?"

Güçlü bir nefes bıraktım. "Tamam. Belki bu çocuktan hoşlanıyor olabilirim."

"Hadi, yapma ya."

Aylarca süren griplerden biri gibiydi. Veya mono. Semptomlar ilk başta çok hafifti, neredeyse algılanamayacak kadar. Sonra burnunda o gıdıklamayı hissediyordun. Boğazının arkasındaki acıyı. Farkına bile varmadan, bir peçete yığınıyla yatağa seriliyor ve tam anlamıyla aşka yakalandığını anlıyordun. Lanet adamı düşünmeden edemiyordum. Dün gece yatmadan önce onu tekrar öpmeyi hayal ederek bir saat boyunca öylece uzanmıştım. Bu da sonunda hepsi RJ'in ağzını vücudumun çeşitli yerlerinde ve benim ağzımı onun vücudunun belirli bir bölümünde hayal ettiğim başka fantezilerle devam etmişti. Saçlarımı tutarken onu emerek rahatlattığımı düşünerek kendi i boşaltmıştım.

Birdenbire arabanın içi çok sıcak gelince camı açtım.

Yolcu koltuğunda, Casey ayağının dibindeki sırt çantasına uzandı ve telefonunu çıkararak kendi kendine sırıtmaya başladı.

İçimde bir şüphe oluştu. "Kim o?" diye sordum.

"Fenn. Sadece okulun nasıl gittiğini soruyor."

Yani konuştuğu Fenn'di.

Bakışlarımı dümdüz karşıya sabitledim, çünkü güvensiz ifademi görmesini istemiyordum ve "Neler oluyor?" diye sorduğumda onu kızdırdığımı düşündüm.

Gözümün ucuyla Casey'nin masum bir ifade takınmasını izledim. "Ne ne oluyor?"

"Onunla çok fazla konuşuyorsun."

"Biz arkadaşız."

"Arkadaş," diye tekrar ettim dikkatle.

"Evet, Sloane. Arkadaş. Bunun seni mutlu edeceğini düşünürdüm. Bugünlerde pek fazla arkadaşım yok gibi."

Öyle demek istemediğini biliyordum ama sözleri çok derinden yaraladı. Söz verdiğim gibi onun yanında olsaydım bunların hiçbirinin olmayacağını hatırlattı.

"Ama Fenn mi? Yani tüm insanların içinde."

"O tatlı." Bana bakmıyordu ama pencereden dışarı bakarken kendi kendine gülümsediğini görüyordum. Sanki bu araba, o müstehcen gülümsemeyi saklayacak kadar büyükmüş gibi. "Ve beni güldürüyor."

İşte ölümün öpücüğü tam olarak buradaydı.

"Yani ondan hoşlanıyorsun," diye zorladım.

"Öyle bir şey söylemedim."

Söylemesine gerek yoktu. Casey benimle, birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi konuşabilirdi, ama o kadar kendi hayatımla meşguldüm ki kendi kız kardeşimin küçük ezilmiş bahçesine umut tohumları ektiğini fark etmemiştim.

"Her neyse, muhtemelen biriyle çıkıyordur, değil mi?" diye sordu.

Sikeyim böyle hayatı.

"Fenn kimseyle çıkmaz," diye hatırlattım ona anlamlı bir ses tonuyla. "Bir dünya rekoru kırmak istiyormuş gibi önüne gelen

kızla takılıyor ve onlarla bir daha asla konuşmuyor. Senin hiçbir şekilde yapmak isteyeceğin türden bir anlaşma değil Case."

"Yapacağımı söylemiyorum," dedi aylardır olduğundan daha net bir tavırla. Fenn'in kemerinde bir çentik olmaktan bahsetmeseydi neredeyse onunla gurur duyacaktım.

"Güzel. O zaman yapma."

Sert azarlamam üzerine, haklı bir öfkeyle dolu olarak oturduğu yerde somurtuyordu. Ben onun eğlenmesine asla izin vermeyen kötü adamdım. Sanki onun olduğu pozisyonda hiç bulunmamışım gibi.

"Güven bana," dedim, annesi değil de ablası gibi konuşmaya çalışarak. "Fenn gibi bir adama karşı hisler beslemek istemezsin. Akıllarındaki son şey bu. Bu yaşta, gerçek bir ilişkiye asla başlamazlar. Yaptıklarının hepsi sevişmek ve sonra adını unutmak için bir giriş. Onun için asla senin için ifade ettiği gibi olmayacak."

Daha sözümü bitirmeden, bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Bu iyi bir tavsiyeydi.

Sadece onun için değil, ikimiz için de.

BÖLÜM 25
RJ

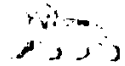

Ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım kendimden geçmiştim ve Koç Gibson odasında elimi sıkarken uyanmıştım. Sonra bir şekilde, lacivert bir Speedo'nun içinde havuzdaydım ve Silas ve Lawson bana anlayamayacağım bir hızla çılgınlar gibi tavsiye veriyorlardı.

Şimdi bir pişmanlık dalgası beni çarpmıştı. Koç Gibson'la görüşmem gerektiğini söyleyerek spor salonundan çıkmıştım. Teknik olarak seçmeye katılmayı kabul etmiştim. Çünkü görünüşe göre kendimi yok etme görevindeydim.

Başlangıç platformunda yanımda olan Silas'a, "Bu kötü bir fikirdi," diye mırıldandım.

"Sorun yok," diye beni rahatlatmaya çalıştı. "Sadece nefes almayı unutma."

Lawson, "Neredeyse hiç kimse ilk seferinde havuza sıçmaz," dedi.

"Harika. Bu çok yardımcı oldu."

Çalan düdük sesi kulak zarımı deldi. Resmen kafatasımın içinde yankılanıyordu.

"Bu şeyden nasıl atlayacağımı bile bilmiyorum," diye fısıldadım Silas'a. Tüm yüzme takımı arkamda sıraya girmiş, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kısmış bir şekilde beni izliyordu. En kötü yanı da Carter'ın takımda olmasıydı, bu yüzden her aptalca hatamı efendisi ve kurtarıcısı olan Duke'a rapor edeceğinden şüphem yoktu.

"Ayakkabılarını bağlıyormuş gibi eğil. Kıçını dışarı çıkar ve kendini öne doğru it."

"Hapishane duşunda sabununu düşürdüğünü hayal et."

"Dostum, cidden." Lawson'a bir bakış attım. "Bu konuda felaketsin."

Pozisyon alıp derin bir nefes aldım. Buraya nasıl ve neden geldiğimden emin olmasam da ayak parmaklarımdaki gergin sızıyı tanıyordum. Beni endişelendiren yüzmek değildi. Ya da kendimi kandırıyordum. Aniden olayın özetle şu olduğunu fark ettim: Harika olamayacağım bir şeyi yapmaktan nefret ediyordum. En iyisi değilsem, neden uğraşacaktım ki? Belki de bu yüzden konfor alanımın dışına çok fazla çıkmama eğilimindeydim.

Allah kahretsin. İki okul önceki rehberlik danışmanım muhtemelen bunu bir karakter oluşturma anı olarak adlandırırdı.

Koç Gibson tekrar düdüğü çaldı ve Pavlovvari bir refleksle platformdan atladım. Rekabetçi yüzmenin tüm kurallarını ve mekaniğini bilmiyordum, bu yüzden Silas bana tekniği görmezden gelmemi ve bunun yerine hıza odaklanmamı söylemişti. Platformdan çıkış hızı ve turlar arasındaki süreler bugün gerçekten önemliydi. Suyu toplayabildiğim tüm kuvvetimle itiyordum, suyu iki elimle ayırıyor ve bir şey beni kovalıyormuş gibi ayaklarımı çırpıyordum.

Dönüşten sonra duvara çarptığımda ve gözlerimdeki suyu sildiğimde, Silas bana bakarak başparmağını kaldırmıştı. Havuzdan çıktım ve Lawson'dan bir havlu aldım. Koç kronometresine bakarak başını sallayana kadar kimse yüzündeki ifadeyi okuyamamıştı.

"Bu işe yarar. Git ve kendine bir dolap seç, Shaw."

Belki de bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı. Başarısız olsaydım ve takıma seçilmeseydim, zaten hiç istemediğimi söyleyebilirdim. Ama şimdi, gerçekten çabalamam gerekiyordu. Çabalamaktan nefret ediyordum. Ama artık geri dönmek için çok geçti. İstesem de istemesem de aptal kıçım bunu yapacaktı.

Antrenmandan sonra soyunma odasında Silas ve Lawson'ın yanında giyindim.

Lawson, "Bir acemi için fena değil," dedi. Oda arkadaşına döndü. "Kanka, ilk yarışında eyalet sıralamasına girerse ne kadar komik olur?"

"Ya tabii," diye cevap verdim alay ederek.

"Haksız değil." Silas, çoraplarını çekmek için banka oturdu. "Hızlısın. Sadece bu hızı doğru teknikle sürdürüp sürdüremeyeceğini görmemiz gerekiyor."

"Tekniği siktir et. Efsane ol," dedi Lawson güneş gözlüğünü takarken.

Bu geçici bir hobi olduğu için, söylediklerine fazla önem vermedim. Bir sene. Sırf spor salonundan ve çim hokeyi saçmalığından kurtulmak içindi. Lawson haklıydı, yüzmek yalnız başına yapılan bir şeydi. Kendime karşı ben. Oyun kitabı yoktu, kural yoktu. Kahretsin, eğer berbat edersem asla yüzmezdim bile. Kenarda oturmak için kredi alırken biraz kestirebilirdim. Kolaydı. Sömestr boyunca gururumu bir kenara bırakacak kadar rahattım.

Sloane'un alaycı mesajını hatırlayarak "Hey, biri tıraş olmak tan bahsetti," dedim. "Bu gerçek değil, değil mi?"

Silas sırıttı. "Ah, gerçek. Her avantajı kullanmalısın."

"Ağda da bir seçenek..." dedi Lawson o yardımcı ses tonuyla.

İçimden bir ürperti geçti. "Bacaklarım bile mi?"

"Suyun değdiği her yer." Lawson spor çantasından tek kullanımlık bir jilet çıkarıp sırt çantama fırlattı. "Teknik olarak, toplar isteğe bağlı. Ama hızlı düşün, hızlı yüz, her zaman derim."

Silas omuz silkti. "Kızların hoşuna gidiyor."

Mükemmel. Sanki speedo yeterince utanç verici değilmiş gibi.

Önceki hafta Lucas, yaşadığı bir programlama sorunundan bahsetmişti ve bir göz atıp atamayacağımı sormuştu, bu yüzden antrenmandan sonra onunla buluşmak için bilgisayar laboratuvarına geçtim. Birkaç dakika erken gelmiştim ve onu beklerken odanın arka tarafındaki bir bilgisayarın karşısına oturdum. Burada neredeyse hiç kimse yoktu. Bugün, sadece birkaç alt sınıf öğrencisi torrent indiriyordu ve duymazdan gelemeyeceğim kadar yüksek sesle konuşuyorlardı. Duke'un adını duyduğumda biraz ilgimi çekti.

"Neden umursuyor ki?" diye sordu sıska kızıl olan.

"Hiçbir fikrim yok. Duke'un kuzeninin adamın arkadaşı olmasıyla ilgili bir şey falan mı acaba?"

"Tam olarak ne oldu?"

"Geçen hafta sonu Liz, 'Ah, kendimi iyi hissetmiyorum. Dışarı çıkmayacağım' modundaydı. Sonra Sean onu yine Ballard'taki o pislikle gördüğünü söyledi. Ona söyledim ve hâlâ kabul etmiyor, ama şimdi de 'Sanırım okul programım, bir erkek arkadaşım olması için çok yoğun,' falan diyor."

Belki sebep buydu ya da belki de bu ses tonu kızı hiç etkilemiyordu. Kızı tanımıyordum bile ama onun için üzülmüştüm.

"Bu klasik Liz," dedi arkadaşı alaycı bir şekilde.

"Değil mi? Ben de Caleb'a bu herifi bulup ağzına sıçacağımı söyledim. Sonra birdenbire Duke işe burnunu sokup çocuğa yaklaşmanın yasak olduğunu söyledi."

"Bu saçmalık." Kızılın hikâyeye mi yoksa torrent sitesinden onları atmak için ekranda beliren içerik filtresine mi tepki verdiğinden emin değildim. "Duke geçen yıl dayanılmazdı. Şimdi tamamen güç delisi oldu."

"Birinin onu o yüksek atından indirmesi gerekiyor."

"Nasıl dövüştüğünü görmedin mi? Bu pek mümkün değil."

"Onun hakkından gelecek birini kiralayabiliriz."

Lucas içeri girdiğinde dikkatim ona kaydı. Beni görene kadar kısa bir süre odayı taradı, sonra masaların arasından geçerek yanıma oturdu ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.

"Selam. Bunu yaptığın için tekrardan teşekkürler," dedi ve incelemem için kodu yukarı doğru kaydırdı. "Bütün hafta bununla uğraştım ve daha da kötüleştirmeye devam ettim."

"Sorun değil." Kodu taramak bir dakikamı aldı ve nerede hata yaptığını hemen anladım. Birkaç tuşa basarak gerekli değişiklikleri yaptıktan sonra test etmek için komut dosyasını çalıştırdım.

Kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "Elbette on saniyede anladın. Bunu görmeliydim."

"Bu çok yaygın bir hata. Kendini hırpalama." Lucas akıllıydı ve bu işlerde ustaydı. Ben sadece daha uzun süredir bu işin içindeydim. "Bazen onu yakalamak için başka bir çift göze ihtiyaç vardır."

"Hey, bunu gördün mü?" Son zamanlarda sağcı bir haber sitesine yapılan bir saldırı hakkında dizüstü bilgisayarında bir blog yazısı açtı. Hackerlar kullanıcı meta verilerini ve Nazi pisliklerinin on yıllık mesajları açığa çıkararak halka açık bir platformda yayınlamışlardı. Blog, bilgisayar korsanlarını Kozmik Kaplumbağanın Sonsuz Bilgeliği adlı bir grup olarak tanımlıyordu.

"Sanırım onlardan birini tanıyorum," dedim ona. "Forumlarda birkaç kere bilgi alışverişi yapmıştık."

"Dostum, bu inanılmaz. Yasal bir hacker gurusu gibisin."

"İstersen bu kadar bağırma, ne dersin?"

Lucas pişmanlık dolu bir gülümsemeyle cevap verdi. "En iyi işin neydi? Ya da en azından en sevdiğin? Duyduğum bir şey var mıydı?"

Hüzünle başımı salladım. Ben, şöhret için bu işin içinde değildim. Bazıları şöhret peşinde koşardı. Diğerleri ruhuna iyi geldiğini söylerdi. Ama ben bir aktivist ya da şöhret delisi değildim. Bu bir hobiydi. Ağırlık kaldırmak veya hızlı koşmak gibi faydalı bir beceriydi. Ben de kodların icabına bakıyordum.

"Hackerların anonim olmasının bir nedeni var," dedim. "Ve bu şekilde devam edebiliyorum. FBI'ı beni avlaması için cesaretlendirmeye çalışmıyorum. Bedava Netflix almak için Gitmo'da ölmeyi planlamıyorum."

"Selam."

Başımı kaldırdığımda kızılın ve kalbi kırık arkadaşının tepemizde dikildiğini gördüm. Yüzündeki seyrek kıllar ve tedavi edilmemiş sivilcelere bakılırsa, onları ikinci sınıf öğrencileri olduğunu söyleyebilirdim.

"Ne var?" diye sordum.

Bir an çekinseler bile yine de kararlılardı.

"Sen hacker mısın?" diye sordu yeni bekar kalan çocuk. "Birinin pisliklerini ortaya çıkarmak istediğimi söylesem."

Bu soru beni şaşırtmadı. Yarası olan birçok insan, düşmanlarının sırlarını ve zayıflıklarını ortaya çıkarmamın intikam almak için en doğru yol olduğunu düşünürdü. Çoğu zaman, bulduklarından mutlu olmazlardı. Ama iyi para kazandırıyordu ve sonuçlar hakkında endişelenmek benim işim değildi.

"Duruma göre değişir," dedim kaşlarımı çatarak.

"Fiyatını söyle."

Aptal zengin veletleri seviyordum.

"Bana hedefin adını ve geçmişini e-posta ile gönder." Çocuğun telefonunu aldım ve ona izlenemeyecek bir eposta adresi verdim. "İrtibata geçeceğim."

Onlar gittikten sonra Lucas bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Demek böyle oluyormuş, ha?" dedi hayretle. "Bunu çok yapıyor musun?"

"Bana uyarsa," dedim omuz silkerek. "Bilgi toplamak iyi iştir."

Seks, uyuşturucu ve güç gibi bilgi de her zaman değerli olan bir üründü. Bilgi toplamanın ilk kuralı, kendim ve karmaşık olaylar arasında bir güvenlik duvarı oluşturmaktı. Ne olduğunu bulmak için buradaydım, neden olduğunu öğrenmek için değil. Bir işlem kötü gittiğinde, başarısız olan her zaman insan unsurudur.

Çoğu zaman sistem doğru çalışırdı.

Yine de bu iş, kilitleri açmak ve kör noktaları aydınlatmak demekti. Dikkatli olsanız bile, bazen karanlıkta bekleyen yirmi kalibrelik bir pompalı tüfek olurdu.

O gece yurtta, kulağımda kulaklıklarla yatağımda oturmuş ödev yapıyordum. Odama doğru gelen kızgın ayak sesleri i duymamıştım. Ya da kapı kolunun çevrilmesinin *sesini*. Kapı yerinden çıkacakmış gibi açıldığında dizüstü bilgisayarıma odaklanmıştım.

Duke'un sağ yumruğu çeneme çarpmadan bir saniye önce bana doğru saldırdığını gördüm.

BÖLÜM 26
RJ

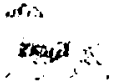

Asırlık parke zemine kan tükürdüğümde kulaklarım çınlıyordu. Duke beni komodine doğru ittiğinde duvara doğru tökezlerken, başucu lambamın yansımasında ağzımdan yere kan damladığını gördüm.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" diye bağırdı sırtımı pencereye dayayıp gömleğimin yakasına yapıştığında.

Yüzüm perdelere değdiğinde ve kafamın içinde çığlık atan panikle birlikte, cam kırılsa beni üç kar aşağı düşmeden yakalayabilecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim.

Çocuklar haklıydı. Duke'u hafife almıştım.

Onu çok hafife almıştım.

Ve yine de bunu fark etsem bile, güneşin doğmasını engelleyemediğim gibi kendi ukala kişiliğimi de durduramadım.

Hâlâ ağzım kan doluyken ve çenem uyuşukken "Daha spesifik olman gerekecek," diye mırıldandım.

"Bu hafta sonu nerede olduğunu biliyorum." Yanından geçmeye çalıştığımda Duke beni boğazımdan yakaladı. "Kibirli küçük piç. Bana ulaşmak için onu kullanabileceğini mi düşünüyorsun?"

Sloane.

Siktir.

"Ah. O konu." Acı dolu bir kahkahayı engelleyemedim.

Her şey olup biterken, bu bilginin ona geleceğini unutmuştum. Vereceği tepkiyi düşünmek için bir saniye bile harcamamıştım ama bu hayal ettiğimden daha kötüydü.

"Kötü bir ayrılık mıydı?" diye sordum kibarca.

Duke beni duvardan alıp diğer tarafa fırlattığında kanepeye düştüm.

"Ondan uzak dur." Deliren hormonları yüzünden öfke doluydu ve yüzü kıpkırmızıydı. "Aptal planın her ne ise, işe yaramayacak. Bu kampüsteki her boku ben yönetiyorum. Bu böyle kalacak."

Çalınmış bir tahtta oturduğunuzda etrafınızdaki herkesi düşman olarak görürdünüz.

"Duke, dostum. Güç serüvenin ya da lanet olası kolej yönetimin umurumda değil. Benim dünyamda bir anlam ifade etmiyorsun."

"Anlam ifade etmiyor muyum?" Şeytani bir gülümseme takındı. "Tamam. Daha önce Fenn'in hatırı için kibardım. Bir şekilde orta yolu bulabilirdik. Artık diplomasi ile işim bitti."

Çenemi kontrol etmek için ellerini üzerimden çektiği kısa aradan yararlandım. "Bu tanım üzerinde hemfikir olduğumuzdan emin değilim."

"Sana ne olacağını söylemiştim," diye hatırlattı buz gibi sesiyle.

"Evet." Kendimi doğrultup çenemdeki kanı sildim. "İlk rehberlik danışmanım her zaman anda olmak için çalışmam gerektiğini söylerdi."

"Zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

"Yani." Omuz silktim. "Bu bir yaşam tarzı."

"Odadaki en zeki adamsın, değil mi?" Burun deli eri geniş-leyerek yanıma geldi.

Kolej zorbalarıyla ilgili olan şey, hepsinin yer iddia etmek için haklı olduklarını düşünmeleriydi.

"Öyleyse şimdi akıllı ol," diye devam etti ölümcül bakışlarıyla. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Neyi söylediğimi?"

"Sloane'u bir daha görmeyeceksin. Adını ağzına aldığını bile duymak istemiyorum."

"Ah. Tabii, hayır. Bunu yapmayacağım."

Herhangi bir gelir grubunda, bir zorba her zaman büyük aptal bir hayvandır. Hayvanat bahçesinden kaçıp kasaba mey-danına saldıran her su aygırı için sığınaklara saklanmıyoruz değil mi? Hayır. Sakinleştiriciler dolu silahla kıçından vurma-ları için destek kuvvet çağırıyoruz. Duke'tan ve tahditlerinden korkmuyordum.

"Ya şimdi ya da yerden dişleri i toplarken bunu kabul edece-ğinin farkındasın değil mi?" Duke'un zar zor kontrol altına aldığı öfkesi alnındaki damarda nabız gibi atıyordu. "Sana kolay yolu seçmen için bir şans veriyorum. Kırık bir burna karşı bir kızın değeri nedir ki?"

Bir kız mı? Güzel. Sloane'un bu adamda ne gördüğü hayal gü-cümü gerçekten zorluyordu.

"Sana bir şey sormama izin ver..." Daha dramatik bir etki ya-ratması için bir saniyeliğine ondan uzaklaştım. Tabii bir yanım kollarını havada sallayarak durmamı söylüyordu. Akıl sağlığı ye-rinde biri olarak acı çekmek istemiyordum. Ama Duke gibi bir budalayı tatmin etmektense ölmeyi tercih ederdim. Buna ahlaki

bir zorunluluk denilebilirdi. "Bir kızın seninle olduktan sonra orgazm numarası yapmama ihtimali nedir?"

İlk darbe gelmeden önce resmen hissettim. Etkisini beklerken irkilerek gerildim. Duke'a hakkını vermeliydim, düşündüğümden daha fazla acıtmıştı. Neredeyse sorduğuma pişman olacaktım. Hemen peşinden ikinci darbe geldi ve sinir uçlarım sersemlerken beni dizlerimin üstünde yere serdi. Beni ters çeviren sert bir tekme attığında kaburgalarım acıyla alev almadan önce bir saniyeliğine altımda bir kan gölü oluştu.

"Bu istediğin zaman sona erebilir," diye homurdandı, bir tekme daha atarken.

Bir kahkaha patlattığımda boğazımı kan kapladı ve sert bir öksürükle dışarı tükürdüm. "Hemen mi? Daha birbiri izi yeni tanımaya başlıyoruz."

Duke yüzümü yumruklamak için dizlerinin üstüne çöktü. Onu üzerimden atıp ayağa kalkmak için gücümü toplayacak kadar hayattaydım. Dövüşlerden payıma düşeni almıştım ve genellikle kendimi tutardım. Ama dürüst olmam gerekirse, ilk defa çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmış olabilirdim.

Duke ve ben birbirimize yumruklar atarak odanın için boğuşup ortalığı birbirine kattık. Darbeleri her zaman isabetli olmasa da her biri birkaç saniyeden uzun süre gözümün önünde karanlık noktalar belirmesine neden oluyordu. Ağrılar kaldırabileceğimden daha büyük bir hızla artıyordu ama o pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ben pes ederek iplere tutunurken Duke on raunt daha atabilirmiş gibiydi, karnım acı içinde kasılmıştı ve yüzüm de şişmişti.

Ara verip bir su molası vermeyi talep edecektim ki kapı aniden açıldı ve Bay Swinney içeri girip bizi ayırması için diğerlerine bağırdı.

"Herkes odalarına," diye emretti. Pijamalarıyla odanın ortasında dikilirken terliklerinin altı kana bulanıyordu. "İki dakika

sonra ışıklar sönecek. İstisna yok." Yere bulaşmış olan kavganın izlerine baktı. "Ve bunu temizleyin."

Duke son bir öldürücü bakışla bana doğru tökezledi. "Bu iş bitmedi," diye uyardı Carter onu zorla götürmeden önce.

Daha sonra, ben yatağımda iki soğuk gazoz kutusunu yüzüme bastırarak uzanırken Fenn zemini sildi. Ve karnıma da altılı bir paket daha yerleştirmiştim.

Fenn, paspastaki parlak pembe sıvıyı kovaya sıkarken "Seni onun hakkında neden uyardığımı şimdi anladın," dedi. "Seni neden dövüşlere götürdüğümü."

"Daha net oldu, evet."

"Öyle mi?" diye alay etti. "Çünkü şu anda çok net göremiyor gibisin."

Yorgun bir kahkaha patlattım. "Haklısın, tamam mı? Ukalaydım. Uyarılarını dikkate almadım ve bu da ödülüm oldu."

Her şey acıtıyordu. Ağrı plastik torbadaki kum gibiydi. Bir noktaya bastırdığımda milyonlarca acı tanesi başka bir yere hücum ediyordu.

"Savunma olarak," diye mırıldandım. "O adamı ciddiye olmak çok zor."

"Biliyorum. O piçin teki. Ama arkası sağlam. Onu sinirlendirmeyi bırakmalısın kardeşim."

Bu sağlam bir tavsiyeydi. Fenn'in bana göz kulak olmaya çalıştığını görüyordum. Her neyse, tatil için eve bir kutu içinde gönderilmeme neden izin verdiğini ailemize açıklaması zor olurdu. Yine de her zaman inatçı olmuştum.

"Evet. Seni duydum."

Şu andan itibaren artık Duke Jessup'ı hafife almayacaktım.

O yeri silmeye devam ederken ben de telefonumdan Sloane'un adına tıklayıp onu aradım. Ellerim mesaj yazamayacak kadar ağrıyordu.

lam," dedim telefonu açtığında. " inle, bunu yaptığım için üzgünüm ama bu gece gelemeyeceğim."

Fenn, zeminden bana doğru baktı.

Sloane diğer uçta, "Zamanlaman hiç hoş değil," dedi. "Zaten buradayım. Yolda olduğunu söylesen iyi olur."

"Ciddiyim. Bu gece yapamayacağım. Ben..."

"İyi deneme. Muhtemelen arkamdasın, değil mi? Bir sapık gibi ormanda mı gizleniyorsun. Karanlıktan korkmuyorum."

Fenn sessizce *telefonu kapat* dedi.

"Seninle dalga geçmiyorum. Yemin ederim. Bana birkaç gün ver..."

"Yani beni ekiyorsun." Sesi değişti. Bir anda sesindeki mizah kayboldu ve yeri i saf zehir aldı. "Cidden mi, RJ? Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Özür dilerim, ama..."

"Özrünü kendine sakla göt. Sana bir şans verdim ve onu mahvettin. Hayatında başarılar."

"Tanrım, kadın," diye hırladım sinirle. "Eski sevgilin beni bir kukla gibi duvardan duvara fırlattı ve yüzümde morun on farklı tonu var ama karanlıkta iki göz kapağım da şişmiş şekilde tökezlememi istiyorsan, sanırım seni beş saniyeliğine susturacaksa zehirli sarmaşıklara dolanmam sorun olmaz."

Fenn yüksek sesle bir kahkaha attı.

Çizgiyi birazcık aşmış olabileceğimi fark ettiğimde uzun bir duraklama oldu.

"Duke seni gerçekten dövdü mü?" diye sordu. "Benim yüzümden?"

"Konuşmada adın geçmiş olabilir, evet. Hâlâ her şey tam net değil. Beyin sarsıntısı yüzünden olabilir."

"O kadar kötü müydü?"

Muhtemelen kulağa hoş gelmemişti, kendimi yükseltmeliy-
dim ama enerjim yoktu. Ve bana biraz acıması durumuma yar-
dımcı olabilirdi. Üstüne gitmedim.

"Tahmin bile edemezsin," diye itiraf ettim.

"Yani seni korkutmayı başardı mı?" diye sordu.

"Ne, bununla mı? Beni senden uzak tutması için dövmekten çok daha fazlasını yapması gerekiyor, tatlı ."

Ortaya çıkan sessizlikte onun tereddütlü gülümsemesini du-
yabiliyordum.

"Yarın görüşürüz," dedi sonunda. "Bana savaş yaralarını gösterebilirsi ."

"Yarın görüşürüz."

Fenn başını sallayarak durumu kabullendi. "Zavallı aptal piç."

Hayır. Kendime aptal der miydim bilmiyordum. Çünkü gör-
düğüm kadarıyla kız hâlâ benimdi.

BÖLÜM 27
RJ

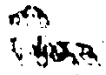

Ertesi sabah müdürün ofisine çağrıldım, o elektrikli su ısıtıcısında bir fincan çay için su ısıtırken ben deri sandalyede oturup bekledim. Polis taktiğiydi. Sorgu başlamadan önce şüpheliyi bir süre kendi haline bırakmak. Ne kadarını bildiklerini merak ederken gerginliğinin artmasına izin vermek. Bu benim durumumda herhangi bir şey olabilirdi. Bu odanın uzun ve hikâyelerle dolu tarihinde benzerini görmediği ayrıntılı bir aldatma planı. Yasa dışı çevrimiçi faaliyetlerde bulunmak için okul mülkünü kullanmak. Kızıyla sami i olmak ve reşit olmadan içki içmek. İstediğinizi seçin.

"Çay içer misiniz, Bay Shaw?"

Sakin kaldım ve acı bir fincan çay yapmak için ölü yaprakları suyun içine özenle yerleştirdiği ritüelini izledim. "Bana RJ diyecektiniz."

"Doğru. Şimdi hatırladım. İlk konuşmamız."

Kocaman ahşap panelli ofiste karşıma oturdu. "Burnunuzu belaya sokmayacağınıza dair söz vermiştiniz."

"Bunu ben mi söyledi ?"

"Benzer bir cümleyi."

Tresscott'un tuhaf bir tavrı vardı. Dost canlısı ve bir o kadar da tehditkârdı. Bir tuzak kurmuş ve yeri koklamamı izliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Başka bir polis taktiği, suçlunun kendini suçlaması için yeterince boş alan bırakmaktır. Televizyon kanalı seviyesinde bir dedektife yakalanmayacak kadar çok *Law & Order*'ın sabaha karşı üçte yayınlanan tekrarlarını izlemiştim.

"Eğer bir şeyle suçlanıyorsam," dedim, "Kendimi savunma şansına sahip olmak isterim."

"Dün gece kendinizi biraz daha savunabilirdiniz derdim," dedi başını sallayarak. "Bu morluklara bakılırsa."

Ah, doğru. Kavga. Benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, çoktan unutmuştum. İçim rahatlamıştı ama bunu görmesine izin vermedim. Bilgisayar laboratuvarında cihazlarda benim bulamadığım bir iz takip edicisi olduğunu falan düşünmüştüm.

"Bay Swinney, Duke'la gerçekten iyi anlaştığınızı söyledi."

Lanet Roger. Fenn onun bir fare olduğunu söylemişti. Basit bir yurt kavgasını okul müdürüne yetiştirmesini beklememiştim ve şimdi o adam hakkında bir şeyler yapmam gerekecek gibi görünüyordu. Her küçük mevzuda babasına koşuyorsa burnunu ait olmadığı bir yere sokması durumunca olacaklara güvenemezdim.

"Küçük bir anlaşmazlık," diye temin ettim Tresscott'u. "Aramızda çözdük."

Kupasından bir yudum alırken ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle seğirdi. "Bundan eminim." Sonra kupayı kenara koydu. "Öğretmenlerin bana sınıfta çok başarılı olduğunu söyledi. İlk ödevinden A almışsın."

"Çabalıyorum." Yani o kadar da zor değildi ama sonuç odaklı bir toplumda yaşıyorduk. İnsanlar nasıl olduğunu umursadıklarını söylerlerdi ama kimse cam duvarları olan bir mezbahada yaşamak istemezdi.

"Akademik sonuçlarının iyi olması bu olayı göz ardı etmemin tek nedeni. Gelecekte bu kadar hoşgörülü olmayacağım."

Evet doğru. Bu şekilde olduğunu duymamıştım. Bu yerin ücretinin çok yüksek olmasının bir nedeni vardı. Aileler, Tresscott ve fakültesine yönetici değil bebek bakıcısı olmaları için para ödüyordu. Bu da müdür yüksek maaşını korumak istiyorsa, Sandover'dan kimsenin atılmayacağı anlamına geliyordu.

"Ama gelecekteki herhangi bir kavgaya müsamaha göstermeyeceğim. Sorunlarınızı daha yapıcı yöntemlerle çözemiyorsanız..."

Bir kaşımı kaldırdım. "Söylenmek istemem ama Duke başlattı. Daha sonra onu da buraya sürüklemek isteyebilirsiniz."

"Önemli olan bu değil. Ve eğer uygunsa, Bay Jessup'a hangi müdahalenin gerekli olduğuna ben karar veririm."

"Patron sizsiniz."

Gülümseyip başımı salladım, çünkü sonunda istediği tek şey buydu - davranışlarımın sorumluluğunu kabullenmem. Müdür, durumun kontrolünün kendisinde olduğunu hissediyordu, ben uygun bir şekilde pişman rolü yapıyordum çünkü bu güç yerini sağlamlaştırıyordu. Ama sadece ben geçtiğimiz hafta sonu kızının tırnaklarını enseme batırdığını biliyordum.

Daha önce de söylemiştim. Bilgi güçtü.

ÖĞLE YEMEĞİNDE, çocuklar bana zor anlar yaşatmak için sabırsızlanıyordu.

Tepsimi alıp oturduğumda Fenn, "Kamboçya'da bir deli tarafından kovalanmış gibi görünüyorsun," dedi. Hâlâ yüzüme hay-

retle bakıyordu ki bu sabah uyandığımdaki görünüşünden daha kötü olduğunu anladım.

"Bu ne anlama geliyor ki?"

Silas, "Savaş boyalarını sürmüşsün," dedi. "Bu morluklar iğrenç."

Daha önce kendi yaralarıma dokunmamıştım ama şu an bir şeyler çiğnemek ıstırap gibiydi. "Siz bir de diğer adamı görün," diye söylendim ezilmiş patateslerimi yerken.

"Gördük," dedi Lawson gülerek. "Ona eli i sürmeyi bile başaramadın mı?"

Ona şişmiş el eklemlerimi gösterdi . " ir şeylere vurdum."

Fenn kahkaha attı. "Yeteri kadar sert olmamış."

"Duke'un kıçına ne tür bir radyoaktif örümceğin girdiğini bilmiyorum ama adam sert yumruklar atıyor." İç çektim ve çenemi yerinden oynatacak acı verici bir ısırık daha almak için kendimi zorladım.

"Artık çoğumuzun neden ondan uzak durduğunu biliyorsun," diye hatırlattı Fenn. Bunu yakın zamanda söylemekten sıkılacağını düşünmüyordum.

Silas sırıtışını gizleyemedi. "Gerçekten kıçını tekmelettin."

"Eğer tüymek istiyorsan, kaçmakta utanılacak bir şey yok." Lawson peynirli salatasını yerken bana sırıtıyordu. "Sana yeni bir kimlik ayarlayabilecek insanlar tanıyorum. Şehirden kaçmana yardımı olur."

Omuz silktim. Çünkü ilk kavgam değildi. Bazılarını kazanmıştım bazılarını kaybetmiştim. Her iki sonuçta da çok farklı hissetmemiştim. Her neyse.

"Hâlâ Sloane'un buna değeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Silas kibarca.

Ses tonu biraz tüylerimi ürpertti. Tavrı bir süredir tuhaftı, anlamlandırmak zordu. Bazen en iyi arkadaşım olmaya çalışıyor

gibiydi. Diğer zamanlarda benimle uğraşmaktan diğer çocuklara göre daha çok zevk aldığını düşünüyordum. Bunun neyle ilgili olduğundan emin değildim ama Sloane'la ilgisi olabileceğinden şüpheleniyordum. Her ne kadar bunu gündeme getirmese de Ballard'taki kız arkadaşıyla çok sık mesajlaşsa da Silas'ın ona karşı bir şey hissettiği düşüncesinden kurtulamıyordum.

"Duke'tan korkacak olsaydım, en başta ona çıkma teklif etmezdim," diye yanıtladım sakince.

"Nasıl geçti bu arada?" diye sordu Lawson. "Birbirinize uygun dövmeler aramaya başladınız mı?"

Pek ayrıntı vermedim. "İyi zaman geçirdik."

"Öyle mi?" dedi ağır ağır ve sorusunun aslında bir tuzak olduğunu anladım. Lawson'ın küçük oyunlarından biri daha. "Bütün geceyi barda birbirinizin suratını yutmaya çalışarak geçirdiğinizi duydum."

"Yorum yok." Acı verici bir ısırık daha aldım.

"Kahretsin," diye inledi Lawson, sesi i ayarlama konusunda pek başarılı değildi. "Onu kesinlikle becerirdi ."

Fenn gözlerini devirdi. "Biliyoruz."

"Babasının ofisinde. O antika satranç setinin üstüne yatırarak."

Silas'ın saçları diken diken oldu. "Şunu keser misin? Hâlâ yemek yiyorum."

Ardından, ikisi Silas'ı sinir etmekten hoşlandıkları için hafta sonu maceralarının ayrıntılı bir açıklamasına giriştiler. Lawson bize Manchester'da bir otel barında kendi diş heki ine benzediği için eve attığı bir kadından bahsediyordu.

"O olmadığına emi isin?" diye sordu Fenn sırıtarak.

"Bunu söylemişken, is ini bilmediğini fark ettim. O olabilir."

"Seni garip bir diş temizliği seansı bekliyor," dedim.

"Babamın yeni karısını becerdiğim son doğum günü kahvaltım kadar garip olamaz."

Lawson'ın cümlesini gülerek bitirmesi i beklemiştim.

Ama yapmadı.

Ona bakakaldım. "Ah, sen ciddisin."

Kendinden memnun bir gülümseme takındı ve ağzına bir zeytin attı. "Babam hak ettiğini buldu."

Ve ben de ailemin karışık olduğunu düşünüyordum.

BÖLÜM 28
SLOANE



Okuldan sonra patikaya girdiğimde RJ erkenden gelmiş bankta oturuyordu. Bir ağacın büyük dalının yarattığı gölgeye zar zor sığmıştı. Doğrudan güneş ışığının gelmediği en ufak nokta bile sıcaktan korunmak için amansız bir rahatlama yaratıyordu.

Aynı okul üniformasıyla günde en az yüz adam görüyordum. Ama RJ'de onu farklı yapan bir şey vardı. Ceketini çıkarmış, beyaz düğmeli gömleğinin kolları sıvamıştı. Boynundaki çizgili kravat gevşekti. Sigarası ağzından sarkıyordu. Tarantino karakteri gibiydi.

Yine de yüzünün daha iyi göründüğü günler olmuştu.

"Şu haline bak." Şaşkın bakışlarımı morun çeşitli tonlarında çok sayıda çürük üzerinde gezdiriyorum. Düşündüğümden daha kötüydü.

"Heyecanlı görünmezsem kusuruma bakma," dedi iç çekerek. "Kaşlarımı hissetmiyorum."

"Öyle mi?" Onu öpecekmiş gibi eğildim ama sonra dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce geri çekildim.

RJ inledi. "Ucuz numara, Tresscott."

"Hak etmen lazım."

Biten sigarasını uzağa fırlattı. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde belime doğru hamle yaptı ve beni banka oturmam için çektikten sonra öpmeye başladı.

O kadar uzun sürmemişti bile ama o ilk öpücüğün ne kadar çekici olduğunu çoktan unutmuştum. Biranın kafamda yarattığı bulanıkta kendimi kaybetmiştim ama sonrasında kafamda o geceyi abarttığıma kendimi ikna etmiştim. Ama şimdi üstüne atlamak için hissettiğim ezici motivasyonu hatırlıyordum. Ve dudaklardaki hassasiyeti. Israrlı ama zorlayıcı değildi. RJ bir öpücüğü havalı yapabilecek tekniğe bütünüyle hâkimdi. Hem de hiç zahmet etmeden.

"Evet," dedi sert ses tonuyla. "Ben de *öyle* hissetti ."

"Al. Sana bir şey getirdim."

Çantama uzanıp hediyemi çıkardım. Bir saniye sonra yarı erimiş bir buz paketini gözüne dayadım. Bu kavurucu güneşin altında buzun dayanma şansı bile yoktu. Hava durumu uygulamam bana sıcak hava dalgasının her an kırılabileceğini söyleyip duruyordu ama buna dair hiçbir kanıt görmemiştim.

"Yolculuğu pek iyi kaldıramadı," dedim ona kederle.

RJ bana baktı. "Önemli olan düşünmen. Gördün mü? Benden hoşlandığını biliyordum."

"Beni ekmenin cezası olarak bu poşeti camla doldurup getirmeyi de düşündüm."

"Öyleyse sabrını takdir ediyorum."

Kabul ediyordum, gelememe bahanesinde çok haklıydı. Ama yine de biraz sert davranabilirdim. Bunu alışkanlık haline geti-

rebileceğini fikrine kapılmasını istemiyordum. Ve belki de kalıcı sinirimin bir kısmı, onu dün gece göremeyeceğimi fark ettiğimde beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına uğramamla da ilgiliydi.

Zihnimi işgal eden bu çocuk hakkında güvenemeyeceğim şeyler vardı.

"Şey..." Onda başka bir sigara daha olduğunu biliyordum. İpucunu alıp yenisini yakmasını bir saniye bekledim. "Umarım zamanını akıllıca kullanmışsındır."

"Derken...?"

"Buraya sadece sosyalleşmek için gelmedim. Bu sefil hale nasıl geldiğini anlat bakalım."

"Doğru. Ben de tam o noktaya geliyordum."

Bana olanların kısaltılmış versiyonunu anlatırken sigarayı uzattı. Bardaki bizi in bizi görüp bu dedikoduyu Duke'a hızla nasıl yetiştirdiğini.

"Kapıyı kilitlemeden ders çalışmam bana buna mal oldu," dedi sözlerini bitirirken omuz silkerek.

Duke'un her şeyi kanlı bir spora dönüştürmeyi seven maço, bölgesini koruyan bir sik kafalı olduğunu bildiğim için bir parçam bunun olacağını biliyordu. Kişiliğinin, sevmeyi asla öğrenemediğim birçok yönünden biriydi.

"Yine de üzgünüm," dedi RJ sertçe. "Ölümcül kafa travmasından daha az bir şey için seni asla ekmezdim."

Gözle görünen pişmanlığı iyi ruh halime dönmeme neden oldu. Ve sanırım tek bir randevu yüzünden kıçının tekmelenmesiyle biraz puan toplamayı hak ediyordu. "Tamam. Affedildin. Bu sefer."

"Anlamama yardım et. Siz ikiniz nasıl birlikte oldunuz? Çünkü adamda ne gördüğünü anlamakta zorlanıyorum."

Duke ile geçirdiğim zamanı düşünerek bir süre sessiz kaldım. Kelimenin genel anlamını kullanacak olursak, benim ilk gerçek

erkek arkadaşımdı. Ondan önce de başkalarıyla takılmıştım ama kimse ilgimi bir hafta sonundan daha uzun süre tutmayı başaramamıştı. Duke bir şekilde o hafta sonu engelini aşmıştı. Geriye dönüp baktığımda, gerçekten ona neden izin verdiğimi anlayamıyordum. Fakat her neyse. Lisede yaptığı romantik seçimlerden hiç utanmayan bir kız bile tanımıyordum. Hâlâ birinci sınıf yıllık fotoğrafımdan utanıyordum. Hatalar her zaman olabilirdi.

"Çoğunlukla fiziksel bir çekimdi," diye itiraf ettim. "Bir reklam arasından daha uzun süren bir sohbetimiz olduğunu düşünemiyorum. Çok fazla sebep yok."

"Ama bir süredir birlikteydiniz," dedi daha kapsamlı bir açıklama yapmam için zorlayarak.

"Aralıklı olarak. Açıkçası her seks kavgayla bitiyordu. Her konuda tartışırdık. Belki de onun çekilmez biri olduğunu fark etmişsindir. Bu yüzden iki haftada bir ayrılıyorduk."

"Ama onu her zaman geri kabul etti ." RJ'in üzerine bir sıkıntı havası çöktü. Rahatsız olmuş gibi görünmemek için çok uğraşsa da ifadesi sertleşmişti.

"Yani, her zaman değil. Şu an buradayım, değil mi?"

"Duke hâlâ sana oldukça bağlı görünüyor."

"O her zaman sahipleniciydi. İlk başta, sanırım bu hoşuma gitmişti. Onu tutkulu gösteren şeylerden birinin de bu olduğunu düşünmüştüm. Şimdi onun sadece bir pislik olduğunu anlıyorum."

RJ bir anlığına durakladı. "Siz ikiniz hâlâ yatıyor musunuz?"

Bu suçlama karşısında sinirlenmeden edemedim. "Söylediklerime dikkatini vermiyor musun?"

Tepki vermeyip o soğuk yüz ifadesiyle devam etti. "Demek istediğim, bilmiyorum. Şu an açıklamanda duyduğum şey, o adamdan hiç hoşlanmadığın ama siki iyiyse..."

"Ah. Anladım." Gülümsedim ve kahkaha atmamak için dili i ısırdım. "Kıskandın."

"Hayır. Sadece tüm bunların içinde nerede durduğumu anlamaya çalışıyorum." Yüzündeki buz torbasını çekti. Küçük poşet artık ılık su dolu yumuşak bir yastıktı.

"Hayır," diye taklit ettim. "Kıskandın."

Tamamen haksız olsa bile Duke ve beni birlikte düşünüp sinir krizi geçirmesi çok komikti. İnanın bana, oraya asla geri dönmezdim. Alabileceğim her şeyi almıştım. Böyle iyiydim, teşekkürler.

RJ başka bir başarısız inkarla devam etti. "Hayır. Sadece eski sevgilinin bu ziyaretlerinin devam edip etmeyeceğini merak ediyorum."

"Merak etme," diye temin ettim. "Duke'u tanıyorsam daha da kötüleşecek."

Bunun üstüne bir kahkaha attı . "Bana pahalıya patlayan bir ilk buluşma."

"Ve buna değerdi, değil mi?"

"Kaburgam iyileştiği zaman bunu söyleyebilirim."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve gözlerinde beni bu konuda bir şeyler yapmaya cesaretlendiren o ukala ışıltı parladı. Bu yüzden kucağına oturmak için ayağa kalktım. Dizlerimi bacaklarının iki yanına koydum ve kollarımı omuzlarına dolayarak tırnaklarımı ensesinde gezdirdim.

"Hayır, artık Duke'le yatmıyorum," dedim kesin bir şekilde.

Omuz silkti ama omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum. "Güzel."

"Acıtıyor mu?" diye sordum ağırlığımı bacaklarına bırakırken.

"Artık farkı anlayamayacağımı söylediğimde şaka yapmıyordum." Ama beni yerimde tutmak için uzanıp belimi kavradı. "Bu şeyleri okulda giymene izin verdiklerine inanamıyorum."

RJ bakışlarını üniformama dikti. Onun gibi ben de ceketimi arabada bırakıp bluzumu dışarı çıkarmıştım. Kravatımı yakamdan sarkacak kadar gevşetmiştim. Ama hoşuna giden üstünde oyalandığı eteğimdi. Ve altından gözüken uzun çıplak bacaklarım.

"Liseli kız fantezilerini hiç anlamazdım," dedi dudaklarını yalayarak. "Sanırım şimdi anlıyorum."

Aramızda elle tutulur bir çekim vardı. Bu cinsel enerji baloncuğu bizi sıcak ve kalın bir uğultu bir çevreliyordu. Bakışlarından onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Parmak uçları tenimde geziniyordu. İkimiz de bundan sonra ne yapacağımızı veya ilk hareketi kimin yapacağından emin değildik, ikimiz de bir şeylerin, herhangi bir şeyin olması için can atıyorduk.

Sabırlı olmak hiçbir zaman özelliklerimden biri olmamıştı, bu yüzden dudaklarımı onunkilere bastırdım ve dili i ağzının içine kaydırdım. Elleri in her yerimde olmasını istiyordum. Onu tenimde hissetmek istiyordum. Vücudumun kıvrımlarında dolaşmasının nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordum. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştik ve RJ aynı ısrarla beni öpmeden önce bir an tereddüt etti. Sonra kontrol edemediğim nefesimden cesaret alarak parmakları gezinmeye başladı.

"Eteğini sevdi ," dedi hafifçe kıçımı sıkarak.

"Ondan kurtulmamı istediğini sanıyordum."

"Eğer bu bir seçenekse."

Kalçamı kucağına bastırdığımda bacaklarımın arasındaki şişkinliği hissettim. Keskin bir şekilde inlemesi nefesimi kesti. Kalın ve sertti ve ellerini eteğimin içine sokmasını ne kadar istesem de randevumuzdan beri beni uyanık tutan fanteziyi yaşamaya can atıyordum.

Aramıza uzanıp pantolonunun düğmesini açtığımda, yarı kapalı gözlerinin altından bana baktı. "Sefil olması gerekenin ben olduğumu sanıyordum."

"Ah, endişelenme," diye mırıldandım, "Eninde sonunda seni dizlerinin üstüne çöktüreceğim. Ama şu anda ben dizlerimin üstünde olmak istiyorum." Gülümseyerek kucağından indim ve önünde diz çöktüm.

İniltisi aramızdaki sıcak havada yankılandı. "Bitiremeyeceğimiz bir şeye başlama."

Tüm masumiyetimle ona baktım. "Bitiremeyeceğimizi kim söyledi?" Fermuarını aşağı çekip iç çamaşırına uzandım.

Sikine dokunduğum an, nefes alırken küfretti, bir eli i omzuma koydu.

"Sloane," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Zorunda değilsin."

"Kapa çeneni ve keyfini çıkar."

RJ, parmaklarımı aletine sarıp ağzımı yavaşça ona doğru yaklaştırırken beni izledi. Nabzım onu tattığım i anda hızlandı, ucunda biriken zevk damlasına değen dili in ilk hareketinde. Tamamını yaladım ve tüm vücudunun titrediğini hissettiğimde gülümsedim.

"Dilin sikimdeyken çok seksi görünüyorsun."

"Öyle mi? Peki ya sikini ağzıma aldığımda? O zaman nasıl görünürüm?" Ve sonra cevap veremeden aletinin yarısını ağzıma aldım.

En son ne zaman sakso çekerken bu kadar ıslandığımı hatırlamıyordum. Belki de hiçbir zaman. RJ'in sikini emerken bacaklarımı istemsiz olarak birbirine bastırıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, yirmi kilometre koşmuş gibi hissediyordum. Ve çıkardığı sesler... aman Tanrım, o boğuk nefesler ve alçak iniltiler. Kendi kendime yanmakla meşguldüm.

RJ parmaklarını saçlarıma geçirdi ama başımı hareket ettirmedi ya da beni yönlendirmedi. Kendini tamamıyla bana bıraktı, sadece alaycı bir şekilde onu ağzımdan çıkardığımda hüsranla baktı.

"Sen mükemmelsin," dedi bana, yüzü şehvetle parlıyordu.

Aletini hafifçe okşadıktan sonra sertçe sıktığımda yeniden inledi. Kalçasını yukarı ittiğinde siki yine ağzımı arıyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki vücudum gerçekten acıyordu. Göğüs uçlarım, klitorisim, hepsi sızlıyordu.

O da acı içindeydi. Dudaklarını ısırırken yüz hatlarının gerginleşmesini izledim. Nefesi sığlaşmıştı. Tüm vücudu gergindi. Kalçası rahatlama arzusuyla kasılmıştı.

"Ağzıma gelmeni istiyorum," diye fısıldadım ucuna doğru ve kontrolünün kırılması için gereken tek şey buydu.

Parmakları saçlarıma sarıldı, RJ kendini sertçe iterek ağzımı becermeye başladı, ta ki sonunda "Geliyorum," diye inleyerek sıcak bir şekilde patlayana kadar.

Her damlayı yuttum, klitorisim o kadar acı verici bir şekilde zonkluyordu ki, bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Sonunda sakinleştiğinde, onu nazikçe bırakıp dudaklarımı yaladım ve RJ'in acı dolu iniltisi havada asılı kaldı. "Ah, lanet olsun, bu çok seksiydi... dudaklarını o şekilde yalaman. Tanrı aşkına, Sloane."

Yalan söylemeyecektim – bu adam egoma iyi geliyordu.

Şeytani bir gülümsemeyle nazikçe ayağa kalktım ve eteğimi düzelttim. "Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme tatlım."

Bir kahkaha patlattıktan sonra elleri bana uzandı. "Buraya gel yaramaz şey. Senin için bir şeyler yapma zamanım geldi."

Gözlerindeki ateşi gördüğümde nabzım hızlandı. Ve beni tekrar kucağına çektiğinde, karnım yeniden ağrımaya başladı. Siki hâlâ dışarıdaydı. Hâlâ sertti. Ama o bunu görmezden gelerek onun yerine elini eteğimin altına soktu.

"Islak mısın?" diye fısıldadı, diğer eliyle başımı aşağı çekti böylece beni öpebilecekti.

"Hem de nasıl," diye fısıldadım dilimi dudaklarının üstünde gezdirirken.

"Öyle mi? Bir bakayım." Parmakları külotuma doğru ilerledi. Cebi titremeye başladığında dikişe ulaşmak üzereydi.

"Boş ver," diye mırıldandı. Öpüşmemizi kesip geri çe ldiğimde bana daha sıkı sarıldı.

"Hayır, muhtemelen artık durmalıyız. Zaten daha uzun süre kalamam." Ayağa kalkıp üstümü düzeltmeye çalıştım. Şimdi gitmezsem kendimi kontrol edemeyebilirdim. "Casey beni idare edecek ama babam birazdan eve gelecek ve nerede olduğumu merak etmeye başlayacak."

Hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş ve eğlenceli bir bakışla, RJ sikini pantolonunun içine sokup fermuarını yukarı çekti. Sonra gelen bildirime bakmak için telefonunu cebinden çıkardı.

"Endişelenmem gereken biri var mı?" Şaka amaçlı sormuştum ama bir kaşını kaldırdı.

"Olmasını ister miydin?"

Ekranına göz atmaya çalıştım ama hemen geri çekti. Bu oyuna başlamak benim hatamdı.

"Pekâlâ, şimdi neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Gerçeği mi?"

"Yani, evet."

"Fakültede ne bulabileceğimi araştırıyordum."

"Cidden mi?" Belki eski mahallesinden bir kız ya da Tinder'da bulduğu kasabalı bir kız olabilir diye düşünmüştüm.

"Bir adam var. Son sınıfların yurdunun sorumlusu. Bay Swinney. Terlik giyen ve çok yüksek sesle televizyon izleyen orta yaşlı aptal bir adam."

"Kulağa kötü geliyor."

"Olay da bu. Neden bu kadar sıkıcı bir adam internette tamamen görünmez olsun ki? Sadece yok değil. Bu adam bir hayalet."

"Garip."

"Bu lanet durum çok şüpheli," dedi.

Sandover fakültesini ve personelinin çoğunu tanıyordum ama Bay Swinney ile hiç tanışmamıştım. Babamın da ondan bahsettiğini duyduğumdan emin değildim.

"Ya mafya peşinde olduğu için burada takma bir isimle takılıyorsa?" diye fikrimi paylaştım.

"Veya" diye araya girdi RJ, "Teksas'ta karısını ve çocuklarını öldürdü ve burada kötü takım elbiselerinin ve kalın gözlüklerinin arkasına saklanıyor."

"Ya da Şili dağlarında çok eşli dini bir tarikattaydı, sıçmak için gittiği ormandan döndüğünde meyveli punç servisi i kaçırdığını fark etti."

Biraz uç noktalara kaymıştık, yakalanması zor Bay Swinney'yi sessiz küçük kampüsümüze getirmiş olabilecek daha ayrıntılı ve sinsi komplolar tasarlıyorduk. RJ'in doyumsuz bir merakı vardı ki bu benim için biraz sevimliydi. Şüpheleri bir kez tetiklendiğinde, peşini asla bırakmıyordu.

Sonra aklıma başka bir şey takıldı. "Araştırmak derken..."

Tamamen normal bir şeymiş gibi omuz silkti. "Biri çevrimiçi dünyada varsa, onları bulabilirim. Bir kişinin hesabına girmek o kadar da zor değil."

Bu beni duraklattı. Gönderdiğim her şüpheli fotoğraf veya utanç verici cümleyi düşünürken başım dönmeye başladı. Son zamanlarda pek paylaşım yapmamıştım ama tamamen görünmez de değildim. Ve evet, her şeyin internette sonsuza kadar kaldığını biliyordum, ama genellikle kimsenin beni ortaokuldan bir Instagram gönderisini bulup çıkaracak kadar umursamadığı varsayımıyla hareket ediyordum.

"Sosyal medya hesapları gibi i?" diye sordum.

"Tabii." Beynimde çalan alarmları bilmeden bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyordu ki. "Herhangi bir şey. Birinin Snapchat'i i görmek ya da Amazon siparişlerine göz atmak istersem..."

"Benim gibi birinin mi?"

Nefesinin boğazında sıkışmasını izledim. Zihni, diz çökmesine neden olmayacak bir cevap formüle etmeye çalışırken zaman kazanmak için yutkundu.

"Tepkisiz kalman endişe verici," dedim gerginliğim hızla artarken.

RJ bir saniye dudaklarını yaladı, sonra hızlı bir nefes verdi. "Öyle bir şey değil. Hatırlarsan, ilk tanıştığımızda o kadar da açık sözlü değildin."

"Yani beni hackledin mi?" diye hırladım. Onu yumruklama ve o mor gözüne başka bir renk katmanı daha ekleme dürtüm neredeyse karşı konulmazdı. "Bu karanlık iş çok boktan, RJ."

"Dinle." Bana doğru bir adım attı ama öldürücü bakışlarım onu durdurdu. "Senin mesajl ını falan okumadım. Sadece seni biraz daha yakından tanımak istemiştim."

"Yaptığın şey ürkütücü değilmiş gibi üste çıkamazsın."

Ve bunun biriyle tanışmanın normal bir yolu olduğuna inandığı gerçeğiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Arkamdan. Ben uyurken. Karanlıkta dolaşarak.

Öfke kabarcıkları mideme yayıldı. "Bana yalan söyledin."

Sonra bu adi yapbozun bir parçası daha zihnimde yerine oturdu.

"Aman Tanrım. Bu yüzden Sleater-Kinney'yi sevdiğimi biliyordun! Çünkü hesabımdan öğrendin." Bir adım yaklaştım, parmağımı göğsüne doğrulttum ve onu kıçına sokma isteğimi zar zor bastırdım. "Annem hakkında konuşmamı sağladın."

"Bu doğru," dedi teslim olurcasına ellerini havaya kaldırarak. "Ama yemin ederim, o grubun senin için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bilseydim..."

"Ne? Randevu kapmak için ölü annemi mi kullanırdın? Ama mahremiyetime ve güvenime tamamen ihanet etmeyi seçtin."

Göğsümde yanan öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum. Boğucuydu. Nefesimi düzenleyemiyordum. Bacaklarım hareket halindeydi çünkü damarlarımda çok fazla adrenalin dolaştığı için yerimde duramıyordum.

"Siktir, RJ. Senden gerçekten hoşlanmıştım, biliyor musun? Yanlış olduğunu bile bile. Ama sen beni haklı çıkardın."

Yüzü düştü, kırılmıştı. Güzel.

"Biliyordum. Kendi kendime gardımı düşürmememi söyledim. Kendime verdiğim sözü bozdum Tanrı aşkına. Bu yıl okula konsantre olmam gerekiyordu ve bunun yerine sınıfta seninle mesajlaşıp azgın bir ergen gibi davrandım." Sesim hafifçe çatladı, bu sadece bana hakaret gibiydi. Bu durumun beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermek istemiyordum. Boğazımı temizleyerek sert bakışlarımı yeniden takındım. "Senin hakkında en çok neyi sevmiştim biliyor musun? Bana karşı bu kadar samimi olmanı. Senin gerçek olmanı." Acı bir gülümsemeyle gözlerine baktım. "Görünüşe göre hiç tanışmamışız bile."

"Sloane."

Usulca yalvaran bakışları bir süre daha üstümde kaldı. Düşününce bana gösterdiği yakınlığın ve cümlelerinde derinliğinde bol keseden attığı zırvalıklar olduğunu fark ettim.

Ama boş sözlerini bir sonraki hedefine saklayabilirdi. Ben çoktan bitirmiştim.

"Hayatta başarılar, çaylak."

BÖLÜM 29
SLOANE



Kim olduğumu bildiğimi sanırdım. Kendime güvenebileceğimi düşünüyordum. Ama şimdi açılan dikişlerden kendime bakıyordum ve bana hiç benzemiyordu. Ben yerde oturup aynadaki boş yansımasını izleyen darmadağınık bir oyuncaktım.

Kız kardeşim, dişlerini alt dudağına geçirerek yatağımda beni izliyordu. RJ ile kavga ettikten sonra eve girdiğimde, yüzüme bir kez bakmış ve babam beni görmeden önce beni yatak odama sokmuştu. Gözlerimden yaşlar aktığından oldukça emindim. Gerçek *gözyaşları*. Sloane Tresscott'u kimse ağlatamazdı. Pislik.

"Ona açıklaması için bir şans verseydin..." derken cümlesi i yarıda bıraktı.

"Bu konuda benim tarafımda olmana ihtiyacım var Case."

"Öyleyim. Kesinlikle. Sadece düşündüm ki..."

"Ne söyleyeceksen, küçük bir kâğıda yaz, olabildiğince çok katla, ağzına at ve yut."

"Tamam. Tanrım."

Yatak odamda yerde yatarken gözlerimi kapattım ve ilk konuşmamızı hatırlamaya çalıştım. RJ'in düşündüğümden daha büyük bir bela olabileceğini gördükten sonra ondan uzaklaşmıştım. Görünüşe göre bu, fısıltıları tenime işlemeden ve merakım filizlenmeden önce verdiğim son iyi karardı, beni baştan beri manipüle ettiğini anlamak için çok geç kalmıştım.

"Ben tam bir aptalım. Bunun olacağını nasıl görmedim?" Safra boğazımı yaktı ve telefonu çalarak bizi bölmeden önce o patikada neler yaptığımızı düşünerek öğürdüm. "Ben ondan nasıl hoşlandım? Kendi sapığıma âşık oldum. Onu ormanda boşattım Case. Yani biraz önce! Siki ağzımdayken dizlerimin üzerindeydim."

Casey'nin yanakları biraz kızardı ve gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Ah. Vay canına."

"Değil mi? Çok utanç verici."

"Sloane, hadi ama. Sen yanlış bir şey yapmadın." Şimdi çaresiz olsa da anlayışlı bir şekilde kaşlarını çatarak beni izliyordu. "Seninle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Hâlâ da öyle görünüyor."

Doğruldum. "Benimle oynuyordu. Çok fazla ortak noktamız varmış gibi davranabilmesi için mahremiyetime tecavüz etti. Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğuna asla güvenemem."

Casey'nin gözleri odanın içinde dolaştı. Yüzü buruştu ve kelimelerini yutarken ne kadar zorlandığını gördüm.

"Ne?" diye ısrar ettim.

"Ben senin tarafındayım. Sadece bunu hatırla." Ağzındakini çıkarmak için cesaretini toplarken parmaklarıyla yastığın köşesini kırıştırdı. "Ve bunun tamamen aynı şey olduğunu söylemiyorum..."

"Ama?"

"Yani... Sen de bir bakıma erkeklerle oynadın. Farklı şekillerde."

Sımsıkı şekilde kapattığı dudaklarına ve çenesine baktım. Sonra uzun bir nefes vererek yere tekrar uzandım.

"Tamam. Beni yakaladın." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ama kesinlikle aynı şey değil."

"Kesinlikle." Casey beni incelemeye devam etti. "Yalnızca, belki de mesele bu değildir?"

Telefonum tekrardan titredi. Eve geldiğimden beri birkaç dakika aralıklarla beni arıyordu. Onu dinlemem için RJ'in bahtsız yalvarışlarının aralıksız vızıltısıydı.

"Ne demek istediğini bile anlamadım. Mesele şu ki, kendisinin bu gerçek, otantik insan olduğuna inanmama izin verdi, başka bir şey yok. Bunun dışında tüm temelimizin... her ne ise, bir yalan üzerine kurulduğu ortaya çıktı."

"Yaptığı şeyin korkunç olduğunu anlıyorum." Casey hâlâ iyimserlik balonlarının çatıdaki keskin nişancılar ve saçma sapan füzeler tarafından havaya uçurulmayacağı bir yaklaşım açısı bulmaya çalışıyordu. "Kesinlikle anlıyorum. Yine de bu onunla ilgili her şeyin doğru olmadığı anlamına gelmez. Konuştuğun ve takıldığın kişi hâlâ aynı."

RJ: *Sloane. Sadece konuşalım. Lütfen.*

Bu sefer, bütün akşam telefonumu patlatmasını engellemek için, bir saniyemi ayırıp cevap yazdım.

SLOANE: *Seni tanımıyorum bile. Konuşacak bir şey yok.*

"Bu insan gerçek değil," dedim kardeşime duygusuz bir ses tonuyla. "Yani öyle biri yok."

Tüm ışı ar söndükten ve Casey, RJ adına karakter analizi yapma görevini bıraktıktan saatler sonra bile hâlâ yatakta tavana bakıyordum. Kaçırdığım ipuçlarını bulmak için geçen haftayı kafamda bir düzine farklı şekilde çevirdim, farklı bir seçimin

beni bu dolandırıcı tarafından yakalanma utancından kurtarabileceği tüm anları. Öpüşmelerimizin yarattığı his, dokunuşları düşünceleri dağıttı. İşgalciydi. Çünkü RJ sayesinde kendi kafamda bile huzur bulamıyordum. Uyumama ve bugünü unutmama izin vermeyerek beni istila ediyordu. Ve o yüzü.

Komodi in üzerinde telefonumun ışığı yandı. Saat sabah birdi ve bir yeni mesajım vardı. Kan çanağına dönmüş gözlerimle okumaya çalıştığımda ekran bulanıktı.

RJ: *Dışarıdayım.*

Yorgunluk beyin hücreleri i ele geçirmişti, bu yüzden ne yazdığını anlamadan önce mesajı üç kez okumam gerekti.

SLOANE: *Bu aptalca.*
RJ: *Muhtemelen. Ama buraya gelmezsen camına taş atmaya başlayacağım.*

Bu yaklaşımla ilgili hiçbir şey sevimli değildi. Aslında, bizi bu noktaya getiren de aynı manipülasyondu. Bununla birlikte, teknik olarak, tüm evi uyandırırsa ve babam pijamalarıyla çimenlere fırlamak zorunda kalırsa, hepimizin başı büyük bir belaya girerdi. Bu yüzden bir ayakkabılarımı ve bir kapüşonlu giydikten, sonra penceremden dışarı çıktım. RJ'i evin uzak köşesinde bir ağaca yaslanmış halde buldum. Ayak seslerimi duyunca gölgelerin arasından dışarı baktı.

"Teşekkür ederim," dediğinde sesindeki tereddüt hissediliyordu. "Benimle konuşmak istemediğini biliyorum."

"Harika. Güzel giriş."

Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi, gerginliği açıkça belli oluyordu. "Ama eğer kafamdan geçenleri açıklamam için bana sadece birkaç dakika verirsen..."

"Gerçekten umurumda değil."

Duygusal olarak yorgun olsam da ilk düşüncemin onun siyah tişört ve yılların etkisinin üstünden okunabildiği bol kot pantolonun içinde ne kadar ateşli göründüğü olmasından nefret ettim. Pantolonu ağzından çıkan her şeyden daha dürüsttü.

"Lütfen." Gözlerindeki bir şey ona sırtımı dönmeme izin vermiyordu. Çaresizlik der miydim bilmiyorum ama ona yakındı. Umutsuzluktu, belki.

"İyi," diye mırıldandım. "Hızlı ol."

Dolunayın altında evin arkasından göle uzanan patikada yürüdük. Bir süre, sessiz kaldı. Uzaktan, düşmüş ağaç dallarını, kayaları ve çukurları görebilmek için telefonlarımızın ışığını takip ediyorduk. Düşüncelerini toplayıp toplamadığından emin değildim, yoksa sadece son birkaç saatini yurtta Fenn ve Lawson'ın uzmanlığıyla titizlikle hazırlanmış saçmalıkları mı prova etmişti bilmiyordum.

Yine de sessizlik güzeldi. Ormanın gece geç saatte fısıldaşmasını özlemiştim. Böceklerin şarkıları sustuğunda ılık yaz esintisinin yaprakları dürterek çıkardığı o sesi. Bir daldan uçan baykuşun kanat çırpışı. Minik kemirgenlerin çimenlerin arasında belli belirsiz koşuşturması. Bu beni transa sokuyordu ve ayın sudaki gümüşi yansıması gözüme çarpana kadar göle kadar tek kelime konuşmadan yürüdüğümüzü fark etmedim.

Suyun yüzeyinde dolaşan dalgalara bakmak için oturduğumuz yerde devrilmiş eski, paslı bir kürek teknesi vardı. Huzursuzluğumu hissedip canı pahasına yalvarmadan önce nefes aldığında bir dakika daha geçti.

"Özür dilerim." RJ bana döndü ama ayağımla topraktaki kayayla oynadığım için ona bakmadım. "Bütün geceyi ne hissettiğini düşünerek geçirdim. Ve anladım. Her şeyi batırdım."

"Seninle çıkayım diye mahremiyetimi göz ardı eden, işgalci, sinsi küçük bir sürüngendin." İyi bir tane taş bulup kumun tozunu aldıktan, sonra yavaşça dalgalanan denize fırlattım.

"Haklısın. Ve bunu kendime bir düzine farklı şekilde açıkladım."

"Çünkü yanlış olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum."

En azından bunu kabul ediyordu. Artı puan almayı başardığı için iyi niyeti le ona bir dakika daha verdim.

"Devam et." Ayağımla daha fazla taş bulmak için toprağı kazıdım.

"Kafamda kendime sadece kim olduğunu anlamak istediğimi söyledim, böylece sana nasıl yaklaşacağımı anlayabilirdim."

Suya bir taş daha atıp sekmesini izledim. "Çoğu insan bunu konuşarak yapar, biliyorsun. Doğum günü hediyesine ne kadar harcayacaklarını bulmak için insanların banka hesaplarına girmezler."

"Doğru." Kahkahasını bastırmak için boğazını temizledi, bunu yaparak bana yardımcı olmuştu çünkü gülerse yüzünü çamura sokardım. "Bugün bir şeyi fark etmemi sağladı. Sanırım ahlaki pusulam biraz yoldan çıkmış. Bilirsin, bilgisayarla uğraşmaya hobi olarak başlamıştım. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Sonra kendimi test etmem gerekti. Çocukken içine girdiğim bu aptal şey hayatımı ele geçirdi ve her şey için dayandığım bir koltuk değneğine dönüştü. İkinci defa düşünmemeye başladım."

"Bu baya boktan RJ." Bir sonraki taşım daha fazla sekti. Suda çizdiği desenler genişledi ve karanlığın içinde dağılarak kayboldu. "Ama kontrolden çıkmasına izin veren sensin."

"Artık kabul ediyorum. Savunma olarak kabul edersen sanırım seni ilk gördüğümde işlevsel olarak beyin ölümüm gerçekleşti. Yani zeki ve alaycı olan bu çarpıcı bir kız vardı ve onu tanımak için can atıyordum ama sanırım bir noktada insanlarla nasıl

etkileşim kuracağımı unutmuştum." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak çenesini ellerinin arasına aldı. "Biliyor musun, çok taşındığım için insanlarla bağ kurmamayı kendime kural haline getirmiştim. Neden zahmet edecektim, değil mi? Bunun bir nedeni, beni terk etmeden önce onları reddedebileceğimden emin olmaktı. Ve sanırım bilgisayar korsanlığı bana..."

Aniden durdu ve olduğunu görmek için ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Yüzündeki şaşkın ifade kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Ne?"

RJ avucunu alnına bastırarak bir an için gözlerini benden korudu. "Sanırım bir aydınlanma yaşadım," diye mırıldandı, sesi o kadar mutsuzdu ki gülmemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

Ama şu anda bu konuşmayı mizahi bir tarafa çekmemem gerekiyordu. Beni yumuşattığını düşünecekti ve daha orada değildik.

Sonunda, "Hackerlık, başka kimsenin sahip olmadığı bilgilere erişmemi sağlıyor," dedi. "Ayrıca, insanların sırlarını bilmek sana güç verir. Onları kontrol edebilirsi ."

"Üstünlük," diye mırıldandım, isteksizce de olsa. Çünkü o üstünlüğe ihtiyaç duymakla ilgili her şeyi biliyordum.

"Evet." Birkaç kez onaylayarak başını salladı. "Ama insanların sırlarını bu şekilde öğrenmenin... Onları tanımama yardımcı olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ama öyle değil. Bu gerçek değil. Sadece ekrandaki kelimeler veya resimler. Bir kişinin seninle bir şeyler paylaşmasıyla aynı şey değil. Gerçek olan bu." Yüz ifadesi pişmanlıkla yumuşadı. "Gerçekten üzgünüm. İstediğin zaman bana kendini anlatmanı beklemeliydim. Ortak bir noktamızın olmasının süreci hızlandıracağını düşünmüştüm ama bir ilişki işi böyle yürümüyor, değil mi?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde katıldım. "Değil." Taşlarım bitmişti bu yüzden ellerimi kucağımda kenetledim. "Bütün bunlarda en nefret ettiğim kısmı bilmek ister misin?"

En kötüsünü duymaya hazır bir şekilde yukarı baktı.

"Zamanımı boşa harcamandan ve güvenime ihanet etmenden daha kötüsü, sevmeye başladığım bu kişinin hiç var olmadığını öğrenmek oldu. Binlerce küçük yalanınla birlikte buharlaşıp yok oldu. Bunun nasıl bir his olduğunu anlıyor musun bilmiyorum."

Sesi biraz boğuklaştı. "Sloane, hadi ama. Aynı grubu sevdiğim konusunda yalan söylediğimi kabul ediyorum ama geri kalan her şey doğruydu. Ben aynı kişiyim Sadece gösterdiğimden daha çok kusurlarım var."

"Bu gece kafamda bazı şeyleri gözden geçirdim ve belki de en iyi numaranın bir şekilde bana kendin hakkında herhangi bir şey söylemekten kaçmayı başarmak olduğunu fark ettim."

"İsteyerek yapmadım."

Buna inandığına inanıyordum ama bunun doğru olmadığını da biliyordum. Ben oldukça temkinli bir insandım ve o benim çevremi zincirlerle bağlanmış bir çitle sardığımı zannediyordu. Ama bu terapistinin çözmesi içindi. Bütün kişiliğini bir gecede düzeltemezdi.

"Sana inanmamı istiyorsan, bana gerçek bir şey söylemenin zamanı geldi. Sana açılmamı sağladın ve kafamın içine girdin. Şimdi sıra sende."

Bir an dudağını ısırdı. "Tamam. Yani. Evet... Ben de koşmayı severi ."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ha?"

"Koşmayı severim," diye tekrarladı mahcup bir şekilde. "Şu çok tutkulu olduğun şeyi biliyorsun? Rotalar? Ben de buna dahilim aslında."

Ağzım açık kaldı. "Bu bir şaka mı? Bunca zamandır ortak bir noktamız vardı ama gidip Sleater- inney'den hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda mı kaldın? Senin sorunun ne?"

RJ'in ses tonu kederli bir hale geldi. "Bende birçok sorun olduğuna daha önce karar vermedik mi?"

Ağır bir şekilde iç çektim. "Gülünçsün. Bana birçok kez parçayı patikayı sordun ve bir kez bile ilgini çektiğinden bahsetmedin. Sprint atmayı mı, mesafe koşusu yapmayı mı seviyorsun?"

"Mesafe. Ben çocukken başladı," dedi sert bir şekilde. "Annem erkek arkadaşlarını eve getirirdi, ben de oradan defolup gider ve vakit geçirmek için mahallede koşardım."

Daha lafını bitirmeden önce, bana neden koşmaya olan yakınlığından bahsetmediğini tam olarak anladım. Çünkü bu, sorunlarının temelini paylaşmak anlamına gelirdi ve RJ hakkında öğrendiğim şey şuydu ki, herhangi bir kırılganlığını ortaya çıkarmaktansa sıcak kömürlerin üzerinde çıplak ayakla yürümeyi tercih ederdi. O ve ben birbirimize çok benziyorduk.

"Sonunda bundan zevk almaya başladım," diye ekledi beceriksizce omuz silkerek. "Kafamı boşaltmama yardım ediyor."

"Benim de koşuyu sevmemin sebeplerinden biri bu," diye itiraf ettim. "Zihnimi temizleme kısmı." İçimdeki öfke yeniden kendi i hissettirdi. "Bunun ne kadar kolay olduğunu gördün mü, RJ? Birbirimize karşı açık olmanın?"

Kahkahasını bastırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Evet, sanırım bu berbat değil."

"Güzel. Başka ne var?" diye zorladım. "Bana başka bir şey ver. İkimizin de sevdiği spordan daha derin bir şey."

"RJ, gökyüzüne bakmak için sırt üstü uzandığı ters çevrilmiş kayıkta yatarken içini çekti. Normalden daha berrak bir geceydi, yıldızlar uçsuz bucaksız karanlığın içinde savrulan mermiler gibiydi.

"Daha derin bir şey," diye tekrarladı, sesi şimdi daha da boğuktu. Rahatsız olmuştu. Bu gerçekten onu zorlayan bir şeydi.

"Peki. Babam eskiden sihirbazlık numaraları yapardı. Bir çocuğun aklını alan o bayat el çabukluğu numaralarından. Onunla ilgili sadece birkaç tane anım var çünkü ben çok küçükken bizi terk etmişti. Muhtemelen para bulmak için gelmişti ve onun yerine beni buldu. Annemi ona birkaç dolar vermeye ikna etmeye çalışırken, iyi davranıp çocuğunu da eğlendirebileceğine karar verdi. Yani onunla ilgili iki anım da kulağımın arkasından bir çeyreklik çıkardığı zamanlara ait."

Ses tonu yumuşak ve mesafeliydi, göle yansıyan aya bakarken bu durgunluğu rahatsız ediciydi. RJ başını kollarının arasına aldı. Elini tutmamak için kendimle savaşırken yanına uzandım.

"O bir dolandırıcıydı. Sosyal güvenlik fonları için dul kadınları sıkıştırıp ya da hayali bir iş planıyla sahip olmadığı fikirleri satıp ülkenin uzak bir köşesine kaçardı."

Bana baktı, yüzü hâlâ bulanık, acı veren renklerden oluşan bir su birikintisi gibiydi. "Onu takip ediyorum. Birkaç ayda bir polis raporlarını ve rezervasyon belgelerini tarıyorum. Geçen ay kontrol ettim, üçüncü büyük hırsızlık suçlamasıyla tekrar hapse girmişti. Yaşadığı sürece başka bir günü özgür bir adam olarak göremeyebilir."

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. İstiyordum da. Sanki bir yanı uzanıp karanlıkta birinin elini tutup sorun olmadığını söylemesi için can atıyordu ama onun başından geçenler hakkında ne biliyordum ki? Ben de bir ebeveyn kaybetmiştim, tabii ki. Ve bu asla iyileşmeyen bir yaraydı. Annemle ilgili kısa ve eksik olsa da hatıralarımın hepsi harikaydı. Bizi severdi. Bizim için yaşardı. En büyük şikayetimin kahvaltıda dondurma yiyememek ya da geç saatlere kadar televizyon seyredememek olduğu normal, mutlu bir evde büyümüştüm.

"Annem bana her zaman, çoğunlukla babama kızdığında, becerikli yanımı kendisinden aldığımı söylerdi ama o yaramaz

tarafımı - o babamdandı. Sanırım bunu duymak içime işledi. Belki de yalan söylememi ve gizli işler çevirmemi kolaylaştırmıştır, anlıyor musun? Bu benim kanımda var yani ne yapabilirdim ki? Ama aynı zaman çok korkuyordum. Onun gibi başarısız olmaktan. Çok ileri gidip kendimi hapse attırmaktan."

RJ tüm vücuduyla bana doğru döndü. Bu anıların onun için ne kadar yaralayıcı olduğunun kanıtı, sertleşen yüz hatlarında, düz bir çizgi halini alan dudaklarında kendini gösteriyordu. Bizi bu noktaya getirdiğim için neredeyse üzülecektim ama yine de sonunda onu anlamaya başladığım için memnundum. Sadece gösterdiği zırhını değil, gizlediği şeyleri de. Hayatındaki bu biçimlendirici anlar, 'le ilişkileri ve korkuları yüzlerce farklı yapboz parçası gibi yerine oturuyordu.

"Kendimi her zaman sevmiyorum," diye itiraf etti net bir şekilde. "Aslında bazen kendime katlanamıyorum ve bazen babam gibi olduğumu kimsenin görmemesi için çok çaba sarf ediyorum."

Bu söyledikleri kalbime dokundu. "Liseye giden biri için kendine oldukça sert davranıyorsun. Birini öldürmüş falan değilsin."

"Buna minnettarım ama bu pek de teselli sayılmaz. Benden nefret etmekte haklısın. Yaptıklarım affedilemezdi."

"Öyleydi. Ve hâlâ bunu anlamanın yakınında bile değilsin. Hâlâ si irliyim."

RJ'in yaptığı, sıradan lise saçmalıklarının o kadar ötesindeydi ki, bu konuda nasıl hissettiğimi tamamen anlayabildiğimden bile emin değildim. Ama özünde kötü niyetli olmadığını anlamıştım. Sadece kafası karışıktı.

RJ doğruldu. Bir an için karanlık ormana bakıp nefes aldı. Ardından, daha önce görmediğim gerçek bir samimiyetle gözlerime baktı.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Sloane. Beklediğimden çok daha fazla. Ve bunu sorarak bile piçin teki olduğumu biliyo-

rum ama sana söz veriyorum eğer bana izin verirsen bunu telafi edeceğim, bu andan sonra sana karşı hep dürüst olacağım. Bana güvenebileceğini kanıtlayacağım. Ne pahasına olursa olsun. Bir süre kızgın kalman gerekse bile."

İlk tepkim, silahlarıma sarılmak ve RJ'e şansını kullandığını söylemek oldu. Affetsem bile unutamazdım. Ama gözlerine baktığımda tanıştığımız andan itibaren aşina olduğum tüm yönleri zihnime akın etti. Onu öpmek, bitiş çizgisinde göğsümle yırttığım, beni adrenalin ve neşeyle dolduran banda dokunmak gibiydi. İçimden yüksek ve ısrarlı bir ses, gitmesine izin verirsem onu ne kadar özleyeceğimi hatırlattı. Denemeden asla bilemezdim.

"İkinci bir şans senin için ne anlama geliyor?" diye sordum sonunda.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Burada, barda yiyişmek ya da ormanda sakso çektirmek için kalbimi açmıyorum."

"Net ol," diye uyardım onu.

Yüz ifadesi rahatladı. "Elini tutmak istiyorum. Sana iyi geceler ve günaydın mesajı atmak istiyorum. Bana gününü anlatırken seni dinlemek istiyorum. Biz olmak istiyorum."

Hangimizin başlattığından emin değildim. Ama birbirimize yaklaştık ve daha fazla kontrol edemediğimiz duygusal gelgitlerimiz dudaklarımızı buluşturdu.

O anda yeniden hissettim. O baş döndürücü heyecanı ve korkuyu. Uçurumda durup kayalara vuran dalgaları izlemek gibi bir hisli. Korkutucu ama direnmenin imkânsız olduğu.

RJ'i öpmek hiç bilmediğim bir heyecandı ve ağzı benimkini yutarken, içimdeki davetsiz ses bana tam olarak ne istediğimi söyledi.

Dudaklarımız ayrıldığında, "İkinci bir şans," dedim başparmağıyla yanağımı okşarken. "Son bir şans."

Hayatımı sikecekti ama içimdeki ses onu istiyordu.

BÖLÜM 30
LAWSON

Birinci sınıflardan biri yemek salonundaki masamıza gelip kendi kendini imha edecekmiş gibi bana katlanmış bir kâğıt fırlattığında öğle yemeğimi neredeyse bitirmiştim.

Dersten önce ofisime gel.
Bay Goodwyn

"Korkarım yemek yiyip kaçmak zorundayım beyler." Çantamı aldım ve Silas ani ayrılışım karşısında kaşlarını çatarken sandalyemi arkaya ittim. "Bir randevum varmış gibi görünüyor."

Yüzündeki morluklar bugün daha iyi görünen RJ, gözlerini devirdi. Makarnasını yerken "Prezervatif kullan," diye homurdandı.

Fenn, "Hayır, kılıfsız takıl," diye fısıldadı. "Daha iyi hissettirir."

"Veya" dedi Silas yardımcı bir şekilde, "acaba pantolonunun içinde tutmayı deneyebilir misin?"

"Eğlence bunun neresinde?" diye sordum oda arkadaşıma hafifçe gülümseyerek.

Genç öğretmenlerin ofisleri, kampüsün karşı tarafında asker postalı gibi kokan eski bir binadaydı. Bir sekreter, lobiyle arka tarafındaki ofislerin arasındaki sınırı oluşturuyordu.

"Bay Kent." Masanın arkasında oturan, baştan çıkarıcı küçük sürtük Petra, kahve karıştırıcısını çiğnerken kırmızı çerçeveli gözlükleri i kaldırıp gözlerime baktı. "Yine yaramazlık mı yaptınız?"

Ben geçerken sallanan ahşap kapıdan geçip içeri doğru ilerlerken sırıtarak "Çağırıldım," dedim. "Mükemmel görünüyorsun tatlım. Hiçbir şeyi değiştirme."

Memnuniyet dolu kıkırdamasını ofislere doğru yürürken sırtımda hissettim.

Bay Goodwyn gençti ve kampüste hâlâ yeniydi, bu yüzden onu penceresi veya havalandırması olmayan, sıkışık bir köşe ofise atmışlardı. Adı—JACK GOODWYN— kapıya bantlanmış bir kâğıt parçasına yazılmıştı. Biri tuvalette her sifonu çektiğinde veya musluğu açtığında, dışardan geçen borular yukarıda takırdıyordu. Deprem sırasında burada olmak istemezdim.

Odasını dekore etme zahmetine girmemişti, bunun terfi beklediğinden mi yoksa harika okulumuzdaki görev süresi in kısa olacağını düşündüğü için mi yapmadığını merak ettim. Uyumsuz mobilyalar, kampüs çalışanlarının spor salonunun arkasındaki bir depoda gelişigüzel bir cenaze ateşi gibi bir araya getirişmiş ıskarta yığınından çıkarabileceklerinin en iyisiydi.

"Bay Kent." Bitkin bir halde içeri girdi, postacı çantasını ezik dosya dolabının içine atmak için acele ederken masasının arkasına geçtiğinde saçlarındaki boncuk boncuk terler belli oluyordu. "Petra sizden resepsiyonda beklemenizi istemeliydi."

Kendimi oturduğumda gıcırdayan, yırtık kumaşlı koltuklardan birine attım. "Petra öyledir. Bundan sonra ne yapacak?"

Boğazını temizledi ve parmaklarını saçlarının arasından geçirirken alnındaki teri sildi.

"Yani..." Beni kontrol edememesinden onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bakışlarının masasının üzerinde gezinişini izledim. "Burası rahatmış."

Bay Goodwyn masasının arkasındaki koltuğuna yerleşti, bir karton dosya çıkardığı çekmecesine doğru uzandı. "Ödevin hakkında konuşabilmemiz için seni görmek istedim."

Dosyayı açmam için masasının üstünden bana doğru itti.

Ona baktım. "Bu boş."

"Artık bu konuda aynı noktada olduğumuza göre, neden hiçbir ödevini teslim etmediğin hakkında konuşabiliriz."

Gözünde oldukça arsız, kendinden memnun küçük bir ışıltı belirdi. Bütün enerjisini burada, o zekice, küçük, boş dosya oyununu tasarlamak için harcamış olmalıydı. Belki kahvaltıda bile bunu düşünmüştü.

"Şuna bakın," diye mırıldandım. "Doğruca sizin sevimli küçük tuzağınıza düştüm. İyi işti efendim."

Ağzı düz bir çizgi şekli i aldı. "Lawson."

"Mmm." Azarlayıcı sesinin kasıklarıma gönderdiği hararetli hisle dudağımı ısırdım. "Bu hoştu. İddiaya girerim karınız edepsiz konuşmalarınızdan hoşlanıyordur."

Bu cümlem karşısında dehşete düşerek irkildi.

"Çok iyi bir parça efendim. Takdir ettim. Beyaz elbisesinin favorim olduğunu söylerseniz sevinirim."

Sikim aklıma gelen tanıdık bir gece fantezi le hareketlendi. Gwen elbisesi beline kadar sıyrılmış, göğüsleri açık bir halde onun önünde dizleri in üstündeyken, Bay Gwen'in göğüslerine boşaldığı.

"Bu tamamen uygunsuz bir konuşma." Kaşlarını çattığında alnındaki çizgiler derinleşti ve sertleşti. "Sınıf tartışmaları sırasında belirli bir seviyeye kadar düşüncelerini söylemene izin verdiğimin farkındayım ama..."

"Başka şeyler yaparak da eğlenebiliriz." Dudaklarımı yalarken sandalyesinde kıvranmasını izledim. Bahse girerim masanın arkasına saklandığı için minnettardı. "Bu yüzden burada olduğumu sanmıştım."

"Seni anladığımı zannetmiyorum." Ah, kesinlikle anlıyordu. "Yeteri kadar eğlendiniz Bay Kent. Şimdi tekrar ediyorum, müfredat..."

"Hâlâ Bay Kent mi? Bana Lawson demen daha çok hoşuma gidiyor." Göz kırptım. "Jack."

"Bay Goodwyn," diye hırladı hayal kırıklığı içinde.

"Utanmana gerek yok, Jack." Çantamdan arta kalan elmamı çıkardım ve koltuğa yaslanırken tatlı, sulu bir ısırık aldım. "Evli birçok adam biseksüeldir."

Boynunun yanında, çenesinin hemen altında, hızlanan nabzı çırpınıyordu. "Sana bu izleni i veren şeyin ne olduğunu bil -yorum..."

"Bilmiyor musun?"

Derin bir nefes aldığında göğsü yükseldi. Şu anda, öğrencisini dersten sonra tutmak için oynadığı ateşli küçük akıl oyunlarıyla eğlenirken bıraktığı dikkatsiz izler için her konuşmayı, her göz teması anını aklından geçiriyordu. Nasıl hayal ettiğini merak ettim. Gözlerini kapattığında, sikimin ağzında olduğunu mu hayal ediyordu? Yoksa beni kitaplığa dayadığını mı?

"Yanlış anladıysan..."

"Dur, dur." Dikenli bir çalıya takılmış bir kedi yavrusunu ikna etmeye çalışıyormuş gibi ellerimi kaldırarak sesimi alçalttım. "Sır tutabilirim. Burada yargılama yok."

"Sen öğrencimsin..."

"Ve on sekiz yaşındayım. Rızası olan yetişkinler arasında birkaç kuralın çiğnenmesi nedir ki?"

"Öyle demek istemedim..." Aniden durakladı, yanakları kızarmıştı.

Birdenbire, bu özel tercihleriyle ilgili hiç deneyimi olmayabileceğini düşündüm. Üniversitede bir arkadaşı olmuştu, belki. Sonsuza kadar aynı ama zincirlenmiş bir hayat geçirip götten sikmenin tadını bir kez almak istemişti. Sonra garip bir şekilde ayrılıp bir daha hiç konuşmamış olabilirlerdi.

"Her şey yolunda," dedim korkusunu hafifletmek için. "Burada kaç kişinin çifte hayat yaşadığını bilsen şaşırırsın."

Jack Goodwyn'in bastırılmış cinsel iştahı okul gazetesinin dedikodu bölümüne pek giremezdi.

"Bay Kent, sanırım gitmeniz gerekiyor."

"Elbette. Konuşmak istediğin başka bir şey yoksa." Elmadan bir ısırık daha aldığımda zorlukla yutkunmasını izledim. "Fakat bir sorum var. Gwen hâlâ seninkini ağzına alıyor mu?"

Sorudan rahatsız olduysa bile, bir şey söylemedi. Sadece şaşkınlık dolu bir sessizlik. Ya da belki merakı uyanmıştı.

Aklı muhtemelen kendi yasak fantezilerine kaymıştı. Ne zaman eli sikine sarılı bir şekilde ter içinde uykusundan uyanıp ağzımı siktiğini hayal ettiğini fark edeceğini merak ediyordum.

"Hâlâ cicim aylarında mısınız yoksa ona dokunmana izin vermiyor mu? Başının ağrıdığını söylüyordur ama her gece banyoda vibratörün sesini duyabiliyorsundur. İleri gidiyorsam söyle."

Sonunda kendini biraz toparlamış gibiydi, çenesini dirseklerine dayayıp masaya yaklaştı. "Kaçırdığın ödevleri teslim etmek veya sıfır almak için Cuma gününe kadar vaktin var. Beni tavsiyemi istersen? Enerjini ödevlerine vermen daha iyi olur."

"Bunu aklımda tutacağım." Çantamdan bir kalem ve bir kâğıt parçası çıkardım ve ayakta dururken telefon numaramı yazdım. "Bu benim numaram. Ekstra not alabilmek için herhangi bir fırsat olursa diye burada bırakayım mı?"

Ne yaptığını fark etmeden önce bakışları üzerimde dolaştı ve sinirden kuruyan dudaklarını yaladı.

"Efendim?" diye sordum, sırıtmamak için kendimle savaşarak. Kâğıdı ona doğru salladım. "Bununla ne yapmalıyım?"

Tereddüt etti.

İkilemler, ikilemler. Çıkmama izin ver ' ve kabul edilebilir inkâr seviyesini koruyor muydu, bir gün biri onu sınıfta flört ettiği için çağırırsa beni tarafımdan cinsel tacize uğradığını mı söyleyecekti?

Ya da o...

"Bana ver," diye mırıldandı kâğıda uzanarak.

Elmamı, altındaki notla birlikte masaya koydum ve çıkarken Bay Goodwyn'e göz kırptım.

Ben lobiden geçerken Petra, ayrılışımı yakından takip etmek için sandalyesinde döndü. "Güzel bir sohbet miydi?"

Güçlü bir şekilde başımla onaylayarak bir kez daha göz kırptım. "Çok verimliydi."

BÖLÜM 31

RJ

Başa baş olan yarışı kıl payı kazandım. Sanırım dün geceki duygusal yoğunluk yüzünden hâlâ akşamdan kalmaydım. Sloane'a göre nasıldı bilmiyordum ama hayatımda yaptığım en rahatsız edici konuşmalardan biriydi, kalbimi zımpara kâğıdıyla kazımak gibiydi. Daha önce kimseyle babam hakkında konuşmamıştım, hatta annemle bile.

Garip bir şekilde, daha iyi hissediyordum.

Sloane'a sadece parmak uçlarımla tutunmayı başarmıştım, evet. Ama şimdi daha da yakınlaşmışız gibi geliyordu. Sanki birbirimizi artık daha iyi anlıyorduk. Durum karışıktı ve ikimiz de zarar görmemiştik ama şimdi aramızda bir bağ vardı ve ayrı bir yöne gidebileceğimizden emin değildim. Siktir, kulağa bayat ve duygusal geliyordu ama... Her neyse. Sanırım bu kız benden hoşlanıyordu.

Bu yüzden hiçbir şey umurumda değildi.

SLOANE: *Tüm şifrelerimi köpekleri in isimleriyle değiştirdim. Bilgin olsun*

RJ: *Çok komik.*

Perşembe gecesiydi, Fenn ve ben yurttaki kanepede oturmuş konsol oyunu oynuyorduk. Karakterimin ölmesine izin vermiştim ve şimdi Fenn'in ben Sloane ile mesajlaşırken bölümü kurtarmaya çalışmasını izliyordum.

O kadar da hafif olmayan düşüncesizliğim hakkında beni azarlamaya başladı. Hak ettiğimi biliyordum. O sıkılana kadar alttan almak zorundaydım. Alabileceğim cezaları düşününce bu en kötüsü sayılmazdı.

SLOANE: *Çıplak pozlarımı kaydetmedin değil mi?*

RJ: *Hangileri senindi? Göster de tanıdık gelen olursa söylerim.*

En azından bu konuda bir izah anlayışı vardı.

SLOANE: *Casey sana özür görevleri vermem gerektiğini söylüyor.*

RJ: *Öyle mi? Ne gibi?*

SLOANE: *Maskot kostümü içinde bir hafta geçirmeye ne dersin?*

RJ: *Sence sınıfa giderken giyebileceğim en utanç verici kostüm bu mu? Daha iyisini yapabilirsin.*

SLOANE: *Peki bu hafta sonu ne yapıyoruz?*

RJ: *Biz ha? Yapman gereken bir tarih ödevin olduğunu söylediğini hatırlıyorum.*

SLOANE: *Sen daha ilgi çekicisin.*

Egom bunu duymaktan ne kadar hoşlansa da ormandaki kavgamızdan beri içimi sıkan bazı şeyler vardı. Sloane'un bu yıl okula odaklanma sözünü tutmadığını itiraf ettiği an gibi. Kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu ve bunun bana biraz suçluluk hissettirdiğini inkâr edemezdim. Şahsen, ödevler umurumda değildi ama Sloane burs almaya çalışıyordu. Kaybetmesinin sebebi olursam kendimden nefret ederdim.

RJ: *Ne yapalım biliyor musun? yarın okuldan sonra yerimizde benimle buluş ve ödevini de getir. Eğer taslağını bitirebilirsen cumartesi gecesi benimle takılmana izin verebilirim.*

SLOANE: *İZİN VERMEK Mİ? Tanrım! Çok teşekkür ederim!*

Telefona bakıp güldüğümde Fenn'in iç çekişini duydum.

"Aşk böceği mesajlaşmalarınız iğrenç," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

RJ: *Büyüdüğünde bana teşekkür edeceksin.*

SLOANE: *Haha.*

SLOANE: *Tamam. Yarın okuldan sonra ders çalışma randevumuz var. Geç kalma.*

RJ: *Unutmam mümkün değil.*

SLOANE: *Ve bana iyi geceler mesajı atmayı da unutma.*

RJ: *Onu unutmam hiç mümkün değil.*

Kapımız çaldığında Fenn açmak için kumandayı yere attı. Nasıl olsa yeniliyordu.

"Senin içinmiş," diye seslendi. "İkinci sınıflardan biri."

Fenn kapıyı açık bıraktı ve ben masamın çekmecesinden bir harici disk alırken kanepedeki yerine geri yayıldı.

"Ne buldun?"

Hevesli alt sınıf öğrencisi, diski elimden kapmak için uzandı ama heyecanlı ellerini sürmesine izin vermedim.

"Önce ödeme," diye hatırlattım.

"Ama içinde ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi alaycı bir şekilde.

"Ve bunu öğrenmek sana beş yüz dolara mal olacak." Hâlâ Noel Baba'dan ilk hediyelerini isteyen bakirlerle pazarlık yapmazdım.

Meydan okuyan bir bakış attı. Sonra, bu bilgiler için riske girmeye değer mi diye düşündükten ve benimle dalga geçmemesini gerektiğini fark ettikten sonra telefonunu çıkardığında burun delikleri de sinirle genişlemişti. Burnundan soluyarak parayı transfer etti. İşlemin gerçekleştiğine dair bir uyarı görmek için kendi telefonumu kontrol ettim.

"Seninle iş yapmak zevkti." Diski ona verdim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Kanepeden yüksek bir kahkaha sesi geldi. "O aptal, kız arkadaşını çalan adamla ilgili utanç verici bir şeyler bulman için sana gerçekten beş yüz dolar mı verdi?" dedi Fenn, bölümü yeniden başlatırken.

"Aynen. Gönül meseleleri." Buzdolabından kendime bir gazoz alıp ona da bir tane daha fırlattım. "Ne yaparsın?"

"Bu bilgisayar işlerinden bazılarını öğrenmem gerekiyor."

Kapımız yeniden çalındığında ikimiz de birbirimize baktık.

"Mutsuz bir müşteri i?" diye sordu Fenn iç çekerek.

"Sopayı al."

Çocuğa parasının karşılığını vermiştim – diskte olan şey, isteğini yerine getirmekten çok daha fazlasıydı. Müşterilerimi dolandırmazdım. Ama arada sırada bazı müşteriler vicdan azabıyla geliyordu ve ben katı bir nihai satış politikası uygulamak zorunda kalıyordum.

Omzunun üzerinde metal sopayla, "Eğer gelen Duke ise," dedi, "bu sana yardımcı olmaz."

Kapıyı açtım. Neyse ki, hoşnutsuz bir müşteri değildi. Sadece elinde kutu ve liste olan bir adamdı.

"Shaw veya Bishop?" diye sordu.

"Evet?"

"Şurayı imzalayın." Listeyi bir kalemle birlikte uzattı ve ben de imza attım. Sonra kutuyu bana verdi ve aceleyle gitti.

"Bu ne?" Fenn sopayı kaldırdı ve kutunun üzerindeki etiketi okumaya geldi. "Siktir. Babamdan. İkimiz için olmalı."

İçinde, *Görevimiz Tehlike*'deki görevler gibi özenli bir paketlenmiş iki tane aynı akıllı telefon vardı.

Kafam karışmış bir şekilde içindekine baktım. "Benim zaten bir telefonum var."

Fenn masasının üstüne fırlattıktan sonra kanepeye geri döndü. "Bunu hep yapar. Muhtemelen kimsenin eline geçiremeyeceği özel bir oyuncaktır. Ama o alabilir. Ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilmemizi ister."

"Bununla ne yapacağım." Eski telefonum gayet iyi çalışıyordu. İlk aklıma gelen yeni olanı satmak oldu ama sanırım David eninde sonunda bunu fark ederdi.

"Sakla. At. Ne fark eder." Fenn, kumandanın üzerindeki düğmelere öfkeyle basarken ve sesi daha da sinirli bir hal alırken ekrana doğru mırıldanıyordu. "Ondan hoşlanman için seni satın almaya çalışıyor. Onun yöntemi bu. Emek harcamaktansa para harcamak daha kolay."

"Anneme iyi baktığı sürece, ne yaptığı önemli değil." Omuz silktim. "Yani saçını at kuyruğu yapan girişimciden bir adım önde. Ama teknoloji şirketi olan kadar da havalı değil – o adam da ahmaktı ama bazı çılgın aplikasyonlarının beta testini yapmama izin vermişti."

"Dur, bunlar annenin çıktığı adamlar mı?" Fenn eğleniyor gibiydi. "İsi leri yok muydu?"

"Bir süre sonra isimlerini öğrenmeyi bıraktım. Böylesi daha kolaydı."

"Yani yeni üvey annemin bir sürtük olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hey." Yüz hatları onu uyarırken sertleşti. "Bunu bir daha söylersen, dijital dünyadan seni silerim. Güven fonunu boşaltmak da buna dahil."

Pişman görünecek kadar nazikti. "Özür dilerim."

"Dilesen iyi olur." Kimse annem hakkında bir bok konuşmazdı. Bazen bencil olabilirdi ama o hâlâ benim annemdi.

Sehpanın üzerinde Fenn'in eski telefonu titremeye başladı. Ekrana bakmak için öne eğildikten sonra yüzünü buruşturdu.

"Siktir. Yine başlıyoruz." Konuşmayı hoparlöre altında sonra bana bakarak gözlerini devirdi. "Evet?"

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi David. "RJ de yanında mı?"

Fenn telefonu bana doğru çevirdi.

"Evet, selam David," dedim garip bir şekilde.

"Harika. Annen de yanımda. Size gönderdiğim paketi açma şansınız oldu mu?" Teslim edildiğine dair bilgiyi yeni almış olmalıydı. Oldukça hevesliydi.

Fenn'in yanına çöktüm. "Selam anne."

"Selam dostum. Selam Fenn."

"Çok havalı, değil mi?" David, yeni telefon hakkında ikimizden de daha çok hevesli görünüyordu. "Ay'da bile çalışan ilk akıllı telefon olması gerekiyordu. Bunun nasıl olacağını bilmiyorum ama muhtemelen teknik şeyleri benden daha iyi anlarsınız."

"Harika, baba." Fenn telefona bakarak orta parmağını kaldırdı. "NASA'dan pizza sipariş edebiliriz ama asansördeyken çeker mi?"

"RJ, bana şimdiye kadar tasarlanmış en hızlı işlemciye sahip akıllı telefon olduğunu söylediler. Piyasadakiler hepsinin iki katı."

"Havalı, evet. Ah, teşekkürler David."

Telefonu kabul etmek garip hissettiriyordu. Annemden aldığım hediyeler genelde hediye kartı ya da nakit paraydı. Ki hiç de şikayetçi değildim.

"Onu nasıl kuracağını bildiğine eminim," dedi David. "Sonra bana da görüşleri i söyle."

"Evet. Tamam," Fenn kapatmak için acele ediyordu. "Hoşça kal."

"Ah, dostum kapatmadan önce." Annem, Fenn telefonu kapatmadan önce araya girdi. "Ailece tatile gitmenin eğlenceli olabileceğini düşündük. Siz ikiniz okul için gitmeden önce birlikte pek zaman geçirmedik, dördümüz. Ne dersiniz?"

Fenn, iki parmağını silah gibi başına dayayarak, aile bağlarının yavaş ve ıstıraplı işkencesine karşı hızlı, acısız bir ölümü tercih ediyordu. Ben de aynı fikirdeydim.

"Evet harika, anne."

Yalan söyledim çünkü başka ne diyebilirdim ki? Kendini kandırmasına izin verdim. Kış tatiline daha birkaç ay vardı. O zamana kadar kendimi kurtaracak bir şeyler bulabilirdim.

Fenn telefonu kapattıktan sonra yüce gönüllü olmaya karar verdik ve telefonları kutularından çıkardık. Bu kadar tantanaya rağmen normal telefon gibi gözüküyordu.

Yeni uzay telefonumun kurulum süreci i gözden geçirirken "Aslında hiç aile tatiline çıkmadım," diye itiraf ettim. "Annemin işi seyahat etmekti, bu yüzden kısa bir süreliğine evde olacağı zamanlarda yapmak istediği son şey başka bir uçağa binmek ya da arabada saatler geçirmekti."

"Bir yerlere giderdik," dedi. "Annem hayattayken yani. Tatilleri bağ evinde geçirirdik."

"Tabii ki öyle yapardınız." Havalı küçük pislik.

"Güzel anılardı." Fenn yanağını kemirerek telefonu bir kenara fırlattı. Televizyona bakıyordu ama bunun farkında olduğunu sanmıyordum.

Kendimi garip hissettim çünkü yüzeye doğru tırmanan duygusal bir itirafın geleceğini hissediyordum. Dün Sloane'la geçirdiğim geceden sonra başkasının kalbini bana açmasına hazır olduğumdan emin değildim. Ama Fenn derin duygulara dalmışken işemem gerek deyip gidersem bir pislik gibi hissederdim, bu yüzden sırıtıp buna katlanmaktan başka çarem yoktu.

"Babam o zamanlar farklıydı, diye itiraf etti. "Her zaman bizimle farklı aktiviteler planlamak isterdi. Balığa giderdik ya da sadece yelkenliyle açılırdık. Bana asla hatırlayamayacağım düğümleri öğretmek için saatler harcardı."

Bu ikisi arasındaki tarif ettiği aile dinamiğini hayal etmek zordu. Birbirleriyle anlaşamayan aileler tanıyordum. Ebeveynlerinden nefret eden çocuklar da. Çocuklarına bok gibi davranan ve umursamayan ebeveynler de. Ama Fenn ve David'in sahip olduğu ilişki neredeyse bundan daha da kötüydü. Fenn'in babasının sesini duyunca yemek çubuklarını kulağına sokmak istemesine neden olan derin bir husumet dışında dünyayı umursamaları için iyi bir sebepleri yoktu.

"Peki ne oldu?" diye sordum. "Ona ne kadar sık defolup gitmesini söylersen söyle, yine de seni kazanmaya çalışıyormuş gibi görünüyor."

Fenn'in aksi ruh hali i duygusallık ele geçirmiş olsa da kızgınlığının asidi hepsini eritebilirdi.

"Annem öldükten sonra, bununla baş edemeyeceğine karar verdi. Annem gitti, babam kayboldu. Tek yaptığı çalışmaktı ve evdeyken benden uzak durmak için elinden geleni yaptı. Yıllar boyunca ben yokmuşum gibi davrandı. Sonra bir anda yeni bir eş ve çocukla çıkageldi..." Fenn bana dik dik baktı." Bu sevgi, nezaket ya da onun sonsuz cömertliği değil, ahbap. Kimseyi umursamayan boktan bir insan olduğu gerçeğini kimse anlamasın diye uğraşıyor. Bu iş bittiğinde, bana güven. Bencil bir pislik olmaya geri dönecek."

Bunun üzerine Fenn oyun konsolunu kapattı ve bir futbol maçı açıp sesini de yükseltti. Çocukluk travmaları hakkında bir terapi seansına dahil olmak istemesem de bu çocuğu önemsiyordum. Etkisiz babalar çocukları üstünde izler bırakırlardı.

"En azından baban FBI tarafından bir motel odasından çıplak olarak çıkarılmadı."

Başını bana çevirdi. "Ne dedin?"

"Ah evet. Babamın ilk tutuklanması çok boktan gösteriydi. Onu dolandırıcılık suçlamasıyla almak için oradaydılar. Babamı, onları son altı aydır Panama'da büyük bir inşaat anlaşmasına hazırladığına ikna etmesi gerektiği için spreyle bronzlaşırken buldum."

Fenn hafif bir ıslık çaldı. "Detaylara dikkat etmek budur."

"Onu ikinci kez içeri aldıklarında, sekiz aydır bir bordro şirketini iletişim departmanı müdürüyle çıkıyordu. Programlarını veya sistemlerini öğrenmesi gerekiyordu, her neyse. Onunla yaşıyordu. Market alışverişi yapıyordu ve çocuklarını karateye götürüyordu. Her şey bir oyundu açıkçası. Ama siktir, dostum. En azından senin babanın gerçek bir ailesi varken bir tane de daha iyi davrandığı sahte ailesi yoktu."

Fenn, resmi zihninde işliyormuş gibi bir an durarak beni izledi. Sonra yüzünü buruşturdu ve içinden histerik bir kahkaha

fırladı. Aniden iki büklüm oldu, yüzüme gülerken nefes alamıyor gibiydi.

"Yani... Bilirsin. Senin için farklı bir bakış açısı oldu," dedim alaycı bir şekilde omuz silkerek.

"Özür dilerim." Gülmekten gözünden yaş gelmiş ve yanakları kızarmıştı. "Sen kazandın adamın. Bu çok boktanmış."

"Teşekkürler. Yardımcı olabildiğime sevindim."

HER ZAMAN altıncı hissim belanın geleceğini sezerdi. Tıpkı falcıların yer altı suyunu koklaması ya da yaşlıların dizindeki gıcırtılardan fırtınanın geleceğini bilmesi gibi. Yani ertesi gün, Fenn ve ben oturma odasında bilardo oynarken benim için bir şeylerin geldiğini biliyordum. Kulağımın arkasında tetikte olmam için beni uyaran bir kaşıntıyla uyanmıştım.

"Bunu duydun mu?" diye sordum ona.

"Ha?" Fenn sonraki atışını yapmak için masaya doğru eğilmişti.

"Burası bir anda sessizleşmedi mi?"

Beni duymazdan geldi. Daha çok, 12 ve 2 numaralı topları zıt yan ceplere sokabileceği geometriyle ilgileniyordu.

Yurtta, etrafta homurdanan, osuran ve kavga eden yüz gencin sürekli bir uğultusu olurdu. Buna televizyon, dizüstü bilgisayar, telefon ve ses çıkaran her şeyi ekleyin, hepsi koridorlarda yankılanırdı ve havalandırmayla yayılırdı. Dışarı çıkıp kulaklarınız rahatlayana kadar ne kadar gürültülü olduğunu fark etmiyordunuz.

Bu yüzden, Fenn'in istekasının topa vurması ve nefesinin altından küfretmesi dışında ortam aniden sessizleştiğinde, belanın beni bulduğunu biliyordum.

"İkinci raunt, orospu çocuğu." Duke, damarlarındaki öfkeyle salona girdi "Ölüm dileğini gerçekleştirmek için buradayım."

"Vay, Duke. Sakin ol, büyük adam." Fenn kendini Duke'un önüne attı, açık bir uyarı olarak bilardo sopasını hâlâ tutuyordu. "Bir oyunun ortasındayız."

"Oyununu siktirtme." Benimle Fenn'in omzunun üzerinden konuşmaya başladı. "İlk dayağı o kadar çok sevdin ki yenisi için yalvarmaya başladın, ha?"

Onu bize doğru ittiğinde Duke'un ikinci sınıf öğrencisini de beraberinde sürüklediğini gördük. Siktir. Anlaşmamızı gizli tutma konusunda o çocukla konuşmam gerektiğini biliyordum. Bazı insanlar sağduyulu olamıyordu.

"Bu kim?" Fenn, Duke'un kafama mobilya fırlatmasını engellediği sürece aptalı oynamaya kararlıydı.

Duke, bugün çoktan bir kez altına sıçmış gibi görünen ikinci sınıf öğrencisine başını salladı.

"Ona ne yaptığını söyle."

Çocuk isteksizce odaya göz gezdirdi, çenesi kendi dilini kemiriyormuş gibi kasılmıştı.

"Hemen dökül," diye çıkıştı Duke, "yoksa bir hemşire salata maşasıyla kıçından bilardo toplarını çıkarmak zorunda kalır."

"Siktir dostum. Tamam." Çocuk derin bir nefes aldı ve sanki darağacının başında dikilen ilmekler boynuna dolanmış iki mahkummuşuz gibi bir süreliğine bana baktı. "Dün bana verdiğin fotoğrafları aldım ve onları Ballard'dan tanıdığım insanların olduğu birkaç grup sohbetine gönderdim."

"Bütün okul onları gördü," diye araya girdi Duke. "Adam resmen çarmıha gerildi."

Güzel.

"Fotoğrafları gördün mü?" Lanet çenemi kapalı tutmam için gözleriyle beni uyaran Fenn'in arkasından çıktım. Ama o çocuğun intikam trenine binmekten ve onu mutlu sonuna ulaştırmaktan hiç pişmanlık duymuyordum.

"Gerek duymadım." Belki Duke öfkesine daha halka açık bir forumda cevap vermek zorunda kalsaydı bu kadar kendini beğenmiş olmazdı.

"Yerinde olsaydım, onun yanında olmadan önce neyi savunduğumu bilmek isterdim."

Duke'un ifadesinde anlık bir tereddüt oldu. Şimdi büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu. Belki saftım ama Duke'a kabadayı olmanın yolunu açanın kirli işlerini örtbas etmek isteyen tiplerle olan ahbaplığı olmasından şüpheleniyordum. Ayrıca görmezden gelmek de suç ortaklığı sayılırdı. Bir an sonra ikinci sınıfa doğru başını salladı ve ona kaybolmasını söyledi.

"Mesele şu ki," dedi Duke bana, alçak sesle, "sınırların dışına çıkmaya devam ediyorsun. Son sohbetimizde kuralları netleştirdiğime eminim."

"Her neyse. Bu konuda vicdanım rahat. Bunu bir kamu hizmeti olarak görebilirsin."

Yanımda Fenn'in iç çektiğini hissettim. Çünkü kendime yardım edemeyeceğimi biliyordu.

Duke, Fenn'e, "Onu uyardım," dedi. "Hem de büyük harflerle."

Fenn, "Devlet okulundan geliyor," diye yakınarak. "Bilmiyorum. Bir çeşit öğrenme bozukluğu var. Herkesin aynı çeşmeden su içtiği okullardan."

"Yok kardeşim. İyi davranma ve bağışlama kısmını geçtik. Canının istediğini yapmaya devam edemez. Yeterince dayandım. Ben payımı istiyorum. Ve burayı benim yönettiğimi kabul etmesini istiyorum."

"Hayır, ne var biliyor musun?" Artık bıkmıştım. Tam burada duruyordum ama bu ikisi benim hakkımda restoranda sinir krizi geçiren bir çocuk için kavga eden ebeveynler gibi tartışıyorlardı. "Yeter artık. Bu manyakça hak etme duygusunu nereden edindiğini bilmiyorum. Ya da neden diğer herkes, bir serseri in boynuna çarşaf bağlamasına ve buna pelerin demesine izin veriyor bilmiyorum ama ben *Lost Boys** oynamayı bitirdim.

* 1987 yapımı filme bir gönderme. (e.n.)

"RJ." Fenn'in uyarı tonu susmam için yalvarıyordu. Ama bir kere başlamıştım. "Yapma."

"Beni rövanş için mi zorluyorsun?" Duke'un yüzüne hastalıklı bir gülümseme yayıldı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Daha iyisi. Okulun sahipliği için sana meydan okuyorum."

BÖLÜM 32
RJ



"Tanrı aşkına." Fenn elleri i kaldırarak ne yaptığıma inanamayarak bana baktı.

"Ah, buna bayıldım," dedi Duke yavaşça, beni bir kez daha küçümseyerek. "Varım."

"Harika. Hadi bunu yapalım," dedim Duke'e çünkü bu noktada dilimin kontrolünün tamamen bende olduğundan emin değildim.

Aslında, bundan şimdiden pişman olacağımdan da emindim. Ne düşünüyordum ki?

Tek bir yumruk bile atmadan Duke'u tahttan indirmenin yüz tane yolunu bildiğim halde, nasıl oldu da onun şartlarına göre oynamayı kabul ettirmişti? En azından teoride. Çünkü sinir bozucu kısım da buydu. Ne kadar derine inersem ineyim Duke'la ilgili hiçbir bok bulamamıştım. Ona üstünlük sağlamak için kullanabileceğim tek bir pislik izi bile yoktu.

Ama, siktir, belki de bu bir işaretti. Belki de hackerlik becerilerim bunu bulmanın doğru yeri değildi. Tanrı biliyor ya, Sloane konusunda elime yüzüme bulaştırmıştım. Belki de Duke'u mahvetmenin en iyi yolu, bu okuldaki herkesin üzerinde çok durduğu bir şeye güvenmekti: geleneğe.

"Mükemmel." Duke'un gülümsemesi genişledi. "Yarın akşam. Ayakta kalan kazanır."

"Mümkün değil. Dur." Fenn yine bu kaçak atın dizginlerini ele geçirmeye çalışıyordu. "Haydi, Duke. Şunun yüzüne bak. Bu salağın bir gün önce haberi olan kavgada dövüşmesini bekleyemezsin. Bu nasıl bir liderlik kavgası?"

"Bunu isteyen oydu."

"Dediğim gibi pek zeki değil. Ama sen en azından bunu adil hale getirebilirsi ," diye tartışıyordu Fenn umutsuzca. "Dışarı çıkıp zaten beceriksiz ve etkisizliğin dibinde birine vurursan, diğer herkese nasıl görünecek?"

Yine ben odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Tekrar ediyorum, benim problemim değil." Duke kendini beğenmiş bir tavırla kollarını kavuşturdu.

"Ona antrenman yapması için biraz zaman ver. Bir ay. Bu seni daha adil gösterecek ve eğer kazanırsan, değerli bir rakiple karşılaşmış olman çok daha ikna edici bir caydırıcı olacaktır."

Bir kahkaha attı. "Onu bir ayda dövüşçüye çevirebileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun. Altı ay bile istesen endişelenmezdim. Ama istediğin olsun."

Bu konuda Duke'u haklı bulabilirdim. Geçen gün tamamen yenildiğimi itiraf edemeyecek kadar gururlu değildim ve birkaç haftanın bunu nasıl değiştirebileceğini de anlamıyordum. Sanırım metanetime ve biraz da iyi talihe güvenmeyi planlıyordum.

Bununla birlikte, daha büyük bir parçam bu fikre alışmaya başlamıştı. Duke'u egoist tahtından indirerek ve bu okulu oto-

riter pençelerinden kurtararak özgürl tirmek çekici geliyordu. Onu sırtımdan atmak ve birazcık özgürlüğün tadını çıkarmaya başlamak için her şeyi yapabilirdim.

"Öyleyse anlaştık," dedi Fenn. Rahatlamıştı ama temkinliydi.

"Bir şartla." Duke bana bakarken gözleri parlıyordu. "Zaman vermemin bir cezası olmalı."

"Siktiğimin cezası ne anlama geliyor," diye sordum.

"Bu, sana bir ay veriyorsam, bana bir şey vermen gerektiği anlamına geliyor. Yani kaybedersen, okulu bırakırsın. Temelli olarak."

"Bu gerçekten bana bağlı değil. Ailelerimiz buna asla izin vermez." Gözlerimi devirdim. "Böyle bir şeyi nasıl halledebilirim?"

"Bir yolunu bul. Yoksa müdüre gider ve kızına yapıştığını söylerim."

"Özel konuşma," dedi Fenn bana. Parmağını Duke'a doğru salladıktan sonra beni onun duyamayacağı bir köşeye doğru çekti. "Blöf yapmıyor," diye mırıldandı. "Tresscott'a Sloane'la gizlice görüştüğünü söylerse, seni hemen kovar. Bunun geri dönüşü yok. Adam kızları söz konusu olduğunda korumacı olmanın çok ötesinde."

"O zaman kaybetmesem iyi olur," diye mırıldandım.

Fenn iç geçirdi.

Duke'a dönüp elimi uzattı . "Anlaştık."

Memnuniyetle resmen salyaları akan Duke elimi sıktı ve sonra sendeleyerek uzaklaştı. Kafatasımı duvarına asmak için bir yer seçtiğine şüphem yoktu.

"Yani evet." Fenn, az önce olup bitenleri değerlendirerek eliyle ensesini ovuşturdu. "Ölmeyeceğinden emin olmak için bir ayımız var."

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA, Sloane dediğimi yaptı ve tarih ders kitabı ve notlarıyla dolu bir dosyayla geldi. O kısa üniforma eteği ve beyaz gömleğiyle patikada göründüğü anda ağzım kurudu... Eşyalarını yerleştirdikten hemen sonra düğmeleri i açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladım.

"Sakin ol," diye cevap verdi gözlerini devirerek. "İçimde askılı var. Terledi ."

Evet, evet vardı. O kadar ateşliydi ki, kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak istemeden ona bakamıyordum.

"Gözler yukarı," diye azarladı. "Tartışacak çok şeyimiz var."

Bakışlarımı memelerinden çektim. Bu zor olmuştu çünkü o dar üstün içinde harika görünüyorlardı. "Öyle mi?"

Sloane inanamayarak başını salladı. "Duke'la yeniden dövüşmeyi kabul etmişsin ve tartışacak bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ah, o konu." Omuz silktim. "Üstünde çalışıyorum."

"Ölmeye mi çalışıyorsun," diye sordu sert bir şekilde.

"Bir B planı üstünde." Tereddüt ettim. "Hacklememin hassas bir konu olduğunu biliyorum ama Duke'a karşı cephane bulmaya çalışmamdan rahatsız olmayacağını varsayıyorum?" diye sordum, ifadesini inceleyerek.

"Göreyim seni. Bir şey bulabileceğinden şüpheliyim. Duke nasıl görünüyorsa öyle biridir."

Siktir. Benim de korktuğum şey buydu.

Sloane alaycı bir ses tonuyla, "Belki her şeyden kaçmak için eğlenceli bir plan yapabilirsi ," dedi. "Onu bir sandığa sok ve Bugs Bunny boku gibi Sibirya'ya gönder."

Şiddetle başımı sağladım. "Sağlam plan."

"RJ."

"Evet, tatlım?"

"Onunla yeniden dövüşemezsin," dedi iç geçirerek. "Duke'un kana susamışlık seviyesiyle rekabet edemezsin."

"Bir yolunu bulacağım," diye söz verdim ona. "Bana güven. Her zaman bulurum."

İkna olmamış görünüyordu ama konuyu kapattı. "İyi. Buraya gelip beni öpecek misin?"

Bana doğru bir adım attığında ben de bir adım geri çekildim.

"Hayır," dedim ona. Dün, *sözünü* tutmasına yardım etmek için kendime bir söz vermiştim ve ikimizin de bu lanet yoldan çıkmasına izin vermeyecektim. "Çalışmak için buradayız. Ödevin hangi konu üzerine?"

Gözlerini kıstı. "Sen ciddisin."

"Bir kalp krizi kadar." Çantama uzanıp bilgisayarımı çıkardım. "Konusu ne?"

Bir saniye sonra yenilgiyle omuzlarını bıraktı. "Avrupa tarihi. İspanyolların Katolikliği Yeni Dünya'ya yaymak için kullandıkları yöntemleri araştırmam gerekiyor."

Tanrım. Neredeyse onu buna zorladığım için üzülecektim.

Yüksek sesle yalan söyleyerek "İlginç görünüyor," dedim.

Dizüstü bilgisayarlarımızla bankın karşılıklı köşelerine yerleştik ve kısa bir süreyi tamamen sessizlik içinde geçirdik. Duke'un finansal hesaplarına salıvermeyi umduğum yeni bir kod üzerinde çalışıyordum. Bu noktada, başka ne aramam gerektiğine dair fikirlerim tükeniyordu.

Sloane'un bakışlarını üzerimde hissettiğimde birkaç satır kodu yeni bitirmiştim. Dönüp onu tanıdık bir parıltıyla bana bakarken yakaladım.

"Hayır," dedim sert bir şekilde.

Kaşlarını çattı. "Hayır, ne?"

"Hayır, oynaşmayacağız."

Ağzı açık kaldı. "Birileri fena halde kendini düşünüyor. Oynaşmak aklıma gelmemişti."

"Hadi oradan." Dilimi, Sloane bana öp beni bakışlarıyla baktığında kuruyan alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Kesinlikle onu düşünüyordun. Ve ödevini bitirene kadar tadıma bakamayacaksın."

Sert tavrım onu eğlendirmiş olmalıydı çünkü dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sen kimsin, babam mı?"

İrkildim. "Tanrım, bunu bir daha söyleme. Gerçi ara sıra bana babacım deseydin sorun olmazdı sanırım."

Başını arkaya atarak gülmeye başladı. "Rüyanda görürsün." Sonra gözlerini kıstı, eteğinin kenarını çok bilinçli bir şekilde düzelterek, uyluğun üst kısmını hafifçe gösterdi. Kahretsin. Bu kız benim ölümüm olacaktı. "Gerçekten ara vermek istemiyor musun?"

"Hayır." Yalan söylüyordum. Elimi o eteğinin altına sokup inleyerek adımı sayıklayana kadar onu parmaklamaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapmayacaktım.

Tek kaşını kaldırarak "Bana her zaman internetten bulduğun ödevlerden birini satabili i ," dedi. "Fenn, Casey'e çok kazançlı bir işin olduğunu söylemiş."

Yemin ederim, Fenn 'sır' kelimesinin anlamını biliyordu. Boş boğaz.

"Evet," diye ona katıldım çünkü bunu Sloane'dan saklamanın bir anlamı yoktu. Babasına söylemezdi.

"O zaman neden bana yardım etmeyi teklif etmedin? Yapsaydın, ödevim biterdi ve zamanımızı daha iyi kullanabilirdik..." Baştan çıkarıcı bir şekilde uzaklaştı.

Onu kucağıma çekip dilimi boğazına sokmak istesem de başımı iki yana salladım. "Teklif etmedim çünkü sen öyle biri değilsin," dedim net bir şekilde.

Bu onu şaşırttı. Hızlıca dudağını ısırdı. "Haklısın. Ben öyle biri değilim," diye itiraf etti. "Ben hile yapamam."

"Kesinlikle. Ve notlarını yükseltmek konusunda adım attığına göre bunu alamazsın" -kaba bir sırıtışla aletimi avuçladım- "bunu bitirene kadar." Başımla bilgisayarını işaret ettim.

"Zalimsin," diye beni suçladı ama gözlerindeki zevk parıltısını kaçırmadım. Ona baskı kurarak amacını gerçekleştirmeye zorlamamdan hoşlanıyordu. Konu bu boka gelince babasının

onu hiç zorlamadığını hissetmiştim. Sadece yapması gerekeni yaptığını zannediyordu.

Kahretsin, kendimi yine babasıyla karşılaştırmıştım. Hem de bu sefer isteyerek.

Ama sanırım Sloane'un hayallerini gerçekleştirmesine yardımcı olacaksa arada bir otoriter bir rol üstlenmekte sakınca görmüyordum.

DAHA SONRA O GECE, Fenn strateji toplantısı için beyin ekibini odamıza toplamıştı. Antrenman yapmak veya dövüşe hazırlanmakla ilgili hiçbir şey bilmediğim ortaya çıktı. Biraz ağırlık kaldırırım ve belki biraz boks maçı izlerim diye düşünmüştüm ama Fenn bu fikrim karşısında dehşete düştü.

"Direnç eğitimine ihtiyacın var," diye ısrar etti Silas.

Lawson okul gazetesinin sayfalarını karıştırıyordu. "Duke ile herhangi bir şekilde başa çıkabilmek için çok daha hızlı olman gerekecek."

"Çok güçlü," dedi Fenn, sanki benim ilk elden deneyimim yokmuş gibi.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Silas onaylayarak başını sallarken.

"Şuna bakın." Lawson, futbol takımıyla yakın zamanda oynadığı bir hazırlık maçında çekilmiş spor köşesinde yayınlana Duke'un fotoğrafını gösteriyordu. "Kollarına bakın, sonra da onunkilere bakın."

Hiçbir şekilde formda değildim. Ama aynı zamanda düzgün vücut yapımı korumak için çok fazla çalışmam da gerekmezdi. Duke muhtemelen günde dört saatini spor salonunda harcıyordu.

"Hadi soyun," dedi Fenn.

Kaşlarım kalktı. "Efendim?"

"Gömleğini çıkar ve aynanın karşısına geç. Pantolonunu da. Neyle çalıştığımızı görmeliyiz."

"Kesinlikle haklı," dedi Lawson sözcükleri uzatarak.

Ona bakmak için döndüm. "Biliyorsun, ben bir et parçası değilim."

Yine de gömleğimi çıkardım ve dolabımın kapağında asılı aynada kendi i inceledim. Her zaman geniş omuzlarım ve ince bir belim olmuştu. Ama havuzda yüzme takımındaki en az kaslı adamlardan biriydim. Daha çok bir koşucunun vücuduna sahiptim.

"Ben sikerdi ." Lawson aynadan bana bakarak sırıtıyordu.

"İşe yaramaz," diye homurdandı Silas.

Üçü sonraki birkaç dakikayı kas gruplarını ve protein oranlarını araştırarak, interval antrenmanın yararları üzerinde tartışarak geçirdi. Bunların hepsi benim için saçmalıktı ama onların bir eğitim ve beslenme programı tasarlamaya yardım etme heveslerini takdir ediyordum. Her şeyi bu kadar detaylı planlayacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de hepsinin spor salonunda benimle vardiyalı olarak çalışacakları bütün bir takvim hazırlıyordu.

Şaşkınlığımı saklamak için çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Açıkçası, umursadıklarını bilmiyordum. Benim için elini taşın altına koyan bir arkadaş grubum olmayalı uzun zaman olmuştu. Demek istediğim küçücük kazanma şansıma göre bir ton çaba harcayacaktık. Bu durum göğsümü sıkıştırıyordu.

"Öyleyse, olası ölümün durumunda ne olacak?" diye sordu Silas sorar diğer ikisi dik dik bakarken. "Sürgünü kabul edecek misin?"

"Bilmiyorum." Gömleğimi tekrar giydim. "Bunu o zaman düşüneceğim."

Her iki durumda da gitmeyecektim. Sloane'u geri kazandıktan sonra buradan beni kimse uzaklaştıramazdı. İnişli çıkışlı başlangıcımıza rağmen, sanırım gerçekten bir şeyler yaşayabilirdik ve lanet olsun fena halde dövülmenin utancını yaşıyordum. Bütün bunlar ters giderse, bir B planı bulmam gerekecekti.

"Ya onu indirmeyi başarırsan?" diye sordu Silas. "Taç büyük sorumluluk getirir..."

Bir kahkaha patlattım. "İmkânı yok. Yeni Duke olmakla ilgilenmiyorum. Kazanırsam, herkes hayatını istediği gibi yaşamaya devam edecek. Hiç kimse hiçbir şeye hükmetmeyecek." Çünkü bu aptalca ve çocuksu tiranlık benimle bitecekti.

Daha sonra Silas ve Lawson gittikten sonra Fenn ve ben odanın iki yanında yataklarımızdaydık. Duygularımla başkalarına yük olmak alışkanlığım değildi ama bir şey içimden atmam gerektiği konusunda dırdır ediyordu.

"Hey," dedim uyanık olduğunu görmek için.

"Evet?" Sesi kulağa uykulu geliyordu.

"Teşekkürler. Arkamda durduğun için."

"Her zaman."

"Seni, başkasını umursamayan, kendini beğenmiş bir zengin çocuk sanmıştım."

Karanlıkta kıkırdadı. "Bu fikre nereden kapıldığını görebiliyorum."

"Ama haksızmışım. Gerçekten zorunda olmadığın halde bana göz kulak olmak için elinden geleni yapıyorsun."

"Biz üvey kardeşiz. Aile bu demektir. Arkandayım."

Fenn'in kendini aile gibi hissedeceği hiç aklıma gelmemişti. Tamamen farklı iki hayattan gelip, kendi hayatlarımızda söz sahibi olma şansımızın olmadığı bir gecede nasıl birbirimize denk gelmiştik? Gerçek bir dostluk kurma şansımız yok denecek kadar azdı. Ama işte buradaydık.

"Ben de arkandayım adamım," dedim.

En son ne zaman birine gerçekten güvendiğimi hatırlamıyordum. Kendime rağmen, Fenn'e güvenmeye başladığımı fark etmiştim.

Hayat böyleydi işte.

BÖLÜM 33
SLOANE



RJ'i cumartesi gecesine kadar bir daha göremedim çünkü babam beni ve Casey'yi onunla bir film izlemeye zorladığı için Cuma gecesi gizlice kaçmayı başaramadım. Babamın bir şeylerden şüphelendiği hissine kapılmıştım çünkü son birkaç gündür daha çok evde takılıyordu ve Case ile beni kontrol etmek için her zamankinden daha gayretli davranıyordu. RJ hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyordum ama açıkçası ebeveynlik damarı tutmuş gibiydi.

Beni bu konuda düşündüren şey neden koruyucu davranma zahmetine girdiğiydi. Tüm Sandover erkeklerini kızlarından, özellikle de benden uzak tutmasının tek nedeninin, bunun konumunu etkileyeceğinden endişe etmesi olduğundan şüphelenen alaycı bir yanım vardı. İyiliğimi umursadığından değildi. Casey ile alakalı neden aşırı korumacı olduğunu anlıyordum. Ama konu ben olunca... Zorlama geliyordu. Sahte.

Ama belki de bu benim acı tecrübelerimden kaynaklanıyordu. Babamla olan ilişkim o kadar uzun zamandır gergindi ki,

uzun zaman önce amacının ne olabileceği hakkındaki fikirlerimi kaybetmiştim.

Neyse ki cumartesi günü yönetim kuruluyla bir akşam yemeği vardı. Bu da gösterişli bir otelde koca adamlar ve zengin insanlarla şarap şişelerini boşaltacağı anlamına geliyordu. Bu sirk genellikle restoran onları kovana kadar sürerdi, bu yüzden sabah üçten önce eve gelmesini beklemiyordum.

RJ beni yurda sokmanın bir yolunu bulmuştu. Çamaşırhane girişine gelme konusunda şüphelerim vardı ama yurt görevlisinin çoktan sızmış olacağı konusunda ısrarlıydı. Yapması gereken tek şey benim için kapıyı açık tutmak ve bizi ispiyonlayacak herhangi biri tarafından fark edilmemeye dikkat ederek, gizlice koridorları geçmekti.

"Fenn'in geri gelmeyeceğinden emin misin?" Kendimi onun yatağına bıraktım.

RJ yanıma oturmadan önce kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etti. "Deplasman maçında. Gece orada kalacaklar."

Geçen yılın Sandover yıllığını RJ'in komodinin kenarında buldum ve içine bakmak için uzandım. "Bu ne için?"

"Araştırma."

"Oooh. Kulağa korkutucu geliyor. Burada dişleri in talaşa dönüşmesini önleyecek bir şey bulabildin mi?"

Alaycı bakışlar attı. "Bana olan güvenin gözlerimi yaşarttı."

"Hey, sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Ve umarım B planını yakında bulursun, çünkü ilk seferi sadece dostça bir uyarıydı. Onunla gerçekten o ringe adım atarsan, çok daha kötü olacak. Adil bir dövüş bekleme. Duke pis oynar."

"Geceyi eski sevgilin hakkında konuşarak geçirmesek olmaz mı?" RJ kıskandığında çok sevimli oluyordu. Hafifçe inleyerek kalçamı sıktı. "Senin nasıl pis oynadığınla daha çok ilgileniyorum."

"Benimle nasıl başa çıkacağını bilemezsin." Ona bakarak dudağımı ısırdığımda, nazik bir şekilde beni yastıklarına yaslayıp vücudunu benimkinin üzerine bıraktı.

"Şansımı deneyeceğim."

RJ eli i saçlarıma götürdü ve dudaklarını benimkilere bastırdı, sanki benim kadar il 'ye açmış gibi dilini ağzıma soktu. Bu bağımlılık çok ani ve güçlüydü. Artık içimi kemiren ve beni çıldırtan bu istekle arkadaş olmuştum. Beni çıldırtan bu sessiz çocukta ne vardı bilmiyordum ama resmen zihnimi ele geçiriyordu.

Alt dudağını dişlerken bacaklarımı ona doladım. Daha şimdiden ereksiyonunun yaptığı baskıyı hissediyordum ve aklıma türlü türlü fikirler geliyordu. Dün bana dokunmamıştı bile ve okuldan geri kalmama hedefime odaklanmamı sağlamaya çalışmasını takdir etsem de şu anki gündemim ikimiz de isi lerimizi unutana kadar onu öpmekti.

"Hâlâ kendimi affettirmek için yapmam gereken şeyler var," dedi dudaklarıma karşı.

"Hayır demem," dedim ona katılarak.

RJ hakkında sevdiğim başka bir şey daha vardı: utangaç değildi. Bizim hakkımızda hiç değildi. Çok dikkatliydi ve gönderdiğim sinyalleri hemen anlıyordu. Yani elini tişörtümün altına sokup başparmağını meme ucuma sürttüğünde belim kavislenerek dokunuşuna cevap verdi. Benimle oynuyordu, dudağını ısırana kadar sabrımı zorladı.

"Eğer bunu tekrar yaparsan ben de seni ısırırım," diye hırladı.

"Şansımı deneyeceğim."

Bana dik dik bakan RJ, mememi açığa çıkarmak için tişörtümü sıvadıktan sonra onu avuçladı. Dudaklarını sertleşmiş meme ucumun etrafına sardığında, nazikçe dişleriyle çekiştirirken aynı zamanda diliyle hafifçe dokunuyordu. Koşu şortumun ince ku-

maşının üstünden aletinin sertliğini hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Neredeyse nefesim kesilmişti ve rahatlama ihtiyacıyla başım dönüyordu. Kot pantolonunu açmaya çalıştığımda elimi itti.

"Beni istemiyor musun?"

"Bu gece sana özel," dedi diğer meme ucumu ortaya çıkarmak için tişörtümü yukarı çekerken bakışları bana sabitlendiğinde onu da sertçe emmeye başladı.

Elleri üstümde dolaşmaya başladığında beni neredeyse sadece ağzını kullanarak boşaltacaktı. Odanın karşı tarafındaki dolabın kapısında asılı bir ayna olduğunu fark ettim ve onun göğüslerimi öpüp emerken başımın arkasındaki yastığı kavrayışını izlemeye başladım.

Sonra eli aşağı kaydı ve bacaklarımın arasına daldı. Bacağımı sıkıştırmak için yan döndü. Arkasına baktığımı görünce aynaya bakmak için başını çevirdi.

"Sapık kız," diye fısıldadı.

Elini sert bir şekilde şortumun üstünden aşağı yukarı hareket ettirerek, kumaşın üzerinde vajinamın izinin çıkmasını zevk alarak izledi. Kafamın içinde biraz daha bastırması için çığlık atarak aynadan elini izlemeye devam ettim. Onu içimde istiyordum.

Bunun yerine bacaklarımın arasına yerleşti ve yavaşça iç çamaşırımla şortumu çıkarmaya başladı. Bunu istediğimden emin olmak için bir an yüzümü inceledi. Ve istiyordum. Ensesinden tutup başını bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra iki bacağımı da kenara açarak beni yatağa bastırdı ve dili i amıma bastırdı.

"Evet," diyerek inledim.

Gözlerimi kapatmak istiyordum ama bakışlarımı yansımamızdan ayıramıyordum. Dilinin bıraktığı his, başparmağının

klitorisimin üzerinde kayması neredeyse hipnotize ediciydi. Aynada dilinin beni yaladığını görmek, şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeydi.

"Amına bayıldım," diye mırıldandı sıcak tenime doğru. "Çok güzelsin, Sloane." Klitorisimi nazikçe dudaklarının arasına almadan önce öpüyordu. Emdikten sonra ben zevkten ağladığımda şişkin tepemi rahatlatmaya çalıştı.

"Sessiz ol, tatlım," diye uyardı, eli i karnıma koydu. "Bütün yurdu uyandırmak istemiyorum."

"Bu lakaptan nefret ediyorum," dedim ona, kalçalarım tekrar ağzının sıcaklığını arayarak havaya kalkarken.

"Bunu seviyorsun," diye karşı çıktı RJ, sonra tekrar klitorisime yaklaştı ve tatlı, nazik bir şekilde emmeye başladı.

Kanım, başımdan bacaklarımın arasında zonklayarak aktı. Dağılmıştım. Alt dudağımı ısırdım. Kaslar titriyordu. O kadar gergindim ki, onun bu zevk dolu işkencesine ne kadar dayanabilirim bilmiyordum.

"Günün her saniyesinde bunu düşünüyorum," diye mırıldandı beni yalarken.

"Neyi, üstümde olmayı mı?" diye sorum inlemelerimin arasında nefes alarak.

"Mmm. Her şeyini." Dilini, onun için ıslanan deliğime doğru kaydırdı. "Sana sahip olmayı..." Yaladı. "Burada..." Yaladı. "Yatağıma yayılmış..." Yaladı. "Benim için hazır halde." Bir parmağını ıslaklığıma değdirip derin bir itişle içime kaydırarak bunu noktaladı.

İkimiz de inledik.

"Çok sıkısın," diye inledi. "İçinde olmayı o kadar istiyorum ki."

"Lütfen," diye yalvardım ama acı dolu itirafına rağmen kot pantolonunu çıkarmadı. Bacaklarımın arasında durarak aç ağzıyla araştırıyor, yutuyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtıyordu.

"Gelecek misin?" Başını kaldırdı, parmağı hâlâ içime girip çıkıyordu, ıslak dudakları klitorisimden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Gelmeni istiyorum."

Tekrar yansımamıza baktım, parmağının içimde hareket ettiğini görünce ürperdim. Eğilip dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce dudaklarına yayılan minik sırıtış gözümden kaçmadı.

"Söyle, Sloane." Dili daha hızlı hareket etmeye başladı. İkinci bir parmak amımın içine kaydı. "Bırak da hissedeyim."

Bu çok fazlaydı. Hissettiklerimden bayılmak üzereydim. Şampuanının kokusu, ağzının sıcaklığı ve içime dalıp kıvrılan o iki uzun parmağı. Nefesim o kadar sığlaşmıştı ki başım dönüyordu. Tek yapabildiğim orada uzanmak ve sonunda tüm vücudum serbest kalana kadar onun açgözlü dudaklarına teslim olmaktı.

RJ orgazma ulaştığımda beni yalamaya ve öpmeye devam ediyordu, parmakları yavaşlamaya ve titremelerim azalmaya başladığında dilinin darbeleri de hafifledi.

Daha sonra, biz yatakta yatarken kolunu omzuma attı ve kendini beğenmiş gülümsemesini gizleyemedi.

"Kendinden çok beğenme." Kaburgalarını dürttüm ve hâlâ hassas olan morluklarına denk gelince irkildi. "Bu kadar coşkuyla boşalmamın tek nedeni, traşlı bacaklarla nasıl görüneceğini hayal etmemdi."

RJ inleyerek başını yastığa dayadı. "Hâlâ bu düşünceden kaçıyorum."

"Nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yüzmeden bahsediyorum. Biraz zevk almaya başladın mı?"

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama... Evet." Sesi bundan utanıyormuş gibiydi ve bu hali beni güldürdü.

"Oh-oh. Birileri slip mayo girmeyi seviyor," diye dalga geçtim.

"Yüzme kısmını seviyorum," diye karşı çıktı RJ. "Slip mayo kısmından nefret ediyorum."

"Tabiiii."

"Nefret ediyorum."

"Kesinlikleeee."

Misilleme olarak beni çimdikledikten sonra sarılarak beni yanına çekti. Saat geç olan kadar sohbet ettik ve yurt sessizleşmeye başladığında burada olduğum anlaşılmasın diye karanlıkta fısıldaşmaya devam ettik. İkimiz de iyi geceler demeye hevesli değildik.

RJ parmak uçlarını kolumda aşağı yukarı kaydırarak tenimde tembelce şekiller çiziyordu. Böylesi güzeldi. Gerçekten dinlediğini, umursadığını hisseden biriyle konuşmak.

Hazır olduğumdan emin değildim –hâlâ şüphelerim vardı– ama bu gece beni RJ'in bir karakteri oynamadığına ikna etti. Sosyal medyamı inceleyerek çıkardığı psikolojik profile dayanarak bir kişilik yaratmıyordu. Süper boktan bir şekilde başlamasına rağmen, kurduğumuz bağ gerçekti. Hâlâ da öyle. Burada onunla olmak o kadar doğal ve doğru hissettiriyordu ki boğazım duygu yoğunluğuyla tıkanmış gibiydi.

Tanrım, bu adam beni deli ediyordu. Ama elimde değildi. Ona bir şans daha vermeyi kabul ettiğimden beri, çok tatlıydı. Her sabah telefonumda beni bekleyen bir mesajla uyanıyordum. Bazen komik mesajlardı, dünkü gibi: *Güneşi bile kıskandırırsın, güzelim.* Bugünkü seksi olanlardandı: *Günaydın tatlım. Rüyamda içinde olduğumu gördüm. Siktir, inanılmazdı.*

Ve iyi geceler mesajları da aynı şekilde tahmin edilmezdi. RJ'den ne bekleyeceğimi asla bilemiyordum ve buna bayılıyordum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama yavaş yavaş zırhımı parçalıyordu ve kendimi... yumuşadığımı hissetmemi sağlıyordu.

Lanet olsun. Yumuşadığımı hissediyordum.

"Peki ya kız kardeşin?" diye sordu, beni biraz da olsa endişeli düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Okul nasıl gidiyor? En son bahsettiğinde, işler zordaymış gibi görünüyordu."

"Daha iyiye gittiğini söylemek isterdim ama değil," diye itiraf ettim. "Casey yine de gülümsüyor. Kimseye yük olmak istemez. O hep böyleydi. Bu babamı kandırmak için yeterli. Ama beni değil. Zorlandığını biliyorum."

"Böyle bir olaydan sonra okula geri dönmek cehennem gibi olmalı."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Suçluluğun yarattığı acı her zaman oradaydı. Tüm bunları önlemek için farklı şekilde yapabileceğim düzinelerce seçim. Onlara alışmıştım ama asla unutamayacaktım.

"Ona göz kulak olmak için elimden geleni yapıyorum..."

"Ama sana kim göz kulak oluyor?"

"Kimse. Sorun da bu." İç çektim. "Bunun beni bir sürtük gibi gösterdiğini biliyorum. Küçük kız kardeşim korkunç bir şey yaşadı ve ben burada oturmuş..."

"Duygulara sahip olabilirsin," dedi alnımı öperek. "Yorgun, si irli veya stresli olmak sorun değildir."

"Sorun Casey değil. O ihtiyacı olan her an benden her şeyi isteyebilir. Sorun etmem. Ama babam tamamen başka şeylerle meşgul. Gösterdiği azıcık ilgiyi bile hep Casey'e gösteriyor ve benim her şeye göğüs gerip yenilmez olmam gerekiyor. Sanki bütün dünya başımın üstündeki bir topmuş da ben de bir kürdan üzerinden dengede kalmaya çalışıyormuşum gibi."

Boğazım bu sefer hüzünle sıkıştı. Arada bir babam nasıl olduğumla biraz ilgilense iyi olurdu. Erkek arkadaşlarımı korkutmanın ötesinde ebeveyn olmaya en ufak bir eğilimi olsaydı. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama sabrımın sınırındaydım.

"Aklında hep o geceye dönüyor. Casey benim sorumluluğumdaydı ve onu yüzüstü bıraktım. Yani şimdi bedelini ödemem gerekiyor."

RJ'in gerildiğini hissettim. "Neden ona olanların senin hatan olduğunu düşünüyor?"

Çünkü öyleydi. Bu konuda az çok aynı fikirdeydik.

"Duke ve ben ara vermiştik, bu yüzden Casey'yi baloya kavalyem olarak götürmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Babam bu fikirden pek hoşlanmadı, bu yüzden ona göz kulak olacağıma dair bana yemin ettirdi. İlk başta her şey iyi gidiyordu. Bazı arkadaşlarımla dans edip güzel zaman geçiriyordu. Sonra Duke beni köşeye sıkıştırdı ve onu neden geri kabul etmem gerektiğini yüzüncü kez açıklamaya başladı."

Yeniden yutkundum. Hayatımdaki büyük pişmanlıklar listemde, bu en tepedeydi. İç güdülerimi dinleseydim, ona siktir olup gitmesini söyleseydim, sonrasında olacak her şeyi engelleyebilirdim.

"Ve bilirsin, arkası geldi. Sevişmeye başladık. Bir süreliğine yok olmuştuk ama geri döndüğümüzde Casey'yi göremedim. Etrafa baktım, aklıma gelen her yeri aradım ama onu bulamadım. Sonunda hepimiz birlikte aramaya başladık. Silas ve Lawson, çocukların hepsi etrafa dağıldılar. Telefonundan bir mesaj almadan önce bir saatten fazla süredir onu çılgınca aramıştık."

Hâlâ rüyalarıma giriyordu. Bir anlık rahatlama ve ardından kanıma yayılan o ölümcül soğuk panik.

"Bir kaza geçirdiği ve kayıkhaneye gelmemiz gerektiği yazıyordu." Anılar yüzeye çıkmaya çalışıyordu ama ben onları bastırıyordum. Onları ruhumun derinliklerine sürgün etmiştim. "Söylemeye gerek yok, güzel bir manzara değildi. Polisler, arabanın terkedilmiş kayıkhaneye doğru gittiğini ve sonra bir nedenden dolayı yoldan çıkarak göle düştüğünü söylediler. Soruşturmaya devam etmeleri için aylarca yalvardık ama bir şey

söyleyecek bir tanık ya da güvenlik görüntüleri olmadan teslim olup davayı kapattılar."

Titrediğimi ancak RJ yorganı yukarı çekip bana daha sıkı sarıldığında fark ettim. Aniden bitkin düştüğümü hissettim, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Sadece o geceyi hatırlamak bile beni bitiriyordu. Aylarca bir ipin diğer ucunda, kıyıda durmuş, o arabayı sudan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi hissetmiştim. Homurdanarak, çığlık atarak, tüm gücümle çekiştirerek kurtarmaya çalışıyordum ama ayaklarımı çamura ne kadar saplarsam o da beni içine çekiyordu.

"Bunların hiçbiri senin hatan gibi gelmiyor," diye beni ikna etmeye çalıştı. Ve bunu söyleyen ilk kişi değildi. Bu tavrını takdir ediyordum ama ben neyin doğru olduğunun farkındaydım.

"Bu beni öldürüyor. O kadar çok cevapsız kalan soru var ki ve tek bir tane bile tanık olmaması da imkânsız görünüyor. Konuştuğum, arkadaşlarım olduğuna inandığım, olanları gören ve asla öne çıkmayan insanlar olduğunu düşünmekten kendi i alamıyorum."

"Dinle, çılgına dönme ama..."

Ona bakmak için doğruldum. "Ne?"

"Ben de biraz araştırma yapmış olabilirim. Kız kardeşinin kazası hakkında. Merak etmiştim." Sesinde hafif bir dalgalanma vardı, sanki bana hacklemedeki hünerini hatırlatmaktan korkuyormuş gibiydi. "Araştırdım ama dava dosyalarında işe yarar bir şey bulamadım."

En azından becerilerini değerli bir amaç için kullanıyordu.

"Bu sefer sorun değil," diye alay ettim, tekrar ciddileşmeden önce. "Burnunu sokmak istiyorsan, yardımını kabul edebilirim. Aksi halde çıkmazdayız. Bu konuda daha ne kadar ıstırap çekmeye devam edebileceğimden emin değilim. Ya da Casey'nin hatırlamak için kendi i zorlamayı izlemeye. Neler olduğunu öğrenmek zorundayız."

RJ, "Bulacak bir şey varsa, onu bulacağım" diye söz verdi.

Gözlerime bakmak için eğildi. Son zamanlarda, onun zannettiğinden çok daha samimi bir insan olduğunu anlamıştım. Alaycı olduğunda bile, arkasında bir miktar gerçeklik payı vardı. Bu yüzden, dibe ulaşana kadar kazmaya devam edeceğini söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum.

"Bu arada..." Yan yatmak için döndüm ve başımı omzuna koydum. "Babam ve Casey yarın birkaç üniversiteye bakmaya gidecekler. Sabah ilk iş çıkacaklar ve geç saatlere kadar dönmeyecekler. İstersen gelebilirsin. Günü birlikte geçiririz."

Sıktığı dudaklarında tereddüt vardı. "Bu fikri sevdim. Ama riske atmamız gerektiğinden emin değilim."

"Ne zamandan beri tedbirli bir tip oldun?"

"Evin her tarafına kameralar yerleştirdiğini söylemiştin. Eğer dediğinin yarısı kadar bile takıntılıysa muhtemelen telefonundan canlı olarak izliyordur. Birisi dışarıda bir kamerayı tetiklediğinde hareket sensörü uyarısı alabiliyor, biliyorsun."

Bu konuda haklıydı. Hayal kırıklığına uğramama engel olamasam da baş başa birkaç saat geçirme şansını çabucak aklından sildi.

"Sloane." Mutsuzluğumu hissederek ellerini kaburgalarımdan aşağı kaydırdı ve belime sarıldı. "İstiyorum. Kesinlikle. Bana yapmamı söylesen seni mutfak tezgâhına yatırıp yalayabilirdim. Ama seni görmeye devam edebilmek istiyorum. Yakalanırsak baban kıçıma tekmeyi basıp beni okuldan atacak ve ben de Montana'da inatçı gençlere özel bir sığır çiftliğine gönderileceğim."

"Bilmiyorum. Bu olasılığı ekarte etmeden önce seni kovboy çizmeleriyle görmem gerekiyor."

"Hayal kurmaya devam et canım."

Derin, ani bir esneme içimde patladığında, eve gitme zamanının geldiğini anladım. Onunla yatakta olmak çok rahattı.

Gözlerimi kapattığım an, uykuya dalacaktım ve sabah beni buradan gizlice çıkarmak için çok uğraşacaktık.

Biz odasından çıkmadan önce RJ koridorun temiz olup olmadığını kontrol etti. Bunu ona söylemedim elbette, ama daha önce pencereden çıkmayı da denemiştim ve tekrar yapmak istediğim bir düşüş değildi. Bu yüzden ayakkabılarım elimde, parmak uçlarımızda sessizce, duvara yapışarak yangın merdivenine doğru süzüldük. Birinci kata ulaştığımızda neredeyse özgürdük. Arka çıkış, çamaşırhane ve muhaberatı geçtikten sonra koridorun en ucunda yer alıyordu. Koridoru geçip ana girişe doğru ilerlerken, zemine yansıyan bir gölge gördük.

"Siktir," diye fısıldadı RJ.

"Ne?"

"Roger'ın kapısı açık."

"Kimin?"

"Bay Swinney. Yurt görevlisi. Genelde bu saatlerde uyurdu. Ama televizyonu kapalı."

"Anlamadım."

Bizi gizlenmemiz için üstünde Sandover'ın kurucusunun büstünün olduğu bir sütunun arkasına çekti.

"Ne yapacağız?" diye sordum fısıldayarak.

RJ dişlerini gıcırdatarak yüzünü buruşturdu. Bir kez daha köşeye baktı. "Bunun için koşmamız gerekecek. Umarım sızmıştır ve kapısını kapatmayı unutmuştur."

"Tamam."

Gözlerimi koridorun sonundaki çıkış levhasına odakladım, eyalet yarışlarında birinci olacakmışım gibi koşmaya hazırlandım. Ama kafamızı dışarı çıkardığımız an, döşemeler gıcırdadı ve elinde bir fincan çayla, üstünde bornozu ve pijaması olan Bay Swinney'yi karşımızda bulduk.

"Bayan Tresscott." Paspal şişko adam bana kınayan bakışlarla bakıyordu. "Res i olarak tanıştırıldığımızı zannetmiyorum. Ben Roger Swinney. Ve siz bu geç saatte evinizden oldukça uzaktasınız."

Uygun bir bahane bulmaya çalışıyordum. "Ben, şey..."

"Uyurgezer," diye araya girdi RJ.

Kahkahamı bastırdım. "Doğru," dedim onaylayarak. "Uykumda buraya gelmiş olmalıyım."

Bay Swinney bizi susturmak için boştaki eli i kaldırdığında kibarca rolümüzü oynamaya devam ettik. İşin özünde Swinney, bu hatamızı babama bildirmek için sabırsızlanıyordu. Tehdidi karşısında midem bulandı –daha doğrusu, bunun bir taahhüt olduğunu düşünüyordum– ve RJ'in de bu konuda memnun olmadığını söyleyebilirdim.

Bay Swinney, "Çıkış yolunu bulabileceğinize inanıyorum," diyerek sözlerini tamamladı. Tek kaşını kaldırdı. "Bu sefer ön kapıyı kullanmaktan çekinmeyin."

RJ ve ben merdivenlere doğru utanç yürüyüşü yaptıktan sonra ayakkabılarımı giydiğimde bunu babama nasıl açıklayacağımızı merak ediyordum. Sandover çocuklarını benden ve Casey'den uzak tutmak için ne yapacak olursa olsun, babam boş tehditler savurmazdı.

"Yani evet. Yalan söylemeyeceğim," dedi RJ. "Bu kötü oldu."

"Biliyorum." Dudağımı ısırdım. "Daha önce Sandover'lı bir çocukla buluştuğum zaman yakalandığımda, babam onu hemen kovdu. Duke'la çıkmadan önce bunu ona önden söyleyip iznini almıştım."

RJ bunun üzerine kafa yoruyordu. "Seninle çıkmama izin verme ihtimali nedir?"

"Casey'yin kazasından önce olsa? Belki olabilirdi. Şimdi? Hiç şansın yok." Bir nefes verdim. "Belki söyleyecek bir şey uydu-

rabilirim. Babama önce ben gidip olayı yumuşatabilirim. Ona Silas'ı görmeye geldiğimi ve koridorda tesadüfen karşılaştığımızı söyleyebilirim."

"Bunu yemez. Güven bana. Aklına gelecek ilk erkek benim."

"Burada eski eski arkadaşlarımdan en az biri in olduğunu unutuyorsun. Binadaki tek suçlu adayı sen değilsin."

"Bunu atlamışım," dedi çünkü son zamanlarda Duke'u aklından çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. "Hayır, Roger'ın konuşmayacağından emin olmalıyız. Bunun için de her pazar gecesi neyin peşinde olduğunu bulmam gerek. Bunu anlayalım ki biraz kozumuz olsun."

RJ'in omzunun üstünden, Bay Swinney'yin pencerede durmuş çayını yudumlarken bizi izlediğini gördüm.

Bir nefes verdim ve umutsuzca başımı salladım. "Pekâlâ, babam yarın kampüs dışında olacak. Yani ne yapacaksan pazartesi sabahına kadar vaktin var."

BÖLÜM 34

RJ



İnternette sıkılmadan sadece üç dakika boyunca bir boks maçı izleyebilmiştim. Çünkü gerçekten kendinize Şeytan'ın Doberman'ı gibi bir isim veriyorsanız, terli agresif sarılmalardan daha fazlasını beklerdim. Şimdi araştırmamdan bu kadar çabuk vazgeçtiğime pişmandım. Pazar sabahı spor salonunda bir minderin etrafında dolanırken kendimi gülünç hissediyordum, Lawson arkamda "Vur ve kaç" diye bağırırken Fenn bana ayaklarımı nereye koyacağımı ve zayıf noktalarımı nasıl kapatacağımı öğretmeye çalışıyordu. Dedikleri ne anlama geliyorsa.

"Duke'un seni indirmesine izin vermek istemezsin. Gardını yüksek tut ve avantajını korumaya çalış."

"Bu MMA saçmalıklarını izlemiyorum. Benimle normal bir insan gibi konuşun."

Lawson hayal kırıklığıyla iç çekti. "Birine vurmak ne kadar zor olabilir? Siz iki iz beni öldürüyorsunuz."

Silas, elinde su şişesiyle minderden kaldı, şüpheci görünüyordu. "Onu dinleme. Duke'un karşısına çıkıp ona çılgınca saldıramazsın. Sen bir yumruk bile atamadan aklını alır."

"Bak," dedi Fenn sardığı ellerini havaya kaldırıp parmak uçlarında zıplayarak. "Böyle yapacaksın. Kollar yukarıda. Gelen darbeleri engellemek için kollarını kullanmalısın. Ama aynı zamanda da yerinde durmayıp çember çizerek hedefini belirlemesini zorlaştırmalısın. Onun önünde hareketsiz durma, eğer durursan..."

"Yüzümü tanınmaz hale getirir. Evet, o kısmı duymuştum. Daha önce de onunla dövüştüm."

Lawson, "Ve onun nasıl gittiğini hatırlıyoruz," dedi gülerek.

Duke ile başa çıkamadığım kavgamızdan sonra, en azından yüzüme yumruk yemememin birinci amacım olacağını anlamıştım.

"Hadi." Fenn, iki yana sıçrayarak ona hamle yapmam için eliyle işaret etti. "Vur bana." Bir keresinde bir filmde görmüş gibi başparmağını burnunun üzerinde gezdirirken kendini beğenmiş bir sırıtış takındı. "İlk hamleyi senin yapmana izin vereceğim."

"Tamam. Ama burnunu kırarsam kendimi bok gibi hissederim."

"Eğer boşluğa vurmazsan."

Tam burnunun üstüne yumruk attım. Yüzünü tutarak birkaç adım geriye tökezledi. "Orospu çocuğu."

"Ne dilediğine dikkat et." En azından Lawson baya eğleniyordu.

"İyiyim." Fenn birkaç kanlı parmağını yukarı kaldırdı. Ama kırık varmış gibi görünmüyordu. "Her şey yolunda."

"Emin misin?" Silas, kendini temizlemesi için ona bir havlu fırlattı.

"Evet, Bence yumrukların gayet iyi. O konuda bir notum yok."

Silas kendi kendine gülerek sırt çantasını aldı. "Her neyse, benim gitmem gerekiyor. Amy'yi görmek için Ballard'a gideceğim. Birbirinizi öldürmemeye çalışın."

"Ben de gidiyorum," dedi Lawson. "Sevişmem lazı ."

Homurdanmadan edemedim. "Saat daha on bir."

"Yani?" Kolumu sıvazlamak için yanıma geldi. " iliyor musun, sorun değil. Geri döndüğümde, insanların günün her saatinde sevişebileceğini anlaman için bebekleri leyleklerin getirmediğini anlatacağım."

Silas resmen gülmekten yarıldı. Daha önce onu hiç bu kadar eğlenirken görmemiştim.

Diğer ikisi in aylak aylak gidişini izlerken Fenn, "Bunu hak ettin," dedi. " ir erkeğin seks programını sorgulamak. Sen bundan daha iyisin, Remington."

"Taşağımı ye, Fennelly."

Bundan sonra bugünlük antrenmanı bitirmeye karar vermiştik. Fenn ve ben soyunma odasına gidip duş aldıktan sonra üstümüzü değiştirdik. Damla damla gelen kanı engellemek için burnuna bir yığın peçete sokmuştu.

"Bunun için üzgünüm," dedim, gerçekten pişmanlık duyarak. Ona bu kadar sert vurmak istememiştim. Bir anlığına susturmak istemiştim.

"Yok ya, iyi bir vuruştu. Endişelenme."

"İyi karşıladın."

Bana orta parmağını kaldırdı.

"O zaman dinle. Halletmem gereken küçük bir araştırma görevim var. Bir gözcüye ihtiyacım olabilir."

"Ah, öyle mi?" Fenn ayakkabılarını giymek için banka oturdu. "Bu Duke'le ilgili değil, değil mi? Çünkü yurt odasına bubi tuzağı kurma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Duke değil. Roger'ı dün gece yurtta Sloane'u yakalama konusunda sessiz tutmak için kullanabileceğim bir şey bulmak için bu gece tek şansım. Neyin peşinde olduğunu anlayamazsam, kıçıma tekmeyi basarlar."

"Tamam. Peki plan ne?"

"Bir gezintiye çıkmak ister misin?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Bana dehşete düşmüş gibi bakıyordu. "Ama akrabayız."

Sadece iç çektim.

SILAS kız arkadaşını görmek için arabasını kullandığından Fenn başka bir son sınıftan ödünç aldığı bir araba ile geldi. Ve burası Sandover olduğu için bahsettiğim araba bebek gibi yumuşak deri koltuklara ve yavru kedi gibi mırıldanan bir motora sahip bir Porsche Cayenne SUV'du. O öğleden sonra, Bay Swinney'nin her zaman kullandığı yolun üzerinde, kampüsten yaklaşık bir kilometre uzaklıktaki benzin istasyonunun otoparkında beklemeye başladık. Tam zamanında Swinney mavi arabasına bindi. Fenn birkaç saniye bekledikten sonra onu takip etmek için yola çıktı.

Fenn'e, "Biraz mesafe bırakman gerekecek," diye hatırlattım. "Yolda çok fazla araba olmadığı için şüphelenebilir."

"Tamam, anladım."

Fenn hız sınırının altına düşüp Roger'ın önde gitmesine izin verdiğinde arabayla aramız açılmaya başladı. Umarım bu mesafe SUV'u tanımaması ve iki saat boyunca bu ıssız otoyolda onu takip ettiğimizi anlamaması için yeterliydi.

Fenn iki boş yüzük kutusuyla babasının yanında dururken benim de sunakta annemin gelin buketini beceriksizce tuttuğum günü düşününce, hafta sonumu onunla bir arabaya atlayıp New Hampshire'da bir adamı kovalayarak geçirmektense pencereden atlamayı tercih ederdim. Ailemiz bizi Sandover'a ilk bırakırken yolculuk boyunca zar zor iki kelime konuşmuştuk. Şimdi, bir başkasına gizli işlerime ortak olmasını teklif ettiğimi hayal bile edemiyordum.

Görünüşe göre Fenn'le takılmayı seviyordum. Ve burası ev gibi hissettirmeye başlamıştı. Son taşındığım yerlerin hangisinde en son böyle hissetmiştim hatırlamıyordum. Kahretsin, yüzme takımı olayı bile hoşuma gitmeye başlamıştı. Çocukların hepsi iyiydi. Carter hariç. Kahrolası Carter. Ama yine de bir yere aitmişim gibi hissetmek güzeldi.

Birden aklıma Duke'le olan bu kavgada neleri kaybedebileceğim geldi. Başarısız olursam ve o da okuldan ayrılma kozunu kullanırsa, bu sadece Sloane'a veda etmek anlamına gelmiyordu. Hayatım haline gelen bu beklenmedik olaylar silsilesi elimden alınırdı ve tekrar kimsesiz biri olurdum. Şüphesiz ikinci bir şans olarak çok daha kötü bir yere gönderilirdim.

Sanırım bu eğitim saçmalığını ciddiye almaya başlasam iyi olacaktı.

Roger'ın arabası, dağların eteğine doğru dolambaçlı bir yola tırmanmak için yoldan çıktığında, güneş ağaçların arkasından batmak üzereydi.

"Geride kal," diye emrettim.

Fenn içgüdüsel olarak radyonun sesini kıstı ve aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktı. Mavi arabayı önümüzdeki virajlı yollarda zorlukla görmeye başlamıştık. Hız sayacının otuzdan yirmi beşe düşüşünü izledikten sonra resmen zar zor hareket ediyorduk.

"Yaklaşmış olmalıyız," dedi.

"Son birkaç yolculuğuna göre yaklaşık yarım kilometre uzakta ve hâlâ çeyrek kilometre batıdayız."

"Siktir." Fenn frene asıldı.

Koltuğumda öne doğru savruldum. "Ne? Bizi fark mı etti?"

Arabayı geri çevirip hızla yoldan indi ve sonra arabayı yumuşak toprak yola sokup bizi ağaçların arasına sakladı.

"Park etmiş olan onun arabasıydı." Fenn, Porsche'in motorunu durdurdu. "Sanırım onu ormana doğru yürürken gördüm. Bir patika varmış gibi görünüyordu."

"Mükemmel. Sanırım yürüyerek gideceğiz." Ona bir bakış attım. "New Hampshire'da çok kene var mı?"

"Sadece dışarıda."

Harika.

Hiçbir güzergahımız, kaçış planımız ya da bu ormanın diğer tarafında ne bulabileceğimize dair herhangi bir fikri iz olmadan, Roger'ın park ettiği arabasının yanında gördüğümüz patikayı takip ederek ormana doğru ilerledik. Yani, durum boktandı. Eğer bu yolu her hafta yürüyorsa o kadar zor olmasa gerekti.

Fenn yere düşmüş ağaç dallarından birini alıp baston gibi kullanmak için temizledi. "Keneleri düşünmek, aklını en azından köylülerden ve avcılardan uzak tutacaktır."

"Ha?"

"Tabii gözü dönmüş bir şekilde kıyameti bekleyenler ve vergi kaçakçılarından da. Bir de sıradan kaçak avcılar ve silahlı adamlar da var."

"Ciddi misin?"

Roger'ın gölgelerin içinde saklanabileceğinin farkında olarak sessiz adımlar atıyorduk.

"Ah, kesinlikle. Appalachian Yolu hakkındaki korku hikâyelerini hiç duymadın mı? Buralarda bir yerlerde olmalı. Yürüyüşçüleri takip edip öldüren bir tür psikopat seri katil hakkında."

"Siktir git."

"Ciddiyim."

Fenn'in bir tarafından uydurduğunu biliyordum. Yine de karlık, akıl oyunları yaratıyordu. Aniden göz ucuyla köşede bir gölgenin hareket ettiğini hissettim, kendi nefesi de omzumun üstünde bir yabancının sesine benzettim.

"Bir adam varmış. Bir kadın kamp çadırından çıkmış ateşin başında oturuyorken o da kulübesindeymiş. Birkaç saat sonra kasabadaki tatlı bir yaşlı kadının kapısını çalmış ve ondan polisi aramasını rica etmiş. Çünkü zavallı kızı baltasıyla parçalara ayırmış."

"Bana bunu anlatmamalıydın."

"Ha siktir!"

Fenn neredeyse kafa üstü düşecekken uzanıp onu gömleğinin arkasından yakaladım.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Neye takıldığını görmek için telefonunun flaşını açtı. Bir ağaç kütüğü gibi yere yayılmış eski bir tuğla duvarın kalıntıları gibi görünüyordu. "Bu da ne ...?"

İkimiz de el fenerlerimizi açıp bölgeyi taramaya başladık. Baktığımız her yerde, metruk harabeler ve eski görünen mezar taşları vardı. Paslanmış bir baca. Kapı kısmı boş olan bir duvar. Nereye ait olduğu belli olmayan bir beton parçası.

"Bu ne?" diye mırıldandım kendi kendime cevap beklemeden.

"Bu dağlar eskiden kereste fabrikalarıyla kaplıydı," diye fısıldadı Fenn, sanki yıllar önce ölmüş birinin ruhu onu dinliyormuş gibi.

Binalar yıkılmıştı ama kalıntıları hâlâ buradaydı. Bir zamanlar bir at arabası yolu olan yolun her iki tarafına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş birkaç evin ana hatlarını inceledi . "Bu bir değirmene benzemiyor."

"Bundan daha mantıklı ne olabilir? Her gün işe gitmek için bu dağdan aşağı inmek mi yoksa kapının önünden geçip testere almak mı?"

"Bir hayalet şehir."

"Eğer yaşlı Roger yürüyüşçüleri ve serserileri kurtarıyorsa burası güzel bir yer olabilir."

Batıl inançlı biri olmadığım için fantastik ve korkutucu hikâyelerden pek etkilenmezdim. Roger tuhaf biriydi ama daha ötesini midesinden kaldırabileceğinden şüpheliydim. Burada her ne yapıyorsa, daha çok entelektüel bir arayış içindeydi, bundan emindim.

Ağaçlar yerini uzun otlara bırakana kadar ilerledik.

"Kanka." Fenn beni durdurdu ve yürümemem için kolunu uzattı. El feneri i avucunun içine doğru tutuyordu. "Swinney'nin kenevirleri."

Sesler duyduğumuzda ve kenevir bitkilerinin arasından parlak bir ışık süzüldüğünde, eğlencemiz kısa sürede paniğe dönüştü. Yere yatıp ellerimiz ve dizleri iz üzerinde geriye doğru sürünerek ağaçların güvenli gölgelerinin arasına saklandık.

"Dört ya da beş adamın sesini duydum," diye fısıldadım.

Başını sallayarak onayladı. "Burada kesinlikle üretim yapıyorlar."

"Orada bir karavan falan ol alı."

"Onu oraya nasıl sokmuşlar?"

Asıl önemli soru bizim şimdi ne yapacağımızdı.

"Hadi geri dönelim." Adımlarımızı takip ederek Fenn'i çekiştirdim.

"Ne, gerçekten mi? Neden? Daha yeni geldik."

"Ve ne için geldiğimizi bulduk. Şimdi Swinney'yi arabasının yanında bekleyeceğiz ve onunla orada yüzleşeceğiz. Yalnız olduğunu varsayarsak."

Fenn sırıttığında beyaz dişleri karanlıkta parladı. "Düşler Tarlası'nı kurduğu uyuşturucu ormanından çıkarken onun bir fotoğrafını çekmek istemiyor musun?"

"Asla olmaz. Humboldt County'yi hiç duymadın mı?"

"Ne? Hayır."

Ben Fenn'e çabucak hikâyeyi anlatırken, hayalet kasaba ve lanetli heykellerin önünden geçerek hızla patikayı geri yürüdük.

"Yıllar önce annem ve ben Kuzey Kaliforniya'da yaşıyorduk. Humboldt, o zamanlar hatta şimdi de ABD'nin ot çiftliği başkenti. Zümrüt Üçgen denen yapının bir parçası. Orada dönüm başına ülkenin başka herhangi bir yerinden daha fazla yasadışı yetiştirme var. Ve eyaletteki en yüksek ikinci cinayet oranına sahip. Oradaki adamlar, oyun oynamazlar. Sırf mülklerine girdiğin için seni öldürüp cesedini gübre olarak kullanırlar."

"Kaliforniya'da ot yasal değil mi?"

"Aynen. Ve bu sadece onları kızdırır. Granola hippilerinden bahsetmiyoruz. Bu adamlar lanet olası AK-47'leri ve geride sadece kafatasını bırakacak şekilde beynini yiyebilecek köpeklere sahip sağlam gangsterler. Yani hayır. Roger'ın bazı iş ortaklarıyla karşılaşmak için burada kalmayacağız. Yolda başka araba görmediğimiz sürece onunla orada yüzleşeceğiz. Bu gece ölmeye çalışmıyorum."

Geçen hafta izlediğim Bay Swinney'yin telefon verilerinden, önümüzde uzun bir bekleme süresi olacağını biliyorduk. Bu yüzden uzun bir gece için arabayı ve patikayı görebileceğimiz bir kütüğün oradaki yoğun çalılıkların içine yerleştik.

"Beraber casusluk yapıyoruz, benim küçük..."

Fenn'in kaburgalarına dirsek attım. "Sakın başlama."

"O zaman bütün gece ne yapacağız? Sürekli eğlenmeye ihtiyacım var, yoksa kendimi tüketiyorum."

"Lawson gibi konuştun," dedim sırıtarak.

Fenn omuz silkti. "O ve ben birbiri izden farklı değiliz."

"Hayır, farklısınız. Sen duyarlısın."

Üvey kardeşimin bakışları hemen bana döndü. "Bundan emin misin?"

Cevap veremeden telefonumun ekranı bir mesajla aydınlandı.

SLOANE: *Takip nasıl gidiyor?*

Hızlıca her şeyin yolunda olduğunu söylediğim bir mesaj yazarken Fenn'in telefonuma baktığını fark ettim. İlk başta mesajlarımı okumaya çalıştığını düşündüm. Ama hüzünlü yüz ifadesini gözümden kaçmadı.

"Yeni uzay telefonunu kullanıyorsun," diye suçladı beni.

"Ah. Doğru. Evet." Teslim olarak bir nefes verdim. "Baban haklıydı, bu şimdiye kadar bir telefonda gördüğüm en hızlı işlemci."

Fenn acı bir şekilde güldü. "Seni böyle avcuna alır, adamım."

Aramızdaki kısa süreli sessizliği Fenn'in iç çekmesi bozdu.

"Kıskanmadım," dedi bana.

Ona baktım, eğleniyordum. "Tamam."

"Babamın sana boktan şeyler almasını," diye açıkladı Fenn. Bacaklarını uzatarak arkasına yaslandı. Kesinlikle rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Senden istediği bir şeyi güvence altına almanın yolu bu. Benden izin istediği zamanlarda da bana bu saçma derecede pahalı hediyeleri alırdı."

Kaşlarımı çattım. "Ne izni?"

"Kötü bir baba olmasına izin vermem için. Bu konuda çenemi kapalı tutmamı, tamamen yabancı değilmişiz gibi davranmamı, annem öldükten sonra varlığımı umursamayı tamamen bırakmamış gibi yapmamı istiyor."

Ruhsuz ses tonu ve sert yüz hatları, ağzından çıkan tüm küfürlerin veya alev alev yanan gözlerinin gösterebileceğinden çok daha fazlasını ortaya koyuyordu. Fenn bu konuda umudunu kaybetmişti, babası tarafından incitilmeye karşı bağışıktı.

Anlayabiliyordum. Bu işe yarar bir başa çıkma yöntemiydi. Bunu bazen kendim de yapardım, püf noktası anlamadan önce, incinmemek için *gerçek* çözümü: umursamayı bırakmak.

"Peki benden ne istiyor? Onay, değil mi?"

Fenn başını sallayarak onayladı. "Seni kazanmak istiyor. Yeni karısının önünde kendini iyi göstermek. Ama babamla ilgili olan şey şu ki - istikrarlı değil."

Yüksek bir inilti bıraktım. "Bence annem aynı fikirde olmayabilir."

"İğrenç." Beni dürttü. "Yani, çabuk pes ediyor. Birinden istediğini alamadığını görünce kaçar. Peşinden koşmaz." Fenn omuz silkti. "Neyse. Sanırım demek istediğim şu, adama bağlanma. Üzülmeni istemiyorum."

"Asla bağlanmam," dedim dürüstçe.

"Saçmalık. Buraya o kadar çok bağlandın ki neredeyse toprağa gömülüyorsun. Yüzme takımına katıldın, Tanrı aşkına. Yüzleş kardeşim. Sen de umursuyorsun." Gülmeye başladı. Ah adamım, Sandover seni boktan şeylere önem veren birine dönüştürdü. Genelli e tam tersi bir etkiye sahiptir."

Gülüşü bulaşıcıydı. Kendi kendime kıkırdarken, dönüşümümü dürüstçe değerlendirmesi in neden beni hiç korkutmadığını merak ettim. Haklıydı. *Değişmiştim.* Buraya herkesten uzak durmaya kararlı yalnız biri olarak gelmiştim ve bir ay içinde bir üvey kardeşim, bir kız arkadaşım ve bir yüzme takımım olmuştu.

Belki de bağlanmak o kadar da kötü bir şey değildi.

"Geçen gece söylediğin şey? Aile olmamız hakkında olan?" diye lafa girdim garip bir şekilde.

"Ne olmuş ona?"

"Sanırım bu fikirden nefret etmedim."

Bir kahkaha atmasını bekledim ama bunu yerine titreyen kısık bir sesle konuştu. "Evet ben de nefret etmiyorum." Durakladı. "Belki de sen gelmeden önce biraz yalnızdım."

Ukalaca bir yanıt vermemek benim için zor oldu. Kabul ettiği şey çok ağırdı ve iç güdülerim ortamı hafifletmem gerektiğini söylüyordu. Ama onun için konuşması oldukça zor olan bir konuda şaka yapmamak için kendimi zorladım.

"Annemi özlüyorum biliyor musun? Küçüklüğümdeki kadar değil. Ama özlüyorum." Başını çevirdi, soluk mavi gözleri yorgunlukla parlıyordu. "Babamla bir bok hakkında konuşmuyorum. Gabe gitti." Bir kere daha durakladı. "Yani, evet, etrafta olman güzeldi."

Ekranımı başka bir mesajla aydınlandı ve konuşma bölündüğü için ikimizin de fiziksel olarak rahatladığını hissedebiliyordum. Bu sohbet fazla derin olmaya başlamıştı.

SLOANE: *Eğer sıkılırsan, yanında olduğumu ve si ilgilendiğimi düşün.*

Yüksek sesle inledim. Kahrolası kadın.

Fenn'in dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Orada iyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdim sıktığım dişlerimin arasından. "Sloane, benim yanımda oturduğunu çok iyi bildiği halde bana edepsiz mesajlar atıyor."

Pek de yararı olmayan bir öneri sundu. "Eğer gidip ağacın arkasında otuz bir çekmek istersen gözlerimi ve kulaklarımı kapatacağıma söz verebiliri ."

"Siktir git," dedim Sloane'a mesaj yazarken.

RJ: *Bildirimlerin sesini kapatıyorum, seni şeytan. İyi akşamlar hanımefendi.*

"Peki neler oluyor?" diye sordu, telefonumu işaret ederek. "Yemin ederim, ne zaman arkamı dönsem kıza aşk mesajları yazıyorsun. Artık resmi olarak birlikte misi iz?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bu demek oluyor ki, geçen gece ikiniz yurtta basıldığınız için buradayız. Yani bu şimdi bir şey mi, yoksa...?"

"Çıkıyoruz, sanırım. Eğer resmi olmak dediğin şey buysa."

Sadece birkaç hafta önce bana ismini bile söylemek istemediğini düşünmek garipti. O zamanlar Sloane, öldürücü bacaklara sahip olan ve onu çözmem için bana yalvaran ateşli bir gizemdi. Şimdi, erkenden yapılmış birkaç hataya rağmen, beşinci sınıf aşkım beni öpmek için lastik salıncaklarının arkasına çekip, sonrada taşaklarıma tekme attığından beri, ilk kez bir kıza kendimi yakın hissediyordum.

"O zaman bu öylesine bir takılma değil, öyle mi?" Fenn, bastonuyla toprağa şekiller çiziyordu.

Ağaçların arasına yansıyan bir far ışığı gördüğümde araba uzaklaşana kadar kalbim sıkışarak bekledim. "Evet," diye cevapladım dalgın dalgın. "Sanırım onu tanımaya çalışıyorum ya da öyle bir şeyler."

Fenn alaycı bir kahkaha attı. "Ya da öyle bir şeyler."

"Ondan hoşlanıyorum. Kesinlikle."

Penceresinin önüne giderek müdürün bir pompalı tüfekle karşıma çıkma riskini göze aldığımda, memelerine âşık olmaktan daha fazlasını hissettiğimi biliyordum. Ve kalbimi ona açmak ıstırabımı daha da pekiştirmişti. Sloane aynı zamanda edepsiz işleri iz bittikten sonra yatakta vakit geçirdiğim ilk kızdı. Sarılmak için ihtiyacım olan duygusal bağlılığı ondan önce hiç hissetmemiştim. Ama dün gece hemen kalkıp kıyafetlerini giymemişti ve ben de onu göndermek istememiştim. Sorun yaşamayacağımızı bilseydim, onu bütün gece yanımda tutardım.

"Ondan gerçekten hoşlansan iyi olur," diye uyardı Fenn. "Birkaç hafta içinde Duke duvarları senin kanınla boyamayı planlıyordur."

"Adını bir daha duymak zorunda kalmamak için sabırsızlanıyorum."

Cidden, Duke konusunu tamamen aşmıştım. Sadece var olması canımı sıkıyordu. Ve sanırım bu da Sloane'dan sonra geliştirdiğim yeni ve sıra dışı bir semptomdu. Kıskançlık pek aşina olduğum bir şey değildi ve bana yakıştığını da düşünmüyordum. Konuşurken ondan her bahsettiğinde kan dolaşımıma sızan bu öfke, paranoya ve yetersizlik karışımını pek umursamıyordum. İnsanlar bu şekilde nasıl yaşayabiliyordu?

"Ne pahasına olursa olsun," dedi Fenn. "Görebiliyorum. İkinizi. Kötü bir eşleşme değilsiniz."

"Ah güzel. Senin onayını bekliyordum."

"Evet tamam. Bok ye, pislik." Kaburgama dirsek attı. "Sadece söylüyorum, o havalı bir hatun. İkiniz yakışıyorsunuz."

Bir sonraki düşüncemi kafama neyin soktuğundan emin değilim. Bir anda aklıma geldi. Ama bir kez oraya girdiğinde, düşüncelerimin bahçesini bir solucan gibi delip geçtiğinde, merak etmekten kendi i alamadım.

"Siz ikiniz hiç..." Sesim gitgide kısıldı.

Fenn kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bunu bana tekrar söyletirsen sana bir tane geçiririm."

"Ah." Gözlerini devirip bastonuyla oynamaya geri döndü. "Şey, hayır."

Tanrım, teşekkürler. Çocuğu seviyordum ama bu, daha önce böyle bir şeyden bahsetmediyse beni onu uykusunda boğmaktan alıkoyacak bir şey olacağından emin değildim.

Dediğim gibi, bu yeni kıskançlık olayıyla başa çıkmayı hâlâ öğreniyordum.

"Hey." Bir ışık huzmesi önümdeki gölgelerin arasına yansıdığında Fenn koluma vurdu. "Bu o olmalı."

Gerçekten de bir saniye sonra Bay Swinney'yin elinde bir el feneri ve parmaklarının arasında şıngırdayan anahtarlarıyla ağaçların arasından yürüyerek geldiğini gördük. O kapıyı açmadan önce arabasının yanına ulaşmak için yeterince zamanımız vardı.

Bizi görünce ağzı açık kaldı. "Shaw?" diye bağırdı. "Bishop? Siz ne halt..."

"İyi akşamlar, Roger," diye araya girdim Fenn ikimizin arasında gülümserken. "Bu geç saatte evinden oldukça uzakta değil misin?"

"Burada ne yapıyorsun acaba?" diye sordu Fenn oldukça eğlenceli bir tavırla.

Yurt görevlimizin bakışları benden Fenn'e kaydıktan sonra tekrar bana döndü. Gözlerimiz kilitlendiği an yenilgiyi kabul ettiğini tam olarak gördüm.

Dudakları düz bir çizgi halini alırken omuzları düştü.

"Evet," dedim büyük bir sırıtış yüzüme yayılırken. "İşte bir fikir. Neden buradaki küçük kütüğümüze oturmuyorsun ve üçümüz biraz sohbet etmiyoruz?"

BÖLÜM 35
LAWSON



Salı öğleden sonrasıydı ve dosya dolabının ince metal kulpları küçük bir merdivenin basamakları gibi omurgama batıyordu. Elleri ceketimi açtı ve parmakları kemerime ulaşana kadar gömleğimin dikişlerini takip etti. Bacağıma değen sertliğini hissedebiliyordum ve dili ağzımın içinde dolaşırken vahşice nefes alıyordu.

"İstersen onları çıkarabilirsin," dedim Jack'e.

"Kes şunu," diye hırladı. "Bunu yapamayız."

"Çoktan yapmaya başladık." Şişmiş dudaklarımı yaladım ve Lacivert pantolonuna baskı yapan ereksiyonunu görmek için aşağıya baktım. "Bunu değerli kılan da o."

"Sen benim öğrencimsin."

"Yardımı olacaksa sana Bay Goodwyn diyebilirim."

Bir adım geri gitti. Ellerini kabaca saçlarının arasından geçirdi. Sanki bu duruma yardımcı olabilirmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, şu an ahlaki sınırlara takılabilecek bir şey olduğunu

düşünmüyordum. Yalnızdık. Ofisinin rahat sınırları içinde makul bir korunma altındaydık. Penisinin ana hatlarını gördüğüme göre, diş macununu tekrar tüpe koymanın bir anlamı yoktu, değil mi?

"Bu doğru değil, Lawson."

"Bu sıkıcı." Ve yetişkin bir adamı seksle şımartmak için günün geç bir saatiydi. "Doğru ve yanlış, basit insanların hayattan en iyi şekilde yararlanmaktan çok korktukları için tutundukları başkasına ait fikirlerdir. Korkmuyorum."

Fermuarına uzandım ama ellerimi yakalayıp arkamda sabitledi, bu sırada tekrar dudaklarıma saldırıp dilini ağzımın içinde dolaştırmaya başladı.

"Yap şunu," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Hafifçe geri çekildi. Yeşil gözleri şehvetle parıldıyordu. "Neyi?"

"Benden dizlerimin üstüne çökmemi iste."

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissettim. Konuşmuyordu, sadece işkence çeken bakışlarla beni izliyordu, nefesi kesilmişti.

"Benden dizlerimin üstüne çökmemi iste," diye tekrarladım, elim fermuarına yeniden dokunmak için bedenlerimiz arasında gezinirken. "Benden seni boşaltmamı iste."

Bu sefer fermuarını açmama izin verdi.

Nefesini bıraktı. Yavaş ve düzensizdi. Sonra söylemesini beklediğim sözleri fısıldadı.

"Dizlerinin üstüne çök, Lawson." Hafifçe inledi. "Boşalt beni."

Gülümseyerek yere çöktüm. Birkaç arkadaşımı yanımda götürmeyeceksem cehenneme gitmenin eğlencesi neredeydi, değil mi?

Keşke Silas da ara sıra günah işlemenin erdemini takdir edebilseydi. Neredeyse eski kafalı fikirleriyle kimi etkileyebildiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç bu kadar umutsuzca mantara ihtiyaç duyan birini görmemiştim. Ve bir seks partisine.

Her zamankinden daha geç yurt odamıza döndüğümde Silas'a. "İnkardan saksoya iki haftada getirdim. Yeni bir rekor olabilir," dedim.

Önünde dizüstü bilgisayarıyla masasında otururak ödevini yapıyordu. "Onu gerçekten becermedin."

"Henüz değil." Her ne kadar kulağıma doğru hızlı hızlı nefes alıp verirken yaptığımızın ne kadar yanlış olduğunu söyleyip dursa da elini pantolonuma sokmasının çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Onu ne rahatlatacaksa. "Şunu söyleyebilirim ki Gwen çenesini biraz daha açabilmeli, çünkü..."

"Evet, tamam. Bugün bir sik gördün. Anladık."

"Ahh bebeğim." Bitkin düştüğüm için kendi i koltuğa bıraktım. "Sorun ne? Amy hâlâ çıplak fotoğraflarını atarken amını tıraş etmiyor mu?"

"Siktir git, piç." Bana doğru fırlattığı kalem kafamı kıl payı sıyırdı.

"Tanrım. Tamam. Çok dokunaklı."

"Bu kadar umursamaz olamazsın."

"Olabilirim ve olacağım," dedim neşeyle, o sırada odada sakladığım atıştırmalığımı hatırladım. Sehpanın kırık ayağını yerinden söktüm ve içinde iki küçük şirin Vicodin olan torbayı çıkardım.

"Dostum, ne saçmalıyorsun?" Silas sandalyesinden fırladı. "Yarın ilk yüzme yarışımız var."

"Evet ve biraz kendime gelmeye ihtiyacım var." Koltuğa uzandım ve başımın altına bir yastık koydum.

"Eğer uyuşturucu testi yaparlarsa ne olacak?

"Telaşlanma. İçeriden bilgi aldım. Sürpriz olmayacak."

Yarışlar hakkında öğrendiğim ilk derslerden biri şuydu: Tüm en iyi sporcuların test komitesi içinde ajanları vardı. Her seviyede. Her sporda. Doğru bağlantılar ve motivasyonla bir işeme testinden kaçmak gülünç derecede kolaydı.

Parmağımın ucunda bir hap tutarak "Bunlardan birini almalısı ," dedim. "Rahatlaman gerekiyor."

"Her neyse."

Küçük bir öfke nöbeti geçiren Silas, beyaz gömleğini düğmelerini açıp kravatını masasına fırlattı. Dolabın önünde soyunmasını, bir pantolon ve bir tişört giyerken aynaya tam yansıyan tüm manzarayı izlemek için kanepenin koluna doğru eğildim.

"Ben ne bilirim değil mi?" dedi kulaklıklarını kulağına takıp yatağında bir kitapla geriye yaslanmadan önce. "Kendinden geç."

Hapları dilimin üzerine koyup yuttum. "Çoktan geçtim bile."

BÖLÜM 36
RJ



Havuz, tribünlerde seyirciler olunca daha küçük görünüyordu. Yüzücüler ısınma turlarını atarken havuzun etrafında toplanan diğer altı okulun öğrencilerinin sesleri yüzünden havada bir uğultu vardı. Binaya nüfuz eden endişeli, hafif düşmanca bir enerji vardı. Bana bakan bakışlar yakaladım. Gölgelerde gizlenen yırtıcılar beni süzüyorlardı. Yeni adamın kim olduğunu ve dişlerine göre olup olmadığını merak ediyorlardı. Sezonun ilk yarışıydı ve sonunda kendimi neyin içine soktuğumu anlamıştım. Bu artık bir şaka değildi. Buradan galip ayrılmaya kararlı dokuz adam daha vardı ve anlaşmanın bana düşen kısmını yapabilmem için bana güveniyorlardı. Bu da onların mantığını sorgulamama neden oluyordu. Beni üye olarak kabul edecek bir takımda olmak istemezdim.

Her neyse, işte buradaydım.

"Hiç atlayıp yüzmeyi hemen unutan oldu mu?" diye Silas'a sordu Carter sudan çıktığında bana alaycı bir şekilde göz kırparak.

Silas muhtemelen çabalamadan takımın en iyisi olan kişiydi. Carter, paranın işe yarayan kromozomları satın alamayacağının bir kanıtıydı.

"Hepimiz gergin oluruz." Silas bana dirsek attı. Belki de üstümdeki bakışların yarattığı rahatsızlığı gözlerimde gördüğü içindi. "İyi olacaksı ."

"Evet biliyorum." Dün gece rüyamda tüm yüzme yeteneğimi kaybettiğimi ve bayrak yarışını köpekleme yüzerek bitirmeye çalıştığımı gördüğümü duymasına gerek yoktu.

"Senden önce yüzdüğüme sevindim." Arkamızda Carter şu iğrenç nefes egzersizlerini yapıyordu. Doğum yapıyormuş gibi hava üfleyerek. "Elli metre boyunca kusmuk içinde yüzmeyeceğim."

"Bu bir ilk olurdu." Silas kollarını sallıyordu ve biz havuzun kenarında dururken kaslarını açmak için esneme rutinine geçti. "Daha önce birkaç adamın havuza sıçtığını duymuştum ama suya kusanı asla duymadım."

Midemde küçük bir bulantı vardı. "Bu yüzden öğle yemeğini atladım."

"Muhtemelen harika bir başlangıç olmazdı." Enerji barlarında birini bana fırlattı. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

İlk yarışın başlamasını beklemek için eşyalarımı alıp takım bankına geçtik. Bu sürede, çok fazla enerji harcamadan sadece sinirleri yönetmek ve kasları sıcak tutmak gerekiyordu. Hız dışında yapabileceğim başka bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Isınma turları sıra kendisine geldiğinde Lawson havuza atladı. Adam ciddi anlamda etkileyiciydi. Kulaçlarının gücü ve keskinliği kişiliğiyle çok çelişiyordu.

"Anlamama yardım et," dedim alaylı bir şekilde. "Lawson, bir kanser hastasından daha fazla hap alıyor. Nasıl hâlâ oraya çıkıp yüzebiliyor?" Ben de eğlenceden yanaydım ama Lawson bunu

başka bir seviyeye taşıyordu. Biri ona tablet şeklinde uranyum verseydi, onu bile denerdi.

Silas, Lawson'ın havuzun diğer ucundaki dönüşünü izlemek için başını kaldırdı. "Bu onun süper gücü. Asla mantıklı gelmeyecek. Anlamaya çalışarak kendini yorma."

"Çoğu zaman nerede olduğunun bile farkında olup olmadığını merak ediyorum"

"Çoğu zaman değil." Lawson bir tura daha başlarken Silas çantasını ve ısıtıcı ceketi i aldı. "O kadar çok kendinden geçti ki, bir dünya rekoruna sahip olmaya hak kazanmalı."

Silas'ın Lawson'ın tuhaflıklarına karşı kayıtsızlığı –ya da belki ilgisizliği– benim için bir nevi gizemini koruyordu. Açıkçası Lawson'la olan ilişkisini anlamıyordum. Sonunda çok az şey ya da hiçbir şey kazanmıyormuş gibi göründüğü bir adam için fazla uğraşıyordu. Sonunda Lawson kendi özel zevk sarayının etrafında dans ederken bok yemekten bıkacaktı.

Bu da beni başka bir şeyi merak etmeye itti.

"Buraya nasıl düştün?" diye sordum Silas'a.

"Nereye, yüzmeye mi?"

"Sandover'a. Bir öğretmenin Fabergé yumurtalarına ve diyabetik kedisine bakmak için isteyeceği türden bir adamsın, peki nasıl oldu da suçlular, sapıklar ve pisliklerin olduğu okula düştün?"

Araştırmalarım sonucunda, Ballard'dan atıldığını öğrenmiştim ancak eski müdürünün hazırladığı rapor ayrıntı konusunda cimriydi. Kovulma gerekçesi olarak, tak yazan *"kontrolsüz davranışlar"*dı. Ve gördüğüm kadarıyla Silas'ta kontrolsüz hiçbir şey yoktu.

Silas omuz silkti. Başka bir esneme serisine başlarken bana bakmıyordu. "Aptalcaydı. Ballard'da ikinci sınıfın sonunda yüzme takımıyla kutlama yapıyorduk ve çok içmiştim. Sonrasında hatırladığım tek şey. Müdürün arabasını futbol sahasındaki direğe çarptığımdı."

"Ciddi misin?"

"Ailem müdürü suçlamalardan vazgeçirmeyi başardı ve polis içki içmemem konusunda bana uyarı verdi. Ama kovuldum. Belli ki. Ve buraya geldim."

"Peki. Sanırım insanlardan asla tam olarak tanıyamazsın," dedim hafifçe.

"Hayatımın en harika dönemi değildi."

İyi bir hikâye de değildi. Kendim için benzer bir hikâye uyduran biri olarak, yememiştim. Elbette, İyi Aile Çocuğu bile arada bir mantık hatası yapabilirdi. Bazı insanlar alkole karşı dayanıksız olabilirlerdi. Kesinlikle kabul edilebilir bir şeydi. Bunun dışında başka bir sebepten dolayı atıldığını biliyordum. Küçük bir araba hırsızlığından ve reşit olmayanların içki içmesinden çok daha ilginç olan bir sebepten dolayı. Altın çocuk ne saklıyordu?

"Hey, Shaw!" Havuzun karşısından tanıdık bir ses seslendi. "Güzel bacaklar!"

Sloane, Fenn'le birlikte binaya girmişti. Büyük beden bir Sandover Varsity Yüzme Tişörtü giyiyordu ve yakası kayarak tek omzunu açıkta bırakmıştı. Yüzümü en son bacaklarının arasına daldırdığım zamanı düşünmeme neden olan küçük bir kot şortun üstüne giymişti.

"Lanet olsun, parlıyorsun." İkisi yaklaşırken Fenn bakışlarını vücudumda gezdiriyordu. "Seni bebe yağıyla mı yağladılar?"

Siktir. İşte başlıyorduk.

"Devam et ve sisteminden at," dedim ona. Bunun olacağını biliyordum. Umarım çabuk yorulurlardı ve hepimiz hayatımıza devam edebilirdik.

"Merhaba tatlım." Sloane şimdi Silas'a selam verdi ve ona yandan sarılmak için eğildi.

Sırtını sardı ve onu bırakmadan önce parmaklarının kolunda oyalanma şeklinden hiç hoşlanmadım. Bu sefer kıskançlığın sıcağına bir şüphe sancısı da eşlik ediyordu. Silas'ın bir kız arkadaşı olabilirdi ama onun benimkini arzuladığına inanmamak gittikçe zorlaşıyordu.

"Bu esneme serisini bitirmeliyim," dedi, sıraya geri dönerken bizi başıyla selamlayarak.

"Ağda şeritleri konusunda haklıydım, değil mi?" Sloane avuçlarını çıplak göğsümden aşağı indirdiği an ona bir uyarı bakışı attım çünkü kahrolası bir Speedo giyerken ereksiyonumun görünmesini istemezdim. "Bu tereyağı gibi pürüzsüz cildi hisset."

Bunun üzerine bornozumu alıp mayomun üzerine geçirdi .

"Babanın seni ellerin vücudumda gezinirken yakalayabileceğinden endişelenmiyor musun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek cevap verdi. "O ve Casey akşam yemeği için kasabaya gittiler. O yüzden merak etme çaylak, pürüzsüz göğsünü istediğim kadar okşayabilirim."

"Kendini malzeme odasına sakla," diye uyardım onu.

Gözlerinde beni hem rahatsız eden hem de heyecanlandıran muzip bir parıltı belirdi. "Klor şişelerinin yanında hızlıca takılmak ister misin? Sanırım bir yerde endorfin salınımının kaygıyı azaltmak için harika olduğunu okumuştum."

"Sana sürekli söylüyorum, beni seksle tehdit etme."

Sloane sırıttı ve beni öperken dudağımı da hafifçe ısırdı.

Ağzının içine doğru inledi . "Bitiremeyeceğin işe başlama."

"Bu bir meydan okuma mı?" Bir kaşını kaldırarak bana baktı. Bu bakışları tanıyordum. Yiyişirken aynadan bizi izleyen bakışlardı. Onu soyunma odasına sürükleyip bacaklarını omuzlarıma atamayacağımı düşünüyorsa, aklını kaçırmış demekti.

"Bir oda bulun." Fenn inleyerek gözlerini kaçırdı, şimdi bizimle görülmekten utanıyordu.

Sloane'un yarıştan önce beni emmek için yaptığı ince teklifini takdir etsem de muhtemelen enerji için cinsel kaygıyı kullanmalıydım. Bu sabah kahvaltı yapmamam da kötü bir kararmış gelmeye başlamıştı.

Keskin bir ıslık kulaklarımda yankılandı. Koçun yedek kulübesine geçmemiz için bize bağıran sesiyle hepimiz irkildik. Bu da yarışın başlamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Sloane, bana başka bir öpücükle veda etmeden önce, "İyi şanslar," diye kulağıma fısıldadı.

Sanırım Sloane bu yarış için benden daha heyecanlı olabilirdi. Ya da belki de bana benden daha çok güveniyordu. Her iki durumda da artık saklanmak yoktu. Cesur olma zamanı gelmişti. Eski rehberlik danışmanımın sesi zihnime yayıldı. Bana nefes egzersizleri yaptırmaya çalışırdı. Kendini gerçekleştirme ve meditasyon saçmalığı. İşe yaradığını söyleyemezdim ama görünüşe göre bir parçam bilgiyi özümsemişti çünkü dört yüz metre bayrak yarışı için havuza çağrıldığımızda zihnimin sakinleştiğini hissettim.

Şimdi antrenman yapmanın sebebini anlamıştım. Yani, oldukça açıktı. Ama özellikle de vücudu otomatiğe alabilmek. Kaslarımızı zihnimizden bağımsız çalışacak şekilde eğitmek. Yorgun olduğumuzda. Ağrımız olduğunda. Gergin veya stresli olduğumuzda veya matematik sınavını düşünmekle meşgul olduğumuzda. Otomasyon devreye girer ve bedenlerimizi görev boyunca yönetirdi.

Daha ne olduğunu bile anlamadan ilk turda suya girip çıkmıştım bile. İyi çıkış yapmıştım, koçun hedeflememi söylediği aralık içinde kalmıştım. Turlarımı ikinci sırada bitirmiştim, bu da çapamıza dönüşte birinciliği geçmesi için gereken zamanı vermesi için yeterliydi.

Tüm şaşkınlığıma rağmen bu turu biz kazanmıştık.

"Boğulmadın." Silas beni sarsıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, yüzü tebrikleri kabul etmekten kızarmıştı.

Yarışı hatırlamıyordum bile ama bittiğine sevinmiştim. Bugün tekrar yüzmek zorunda olmadan takımımızın elemelerini izleyeceğim için şükrediyordum. Birkaç tanesi çok yakın bitmişti. Kıl payı. Hepimiz resmî sonuçlar için skor tabelasını merakla izliyorduk ve onda birlik farkı görünce kutlamalara başlıyorduk. Her galibiyetle birlikte, kalbimin boğazımda attığını hissetmeye yetecek kadar bir şeyi önemseme hissine bağımlı olarak, takıma daha fazla bağlandığımı hissediyordum.

Bu kadar umursayacağımı hiç düşünmemiştim.

Hepsi tamamladığında ezici bir farkla kazanmıştık. Tribünde Sloane deli gibi tezahürat yapıyordu. Zıplayarak çığlık attığını halini görseniz Olimpiyatlarda yüzdüğümüzü düşünürdünüz. Ve orada benim için tezahürat yaptığını fark ettim. Etrafındaki herkesin canını sıkarak ve *benim için* kendini gülünç duruma düşürüyordu.

"Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Lawson, bakışlarımı takip ederek yanıma geldi. "Kızımız Sloane'a ne yaptın Remy?"

Lakabımı kullanmasına izin verdim çünkü hâlâ zaferin zirvesindeydim. "Ne demek istiyorsun?"

"Buz prensesi i kendi kişisel ponpon kızına çevirdin." Lawson etkilenmiş görünüyordu. Sonra gri gözleri biraz parladı. "Kahretsin. Şu yukarı aşağı zıplayan memelere bak..."

Dirsek attım. "Kes şunu. Bahsettiğin benim kız arkadaşım."

"Ah, çok tatlı. Kız arkadaş kartını kullanmak." Kendi kendine güldü. " Fenn ona her saniye mesaj attığını söylüyordu ama ben gidip onun karısı olduğunu fark etmemiştim." Lawson omzuma vurdu. "Kötü hareket, dostum. Onlara söz verdiğinde, tüm gücünü kaybedersin."

Bakışlarım Sloane'a kaydı. Kötü hareket mi? Ya tabii. Daha çok hayatımda yaptığım en iyi hamle gibiydi.

Garip bir his beni ele geçiriyordu ve bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Bu kıza her baktığımda, yanaklarıma aptal bir sırıtışın yayıldığını hissediyordum. Bu kadar zevk almasaydım kendimden utanırdım. Bana her ne yaptıysa artık kan dolaşımıma karışmış, iliklerime kadar işlemişti. Bu konuda ne yapacağımdan veya yapabilseydim de ne yapmak istediğimden emin değildim.

"RJ," diye bağırdı koç. "Hadi gidelim. Fotoğrafını daha sonra imzalarsın."

Az konuşan bir adamdı ve soyunma odasında "motivasyon cümleleriyle" egolarımızı okşamak için fazla zaman harcamazdı. Geçişlerimiz özensizdi ve zamanlarımız geçen haftaya göre daha kötüydü. Açıkçası en iyi performansımız değildi. Yine de biz ayrılmak için giyinirken çocuklar zaferin keyfini çıkarıyordu.

"Tamam, pislikler." Lawson bir banka atladı. "Bazılarınız bana borçlu. Cüzdanları boşaltın."

Silas gözleri i devirdi. "Bunu gözünün önünde yapmak zorunda değilsin."

"O büyük bir çocuk." Lawson, takım arkadaşlarımızın çoğundan mutlu bir şekilde tomarlarca para topladı. "Gerçeklerle başa çıkabilir."

Kazandıklarını eğlenerek izledim. "Benim üstüme bahse mi girdin?"

"Havuza kusmak üstüne yüz dolar. Her iki uçta da kusarsan beş yüz." Oturdu ve bir gram pişmanlık duymadan parayı çantasına doldurdu. "Kendini kaybetmediğin için teşekkürler."

"Dövüşten önce ona bez bağlasanız iyi olur," diye seslendi alaycı bir ses.

Carter. Siktiğimin Carter'ı. Heyecanlı bir Pomerian köpeği gibiydi. Odadaki herkesin keyfini asla kapatmadığı çenesiyle

mahvedebilirdi. Ve Duke'un kıçını yalamaya kafayı taktığı için bu günlerde konuşmayı en çok sevdiği konu bendim.

Dolabını sertçe kapatarak "Duke'un birini altına sıçtıracak kadar sert vurduğu ilk seferi olmayacak," dedi. "Yerinde olsam çok rahat davranmazdım." Sırıtarak yanıma geldi ve dolabımın üstündeki isim bandını yırttı. "Eşyalarını toplayacak ve sürünerek çıktığın karavan parkına geri döneceksin."

"Aynı takımdayız dostum." Silas onu itti. "Rahat bırak."

Carter kendini beğenmiş bir sırıtışla ve iki orta parmağını da havaya kaldırarak yanımızdan ayrıldı.

"O adamı hiç ciddiye almıyorum," dedim duygusuz bir sesle. O kadar zavallıydı ki, aynı zamanda bu kadar dayanılmaz bir budala olmasaydı, ona neredeyse acırdım.

Lawson, "Carter korkağın tekidir," dedi.

"Duke'un osuruğunu koklayarak yaşıyor resmen."

"Doğru. Ama fena olmayan bir oral seksle bunu telafi ediyor." Lawson çantasını omzuna attı ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırdı.

Ağzım açık kaldı. "Ne, ciddi misin?" Bunun olabileceği asla aklıma gelmezdi.

"Elbette. Neredeyse her antrenmandan sonra. Kırık engelli tuvaletinde dizlerinin üzerine çöküyor. Ama bunu benden duymadın."

Pekâlâ, Carter gerçekten de sürprizlerle doluydu.

"Onu gözünde büyütme," dedi bana. "Artık senin için çantada keklik."

Lawson'ın tamamen samimi olduğuna inanmıyordum ama bu jestini takdir etmiştim. Açıkçası, çıkış stratejileri düşünüyordum. Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu sefer kafam karışmış olabilirdi.

BÖLÜM 37
FENN

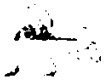

Yüzme yarışında Sloane'le karşılaşmamız tamamen tesadüftü. Tüm hafta boyunca mesajlarımı görmezden gelmişti. Birkaç kez onunla beş dakika da olsa konuşmayan çalışmıştım ama ya koşu antrenmanı ya da ödevi vardı ve sürekli beni başından savmaya devam etmişti. Bu yüzden onunla dışarıda karşılaştığımızda iki seçeneğimiz vardı, birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmak ya da isteksizce birlikte oturmayı kabul etmek.

"Sana geri dönemediğim için üzgünüm," dedi tribünler de otururken RJ'in çıkışını görebilmek için bakışları soyunma odasının kapısındaydı. "Aslında seni görmezden gelmiyordum. Sadece meşguldüm."

"Evet, fark ettim."

Bu RJ olayı ve kız kardeşinin etrafına beş yüz metreden fazla yaklaşmamam konusundaki hiç de ince olmayan uyarısı dışında, Sloane'un bu günlerde benden pek de hoşlanmadığını hissediyordum.

"Yani..." Ayaklarıyla bir ritim tutturdu. " ir şeye mi ihtiyacın vardı yoksa...?"

"Aslında birkaç şey. Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Tahmin edeyim – kardeşimle ilgili."

Başımı salladım, mutsuzluk içimde yükseliyordu. "Belki babanla konuşabilirsin diye umuyordum. Hakkımda güzel şeyler falan söyleyebilirsin."

Bakışlarını kısarak bana baktı. Sloane, bir adamı gözleriyle iğneleme ve ölüm korkusunu ruhunun derinliklerine yerl tirme becerisinde ustalaşmıştı. "Peki bunu neden yapayım?"

"Casey'yi önemsediğin ve gülümsemesini görmek istediğin için olabilir mi?" Alaycı bir şekilde omuz silktim. "En büyük hayranım olmadığını biliyorum ama ona iyi geldiğimi inkâr edemezsin. Onu güldürebiliyorum. Ve ben etraftayken o kadar depresif değil. Bunu biliyorsun Sloane."

Başını sallayarak onaylamadan önce isteksizce yüz hatlarını buruşturdu. "Evet. Biliyorum."

"Hafta sonları onu sadece bir saat görmekten bıktım. Bu yüzden düşündüm ki, ya onu benimle gizlice buluşması için ikna etmeye devam edeceğim ya da baban konusunda bize yardım edeceksi ."

Tekrardan bana baktı. "Case'den ne istiyorsun? Dürüst ol."

Bu lanet olasıca iyi bir soruydu. Bunu anlasaydım, baloya gelmiş bir bakire gibi kenarlarda dans ederek kendime eziyet etmezdim.

"Bilmiyorum," dedi . "Şu anda arkadaşız. Ve belki müdüre bunu hatırlatırsan, onunla daha fazla zaman geçirmeme izin verir."

Sert bakışlarını bir bıçak gibi üstümde hissediyordum. "Hâlâ Casey'yi oyalamama yardım etmem için iyi bir sebep bekliyorum."

Peki. Bu biraz acıtmıştı. Kızlarla olan geçmişimin onurlu olmadığını kabul edebilirdim ama o kızlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kasabalılar. Rastgele kendini beğenmiş kolej

hatunları, babalarını kızdırmaya çalışıyorlardı. Onlar Casey değildi. Nazikti, samimiydi ve muhtemelen gerçek hayatta tanışabileceğiniz en tatlı insandı. Peki, kendi kazdığım çukura düşmeden bunu Sloane'a nasıl söyleyebilirdim?

Yutkundum. "Casey tek gecelik bir macera değil. Bunu biliyorum. Ve muhtemelen onun başından geçenleri senin kadar iyi bilen tek kişi benim. Güven bana. Onu incitmek için burada değilim."

Son birkaç ayı Casey'e göz kulak olmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirmiştim. Güvenebileceği biri olmak için. Aklımdaki son şey, her şeyi alt üst edip onu yatağa atmak o uyanmadan gizlice kaçmaktı. Hedefim bu olsaydı, şimdiye kadar çoktan halletmiş olurdum. Sevişmenin daha kolay yolları vardı.

"İyi." Sloane, RJ'in soyunma odasından çıktığını gördü ve ayağa kalktı. "Senin hakkında babamla konuşacağım. Ancak bunun herhangi bir şekilde bir onay anlamına geldiğini düşünme. Hâlâ onun için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorum."

Buna herhangi bir cevabım yoktu.

"Teşekkür ederi ," dedim, minnettarlığım sesimden hissediliyordu.

"Diğer şey ne?" diye sordu koridora doğru ilerleyerek.

"Ah. Doğru." Peşinden koştum ama o şimdiden tribünlerden aşağı inmeye başlamıştı.

"Nedir?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

RJ basamakların dibine yaklaştı, çantası bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Hâlâ lafımı bitirmemi bekleyen Sloane'a sırıttı.

"Sorun değil," dedim ona. "Bekleyebilir. Git ve üvey kardeşimi tebrik et."

Sloane, RJ'in bekleyen kollarına atıldığında, derin bir iç çekip cebimden telefonumu çıkardım. Casey'den gelen bir mesaj olduğunu gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

CASEY: *Ablamla konuştun mu?*

Çıkışa doğru yürürken cevap yazmaya başladım.

FENN: *Evet.*
CASEY: *Ve???*
FENN: *Babanla konuşacağını söyledi.*

Casey dua eden eller ve kızarmış suratı olan emojiyi gönderdi.

Gülümsemem kayboldu. Siktir. O kızarmış suratlı emoji.

İçimden bir ses *ateşle oynuyorsun* diye uyardı beni.

Güvenin bana, kesinlikle bunun farkındaydım.

Ama bu hatun bana farklı bir şey yapıyordu. Casey'yi gülümsetebiliyordum, evet. Ama o da beni her zaman gülümsetebiliyordu.

Yani ateşle oynuyorsam da kabulümdü. Her neyse. Yanmaya razıydım.

BÖLÜM 38
RJ



"Daha güçlü olamıyorsan, daha acımasız ol." Fenn, minderin etrafında dönerken el 'venli ellerini kaldırarak yüzünü koruyordu. "Daha hızlı olamıyorsan, daha akıllı ol."

"Bu laf kalabalığının bir yardımı olacağını düşünmüyorum."

Lucas kahkaha atarak bir ağırlık sehpasından bizi izliyordu.

"Yardımı olması için dua etsen iyi olur. Ben senin son umudunum."

"Sana ona vuracağım şekilde vurmayacaksam, bu eğitim nasıl olacak?"

Fenn dirseğime vurdu. "Gardını düşürüyorsun."

"Siktir git benimle..."

Sağ tarafıma yumruğu yediğimde yanağıma sapladığım sakız parçasıyla birlikte kelimeleri de ağzımdan kaçırdım.

"Dediğim gibi. Kollarını yukarıda tut." Fenn'in bugün gerçekten keyfi yerindeydi, benimle uğraşırken çok eğleniyordu.

Ancak fikrim yine de değişmedi. Fenn, hiçbir zaman Duke'un bana saldırmak istediği kana susamışlık ve intikam isteğiyle üzerime gelemezdi. Bir ayıyla dövüşmek için bir tavşanla antrenman yapamazdım. Ayrıca, neredeyse iki hafta olmuştu ve Fenn'in tüm samimi çabalarına rağmen, bu dövüşü kazanma şansımın arttığını düşünmüyordum. Duke'ten bir yumruk yemiştim. Hayatımdan birkaç yılı götürmüştü.

Bu A planının işe yaramayacağı anlamına geliyordu. Aslında başından beri bu kadar belliydi. Çoktan B planına geri dönmüştüm ve üstünlük kazanma yolunda ilerliyordum. Ama resmen çıkmazdaydım. Ya tüm okulu terörize eden en temiz lise suç patronuydu ya da Duke izlerini örtmede ona kredi verdiğimden çok daha becerikliydi.

Kendime bir çıkış stratejisi bulmak için kullanabileceğim bir detay için dijital ayak izini haftalardır tarıyordum. Ve elimde hiçbir şey yoktu. Lanet olsun.

Geceleri beni uyutmayan bir soru zihnimi kurcalayıp duruyordu: Kampüsteki tüm işlerden kaldırdığı parayı nerede saklıyordu? Kestiği her haraç. Dövüşlere yatırılan bahisler. Hepsi bir yere gidiyor olmalıydı. Bu pisliklerin çoğu gibi Duke da aldığı harçlığa güveniyordu ama internet bankacılığını hacklediğimde gördüğüm kadarıyla, haksız kazançlarını oraya yatırıyormuş gibi görünmüyordu. Ailesinin, avukatlarının ve maliyenin dikkatini çekme ihtimali yüksekti. Peki kumbarasını nerede saklıyordu?

Formaliteden biraz tartıştıktan sonra Fenn'le antrenmanı bugünlük bıraktık. Bu gece Ballard Academy'ye karşı bir futbol maçı vardı ve benim de hâlâ duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyordu.

"Hey, maça sizin arabayla gelebilir miyim?" Lucas spor salonundan çıkarken bizimle geldi. Bu günlerde neredeyse gölgem gibi olmuştu, ama varlığı beni rahatsız etmiyordu. Rahat biriydi ve başkasının işine burnunu sokmuyordu. Bu benim için yeterince iyiydi.

"Elbette. Ama bir saat içinde gitmeye hazır ol," diye cevap verdim. "Önce Sloane'ların evine uğrayacağız."

Şaşırmış görünüyordu. "Müdür bunu biliyor mu?"

"Hayır ve beni kapıdan içeri sokacağından bile emin olamıyorum, bu yüzden eğlenceli olacak."

Lucas kahkaha attı. "Müthiş."

Bana kalsaydı, Sloane bizimle buluşmak için otoparka gelebilirdi ve babasının da ruhu bile duymazdı. Ama o "nabız yoklamak," istiyordu. Yani ben sadece şoförmüşüm gibi davranacaktım ve sanırım o da beni görünce kafamı koparmazsa, bir gün gerçekten çıkmamıza izin verebileceğine dair umut verici bir işaret olabileceğini umuyordu.

Onun iyimserliğine katılmıyordum.

Yurtta bizim katımızdaki bir çocukla araba anahtarları karşılığında bir ödevi i hazırlamak için anlaşmıştım çünkü Silas'tan arabasını ödünç almayı istemek garip hissettiriyordu. Takım arkadaşı olabilirdik ama ikimiz bir türlü tam olarak anlaşamıyorduk ve denemekten vazgeçmiştim.

Lucas ve ben, tam olarak sekiz dakika içinde, kampüsün dışındaki müdürün evine ulaşmıştık. Bu hızlı ve dakik olma işinde kesinlikle harikaydım.

Sloane hızlıca kapıyı açtı ve onu gördüğümde kalbim hızlandı. Bu hatun aklımı alıyordu. Sanki ona doyamıyordum. İlişkimizin adını koyduğumuzdan beri okuldan sonra her gün kendi yerimizde buluşuyorduk. Her sabah gözlerimi açtığım an, her gece gözlerimi kapatmadan önce ve aradaki zamanın neredeyse tamamında ona mesaj atıyordum ama yine de yeterli gelmiyordu.

Bu gece giydiği kırmızı büstiyeri ve kısa şortuyla nefes kesici gözüküyordu. Arka planda Müdür Tresscott'un müdahale etmek için kahve kupasını masaya koyduğunu gördüğümde bile bakışlarımı bacaklarından zar zor ayırabildim.

"Şimdi arabaya atlarsan, bu çocuğu burada bırakıp maçı da es geçebiliriz," dedim ona.

Babası kaşlarını çatarak sert bakışlarla bize doğru yaklaşırken "Uslu dur," diye azarladı beni kısık bir sesle.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu bir gözünü üstümden ayırmadan.

"Sandover, Ballard'a karşı oynuyor," dedi babasının masum kızı ses tonuyla, bu kadar iyi rol yapmasa ondan korkmak yerine komik bulabilirdim. "Sana söylemiştim."

"Arkadaşlarınla gideceğini söylemiştin." Dikkatini doğrudan bana yöneltti. "Bay Shaw'la tanıştığınızı bilmiyordum."

Ona sakince gülümsedi . "Ben sadece şoförüm efendim. Fenn ona yardımcı olmamı rica etti."

Tresscott kollarını kavuşturmuş bir şekilde onaylamadığını belli eden bir şeyler mırıldanıyordu. Müdür bu noktaya kadar hoşgörülü davranmış olsa da özellikle son görüşmemizden sonra, tavrını belli etmişti. Onun gözünde ben, gittiği her okuldan atılan, işinin ehli bir hackerdım.

Onun yerinde olsaydım, ben de Sloane'un kapısının önünde bulunmamı hoş karşılamazdım.

"Merhaba, Doktor Tresscott." Lucas her zamanki neşeli haliyle eşiğe doğru yürüdü ve ortamın havasını değiştirdi. "Bu akşam mahkeme tarafından atanan refakatçi benim. Benim nöbetimde yaramazlık, kurnazlık ya da aptallık olmayacak efendi ."

Müdürün yüz ifadesi hemen yumuşadı. Lucas'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Ve onun iyi bir eküri olduğu da ortaya çıkmıştı.

"Bay Ciprian. Sizi görmek güzel. Bayan Redman'ın sınıfı için heyecan verici bir robotik projesi üzerinde çalıştığınızı duydum. Sunumunuzu dört gözle bekliyorum."

"Neredeyse bitirdim efendim. Bazı hatalar üstüne çalışıyorum."

Onlar sohbet ederken müdür, içeri girmemizi izin verdi. Koridora girdiğimizde yüzünde çilleri olan kısa bakır renginde saçlı bir kızın başını köşeden uzattığını gördüm.

"Kız kardeşim," dedi Sloane, yürürken kolunu Casey'e dolayarak. "Casey."

Başımla selam vererek kendimi tanıttım. "RJ."

Bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum."

Sloane'a bir bakış attım. "Yani öyle diyorsun. Anladım."

Casey, "Erken gelmeniz iyi bir hamleydi," dedi. "Önemli bir bonus puan. Aynen böyle devam."

Gülerek çenemi ona doğru yaklaştırdım. "İçeriden verebileceğin başka ipuçların varsa bana ulaş."

Sırıtışı daha da büyüdü. "Olabilir."

Sloane onu susturmaya çalıştı ancak babalarının dikkati hâlâ Lucas'ın şaşmaz karizması tarafından dağıtılmıştı. Fenn'in dediği gibi, çocuk, ev sınırlarına girdiği için görüldüğü yerde vurulma riski olmayan özel erkekler kulübüne aitti.

Müdürün önlemlerinde haklı olmadığı söylenemezdi.

Durumu anlamaya başlamıştım. Fenn'in Casey'ye olan esrarengiz takıntısını. Kız çok güzeldi tabii ki. Bu ailedeki genler müthişti. Ama aynı zamanda sami i bir nezaketi ve etkileyici bir cazibesi de vardı. Onu sokakta görsem hayatımı mahvetmeyeceğini kolaylıkla anlayabilirdim ama görünüşe göre Fenn bir kimlik bunalımına girmişti ve kendini kızın ayağına sonsuzluğa uzanan çiçek bahçeleri sunabilecek biri gibi hayal ediyordu. Bundan şüpheliydim ama ben ne bilecektim?

Ve Tresscott kardeşlerle sadece birkaç dakika geçirdikten sonra, Sloane'un Casey'yi korumak için hissettiği baskıyı daha iyi anladım. Casey'nin bu gece bizimle gelmeyeceğini, çünkü babasının bir daha Ballard kampüsüne yakın bir yere gitmesi-

ne izin vermeyeceğini ve Casey'nin bunu kaldıramayacağını gülümseyerek söylemesini izledim. Çünkü o tatlı gülümsemenin altında hâlâ yaralarını saklamaya çalışan birinin utangaç, gergin, kırılgan gözleri vardı.

"Bay Shaw? Biraz konuşabilir miyiz?" Sloane ve Lucas arabaya atlarken müdür beni kenara çekti. Verandada, sert bakışlarıyla bana uzun uzun baktı. "Bu şekilde kapıma gelmenizden memnun olduğumu söyleyemem."

"Buna şaşırmadım efendi ."

Arabaya doğru bir bakış atarak "Sloane sosyal ilişkileri konusunda pek açık sözlü olmama eğilimindedir," dedi. "O yüzden, şimdi kızımla çıkmakla ilgili tüm düşüncelerinden vazgeçmen için seni uyarıyorum."

"Efendim..."

"Bu konuda anlaştığımız sürece benim gözeti imde normal bir arkadaşlığınız olabilir. Ama. Başka niyetleri iz olduğundan şüphelenirsem..."

Salağı oynadım. "Niyetler mi, efendim?"

Arabaya arkasını dönüp aramızdaki mesafeyi kapattı. Müdür gözlerime bakmıyordu, çenesini kaldırarak arkadaki ağaçlara odaklanmıştı. Kendisinin benden üstün olduğunu hissettiriyordu.

"Kızıma yaklaşırsın, senin kıçına tekmeyi basarım. Anladın mı?"

"Kesinlikle."

"Dikkatli sürün, Bay Shaw." Topuklarında döndü ve eve doğru ilerledi.

Pekâlâ, siktir.

Daha önce Duke'un blöf yaptığını ya da pazarlık yapabileceğimi düşünsem bile, şimdi bunun aksine yeterince ikna olmuştum. Bu dövüşü kaybedersem ve o, Sloane'la ilişkimizi babasına söylerse, o zaman biterdim.

O B planını bulmaya ihtiyacım vardı. Ve hızlı olmaya.

BÖLÜM 39
SLOANE



RJ, spor kompleksinin yakınındaki batı girişindeki demir kapılardan arabayla girerken, Ballard Akademisi'nin gotik kulelerine ağaçların gölgeleri yansıyordu. Eskiden bu kampüsü severdim. Taş duvarlarını ve gölgeli avluları. Şimdiyse, midemdeki asidin yükselerek boğazımı yakmasını sağlıyordu.

Bu koridorlarda en son görüldüğümde, dolaplarımızı boşaltıp arabanın bagajına yüklemekle meşguldüm. Casey o dönemde odasından dışarı çıkmıyordu.

Şu ana kadar, geri dönmek zorunda kalırsam ne hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da bu gezinin Casey'nin iyileşme sürecini nasıl etkileyeceğini.

RJ, "Sandover'ın havalı olduğunu düşünürdüm" dedi. Bakımlı çimenleri ve gotik mimariyi incelerken, oryantasyon haftasına gelmiş yeni ebeveynleri gibi görünüyordu. "Burası ile karşılaştırıldığında bir bok çukuru."

"Ballard seksen yıl daha genç," dedi Lucas, yolculuğun çoğunu telefonuyla geçirdiği arka koltuktan. "Ayrıca zengin aileler, sa-

bakalı çocukları için bir rehabilitasyon okulu finanse etmedikleri zaman binalarına kendi adlarının verilmesinden utanmıyorlar."

"İyi bir nokta." RJ otoparka girdi. Sezonun ilk derbi maçı olduğu için otopark tamamen doluydu.

Motoru durduğunda, yolcu koltuğuna iyice gömülmüştüm. *Ben burada ne halt ediyorum* çılgınlığı, koşarak geçmeye çalıştığım bir cam kapı gibi yüzüme vurdu ve şu an arabadan çıkabileceğimden emin değildim.

Pencereden arabaların arasından girişe doğru ilerleyen öğrencilere bakarken, Casey'nin kazasından sonraki birkaç haftanın nasıl hissettirdiğini hatırladım. Dünyada hiç arkadaşımız kalmamış gibiydi.

"Hey, iyi misin?"

RJ'in alnını kırıştıran endişeye bakılırsa korkunç görünüyor olmalıydım.

Alt dudağımı ısırdım." Ballard'a geri dönmeme Casey'nin nasıl tepki vereceğini şimdi fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ kâbus görüyor. Okul başladıktan sonra yine kötüleşti ama nihayet geçen hafta biraz daha rahat uyumaya başlamıştı." Dudağımı daha sert kemirmeye başladım. "Ya buraya gelerek anılarını tetiklersem?"

"Gitmek zorunda değiliz." RJ anında anahtarı tekrar kontağa soktu.

Lucas arkamdan, "Casey'e biraz daha güvenmeyi denemelisin," dedi. "Düşündüğünden daha güçlü."

Kendi kız kardeşimi tanımadığımı ima etmesinden hoşlanmamıştım. Sabahın üçünde ağlayarak odama geldiğinde orada değildi. Yaz boyunca evin içinde zayıf, solgun bir hayalet gibi süzülmesini izlememişti. İçimden kendi işine bakmasını söylemeyi geçirdim.

Öte yandan, Casey'ye çok fazla bebek bakıcılığı yapmamın iyileşmesini engelleyebileceği fikrinin bilimsel bir yanı olabilirdi. Bugünlerde biraz fazla korumacı olduğum tartışılırdı.

Ayrıca Casey ve Lucas döndüğümüzden beri birlikte epey zaman geçirmişlerdi. Bazı şeyleri benden gizliyor olabilirdi. Bildiğim kadarıyla, ablasının etrafında boğucu bir koza oluşturmasından şikâyet ediyordu.

Güzel.

"Söylemen yeter." RJ, ne istediğim hakkında bir ipucu bulabilmek için yüzüme bakıyordu. Benim için endişelenmesi çok tatlıydı.

"Sorun yok. Sanırım sadece paranoyaklık yapıyorum." Yakın zamanda yok ol ası pek olası olmayan bir duyguydu. Ballard'ı ve şimdi neyi te sil ettiğini düşündüğümde bilinçaltımdan süzülerek gelen sezilerin asla ortadan kalkacağını sanmıyordum.

Bu korkumda haklı çıkmıştım çünkü bir numaralı düşmanımın arabasıyla kafa kafaya gelmeden bu otoparkta hareket etmemiz imkânsızdı.

Mila'yı bilet gişelerinin önündeki rampada üstü açık bir arabanın bagajında otururken gördüm. Kafasına Ballard renklerinde bir saç bandı takmıştı. Şimdi bir futbolcuyla çıkıyor olmalıydı. Ya da öğrenci konseyinden biriyle takılıyordu. Eskiden okul ruhuna yönelik şu moral verici zırvalardan nefret ederdi, bu yüzden bir forvet oyuncusuyla düzüştüğü olasılığına daha yakındım.

Bagaj partisi yüzünden dikkatinin dağıldığını umarak biz görmemesi için arabaların çevresinden dolanmaya çalıştım. Çatal dilleri i koparmak için maskeleri indirmeden önce arkadaş dediğim insanlarla birlikte takılıyordu.

"Okuldaki bir futbol maçına bilet almak zorunda mıyız?" diye söylendi RJ, bilet gişesinin önündeki sıraya bakarak. "Saçmalık."

"Park ücreti almadıklarına şükret," diye yanıtladım. Mila'ya geniş bir alan açmak için rotamızı dikkatli bir şekilde ayarladım ve görülmekten kaçınmak için de canlı kalkanlarımı kullanıyordum.

"Kahretsin." Sonra Lucas kamuflajımızı bozdu. RJ'in kolunu dürttü ve omzunun üzerinden başını salladı. "Gelene bak."

O tarafa döndüğümüzde Mila'nın gelişimizi fark etmekle kalmadığını aynı zamanda bir ekürisi olduğunu da gördük.

Hayatımı sikeyim.

"Kim?" diye soru RJ, bizi neyin huzursuz ettiğinden emin olamayarak.

Bu doğuştan zenginliğin ve kibrin kokusunu nerede görsem tanırdım. "Oliver Drummer."

RJ, daha detaylı bir açıklama bekleyerek bize baktı. "Bu ismi bilmem mi gerekiyor?"

Lucas, "O da Ballard'ın Duke'u," dedi. "Kendisinin Tanrı tarafından yetkilendirildiğini sanıyor.

"Bu zengin çocuk okulları ve arkaik iktidar yapıları ne alaka?" Kolej dünyası hâlâ RJ'e kültür şoku yaratıyordu. "Yemin ederim sizi sendikalaştırmaya çok yakınım pislikler."

Tuzağa düşmüştük. Mila önümde durana kadar, kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru ağır çekimde yürüdüm.

Uçarak yanıma gelmeye cesareti vardı. "Aman Tanrım, Sloane. Çok uzun zaman oldu."

Bir kaşımı kaldırdı. "Çok da uzun olmadı."

RJ'ye dönüp, şakaya dahilmiş gibi güldü. "Onu dinleme. Beni seviyor."

Bu onun çileden çıkaran küçük yeteneklerinden biriydi. Başkalarının kaltaklığına karşı tamamen bağışık olmak. Sanki kendi kaltaklığı o kadar güçlüydü ki, diğerlerinin ışığı korneasına nüfuz edemiyordu.

"Sen öyle diyorsan," diye yanıtladı hafifçe. RJ hâlâ aramızdaki etkileşimi anlamaya çalışıyordu, ipucu arıyordu.

Onu önden çalıştırıp hazırlamamız daha iyi olabilirdi. Hatırlatıcı kartlar ya da başka bir şeyler. Bunlar karşısında kibar olmak zorunda olmadığın insanlar.

"Tatlıymış Sloane," dedi Mila gözleri parlayarak. "Onu nereden buldun ve ödünç alabilir miyim?"

Cesedimi çiğnemen gerekir. Mila, pençelerini erkek arkadaşımdan uzak tutacaktı. O güzeldi, *erkeklerin kullanıp atmayı sevdiği tarzda* bir güzellik. Ve bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Bana ihanet ettikten sonra saçlarını kazıdığım rüyalar görmüştüm. Benz'ine beysbol sopasıyla saldırdığımı da. Bir gün metaverse'deki ölüm ilanlarını rastgele gözden geçirirken acınacak halde ve yalnız öldüğünü bilme umuduyla onu arkamda bırakmaya karar vermiştim.

RJ, parmaklarını belli belirsiz benimkilere geçirdi, "Gerçekten boşta değilim," diye espri yaptı.

Mila fark etse bile yılmadı. "Daha havalı olmak ister misin?" Omzunun üstünden duran Ballard Bengal maskotunu RJ'e doğru uzattı. "Bunları hayır işi olarak satıyoruz."

"Hayır, böyle iyiyim," dedi.

Oliver bize doğru yaklaşırken ona baktığımı yakaladı ve soğuk bir küçümsemeyle siyah gözlerinin kenarları kırıştı. Eğer beni ilk fark eden Mila'ysa tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek için geldiğine şüphem yoktum. Sorgulayıcı bakışları RJ'e kaydığında bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum.

"Vay canına, Sloane. Şu cesur haline bir bak."

Sakin bir ses tonuyla cevap verdim. "Bir futbol maçına gelmenin cüretkâr sayıldığından emin değili ."

Oliver uzun boylu ve kaslıydı, kolları bacaklarımdan daha iriydi. On üç yaşından beri yirmi beş yaşında görünüyordu. Bi-

rinci sınıfta futbol takımına girmişti ve üstünlük kompleksi asla geçmemişti.

"Geçen yıl okuldan giderken hepimize yangında kül olmamızı söyleyen sen değil miydin?" diye hatırlattı bana. "Umarım işini geri bitirmek için dönmemişsindir."

"Beni kışkırtma."

Biraz etkilenmiş gibi alaycı bir kahkaha attı. Sadece kaos yaratmak için yaşıyordu.

"Bu arada ben Mila." Eski en iyi arkadaşım rujla göğüslerine RJ'in adını yazıyordu. "Kesinlikle buralarda yeni olmalısın. Koridorda yürüyen bir seksen beş boyundaki bir kralı mutlaka fark ederdim."

Ona bir çuval bok yemesi i söylerdim ama muhtemelen çoktan doymuştu.

"Bir doksan. Kendi ölçümüme göre." RJ omuz silkti ama dudaklarının mizahla seğirdiğini gördüm. Onun flört taktikleri işe yaramayacaktı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Oliver bana. "Sandover'a gidiyor. Fenn'in yeni üvey kardeşi." Bakışlarını RJ'e çevirdi. "Söylentilere göre balayı bitmişti ve Duke'le kapışacakmışsın."

"Mizah anlayışımı pek takdir etmiyor." RJ'in en sevdiğim yanlarından biri de bu pis tuzaklara düşmemesiydi.

Oliver başını salladı. "Duyduğuma göre unvan kavganız yaklaşıyormuş. Onun sol kroşelerine dikkat et."

"Zeki olan parasını RJ'e yatırır." Lucas birden kendini olayın ortasına atmak zorunda hissetti ve keşke Oliver'ın dikkatini çekmeden önce onu gömleğin yakasından yakalayabilseydim. "Duke Noel'den önce uyanırsa şanslı olacak."

Oliver alaycı bir kahkahayla RJ'e "Cüzdanına dikkat et," dedi. "Gabe, San Quentin Koleji'nden hoşlandı mı, Lucas? Kıçına oksiden Ziploc'lar mı sokuyorlar?"

Göründüğünden daha sert olduğunu kanıtlayan Lucas, gözlerini devirdi. "Evet, çok havalısın Oliver. Ağabeyimin yüzüne karşı bu boktan cümlelerini kurabildiğini hatırlamıyorum."

Oliver'ı hafifçe ittim, o da kendinden memnun bir sırıtışla cevap verdi. Lucas'ı pek tanımıyordum ama ağabeyi işi batırdı diye onun sıçtığını görmekten hoşlanmıyordum. Bu zorbalığın en düşük şekliydi.

"Sen tam bir pisliksin," dedim Oliver'a. "Engelli park yerlerine çivi atmak falan gibi başka bir işin yok mu?"

"Ah, Sloane. Bu sertti. Sadece eğleniyorduk. Değil mi, Ciprian?"

"Her neyse." Durumdan hiç etkilenmeyen Lucas, arkadaşlarını bulmak için uzaklaştı.

Mila bana, "Babanın seni Katolik okuluna gönderdiğini duydum," dedi. Casey'nin adını anma isteği hain gözlerinde parlıyordu. RJ yükselen öfkemi hissetmiş olmalıydı çünkü elimi sımsıkı tutuyordu. "Görünüşe göre flört hayatına gölge düşürmemiş."

"Evet. Ben Babylon'un fahişesiyim." Kayıtsızca konuşmaya devam ettim. "Ve bu fahişe burnunu pudralamalı."

"Banyolarda uşak olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum." RJ, bizi Mila ve Oliver'ın kötü niyetli enerjisinden kurtarmak için kolunu omzuma attı.

Bir süre sonra biletlerimizi alıp küçük tuğla stadyumun içine girdik.

RJ eğilip kulağıma, "Eh, bu işimi görür," dedi. "Bir daha asla sikimi eline almanı istemeyeceğim."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. Yanıt olarak, tırnaklarımın elinin üstünde açtığı izleri ve kanın toplandığı yerleri gösterdi.

"İyi kavradın," dedi eğlenerek.

"Mila iyi bir insan değil." Bu, hak ettiğinden çok daha az ve yetersiz bir açıklamaydı. "Ve yanlış bir fikre kapılma, sadece beni kızdırmak için sikini emmek istiyor."

"Yani, gerçekten arada kalmadım değil." Öfkeli bakışlarımı görünce hemen ellerini kaldırarak özür dilemeye başladı. "Sakin ol kaplan. Şaka yapıyorum."

Kıskançlık benim için yeni bir duyguydu. RJ'in Mila ile takıldığı düşüncesiyle ortaya çıkan anlık her yeri kana bulama içgüdüsü beni hazırlıksız yakaladı. Bunun ne anlama geldiğini görmezden gelmem mümkün değildi. Sanırım bir süredir biliyordum ama artık kendimi başka türlü olduğuna ikna edemiyordum.

Bu sefer fena vurulmuştum.

RJ, bir anda hayatıma girmişti ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi alt üst etmişti. Favori rengim siyahtı. En sevdiğim yemek tavuk piccata'ydı*. Ve ben kıskanç bir kız değildim. Ama görünüşe göre artık öyleydim. Ve bu hem heyecan verici hem de biraz sinir bozucuydu. Çünkü artık güçlü taraf oydu. Ben orada çaresiz ve mest olmuş halde dururken kalbimi manipüle etme ve elimi kolumu bağlama gücüne sahipti.

Neyse ki, henüz bunun farkında değildi. Bu yüzden çaktırmasam iyi olacaktı.

"Oradaki hikâye neydi?" diye sordu. Salonun içinde yemek standlarına doğru ilerliyorduk. Bu yerden derin bir öfkeyle nefret ediyordum ama mükemmel yumuşaklıkta simitler yapıyorlardı. "Siz ikiniz eskiden arkadaş mıydınız?"

Bu hileli bir soruydu. Bir süre duraksadım, genç kızların savaş deneyimini nasıl sindirilebilir bir cümleye dönüştürebileceğimi merak ettim.

"Kısacası, Casey'nin yaşadığı zor süreçten sonra kimin gerçekten arkadaşımız olduğunu anladık."

"Ne oldu?" diye zorlamaya devam etti.

* Tavuk filetonun, limonlu ve kaparili bir sosla tatlandırıldığı klasik bir İtalyan yemeği. (e.n.)

"Mila, Casey'nin her şeyi uydurduğuna dair bir söylenti başlatmanın daha iyi bir hikâye olduğuna karar verdi. Biraz hap atıp arabamızı göle sürdüğünü söyledi. Zavallı ikinci sınıf öğrencisinin dikkat çekmek istediğini ve sempati toplamak için tüm bu ayrıntılı dramayı uydurduğunu. Ki tamamen bir saçmalık. Ama bu hikâye tuttu ve ona işkence etmeye başladılar. Ona deli, zihinden problemli, psikopat dediler. Onunla alay ettiler. Biri dolabına bir deli gömleği koymuştu, bahse girerim Mila'nın sağ kolu Connie'ydi."

Islık çalarak bir nefes bıraktı. "Hatunlar çok acımasız."

Tahmin bile edemezdi.

Erkekler, liseli kız ilişkilerinin doğasında var olan rekabeti anlamıyorlardı. Sevdiğin insanlarla arkadaş ol, evet. Ama en iyi arkadaşın, darbe yapmaya kalkıştığında her zaman keseceğin ilk boğazdı. Sanırım o beni indirmeden önce Mila'yı indirmemiş olmam benim hatamdı.

"Casey sonunda pes edene ve okula geri dönemeyecek hale gelen kadar bu acımasızlığı sürdürdüler."

"Ve öylece bıraktınız mı? Hiç seninle barışmaya çalışmadı mı?"

Ha. Cesedimi çiğnemesi gerekirdi. "Ben bağışlama eksikliğiyle doğdum," diye açıkladım. "Mila gerçek yüzünü gösterdi ve sonsuza kadar siktirip gidebilir."

"Lanet olsun kadın. Sanırım seni ikinci bir şans elde edebilmek için iyi bir gününde yakalamışım."

"Tek yaptığın beni kızdırmaktı. Ama o kız kardeşimin üzerine oyandı. Kimse ailemle dalga geçip bundan cezasız kurtulamaz."

RJ için için yanan gözlerle beni izliyordu. "Şu anda aşırı tahrik oldum."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Yemin ederim bu adam doğru şeyleri hep en çok ihtiyacım olduğu anlarda söylüyordu.

Atıştırmalıklarımızı aldık ve RJ Lucas'a nerede oturduğumuzu bilmesi için mesaj yazdı. Fısıldaşan dudaklar ve bana dönen bakışlar, yoldan geçerken kümeler halinde toplaşmış grupların konuşmaları karşısında dimdik durdum. Sanki hiç gitmemişim gibi. Hepsi bunu kabul edecekti.

Kendimi en kötüsünün bittiğine ikna etmeye çalıştım. Mila ile karşılaşmayı sağ atlatmıştım ve bu nedenle barış içinde futbolu anlıyormuş gibi yapabilirdim. Ta ki biri omzuma dokunduğunda tribünlere gelen tünele doğru bakana kadar.

"Şu ikiliye bakın." Sandover futbol forması giymiş Duke çenesini kaldırmış, küçümseyici bir öfke yayarak önümüzde duruyor. Kızgın bakışları benim ve RJ'in birleşmiş ellerine sabitlendi. "Burası biraz halka açık değil mi?"

"Şimdi de beni takip mi ediyorsun?" diye sordum eski sevgilime.

Sorumla dalga geçti. "Ben bu kahrolası takımın kaptanıyım." Sert bakışları RJ ve benim üzerimde dolaştı. "İnsanların arkandan konuşmasından da mı korkmuyorsun?"

Geçmiş hayatımda tavşanlar üzerinde makyaj malzemesi falan test ediyor olmalıydım. Çünkü cezalandırılıyordum. "Benim herhangi bir şeyden korktuğumu gördün mü?" diye karşılık verdim. Sonra onu ileri doğru ittim. "Şimdi, izin verirsen, biz..."

Duke yolumu kesti. "Konuşmamız gerek. Yalnız."

"Hayır."

Çenesini sıktı. "Beş dakika, Sloane. Tüm ihtiyacım olan bu. Bu önemli."

"Dostum, sana güzelce anlattı ve şimdi bu konuda beni bir pislik olmaya zorlama." RJ beni daha da yakınlaştırmak için kolunu belime doladı. "İpucunu al ve siktir git."

Duke iyice sinirlendi. "Evet, çok yakında görüşeceğiz adamım. Endişelenme."

"Endişelenmiş gibi mi görünüyorum?"

İkisi de kavga etmeye hazır gibi görünüyordu. Kabul edeceğim, sürüngen beynim RJ'in koruyucu tarafını gördüğü için biraz etkilenmişti. Beni savunmaya hazırdı. Eski kafalı bir tutum olsa da seksiydi. Ama hey, toplumun bizi kovboylar ve kabadayılar hakkında nasıl programladığına karışamazdık.

Duke tekrar bana döndü. "Sana iyilik yapmıyor bebeğim. Biri babana ne yaptığını söylerse ne olur sanıyorsun?"

"Biri, öyle mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı. "Kimin ispiyonlamaya karar vereceğini asla bilemezsin, değil mi?"

"Evet?" Siktir ettim. Kendi mezar taşımı işliyor olabilirdim ama sonsuza kadar Duke'un tehditlerinin altında yaşayamazdım. "O zaman bir fotoğrafımızı çek."

Uzanıp RJ'i ensesinden yakaladım ve dudaklarımızın birleşmesi için bana doğru çektim. Kıçımı avuçlaması anı daha seksi ve şehvetli hale getirdi. Ve ben buna kesinlikle vardım. Dilimi ağzına soktum ve boğazımı gıdıklayan küçük iniltiyi kontrol etmeye zahmet etmedim. İkimizin de bunu nispet için yaptığımızı biliyordum ama yine de konuyu anlaması için onu gerekenden daha uzun süre öpmeme neden olan aşırı şehvet dalgasına engel olamadım. Lanet olsun, zihni in mantıklı bir kısmı düşmanlarımla dolu bir stadyumun ortasında durduğumuzu bilmese, çırılçıplak bir şekilde üstüne tırmanırdım.

Dediğim gibi, fena vurulmuştum.

MAÇ, takip edemediğin birkaç ataktan sonra devre arasında hâlâ berabereydi. Bir Ballard oyuncusu, Fenn'in kıçını tekmelemek için otuz metreden koştuğu çirkin bir hamle yapmıştı. Fenn sert bir darbe aldı ama sahada kalmayı başardı. Faul, Ballard kalecisinin tribünlerin bir ucundan gelen tezahüratlarına ve Sandover taraftarları bölümünden açıklayamadığım bir ihlal iddiasıyla bağırarak penaltı vuruşu kazanılmasına neden oldu.

Bu lanet olası futboldan nefret ediyordum.

Tribünler tuvaletlere hücum etmek için boşalırken, RJ ve Lucas anlamadığım bir bilgisayar saçmalığı hakkında sohbet etmeye başladılar. Bu yüzden telefonumu çıkardım ve kız kardeşimden gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

CASEY: *Nasıl gidiyor? Oraya geri dönmek berbat mı?*

SLOANE: *O kadar da kötü değil. Mila ve Oliver'la konuştum ama başka kimse bana yaklaşmaya cesaret edemedi.*

CASEY: *Delice bir şey yapma, tamam mı?*

SLOANE: *Deliceyi tanımla.*

CASEY: *Eğer insanlar benim hakkımda bir şeyler söylerlerse, onları duymazdan gel. Belaya bulaşmana gerek yok.*

SLOANE: *Buna söz veremem.*

Tereddüt etsem de bir mesaj daha yazdım.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

SLOANE: *Buraya geldiğim için kızdın mı?*

CASEY: *Ne?? Tabii ki hayır.*

CASEY: *Ciddiyim. Sorun değil. Sırf orada kaza yapmış olmam okulun lanetli olduğu anlamına gelmez.*

CASEY: *Sadece RJ'le eğlenmene bak, tamam mı?*

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı, çünkü şimdi zihnim kazayla ilgili düşüncelere gömülmüştü. Stadyuma, futbol sahasına, Ballard kampüsündeki binaların gölgeli ana hatlarına baktım. Görüş alanımda yoktu ama aniden kayıkhaneyi hatırladım, terkedilmiş barakanın görüntüsü zihnimde yüzeye çıktı. Çatı yıllar boyunca düşen yapraklar ve çam iğneleriyle kaplanmıştı. Gölün

üzerinde yüzen mor suratı, açık ağzı. Kollarımdan aşağı inen titremeyle irkildim.

RJ bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim ikna edici bir şekilde. Ama ayağa kalkarken dizlerim biraz titredi. "Seni biraz yalnız bıraksam olur mu?"

Gözlerinden endişeli olduğu okunuyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Sıkıntıyla iç çektim. "Yapmak istediğim bir şey var. Ve bunu tek başıma yapmam gerekiyor."

Ayrılmaya çalıştığımda RJ sıkıca beli i tuttu. "Bundan hoşlanmadım. Seninle gelmeme izin ver."

"Hayır." Nazikçe elini ittim. "İyi olacağım. Sadece biraz yürüyüş yapmak istiyorum. Telefonum sürekli elimde olacak ve bir şey olursa seni ararım. Ama hiçbir şey olmayacak, tamam mı?"

Olsa bile, muhtemelen onu aramazdım. Bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Çünkü kendimi kaybedersem, kimsenin, RJ'in bile beni en savunmasız halimde görmesine izin vermeyi reddediyordum.

"Uzun süre yok olma," dedi sonunda, hüsrana uğramış ifadesi bana teslim olmayı sevmediğini söylüyordu.

Ve işte böyle, birkaç dakika sonra kendimi hafıza şeridinde bir yürüyüşe çıkarken buldum.

Göle giden yürüyüşüm kısa sürdü. Eskiden bir kaldırım vardı, ancak yabani otlar onu çoktan ele geçirmişti ve devasa ağaç kökleri yolda kırık dallardan oluşan dağ gibi yığınlar oluşturmuştu. Ballard Academy'nin yirmi yıldır bir kürek takımı yoktu. Acımasız bir koç, takımdaki taciz söylentileri, doping iddiaları ve kirişlere asılı bulunan birinci sınıf öğrencisinden beri kapatılmıştı. Artık kayıkhane, öğrencilerin içki içmek, sigara içmek veya takılmak için gittikleri bir yerdi.

Ya da neredeyse ölmek için.

O korkunç gece hâlâ aklımda büyük ve ürkütücü bir detaydı. Beni takip ediyordu. Ama bununla tekrar yüzleşmenin, yatağımın altındaki canavardan akıl sağlığımı geri almanın terapatik bir yolu olabileceğini umuyordum.

Telefonumun el fenerini kullanarak yolumu aydınlatıyordum. Yürürken, çukurları görmek ve bu yolu en son ne zaman yürüdüğümü hatırlamaktan kaçınmak için yere bakıyordum.

Farkında olmadan, o gece çekiciyle arabayı karaya çektiğimiz yerde durdum. Çamurla kaplı arabadan suyu boşaltan parlak sarı ışıklarıyla çekiciyi hatırladım. Ama patikadan çıkıp göle ulaştığım gece karşılaştığım *ilk* manzara bu değildi. Hayır, bu çok, çok daha korkutucuydu.

Anılar bir anda canlandı. Sanki bir gelgit gibi çarpmaya başladılar, korku dolu görüntüler üzerime çöküyordu ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gördüğüm ilk şey yarı yarıya göle batmış arabamdı. Ağaçların üstüne kırmızı ışık yansıtan stop lambalarıyla sudan çıkan gövdesi. Sonra suyun kenarında, yerde bir karaltı gözüme ilişti. Casey'ydi. Islanmıştı ve titriyordu.

"Siktir," diye inledim, zifiri karanlık havada sesim küçücük ve zayıf çıkıyordu.

Ona doğru nasıl koştuğumu hatırlıyorum. Biri elime smokininin ceketini tutuşturmuştu. Sanırım Duke'tu. Onu vücuduna sıkıca sarmıştım, gözlerinin üzerine düşen saç tutamlarını kenara çekmiştim. Bilinci neredeyse yerinde değildi ve zar zor konuşabiliyordu.

Kalbim boğazımda düğümlenmişti. Teninin ne kadar solgun olduğunu hatırlayınca nabzım hızlandı. Rimeli yanaklarına akmıştı.

Başım dönüyormuş gibi hissettiğimde dengem bozuldu. Bu garip hissin, kalbi in ürettiği adrenalin olduğunu sonradan an-

ladım. Sonra gözlerim kararırken ve nefesimi kontrol edemezken kafamın içine alçak sesli bir uğultu yayıldı.

Bu kötü bir fikirdi. Tek başıma halledebileceğimi düşünmüştüm. Yeterince güçlü olduğuma inanmıştım ama ben lanet olası bir sahtekardım. Hiç de güçlü değildim. Ve elim titrerken telefonumdan RJ'in adını bulana kadar nefesim kesildi. Onu ararken nefes nefese kalmıştım.

Hemen açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedim fısıltıyla. "Ben..." Nefesim kesilmişti, hırıltılı şekilde fısıldıyordum. "Lütfen gel. Sana ihtiyacım var."

"Bana konum at," dedi hemen. "Geliyorum."

BÖLÜM 40

SLOANE



RJ beni balo gecesinde Casey'yi bulduğum yerde buldu. Tek kelime etmeden bana doğru koştu ve kotuna bulaşan çamuru hiç umursamadan dizlerinin üzerine çöktü. Kendimi kollarına bıraktım, göğsüne sarılıp kontrolsüz bir şekilde ağlarken kendi i bir çocuk gibi hissediyordum.

"Sloane," dedi aceleyle. "Hey. Sloane. Buradayım, her şey yolunda. İyisi ."

"Ölmüştü." Titreme nöbetimin arasında kekelediğimi duydum. "Onun yanına bile gidemedim çünkü öldüğünden emindim ve onu görmek istemiyordum."

"Hey, hey." RJ beni kollarına çekti ve başımı göğsüne yasladı. "Sorun yok. İkiniz de iyisiniz."

"Neredeyse boğulacaktı. Aynı annemiz gibi."

"Biliyorum," diye fısıldadı saçlarımın arasından.

"Duke onu kollarına alıp ambulans çağırana kadar hayatta olduğunu bile bilmiyordum. Ve sonra, saatlerce hastane yatağının

yanında oturdum, bilincinin gidip gelmesi i ve yaşadıklarının gerçek olduğunu hatırladığında histerik gözyaşları içinde iki büklüm olmasını izledim." Ciğerlerim nefes alma mücadel i verirken yanmaya başlamıştı. "Babam panik içinde geldi. Delirmiş gibiydi. Bunun olmasına nasıl izin verdiğimi sorgulamak için beni odanın dışında köşeye sıkıştırdı. Sanki yeterince travmatize olmamışım gibi."

Acı dolu anılarım yüzünden gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Bir aile olarak bir araya gelmemiz gereken anda birbiri izden daha da kopmuştuk.

RJ'in tişörtü yüzümün altında ıslanıyordu, parmaklarımla kumaşı sıkı sıkıya tutmuştum. Beni dik tutmazsa toprağa gömülmekten korkuyordum. Bacaklarımı hissetmiyordum.

"Özür dileri ," dedim burnumu çekerek.

"Hayır. Ben özür dilerim Sloane. Buraya yalnız gelmene izin vermemeliydim. Seninle gelmeliydim."

Islak, şişmiş gözlerime dokundum. "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim."

"Her şey yolunda." RJ sırtımda yavaşça küçük daireler çiziyordu. "İyi olacaksın. Söz veriyorum."

"Değilim ama. İnsanlar her zaman kendimi toparlayabileceğimi düşünüyor. Yenilmez olduğumu. Bana hiçbir şey olmayacağını." Alt dudağım titredi, gözlerim yine acıyordu. Bu her zaman benim savunma mekanizmam olmuştu. Düşmanları korkutmak için kükreyip gövde gösterisi yapmak. Korktuğumu görmelerine izin vermemek. "Sanırım kendi saçmalıklarıma inanmaya başladım."

"Beni dinle." Başparmağını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "Bu gerçekten çok boktan. İyi olmak zorunda değilsin. Olmamalısın. Daha yeni tanıştığımızı biliyorum ama gördüğüm kadarıyla çok sağlam birisin Sloane. Bunu asla unutma."

İçimden yarı hıçkırık, yarı boğulma karışımı bir kahkaha çıktı. "Hayır. İyi olmak zorundayım. Yapmak zorundayım, RJ. İçimin yumuşak olduğunu görmelerine izin veremem."

"Hepimizin içi yumuşacık," dedi sakince, gözyaşlarımı silmeye devam ederek. "Ama anlıyorum. İnsanların zayıf noktalarını görmelerine izin verirsen, bu onlara güçlü yapar. Haklı mıyım?"

Usulca başımı salladım.

"Ve bunun olmasını istemiyorsun."

"İstemiyorum," diye tekrar ettim fısıldayarak.

"Bu yüzden rol yapıyorsun."

Anlamıştı. Boğazımdaki acı yumruyla yutkundum. "Sen de yapıyorsun."

"Hem de her zaman. Ama ne var biliyor musun?" Elime uzandı ve göğsüne yaklaştırdı, avucumu sol tarafına, kalbinin hemen üstüne bastırdı. "Şu anda seni böyle görmek bana güç veriyorsa, benim üzerimde sahip olduğun güce kıyasla bu hiçbir şey. Bana dokunduğunda kalbi in nasıl hızlı attığını hissediyor musun? Beni öldürüyorsun."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedi . "Bütün bu duygusallık şehveti öldürür, biliyorsun."

"Saçmalık. Bunu seviyorsun."

RJ düşünceli bir ifadeye büründü. Derin düşüncelere daldığında kaşlarının arasındaki kıvrımı ve uzaklara odaklandığı bakışını tanımaya başlamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sadece Silas'ın bana söylediği bir şeyi düşünüyordum. Tam senin peşinden koşmaya başladığım zamanlarda. Bir parçanın her zaman ulaşamayacağım bir yerde olacağını söylemişti. Kimsenin sana tam olarak sahip olamayacağını." Elim hâlâ göğsündeydi ve RJ sıcak avucuyla parmak eklemlerimi kapatıyordu. "Bence yanılıyor. Sanırım sen bana aitsin."

Güçsüz bir kahkaha atarak yanağımı omzuna bastırdım. Haksız değildi. Ondan *önce* gelen her erkek için ulaşılmazdım. Eskiden oyun oynardım çünkü üstünlükle gelen güce ihtiyacım vardı.

Ancak, garip bir şekilde, kendimi bırakmanın ve kırılgan olmanın da gücü vardı. Şimdi güçlü kollarıyla beni sararken ve kalbi in avcumun altında attığını hissederken bunu anlamıştım.

RJ'i beni kandırdığı için affetme konusunda beslediğim şüpheler veya çekinceler, bana sımsıkı sarılınca buharlaşmıştı. Çünkü onun burada olması gerekmiyordu. Çıplak kızlar albümünü doldurmasının daha kolay yolları vardı. Kucağına bıraktığım onca dram için bile bu gece defalarca kez hayatımdan çıkıp gidebilirdi. Aslında onu burada tutan şeyin bendim, bu beni mutlu ediyordu.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu elimi tutarak.

Başımı salladım ve o da ayağa kalkmama yardım etti. Bacaklarım gücünü toplamıştı. Elim RJ'in avcunun içindeydi.

Ve şimdi bu yerin ilk şokunu atlattığıma göre, kolumla yüzümü kuruladım ve sahneyi yeni bir ışık altında özümsemek için biraz kendime zaman verdim.

"Gitmeliyiz," dedi RJ.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Şimdi iyiyim." *Çünkü sen burada benimlesin,* diyecektim neredeyse ama bir saniye önce onun kollarında küçük bir çocuk gibi ağlamam aniden aptal bir romantiğe dönüştüğüm anlamına gelmezdi. "Bunu konuşmamız faydalı olabilir. O gece olanları kafamda sürekli anlamlandırmaya çalıştım."

Suyun kenarına yaklaştım, sonra solumuzdaki ormanı incelemek için o tarafa döndüm. "Polisler ambulans gittikten sonra ortalığı yarım yamalak aradılar ama kayda değer bir şey bulamadılar. Bira kutuları ve içilmiş sigaralar. Bulmayı umduklarından daha fazla kullanılmış prezervatif. Her zamanki şeyler. Ama o geceyle ilgili hiçbir şey yoktu."

RJ telefonunun fenerine açtı ve alanı taramak için kullandı. "Araba bizim geldiğimiz yoldan gelmedi."

"Hayır. Başka bir yol var." Kendi fenerimi kayıkhanenin uzak tarafında, eskiden bir kapının olduğu yeri gösteren iki ahşap direğe doğru tuttum. Toprak yol şimdi çalılar tarafından gizlenmişti ama nereye gittiğinizi biliyorsanız yine de kullanılmaz halde değildi. "Sürücü arabayı bu tarafa çekmiş ve sonra suya girmiş olmalı." "Gördüğüm polis raporu oldukça üstünkörüydü."

"Bütün bu lanet olası vaka hakkında her şey eksik. Casey'nin hastanedeki uyuşturucu testi pozitif çıktı, ancak bilerek hiçbir şey almadığı konusunda ısrarcıydı. Tek hatırladığı içki içtiğiydi. Doktorlar hikâyesine şüpheyle bakıyorlardı. Ama kardeşimi tanıyorum. Uyuşturucuyla ilgisi olmaz."

"Polisin onu sorguladığını varsayıyorum?"

"Ah evet. Hastanede ve sonrasında Casey'yi sıkıştırmak için saatler harcadılar. Baloda olan çoğu kişinin de ifadesini aldılar. Ve tüm bunlara rağmen Casey, kendisine ne verildiğini, balodan ne zaman ayrıldığını veya arabamıza nasıl bindiğini bilmediğini ileri sürdü. Sadece belli belirsiz hatırladığı bir görüntü vardı, birinin yanındaydı ve onu arabadan çıkarmıştı."

Sudan uzaklaşıp kayıkhaneye doğru ilerledim. Yıkılan yapıyı neredeyse şüpheyle inceledim, çünkü kız kardeşime uyuşturucu veren kişi dışında, bu yıkık bina o gece olanların tek tanığıydı.

RJ'e "Polisler bize kayıkhane kamerasının kayda değer bir şey çekmediğini söylediler," dedim.

İçeri girmek için örümcek ağlarını kenara çektik. Terk edilmiş bir kuş yuvasının yanında, kamera hâlâ tavandaki ahşap bir kirişe monte edilmiş haldeydi. RJ telefonunu cebine koydu ve kirişe tutunmak için zıpladı.

"Dikkatli ol," diye bağırdım, ama kolayca kendini yukarı çektikten sonra ışığı yakmak için telefonunu tekrar çıkardı.

"Burada bir güvenlik şirketinin çıkartması var." Aşağı atlamadan önce onun da fotoğrafını çekti. İnişi, çatıdaki deliklerden sızan ay ışığında görünen kiri ve tozu havaya kaldırdı.

Alnımı kırıştırdım. "Onunla ne yapabilirsin?"

"Bazı fikirlerim var."

"Ne gibi?"

"Sana anlatacağım. Hiçbir şey de çıkmayabilir. Ama önce birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor ve bunu yapmadan önce seni boşuna umutlandırmak istemem."

Belirsiz halleri endişe vericiydi ama başka ne seçeneğim vardı ki? O gece ne olduğunu anlamaya yardımcı olmak için birinin parmağını kaldırmasının üzerinden aylar geçmişti. Polis, okul ve bilgi vermek için vicdan sahibi olabilecek herkes bize arkasını dönmüştü.

Kulağa çılgınca gelse de RJ benim son umudumdu. Ve bu duygu, *umut*, Casey neredeyse öldüğünden beri hayatımda eksik olan bir şeydi.

RJ'in eline doğru uzandım ve sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM 41

RJ



Maçın nasıl bittiğini bir türlü öğrenememiştim. Umarım Fenn bu konuda beni sorgulamazdı. Çünkü kayıkhane-ki maceramızdan sonra, Sloane ve ben Fenn'i bulmak ya da açın skorunu öğrenmek için stadyuma geri dönme zahmeti-girmemiştik. Lucas'ı otoparkta arabanın bagajında otururken ldığumuzda, çocuklarını almayı unutan ebeveynler gibi his-tmiştik. Yine de onu ikinci sınıfların yurduna bırakırken ol-kça sakindi.

"Yarın bilgisayar laboratuvarında buluşalım mı?" diye sor-m iyi niyetli bir jest olarak.

Gülümsemesini bozmadan arabadan indi. "Evet, kesinli e."

Sloane'un evi kampüsün karşı tarafındaydı. Ama yurttan aklaşıp dur işaretine ulaştığımda elini direksiyona koydu.

"Daha erken. Henüz evde olmam gerekmiyor."

İste bile muhteşem görünmemesi imkânsızdı. Ama bu gece ıbanın aydınlatmasının renkli parıltısının altında mistik bir zelliği vardı. Bu onun süper gücüydü.

"Aklında ne var?"

Dudaklarını yaladı ve şimdi o kurnaz bakışlarının arkasında neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

"Fenn bir süre futbol takımıyla dışarıda takılır," dedi. "Odana gidebiliriz. Eğer sen de istersen."

Evet, istiyordum tabii ki.

Son sınıfların yurduna gitmek için keskin bir dönüş yaptığımda seksi dudaklarında bir kahkaha dışarı kaçtı. Bir şey beklediğimden değildi ama Sloane kayıkhaneden ayrıldığımızdan bana bazı sinyaller veriyordu. Durumu tamamen yanlış okuyor olma ihtimalinde dolayı doğrudan harekete geçmek istememiştim. Orada yaşadıkları çok yoğundu ve tamamen anlaşılabilirdi. Böyle bir şeyden sonra onun duygularından yararlanacak bir adam değildim. Ahmağın teki olabilirdim ama bir pislik değildim.

Ve tam bir göt olduğum için Sloane'u ön kapıdan içeri soktum. Fenn ve ben Roger'ın yan işini keşfettiğimizden beri, üçümüzün karşılıklı olarak garantili bir sessizlik anlaşması vardı.

Ve Duke'u sikerler. Ballard'dan döndüyse ve bizi görürse, bir tarafımı yiyebilirdi.

Son zamanlarda kendimle ilgili yeni şeyler keşfetmiştim. Bir üvey kardeşim olmasını seviyordum. Bir ekibin parçası olmaktan hoşlanmamdan bahsetmiyorum bile. Ve doğru motivasyonla, bir kız için kavga çıkarabilen bir adamdım. Hele o kız upuzun bacakları olan ve bir adamı ölüme sürükleyebilecek bir gülümsemesi olan taş gibi bir buz prensesiyse.

Üst katta, onun odama girişini ve kendini çalışma masamın sandalyesine atışını izledim. Kapıyı kapatırken bana bakmak için döndü ve bu bakışla resmen boğazım kurudu. Kısmen baştan çıkarıcı ve kısmen şüpheli bakışları. Nasıl anladığımı ya da çok az şey söyleyerek nasıl bu kadar çok şey anlatabildiğini bilmiyordum.

"Ne?" dedim boğuk bir sesle.

Beni geriyordu. Ne garip bir histi. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ve aynı zamanda bu kadar heyecan verici olmasaydı bu halinden pek hoşlanmazdım.

"Bu gece çok düzgün biriydi ," dedi.

"Öyle miydim?" Yatağımın ucuna oturdum.

Sloane sandalyede bir ileri bir geri giderken başını salladı. "Bilmem için söylüyorum, maço erkeklere karşı gizli bir ilgim yok."

"Tamam..."

"Ama. Duke'a karşı çıkman çok seksiydi. Yani aklında olsun."

"Not aldım. Merakımdan soruyorum, başka gizli ilgin olan şeyler var mı?"

Sloane tek kaşını kaldırdı ama cevap verdi. Çünkü benimle oynamaya çalışıyordu. Ve ona izin verdiğim için mutluydum.

"Cidden ama. Ve sonra kayıkhanede. Tatlıydın ve olmak zorunda değildin."

"Başlangıçta her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama ciddiydim Sloane. Senin için buradayım. Bu gerçek. Buna güven."

Bakışları duvar kâğıdına hayranlıkla bakmadan önce dudakları utangaç bir şekilde kıvrıldı.

Bunu pek sık görmüyordum ama utangaç Sloane kalbimi parçalayacak kadar çok sevimliydi. Tanıştığımızda, bu bilmecenin bana adını vermeyen taşaklı müdürün kızından daha fazlası olduğunu biliyordum. Onu çözebilirsem, büyüleyici bir şeyin özüne ineceğimi de biliyordum.

"İşte böyle şeyler," dedi sonunda, hâlâ bakışlarımdan kaçınarak. "Sanki bana en tatlı şeyleri söylemeden duramıyormuşsun gibi."

Gülüşümü bastırdım. "Durmalı mıyım?"

"Evet," dedi vurgulayarak. "Bu bir kızın aklına başka fikirler düşürebilir."

"Öyle mi?" Sesim kalınlaşmıştı.

"Yani zaten ateşlisin. Bu kadarı artık aşırıya kaçıyor."

Kahkahalarımı özgür bıraktım. "Hey, sır tutabilirim. Bana herkesin içinde bir et parçasıymışım gibi davranabilirsin ve ben de kimseye buz prensesinin iyi adamlardan hoşlandığını söylemem."

Gözleri i devirdi. "Kes sesini."

"Bilirsin, görünüşün için. Ne de olsa itibarını korumak zorundasın."

Sloane hemen orta parmağını kaldırdı. "İtibarını götüne sok."

"İşte benim kızım."

"Gördün mü?" Başını eğdi. "Ben de bundan bahsediyorum."

Bir andan diğer ana geçerken bile ondan ne beklemem gerektiğini asla bilemiyordum. Her kelimesine, her ifadesine tutunmamı sağlayan şey buydu. Evet, onu keşfetmeyi delic ine istiyordum. Ama Sloane hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem öğreneyim, sürekli başka bir katmanı daha ortaya çıkıyordu ve kendini yeniden keşfediyordu. Bu yüzden, kısa gömleğinin önce ilk sonra ikinci düğmesini açtığında buna hazırlıklı değildim. Bakışları yüzümde sabitken, benimkiler ise parmaklarını titiz bir ilgiyle takip ediyordu.

"Güzel bir şey söylüyorsun ve ben de zoru oynamayı unutuyorum" diye beni suçladı.

"Eğer seni durdurmazsam beni affet."

Sloane yavaşça tüm düğmelerin açtı. Bacakları açık bir şekilde sandalyeye yayılmıştı. O bir albüm kapağıydı. Ölümsüz bir şeydi. Sutyeninin ön kopçasını açtı ve ayağa kalkarken gömleğiyle birlikte düşmesine izin verdi. Arsız memeleri ağzımı sulandırdı. Onu kucağıma çekip o şirin, şekilli meme uçlarını emme

dürtüsüyle savaşarak sertçe yutkundum. Ama bu onun gösterisiydi. Bu gece kontrol ondaydı.

Gözlerimdeki ateşi görünce hafifçe gülümsedi ve bacaklarının arasında durmak için yürüdü. Gömleğimin kenarını tutup kumaşı yukarı çekip başımın üzerinden çıkardığında tüm hücrelerim heyecanlandı. Ağzını benimkine yaklaştırdığında, dudaklarına yapışmak için ona doğru eğildim.

Öpücüğü alaycıydı. "Bu konuda tamamen duygusallaşmamak..."

"Ya da yap," dedim ona, parmak uçlarımı yumuşak, sıcak teninde gezdirmek için kollarımı çıplak sırtına dolayarak.

"Sanırım benim için iyi olacağını biliyordum. Bu yüzden senden hoşlanmamak için çok uğraştım."

"Bu adil." Dudaklarımı göğüslerinin arasına bastırdım. Kalp atışlarını yanağımda hissettim. "Ben de asla burada olacağımızı düşünmezdim."

Benim için konu hiçbir zaman seks olmamıştı. Asla bir ödül ya da kendi i tatmin edeceğim bir yarış değildi. Onu ilk gördüğümde, Sloane anlaşılmak için yalvaran, gizemli bir karaktere sahipti. Bu kızı tanımalıydım. Onun gizemlerini keşfetmeliydim. Yolculuk boyunca bir yerde, buradaki deneyimimin en önemli parçası haline gelmişti. Ve bunu tekrar mahvedemezdim. Onu yok etmek için elimden gelenin en iyisini yaptıktan sonra bile bana güvenmişti. Onu tekrar kaybedemezdim.

"Kapı koluna çorap falan mı asmamız gerekiyor?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Gerek yok. Futbol takımı asla dönüş saatine uymaz. İkiden önce gelmezler."

Ağzımı bir meme ucuna yönlendirdiğinde, kıçını avuçlamak için ellerimi bacaklarına kaydırdığım an sırtı hevesle kavislendi.

Sloane'un sadece memeleriyle oynadığımda bile orgazm olabileceğini deneyimlerimden biliyordum, ama ereksiyonum fermuarımın altında zonkluyordu ve şu an üstümde olmasına ihtiyacım vardı. Şortunu indirmeme ve ne kadar ıslandığını hissetmek için parmaklarımı bacaklarının arasında kaydırmama izin verdi. Parmaklarımı içine soktuğumda bir dizini, bacağımın üzerine oturmak için yatağa atması hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

İnledim. "Siktir, mükemmelsi ."

Derin nefeslerinin arasında beni öpüyordu. İstekli ve açtı. Parmaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyordu. Diğer elimle memesini sıkıyordum, başparmağımla başı zevkten öne düşene kadar meme ucunu sıkmaya devam ettim.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," dedi kulağıma nefes nefese.

Amının sıcaklığı elimden kaybolduğunda neredeyse hayal kırıklığından ağlayacağım. Şortunu yerden aldı ve cebinden bir prezervatif çıkardı. Sonra, daha gözümü kırpamadan beni yatağa geri itti ve pantolonuma saldırdı.

Fermuarım yarıda takıldığında, hayal kırıklığı içinde inledi. Hüsranla fısıldarken elleri deli gibi zorluyordu. "Lütfen," diye nefes aldı, "Bütün gün bunun için bekledim."

Ve lanet olsun, hayatımda duyduğum en ateşli şey değilse neydi. Sikim bunu duyunca kotumun içinden kendi çıktı resmen.

Hafifçe gülerek ona yardım ettim ve kotumu kalçalarımdan aşağı itmeyi başardım. Sert ve hazırdım ama çömeldi ve aşağıdan yukarıya doğru yalayarak başını ağzına almak için eline aldı. Hiç bu kadar hızlı boşalmaya bu kadar yakın olmamıştım.

"Lanet olsun," diye tısladım. "Eğer durmazsan, bu daha başlamadan bitecek."

Merhamet gösterip prezervatifi taktıktan sonra üzerime yerleşmek ve sikimin üzerine oturmak için vücuduma tırmandı.

Üstümde hareket etmeye başladığında, verdiği fantastik hisle inlemeden duramadım. Ellerim kıçındayken ikimiz de birbirimizin nasıl hissettiğini izliyorduk. Ben boynunu öperken o göğüslerini avuçlayıp sıkıyordu. İçine her girişimde, dünyanın geri kalanı, sadece ben ve o kalana kadar yavaş yavaş kayboluyordu. Dolap aynasındaki yansımamızı yakaladım. Uzun, siyah saçları sırtına dökülüyordu.

Ellerim vücudunun tüm hatlarını öğrenmeye çalışırken, zihnimin daha derinlerinde, bir tür aydınlanma yaşıyorum gibi gelmişti. Ondan önce de zevk almıştım ama asla tam böyle bir deneyimim olmamıştı. Bu kızı bu kadar çok istemenin nasıl bir his olduğu anlayamıyordum onu şimdiden özlemiştim. Daha sert, daha hızlı zıplamaya çalışıyordu ama ben bunu elimden geldiğince uzatmak istediğim için hamlelerimi yavaşlattım. Çünkü burada, her şey anlamlanmıştı.

Parmaklarımı saçlarına kaydırdım ve onu öpmek için kendime çektim. "Bitmesini istemiyorum," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Fazla iyi hissettiriyor."

"Çok iyi," diye fısıldadı. Güzel hatları gergindi, dişleri alt dudağına sertçe batıyordu. Gri gözlerinden karşı koyamadığı zevk rahatlıkla okunuyordu.

Hemen sonrasında hüsranla nefesini bıraktı. Omzumu ısırdı ve biliyordum ki bu, oyalanmayı bırakıp onun gelmesini sağlamam için bir işaretti. Bu yüzden onu yastığıma atmak için bizi ters çevirdim. Bacağını yanına gelene kadar yavaşça indirdiğimde beklentiyle izliyordu. Sonra pis bir gülümsemeyle kendimi tekrar onun içine ittim. Dizlerimin üzerindeyken, kıçına sertçe bastırdım.

"Evet," diyerek inledi ve klitorisini ovmak için uyluklarının arasına uzandığını gördüğümde benden yanıt olarak bir inilti aldı.

Bir ateş cızırdayarak taşaklarıma yayıldı ve iyice sertleştim. Bana dokunduğundan beri boşalmanın eşiğindeyim ama oraya

önce onun ulaşmasını sağlamak için bekliyordum. Kaslarının si kimin etrafında gerildiğini hissedince burnumdan nefes aldım. Alt dudağını ısıran dişlerini gördüğümde kıçımı yanaklarımı sıktım. Henüz değildi, nabzım hızlanırken ve taşaklarım zonklarken kendimi uyardım. Bunun için bekle.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandım ve onu zirveye çıkarmak için söylemem gereken tek şey buydu.

Sloane'un aletim onun içindeyken orgazm olması kadar seksi bir şey göremezdim.

Daha sonra göğsümün üzerine yattı, karın kaslarımı takip etti ve midemin tırnaklarının altında gerilmesine güldü.

"Spor salonunda zamanını boşa harcamadın" dedi. "İşe yaradığını söyleyebiliri ."

"Ah, gerçekten mi?"

"Hı hı. Böyle devam et."

Lanet. Yüzme ve dövüş için yaptığım antrenmanlar sayesinde, dürüst olmak gerekirse vücudum hayatım boyunca olduğu en iyi şeklindeydi. Eğer onu azdırıyorsa ve hoşuna gidiyorsa kahvaltı için bir Volkswagen'i bile kaldırırdım.

"Hey." Bana bakmak için başını kaldırdı. "Kayıkhanede. Kamerayla neden bu kadar ilgilendin? Hem okul hem de polis içinde hiçbir şey olmadığını söyledi."

Başımla oynadım. "Muhtemelen olmayabilir."

"Ama...?"

"Emin olmanın bir yolu olabilir."

"Ne?" Hemen doğruldu. "Nasıl?"

Sloane'un umutlanmasına izin vermek konusunda hâlâ isteksizdim. Görüntüler mevcut olmayabilirdi. Ve eğer öyleyse, yararlı bir şey sağlayabileceğimin garantisi de yoktu.

Ama artık ona bu konuda yalan söylemeyeceğime söz vermiştim ve dedim ki, "O gece kamera çalışıyorsa, görüntüler hâlâ güvenlik şirketinin sunucularındadır."

Hemen gözleri açıldı ve heyecanlandı. Beynindeki tüm çarklar dönüyordu. "Peki nasıl öğreneceğiz."

İşte olaylı kısım burasıydı.

"Ne kadar az bilirsen o kadar iyi. Sonsuz inkâr senin yeni mantran, tamam mı?"

"İyi," diyerek kabullendi. "Sormayı bırakacağım. Yapman gereken yapmak için izin de veriyorum. Sadece ne bulduğunu bilmek istiyorum."

Şimdilik peşini bıraktığı için rahatlamıştım çünkü Sloane'un benim saçmalıklarıma bulaşmasını istemiyordum. Bu, notları değiştirmek veya bir kompozisyon veri tabanına girmek gibi değildi. Bu şirketler benim gibi insanları dışarıda tutmak için tasarlanmıştı. İşletmelerini, müşterilerinin dijital varlıklarını koruma becerileri üzerine kurmuşlardı. İçeri girmeyi başarsam bile, her zaman fark edilmeden çıkma şansım olmayabilirdi. O zaman kovulmaktan çok daha ciddi sonuçlarla karşı karşıya kalırdım. İnsanlar benim yaptıklarımdan daha azı için terörle suçlanıyordu. Kahretsin, kitap korsanlığı yaptıkları için hapishanede ölenler vardı.

Yine de burada onunla yatarken Sloane'un gözlerine içine baktım ve kız kardeşi için adaleti sağlamasına ve ailesine biraz huzur vermesine yardımcı olmak için ömür boyu hapis yatmaya itirazım olmazdı.

"Söz vermiyorum," dedim ona. "Dediğim gibi, bunun mümkün olup olmadığını anlamam gerekiyor."

"Ama bana da nasıl gittiğini anlatacaksın. Söz ver."

"Tabii ki."

Mutluydu, beklenti karşısında heyecanı adeta yüzünden okunuyordu. Mükemmel. Hiç baskı yaratmadı, değil mi? Sloane sadece aylardır bu şansın hayalini kuruyordu. Ve eğer bunu başaramazsam onun kalbini kıracak olan pislik ben olacaktım.

"Biliyorsun..." Bacağını kalçamın üzerinden atarak daha da yaklaştı. Saçlarının yanağıma yapışmasını garip bir şekilde saplantı haline getirmiştim. "Eğer Duke'la olan dövüşü kazanmayı başarırsan, bu okul ortak pisliğini kaybedecek."

"Eğer?" Bu hatuna akıllara durgunluk veren bir orgazm olmasa da yeterli bir orgazm yaşatmıştım ve burada yatıp bana *eğer* demeye cesareti vardı. Tanrım. "Vay. Güvenin nerede, ha?"

Güldü ve ağzı bu affedilmez yarayı kapatabilirmiş gibi göğsümü öptü. "Birinin kıçını yalamasını istiyorsan, Lucas'tan buraya gelmesini istemeliydin."

"Lanet olsun, Tresscott. Bu sertti."

Vicdansızca omuz silkti. "Acımasızca dürüst değilsem bir hiçim."

"O zaman tam açıklamak adına, muhtemelen bahsetmeliyim..." Saçının bir tutamını parmaklarımın arasına aldım. "Duke, dövüşü kaybedersem bir şartta ısrar etti."

Sloane kafasını kaldırdı. "Nasıl bir şart?"

"Eğer kaybedersem, Sandover'ı terk edeceğim."

"Siktir git." Hemen doğrulup oturdu.

"Anlaşma bu."

"O zaman anlaşmayı da siktir et ve Duke'u da siktir et. Ona ne söz verdiğin umurumda değil. Gitmiyorsun."

"Kaybetmeyi düşünmüyorum, ama bana seçme şansı sunacağını düşünmüyorum."

"O zaman sanırım gerçekten zor durumdasın Shaw, çünkü bir kızın duygular beslemesini sağladıktan sonra bırakıp gidemezsin."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. Öfkeye o kadar kapılmıştı ki Sloane az önce bana karşı hoşlantıdan daha fazlasını hissettiğini söylemiş gibiydi.

"Duygular, ha?" Yüzüme yayılan sırıtmama kontrol edemedim.

Gözlerini devirdi ve kızgın bir şekilde surat asarak benden uzaklaştı. "Her neyse. Zevkini çıkar."

"Çok zorsun." Kollarımı ona doladım ve göğsüme doğru çektim, direniyormuş gibi yaparken başının üstünü öptüm. Sloane'un samimi duygular göstermekten daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu. En azından şiddet içermeyen türden olunca. "Benim de sana karşı duygularım var."

O zaman vücudu yumuşadı ve dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi.

"Bana kazanacağına söz ver," dedi yumuşak bir sesle. "Artık gidemezsi ."

Bunun için kendimden şimdiden nefret ediyordum ama yine de bu iki kelimenin ağzımdan çıkmasına engel olamadım.

"Söz veriyorum."

BÖLÜM 42
LAWSON



Bu çürümüş ve pislik dolu insanlık içinde telefonun ekranında annesinin adını gördüğünde patolojik ilgisizliğin üstesinden gelebilen insanlar olmalıydı. Ne yazık ki onlardan biri değildim.

"Bu habersiz aramayı neye borçluyum?" diye sordum kibarca. Ders arasındayım, bu yüzden bir şeyler içmek için yemekhaneye uğramıştım.

"Ne? Lawson, ben annenim."

Evet, bu tiz yetersizlik tonunu nerede görsem tanırdım. "Ne istiyorsun?"

"Orası gürültülü. Neredesin?"

"perşembe günü saat üç. Bir Raiders maçındayım," diye alay ettim. "Başka nerede olabilirim?" İçkimi yudumlarken, dışarı çıktım ve kampüsün karşısındaki sanat binasına doğru yürümeye başladım.

"Doğru." Garip bir şekilde güldü. "Okuldasın. Affedersin. Ah. Neyse. Aradım çünkü Jeffrey Hong Kong'da mahsur kalacak, bu

yürden belki tatil için seni ziyaret etmemin iyi olabileceğini düşündüm."

"Öyle mi?" İnanılmaz. "Farkındalık günlüklerinden birinin başına oturup, kendine oğlunun bu teklifi çekici bulup bulmayacağını sorarak küçük bir zihin haritası da yaptın mı?"

"Belki de seni kötü bir zamanda yakaladım. Babanın ne planlar yapabileceğinden emin değilim..."

"Ben de bilmiyorum. Ve umursamıyorum."

Her konuşmamız sanki benimle hiç tanımıyormuş gibiydi. Konu ebeveynlik olduğunda ve onun kararsız kişiliği göz önüne alındığında bu çok mantıklıydı. Beni boşanırken babamla yalnız bırakmasındansa küvette boğması daha insancıl olurdu.

"Son zamanlarda bir yerde, tatillerin iyileşme sürecindeki insanlar için özellikle zorlu olabileceğini okudum. Olumlu bir etki sağlayabilecek bir aile ile birlikte olmak daha yardımcı olurmuş."

O zaman iyileşme sürecinde olmamam iyi bir şeydi. Gözlerimi telefona çevirdim. Beni yola sokmak için rehabilitasyondan daha ağır şeyler gerekiyordu. Bu yollar denenmişti.

"Dürüst olmak gerekirse anne. İlişkimizin hangi kısmı içki içmemi engelleyecek? Ayrıca, gerçekten iyileşme aşamasında olduğumu düşünüyorsan, gelmemi istemezsin. İnan bana, o eve muhtemelen bir uyuşturucu baronunun yamağının evinden daha fazla kokain saklamışımdır."

"Lawson."

Şu anda gergin bir şekilde ciddi olup olmadığımı merak ediyordu. En son orada olmamın üstünden ne kadar zaman geçmişti? Nereye saklamış olabilirdi ? Koklayarak uyuşturucuyu bulabilen köpeklerden kiralayabilir miydi? Şansı yaver giderse haftanın geri kalanını bir çekiçle döşeme tahtalarını sökerek geçirecekti.

"Evde işler nasıl?" diye sordu, sanki bir gün farklı bir cevap verecekmişim gibi.

Kahkaha attım. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Senin hayatınla ilgilenmem gerekmiyor mu?"

"Bu bir ilk olurdu."

Çoğunlukla katılmadığım yüzlerce saatlik terapiden mahrum kalmıştı. Ve gittiğimde, beni ofisten atana ya da tuvalette mastürbasyon yapmak için kendilerine izin verene kadar, en sapkın cinsel istismarlarım hakkında giderek daha rahatsız edici açıklamalar yaparak iyi doktorları da kışkırtmıştım.

Sanırım.

Yine de pis ağzımdan ne kadar rahatsız olsalar da, o doktorlar ruhumu onlara açsaydım dehşete düşerlerdi. Sözde babam Roman hakkında her şeyi anlatsaydım, boş atan bir adamdı, karısını baştan çıkarması ve kendisine bir varis yapması için hamile bırakmasın diye bir jigolo tutmuştu. Ancak o zaman kendi komplosunun düşüklüğünden o kadar iğrenmişti ki, bu zavallı çocuğa karşı derin ve amansız bir nefret duymaya başlamıştı. Bir de imparatorluğunun yarısını alıp kaçan annem Amelia vardı. Savunmasız çocuğunu, sürekli aktivistler, avukatlar ve devlet kurumlarından oluşan bir ordu tarafından her hareketi bir suç bulmak için takip edilmeseydi, köpek yavrularını eğlence için ateşe verecek bir adamın pençelerine bırakan bencil kaltak.

Biliyorsunuz. Sıradan ergen öfke sorunları.

"Deniyorum, Lawson. Sana yakın olmayı kolaylaştırmıyorsun."

Yapmam için iyi bir sebep bulamıyordum. Benim tüm varlığım onun hayatının ancak yarısını temsil ediyordu. Göz açıp kapayana kadar büyümüştüm. Bu arada, hayatımın her gününü, diğerini uçurumdan aşağı atacak olan iki insan arasında bir pazarlık kozu olarak kullanılan intikamcı, trajik bir hatadan başka bir şey olmadığımı bilerek yaşadım.

"Babamla haftalardır konuşmadım," diye cevap verdim sıkılmış bir ses tonuyla. "Yani diyebilirim ki, elbette, ev cephesinde işler harika."

"Christine nasıl? Üvey annenle anlaşabiliyor musun?"

Lafı açılmışken.

"Kesinlikle," diye mırıldandım. "Gerçekten çekici bir kadın. Kızı baya iyi."

Bunu söyledim ve telefonu kapatıp resim dersime girmek için cebime koydum. Gereken hasar verilmişti.

Kahretsin, ondan istediğim tek şey ortadan kaybolmasıydı. Benzer şekilde sınırlar koymayı kabul ederse bende onu yok saymaktan mutlu olurdum. Beni mevsimsel suçluluk nöbetlerine bulaştıran bir annedense, kendini işine adamış bir anneye sahip olmayı tercih ederdim. Başkanlık Günü'nde barınağa geri gönderilen Noel köpek yavrusu gibiydi.

Bencil aramaları kısa ama yıkıcıydı, beni her zaman huzursuz ediyordu. Genelde kafamı boşaltmak için kendi kendime ilaç vermekten mutlu olurum, ama bugün çok yorgundum ve ayık durumdaydım.

Gwen ve onun çiçek desenli şirin elbisesi bile annemin yarattığı kargaşadan uzaklaşmama yetmedi. Her neyse, Bayan Goodwyn'i hâlâ kazanamamıştım. En aleni hareketlerimi bile görmezden geliyordu. Ama bu sorun değildi. Her şey yolundaydı. Zaten kocasından istediğimi almamış olsaydım cinsel çekiciliğimi sorgulayabilirdim. Bu, kuşkusuz, cazibemin en büyük kanıtıydı.

Bu hafta kil heykel yapımı üzerinde çalışıyorduk. Gwen, doğduğu köyün insanları ve hayvanları hakkında yorumlayıcı parçalar yaratan kör bir Moğol sanatçının yakın zamanda yaptığı gezici bir serginin PowerPoint sunumunu yansıtmak için ışıkları söndürdü. Onun penise benzeyen yusufçuk yorumu Bay Goodwyn'den gelen bir mesajla kesintiye uğradı.

JACK: *Fazladan kredi alabileceğin projeyi görüşmek için ofis saatimde beni gör.*

LAWSON: *Memnuniyetle.*

Telefonum aniden elimden düştü.

"Belki de bunu senin için saklamalıyım." Gwen ekranı kapattıktan sonra bakmadan telefonu cebine koydu.

"Dikkat, Bayan G."

Odanın önüne, projektör yansımasının yanına döndü. "Sınıfımda telefona izin yok Lawson. Bunu gayet iyi biliyorsun."

Ona küçük bir gülümsemeyle cevap verdim. "Sizi önden uyarmak benim görevim. İçinde çıplak resi lerim var. Şu anda eli izde pornografi tutuyor olabilirsiniz."

"O zaman kapatsak iyi olur." Telefonu kapatıp masasına fırlattı. "Okul sonrası cezan bittikten sonra geri alabilirsin."

Muhteşemdi. Çünkü dersle ilgili en sevdiğim şey bir de cezaya kalmaktı. Odamda ismi i haykıran uyuşturucu zulam varken onun boya fırçalarını temizlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yokmuş gibi.

Ancak Gwen tehdidinde ciddiydi. Zil çaldıktan sonra bana el salladı ve işe koyuldu. İlk işim, yapım aşamasındaki heykelleri ıslak streç filme sarıp dolaba koymaktı.

"Tamam. Sıradaki ne?" Bunun ne kadar sürmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu olabildiğince çabuk bitirmek istiyordum. "Bayan. G?"

"Ha?" Bir an için telefonuma baktığından endişelendim ama masasına eğilip sıkıntılı bir şekilde baktığı kendi telefonuydu. "Ah, diğer sınıf akrilikleri i arka rafta bıraktı. Onları malzeme dolabına geri koyabilirsi ."

"Tabii efendim." Bir kucak dolusu boyayı toplayıp dolaba atacaktım ki kilitli olduğunu gördüm. "Bunun bir anahtarı var mı?" diye seslendim omzumun üzerinden.

"Vardı, ama son resim öğretmeni onu kaybetti." Gwen, kapısını açmak için bir boya spatulasıyla geldi. "Geçici bir çözüm buldum. Bunun bir hilesi var."

Bir saniye sonra kapı açıldı.

Kıkırdadım. "Aferin size. Her gün birkaç eve izinsiz girer misiniz?"

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Bir kız kendi başının çaresine bakmalı." Kollarımdan akrilik boyaların bir kısmını aldı ve düzene ve düzene pek dikkat etmeden rafa yerleştirmeye başladı.

"Bay G'nin işe pek ele yatkın değil herhalde?"

Kocasının adı geçince yüzü düştü. "Yirmili yaşlarının başında evlenme, Lawson. Ölmeden önce yaşa."

Kaşlarım kalktı. Pekâlâ. İlgimi çekmeyi başarmıştı. Mükemmel çiftimiz evliliklerinde bir çekişme mi yaşıyordu?

"Evde sorun mu var?" diye sordum sakince.

Sanki yüksek sesle söylediğini o an anlamış gibiydi. "Ah. Üzgünüm. Gerçekten bir öğrenciyle kişisel meseleler hakkında konuşmamalıyım. Bu uygun değil."

"Belki fark etmişsinizdir ama neyin uygun olduğu umurumda değil." Havalı duruşumu bozmadan omuz silktim. "Her şey rağmen... Ben mükemmel bir dinleyiciyimdir."

Teklifimi düşünmesi bana kapıları araladı. Onun sessizliği bozmasını sağlayana kadar uzun süre sessiz kaldım.

"Bir şey olmadığını söylüyor," diye itiraf etti sonunda. "Ama Jack sömestr başladığından beri mesafeli."

Tüh. Benim hatam. Muhtemelen tüm o sakso becerilerimle onun dikkatini bu kadar dağıtmamalıydım. "Belki derslerle meşguldür," dedim masumca.

Günün derslerinden kalan dağınıklığı toplamak ve malzemeleri yerleştirmek için odanın etrafında dolaşıyorduk. "Bundan daha fazlası," dedi Gwen düz bir şekilde. "Onu tanıyorum. Bana söylemediği bir şey var."

Açıkçası. Jack zor bir durumdaydı. Bir insan karısına bir öğrenciyle yasak ilişki yaşadığını nasıl söyleyebilirdi? Bir de erkek öğrencisiyle.

"Daha önce hiç böyle hisset iş miydiniz?" Yavaşça sordum çünkü dişlerini dudağına bastırma şekli bana bunun onun için yeni bir durum olmadığını söylüyordu.

Lavaboda bir kabı durularken gözlerime baktı. Kararsızlık, çilli yüzünde gezindi.

"Üniversitedeyken beni aldattı."

Biliyordum.

"Biz lisede âşık olduk. O üçüncü sınıftı. Ben birinci sınıf öğrencisiydi. Tamamen ayrılmaz bir ikiliydik."

"Tatlıymış." Korkunç derecede sıradan bir şekilde.

"Bir sömestr, sınıftan bir kızla çok vakit geçirmeye başlamıştı. Her zaman bir proje üzerinde veya ders çalışıyorlardı. Bunun bir grup işi olduğunu söylerdi ama ben onları kütüphanede yalnızken ya da birlikte kahve içerken yakalardım."

Ah, Jack, seni köpek. "Onunla yüzleştin mi?"

Onaylayarak başını salladı. "Sonunda cesaretimi topladım. Ona inanmayacağımı anlayana kadar defalarca inkâr etti. Sonra itiraf etti."

"Ayrıldınız mı?"

"Düşündüm. Hatta evi terk ettim ve hafta sonunu ailemin evinde geçirdim. Sonra beni sevdiğine yemin etti ve sadece tek seferlik bir şey olduğunu söyledi..."

"Ama başkalarının da olduğunu düşünüyorsun," diye tahmi de bulundum.

Gwen, gevşekçe topladığı topuzundan dalgalı kızıl bir teli düzelterek omuz silkti. Saçı omzunun üstüne düştüğü an sikim uyanıp merhaba dedi. Kızılları hep sevmişimdir.

"Asla sormak istemedim," diye itiraf etti. "Ama şimdi..."

"Ona güvenmiyorsan neden burada kaldığını sorardım, ama onu keten bir gömleğin içinde gördüm, yani..." Şeytani bir şekilde sesimi giderek azalttım.

Bunun üzerine isteksiz gülümseme ile hafif bir kahkaha attı. "Bana sadece kafamda kurduğumu söylemediğin için teşekkürler."

"Kesinlikle değil. İçgüdülerinizi dinlemesiniz, her zaman söylerim."

Son malzemeleri de dolaba geri yerleştirdik ve temizlik malzemelerini de kaldırdık.

"Gerçekten mi?" Aniden ses tonu düşünceli gibi geldi. "'Kızmayı bırak ve onunla yüzleş' gibi bir şey diyeceğini düşünmüştüm."

Dikkatli ol Gwendolyn. Bu kulağa tehlikeli bir davet gibi geliyor.

Sırıttım. "Bu tavra da karşı değilim."

Gwen bir rafa yaslanıp bir elini o seksi kızıl saçlarının arasından geçirdi. Sikim yine hareketlendi. "Teşekkürler. Garip bir şekilde yardımcı oldun."

"Her zaman hizmetinizdeyim.

"Bugün pek havada değilmişsin gibi hissetti ," diye ekledi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Niye öyle dediniz?"

"Benimle bir kere bile flört etmeye çalışmadın."

Omuz silkerek "İlgisizliğinizi açıkça belli oluyordu," dedim. "Ve ben yalvaracak biri değilim."

Bu sömestr ilk kez gerçekten şaşırtıcı bir şey oldu.

Daha ben gözümü kırpamadan, Bayan Goodwyn dudaklarını benimkilere bastırdı. Ve hiç çekingen değildi. Dilini benimkine bastırıp ağzımın içine doğru hafifçe mırıldanırken, elleri yüzümün iki yanını kavramıştı. Bu, sikime doğrudan bir şehvet şimşeği gönderen sıcak bir öpücük türüydü.

Nefes almak için durduğumuzda, "Bazen yalvarmak iyidir," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Sesim kulaklarıma boğuk bir şekilde geliyordu.

"Hı hı." Dudakları çenemden boynuma doğru küçük öpücükler vererek ilerlerken tüm tüylerim diken diken oldu.

"Yalvarmak eğlenceli olabilir," diye katıldım. Parmaklarım elbisesinin eteğine doğru kaydı.

Beni öpmeyi bıraktı ve ilgiyle irileşmiş gözlerle elime baktı. Nabzının boğazının çukurunda çırpındığını görebiliyordum.

İnce kumaşı yavaşça yumruğumda topladım ve yukarı doğru sıyırmaya başladım. Sikim, çıplak tenine maruz kalan her santimde daha da sertleşti. Başparmağım pürüzsüz uyluğunu sıyırdığında, vücudundan bir ürperti geçtiğini hissettim.

"Lawson..." diye fısıldadı. Gözleri parmaklarımın tangasının ipiyle oynadığım yerdeydi.

"Bunun için yalvar," dedim sakince.

Yutkunduğunu görebiliyordum. "Ne için?"

"Dizlerimin üstüne çökmem ve ağzımı tam olarak... buraya dayamam için yalvar..." Başparmağımın iç çamaşırının üzerinden klitorisine bastırdığımda nefes nefese, heyecanlı bir ses çıkardı.

Hemen cevap vermeyince, boştaki elimi bakırımsı saçlarının arasından geçirip bir tutamını avucumla kavradım. Kafasını kaldırarak ağzını tekrar benimkine yaklaştırdım. Öpücüğümüz ikimizi de inletti. Onun tadına bayılmıştım. Yasak meyve neden her zaman bu kadar lezzetliydi?

"Lawson," diye inledi dudaklarıma doğru.

"Hmmm? Ne istiyorsun, Gwen?"

"Dizlerinin üstüne çök," diye yalvardığında ve sırıtmamı saklamak biraz çaba gerektirdi. Biraz zaman almıştı ama sonuçta o da kocası kadar zayıftı.

Anlamıştım aslında. Gwen'in kendi küçük sırrına sahip olmaya ihtiyacı vardı. İntikamını alabilmek için kirli küçük bir yalana. Beyefendi işten eve geç geldiğinde akşam yemeğinde gizlice gülümseyecekti.

Onu dolap kapağının karşısındaki alçak olan rafa doğru ilerlettim ve içindeki malzeme yığınını ittim. Eşyalar yere çarptı ama ikimiz de gözümüzü bile kırpmadık. Daha şimdiden tangasını pürüzsüz, biçimli bacaklarından aşağı çekmiştim, önünde diz çökerken malzeme artıklarını cebime sokuşturdum. Hiç vakit kaybetmeden bacakları omuzlarıma dolandı ve amı yüzümü ezmeye başladı ve o kadar ateşliydi ki pantolonuma boşalmamak için kendimle mücadele ediyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gwen.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve gülümsemem genişledi. Dudağını sertçe ısırıyordu, yüzü şehvetten kızarmıştı.

Modern Amerikan evliliğine hoş geldiniz, Bayan G.

BÖLÜM 43
SLOANE



"Onu asla aramadığımı söyleyecek ve sonra telefona cevap vermeyecek."

Pazartesiydi ve Silas ve ben okuldan önce bir koşmak için buluşmuştuk. Antrenmanları benim kadar ciddiye alan tanıdığım tek kişi oydu. Ve en az üç duble espresso içmeden sabah sekizden önce kendine gelebilen de tek kişiydi. RJ koşmayı sevdiğini söyleyebilirdi ancak dün gece sabah koşusuna çıkmayı teklif ettiğimde kahkahalara boğulmuş gülücük göndererek teklifimi reddettikten sonra belirttiğim gibi, kendini adamaktan açıkça yoksundu.

"Bunun ne anlamı var ki? Bana inat sorunu daha da kötüleştiriyor."

Kayaların ve çıkıntılı ağaç köklerinin olduğu dar toprak yolda sabit tempoda koşuyorduk. Çoktan terden sırılsıklam olmuştum. Gece sıcaklık asla yirmi iki derecenin altına düşmemişti ve bu sabah daha da sıcaktı. Öğlene kadar güneş, gömleği sırtınızda resmen pişirebilirdi.

"Amy, birlikte yeterince vakit geçirmediğimiz için bana kızgın ama sonra arkadaşlarıyla alışverişe gitmek için yüzme müsabakamı kaçırdı. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Silas'ı seviyordum ama Amy ile olan düşük bütçeli dram dizisine benzeyen ilişkinin başka bir bölümünü izlemem için sabah çok erkendi. Bu, bir alışveriş arabasının yavaş yavaş bir arabanın arka tamponuna doğru ilerlemesi i izlemek gibiydi. Hiç kimse kalıcı bir hasar beklemiyordu ve müdahale etmeye değecek kadar da çaba harcamayı gerekli görmüyordu.

"İkiye kadar dersim var, altıya kadar antrenman yapıyorum, sonra akşam yemeği ve her gece en az ona kadar ödev yapıyorum. Ben nasıl pislik olabilirim?"

Ona ikinci sınıftan beri yüzlerce kez duymadığı başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bu aynı konu dönem dönem tekrar ortaya çıkıyordu. Amy'yi elinde tutmak istiyorsa ona daha iyi davranmanın bir yolunu bulabilirdi. Aksi takdirde artık onu serbest bırakıp herkesi bu baş ağrısında kurtarabilirdi.

"Beni görmezden geliyorsa ona nasıl zaman ayırabilirim?"

Amy tatlı, eğlenceli, sevecen ve ona tamamen takıntılı bir kızdı. Ve aptalca bir nedenden dolayı, bunun Silas'ın ilgisi azaltan büyük bir etken olduğunu düşünüyordum. Hayatım boyunca, bu konuda bir şey yapmayı kesinlikle reddetmesine ve bu ilişkiye o kadar düşkün olmamasına rağmen neden hâlâ birlikte olduklarını çözemiyordum. Sanki kendi yarattığı bir görücü usulü evliliğe bulaşmış ve dininin tek ilkesi olarak boşanamayacakmış gibiydi.

"S:o e?"

"Ha?" Koşunu beni soktuğu hipnoz halinden çıktım, düşmüş bir dala takıldım ve neredeyse kafa üstü toprağa yapışacaktım. "Pardon, ne?"

"Bir kilometredir hiçbir şey söylemedin."

"Ne söylememi istiyorsun?" Ona dönüp omuz silktim. "Seni saçmalıklarından bıkmış gibi görünüyor."

"Teşekkürler."

Yükselen güneş ağaçların arasından geçerek ışık, ayak seslerimizin zemini rahatsız ettiği toz bulutlarını kaldırıp opak sarı bir sis oluşturuyordu. Yol boyunca patikaya yansıyan uzun gölgeler, vahşi otlar ve çalıların arasındaki sabah kuşları. Dersten önce sağlam bir beş kilometre koşmak istiyordum, bu yüzden hızımızı zorlamıştım.

"Ne oluyor?" Silas adımlarıma ayak uydururken daha çok nefes alıyordu.

Eski birinci sınıf öğrenci yurtlarının altmışlarda fırtınaların önünde dimdik durduğu ve binanın altında bir obruk açan ve batı ucunu bir gecede yutan bir selin olduğu doğu çimenliği boyunca kestirme yoldan gittik.

"Hiçbir şey."

"Başka bir yerdesin."

"Hayır dinliyorum. Amy senden nefret ediyor, sen de bu konuda biraz pisliksin."

"Bu gerçek değerlendirmen mi yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

"Yani altmışa kırk gibi i?"

"Cidden ama." Silas'ın inanılmaz bir kondisyonu vardı, ama o bile hızıma yetişmeye çalışınca nefes nefese kalmıştı. "Bütün bunlar hakkında ne yapmalıyım?"

"Ne yapman gerektiğini gayet iyi biliyorsun. Sadece yapmayı reddediyorsun."

Şiddetli bir şekilde söylendi. Sonra neredeyse o da kafa üstü düşecekti çünkü koşu ayakkabısının bağcıkları çözülmüştü. "Bir saniye."

Duruyorum ama onu beklerken yerimde tempomu korumaya devam ettim. Saatim son on beş dakikadır yanıp sönüyordu, bu yüzden mesajlarımı kontrol etmek için bu fırsatı kullandım. RJ günaydın mesajı yazmış ve daha sonra onunla bizim yerimizde buluşup buluşmayacağımızı sormuştu. Ve bir de Duke'tan üç tane mesaj vardı.

Huzursuzluğum içime yayıldı. Futbol maçından beri Duke aramanın ve mesaj atmanın dozunu iyice kaçırmıştı. Bana söyleyeceği önemli bir şey olduğunu iddia ediyordu ama buna bir an bile inanmıyordum. O gece beni RJ ile görmek egosuna darbe vurmuştu ve şimdi bana daha iyi bir adam olduğunu kanıtlamak için her şeyi yapacaktı.

"Ah, o çok kendini beğenmiş," diye homurdandım.

"Kim?" Silas bağcıklarını sıktı ve doğruldu. Beyaz tişörtündeki ter, kumaşı neredeyse şeffaf hale getirmişti ve altındaki yontulmuş gibi görünen karın kasları görülebiliyordu.

"Duke. Ballard'daki futbol maçında karşılaştığımdan beri sürekli mesaj atıyor." Silas'a karanlık bir bakış attım. "Hani şu senin ektiğin maç."

"Amy'yle planlarım vardı," diye karşı çıktı.

"Evet, şey, Mila ve Oliver tarafından pusuya düşürüldüğümde ekstra moral desteği çok işime yarayabilirdi."

İfadesi pişmanlık doluydu. "Affedersin. Bunu düşünmedim bile."

"Sorun değil," dedim iç çekerek. "RJ, onları öldürmeme engel olmak için oradaydı."

Koşuya devam ettik, kısa bir süreliğine duyduğumuz tek ses aldığımız düzenli nefeslerimizdi.

"Peki Duke ne istiyormuş?" diye sordu Silas sonunda.

"Ne olabilir? Beni geri kazanmak." Bir kahkaha patlattım. "Onunla buluşmam için beni zorluyor. Muhtemelen karın kaslarıyla şov yapmayı planlıyor çünkü bunun onu tekrar istememi sağlayacağını düşünüyor."

Silas da kahkaha attı. "Yani, geçmişte bu işe yaramıştı."

Arkadaşımı biraz ittirdim ama vücudu kaya gibi sağlam olduğu için itişim dengesini bile bozmadı.

"Hey, bu doğru," dedi sırıtarak. "Duke'a hiçbir zaman hayır diyemedin."

"Belki geçmişte evet. Ama artık her şey daha farklı," diye karşı çıktım.

"RJ'le birlikte olduğun için mi?" Ses tonu dikkatliydi. İçine düşen şüphecilik sancısı hissediliyordu.

"Evet öyle." Geçen gecenin anısıyla oluşan aptal, utanç verici gülümsemeye engel olamıyordum.

"Ne, yani artık resmi olarak birlikte misiniz?"

"Bu konuda konuşmadık. Ama evet öyle olduğumuzu varsayıyorum."

"Gerçekten mi?" Şimdi gerçekten şüpheye düşmüş gibiydi. "Seni tanıyorum Sloane. Bir erkeğe sevgili olmaktan bahsettiği anda alerjik reaksiyon geliştirirsin. Kahretsin, hepimiz bir küs bir barışık olduğun Duke fiyaskosundan daha yeni kurtuluyoruz."

"Bu farklı." Bakışlarımı önümdeki yolda tutuyordum çünkü korkarım ki RJ için hissettiğim her şeyin yüzüme yansıdığını görecekti.

"Nesi farklı?" diye zorladı.

Duygularımı kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, şapşal itirafımın ağzımdan kaçmasına engel olamadım. "Sanırım ona aşığım."

Silas bir toz bulutu çıkararak durdu. "Sen ciddi isin?"

Yavaşladım, tekrar hızını artırmasını bekledim. "Evet," dediğimde gözümün ucuyla beni incelediğinin farkındaydım.

"Vay canına, siktir," dedi sonunda. "Bu büyük bir haber."

"Kocaman," diye katıldım.

Ve kesinlikle beklenmedikti. En çılgın rüyalarımda bile izinsiz arazimize giren anti sosyal çocuğa âşık olacağımı düşünmemiştim. Bu deli saçmasıydı. Ama onu uzak tutmaya çalışmama rağmen olmuştu, peşimden gelmişti. RJ'le birbirimize bu kadar benzeyeceğimizi beklemiyordum. Ev sonra en tuhaf şey olmuştu. Bu benzerlikler o kadar göze batıyordu ki, sanki bana tutulmuş bir ayna gibiydi ve bana korkunç bir gerçeği gösteriyordu: mesafeli, her zaman umursamıyormuş gibi davranma tavrı bizi kalp ağrısından koruyabilirdi... Ama bu gezegende var olmanın en yalnız haliydi.

Artık o kadar yalnız hissetmiyordum. Kendimi RJ'e açmak tüm dünya görüşümü yerle bir etmişti ama umurumda olduğundan emin değildim.

"Bu arada," dedim Silas'a, koşumuza bir kilometre daha eklemek için ilerlemeye devam ederken. "RJ'e Duke'un sürekli mesaj atması hakkında hiçbir şey söyleme. Tam olarak bir kıskançlık dönemi yaşıyor. Demek istediğim, bu çok seksi. Ama Duke'le konuşarak onun arkasından iş çevirdiğimi falan düşünmesini istemiyorum."

"Tabii ki. Ben senin kasanım, bunu biliyorsun."

Evet, bunu biliyordum. Ekürisi kim olursa olsun - ahem, Lawson - Silas sözünün eriydi. Casey'nin kazasından sonra, Ballard'daki tüm arkadaşlarımızın bize sırt çevirmesiyle birlikte değişmeyen tek kişi Silas olmuştu. Açıkçası o olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

BÖLÜM 44
SILAS

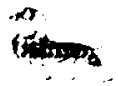

Koç, çarşamba günkü yüzme antrenmanına elinde bir beyaz tahta ve bir şövale ile girdiğinde tepesi atmış durumdaydı. Üzerinde her birimizin adı ve en iyi zamanları yazılıydı. Gözlerinde bir derin bir pırıltıyla bize kayıtsız hale geldiğimizi söyledi ve bu yüzden takıma biraz dostça rekabet aşılamaya karar vermişti. Bize çabalamamız için ilham vermeye. Çünkü her yarışı ilk dörtte bitirmek eyalet derecesi almak için yeterli değildir. Sürelerimizi kısaltmalıydık.

En azından bizi birebir spri tler atmamız için havuza atana kadar bu fikirden nefret etmemiştim. RJ, ikinci sınıftan beri yüzen iki çocuğu bir anda yerle bir etti. Ardından, Lawson'ın kelebek zamanını neredeyse geçecekti ki bu da anıtsal bir üzüntü olurdu. Bana karşı yüzmek için tüm yolu kat edip kazansaydı, suya atlayabilirdim.

Kimse bu kadar çabuk kendini geliştiremezdi.

Bu gerçek üstüydü.

Spor salonunda da hızlanmıştı. Artık dövüştüklerinde Fenn, ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. RJ onun için çok hızlıydı. Son zamanlarda her seferinde inen yumruklarını doğru zamanı ve hedefi bulmayı öğrenmişti. Adam tehlikeli görünüyordu ve kendini beğenmiş biri olmaya başlamıştı.

Açıkçası, RJ'in şimdiye kadar çoktan takımdan ayrılacağını düşünmüştüm. Göründüğünden daha çok çalışması gerektiğini fark etmişti ve öne çıkmayı bırakmıştı. Artık bundan zevk aldığını düşünüyordum.

Koç sonunda herkesi salıp günü bitirdiğinde, RJ yüzünde hâlâ büyük aptal bir sırıtışla duşa girerken, geri kalanımız yorgun kıçımızı sürüklüyorduk. Peşini bırakmam gerektiğini biliyordum. Bu boktan düşük ruh halinden çık ve yoluna bak.

Ama gözümün ucuyla gülümsediğini görebiliyordum. Bu noktada bir şey söylememem daha garip olurdu, değil mi? Sanki çocuğu kesiyormuşum gibi falan. Lawson giyinmek için diğer tarafa doğru giderken şüpheyle kaşlarını çatarak bana baktı.

"Hadi," dedim. "Bu gün ışığı halinin arkasında ne var?"

RJ saçlarını köpürtüp durulamaya başladığı duş başlığının altında bana döndü. "Ha?"

"Biraz daha neşeli olursan, bir şarkı patlatacaksın."

"Ah." Beni aydınlatmaya meyilli görünmüyordu, bu neredeyse daha sinir bozucuydu.

"Bu kadar mı? 'Ah.'"

"Dikkatim dağıldı. Sanırım. Antrenmandan sonra Sloane'la buluşacaktık." Saçlarını alnından çekti. "Muhtemelen çoktan dışarıda bekliyordur."

Tabii ki. Bu yüzden bir Disney karakterine dönüşmüştü. Onun ve Sloane'un büyülü yeni aşkı.

Yüz ifademi görmesin diye dönüp saçımı duruladım. Bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu. Tabii buna ilişki denebilirse. Demek istediğim, odasından zar zor çıkan ve konuşmaya devam etmek yerine tırnaklarının altına bambu sokmayı tercih eden bir adamla nasıl bir ilişkiniz olabilirdi? Asla aklım almıyordu.

Sloane istediği birini elde edebilecekken bu lanet adamda ne buluyordu?

Havlumu askıdan çekip kalçalarıma sardım, Sloane'un yeni yakışıklı oyuncağından uzaklaşmak için can atıyordum.

Oyuncak değil. Ona aşık, diye fısıldadı kafamın içindeki alaycı ses.

Her neyse. Bu çocuğu sevdiğini düşünüyorsa, sorun değildi. Ama bu şeyin kalıcı olduğuna inanmadığım için kusuruma bakmayın. Eninde sonunda RJ'den sıkılacaktı. Her zaman sıkılırdı.

"Shaw," Koç Gibson kapıdan bağırdı. "Gitmeden önce gel beni gör. Önümüzdeki hafta hızın hakkında bazı stratejiler üzerinden geçmeniz gerekiyor."

"Evet efendim," diye seslendi RJ, bana bakmadan önce. "Eğer sen giderken Sloane oradaysa, ona beni beklemesini söyle, tamam mı?"

"Tabii."

Hızlıca giyindim ve beş dakika sonra soyunma odasından çıktım, bir şeyler yemek ve bu iğrenç günü unutmak için can atıyordum. RJ'nin tahmin ettiği gibi, Sloane gerçekten de onu binanın dışında bekliyordu.

"Hey." Telefonundan başını kaldırdı ve beni gördüğünde yüzü aydınlandı. "Tanrıya şükür. Duke olmayan biriyle konuşmaya çaresizce ihtiyacım var."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Hâlâ durmadan yazıyor mu?"

"Aynen." Kanıt olarak ekranını bana doğru çevirdi ve yeni mesaj uyarılarını gördüğümde ıslık çaldım.

"Birileri çok çaresiz gibi."

"Onu görmezden gelmeyi bırakmam gerekebilir" dedi. "Bu sadece onunda daha çok mesaj atmasını sağlıyor gibi görünüyor. Ah. Ama şu anda Seksi Duke ile uğraşacak havamda değilim."

Bir kaşımı kaldırdım. "*Seksi* Duke?"

"Ah, hayır, onu hâlâ seksi bulduğumu kastetmedim," diye açıkladı gözlerini devirerek. "Beni geri kazanmaya çalışırken giydiği dönüştüğü bu dayanılmaz, alev alev yanan kişiden bahsediyorum. Baştan çıkarma girişimleri her zaman aynı kalıbı takip eder."

Tarihe bakarsak, her zaman işe yaramıştı. Ama çenemi kapalı tuttum. Sloane, konu Duke'a olunca zayıflığının hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Bu arada RJ içeride koçla konuşuyor," dedim kendimi söylemek için zorlayarak. "Onu beklemeni söyledi."

Dalgın bir şekilde başını salladı, bir kez daha telefonunu kontrol etti. Bu sefer ifadesi si irli olmaktan çok gergindi. Telefonu kulağına götürmeden önce, "Bir saniye," dedi bana. "Selam."

Onun konuşmasına kulak misafiri olmuyormuş gibi yaparak spor çantamın kayışını incelemeye başladım.

"Ciddi misin? Gerçekten konuşacak bir şey yok," diye itiraz etti. Bir süre durakladı ve gri gözleri huzursuzlukla titredi. "İyi. Peki." Başka bir duraklama daha. "Benimle evime giden yoldaki bankta buluş. On dakikaya orada olacağım." Sonra kapattı ve iç çekti.

"Duke mu?" diye tahminde bulundum."

Çenesi hafifçe gerildi. "Kahretsin." Bir nefes aldı. "Bana bir iyilik yap ve RJ'i bekle, olur mu? Onunla buluşamayacağımı ama onu sonra arayacağımı söyle, tamam mı?"

Gözleri i sti . "Tamam ama bana borçlusun. Açlıktan ölüyorum."

"Sen bir kurtarıcısı ." Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Teşekkürler, Si."

Aceleyle uzaklaşmasını izledim, bakışlarım farkında olmadan o kot şortundan belli olan kıçında gezindi. Muhtemelen arkadaşımın kıçına bakmamalıydım. Ama yapmamak zor. Sloane'un vücudu olağanüstüydü.

Bakışlarımı ondan ayırmak için kendimi zorladım ve Amy'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Hâlâ bana kızgındı çünkü ona bu hafta sonu takılamayacağımızı söylemiştim ama ona yürüyerek buraya gelmesini teklif etmek için bir engel görmüyordum. Kahretsin, onu yurduma gizlice sokmak onunkine girmekten çok daha kolaydı. Ballard yurt görevlileri, yaşlı Roger'dan çok daha katıydı.

Bu fikrimi mesajla anlatmaya karar verdim.

SILAS: *Her zaman buraya gelebilirsin...*

AMY: *Sandover'a nasıl geleceğim? Arabam yok.*

RJ arkamdaki camlı çıkınca başımı kaldırdım. Etrafına bakındı, Sloane yerine beni görünce şaşırdı.

Alnı kırıştı. "Sloane gelmemiş mi?"

Hayal kırıklığının ne kadar belli olduğunu görünce tüylerim diken diken oldu. Onu burada olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacak kadar iyi tanımıyordu bile.

"Evet, buradaydı, ama dedi ki..." Aniden duraksadım ve telefonumu kontrol etmem gerekiyormuş gibi yaptım. "Bir saniye. Bunu göndermeme izin ver."

Amy'ye bir cevap yazdım ama aklım başka yerdeydi. Sloane ve RJ ve içine düştükleri bu tamamen anlamsız ilişki. Kimi kandırıyorlardı? Ya RJ antisosyal bir pislik olmayı tercih ettiğini anladığında onu salacaktı ya da Sloane, o budala Duke'e geri döndüğünde RJ'in kalbini ezecekti. Neden birbirlerinin zamanını boşa harcadıklarını bile bilmiyordum.

SILAS: Seni alabilirim açıkçası.

AMY: Sanırım o zaman olabilir.

"Silas?" diye üsteledi RJ. "Sloane ne söyledi...?"

Gözlerimi telefon ekranına dikip dalgın bir şekilde konuşmaya başladım. "Ah, doğru, evet. Eve gidip bir şeyler alması gerekiyordu. Onunla yol kenarındaki bankta buluşmanı söyledi."

Omzuma vurdu. "Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

RJ birkaç metre uzaklaşana kadar başımı kaldırmadım. Çimleri, patikaya doğru geçerken, uzun adımlarının çimenlerin üstünde mesafeyi kısaltmasını izledim. Sonra bakışlarımı kaçırdım ve ikisine de iyilik yaptığımdan emin oldum.

BÖLÜM 45
SLOANE

Köşeyi döndüğümde bankta oturmuş beni bekliyordu. Beni le burada buluşmak için futbol antrenmanından çıkıp gelmişti. Bakışlarımı onun üzerinde gezinirken, uzun bacaklarını küstahça öne doğru uzattığını ve elindeki küçük matarasını dizine dayadığını gördüğümde içimde bir sıkıntı titreşti.

"Pekâlâ, buradayım. Buraya gelip seni dinlemezsem RJ'le ilişkimi babama söylemekle tehdit edecek kadar önemli olan ne?"

Fenn mahcup olma nezaketine sahipti. "Hadi ama. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Sadece seni buraya getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Mesajlarımı görmezden geliyorsun."

Ona doğru yürüdüm ama bankta yanına oturmadım. Ayakta durarak tişörtümün yıpranmış kenarıyla oynuyordum. İpin çözülmeye başladığını fark etmemiştim. Bu gömleği atmam gerekecekti.

"Sloane," dedi Fenn sinirli bir şekilde.

"Ne?" Aynı derecede sinirli olarak homurdandım. "Benden ne istediğini bilmiyorum. Babama hakkında iyi şeyler söyleyece-

gimi "yledim. Casey, bu hafta sonu, babamın gözetimi olmadan göle gitmenize izin verildiğini söyledi. Bu ilerleme senin için yeterli değil mi?"

"O yüzden burada değilim ve sen de bunu biliyorsun."

Buz gibi bir his kürek kemiklerimin arasındaki noktayı gıdıkladı. Yutkundum, kendimi onun kabullenmiş mavi gözlerinden kaçmamak için zorladım.

"Geçen hafta yüzme yarışında seninle bu konuda konuşmaya çalıştım. Her şeyi kafamda kurmuştum ama şimdi konuyu sikime tekme yemeyecek şekilde nasıl açacağımdan emin değilim." Fenn sessiz bir küfür mırıldandı. "RJ soruyu sordu. Birden ortaya çıktı ve başka ne diyeceğimi bilemedim. Yani yalan söyledim."

Kalbim durdu. Sonra beni sersemleten bir hızla olayı kavradım. "Siktir," diye fısıldadım. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Ağzı açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Benden kaçıyordun, seni pislik. Ve Case'i koruduğun için öyleymiş gibi yapma. Bunu eninde sonunda konuşmamız gerektiğini biliyordun."

Haklıydı. Güçsüz adımlarla banka doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Şişesi i bana uzattığında tek kelime etmeden kabul ettim ve büyük bir yudum aldım. Viskinin yangını bağırsaklarıma doğru ilerledi.

"Tanrı aşkına neden yalan söyledin?" diye sordum çaresizce.

"Panik oldum. Ve bunu geri almak için artık çok geç."

Fenn elini sarı saçlarından geçirdi. "Yani ona seviştiğimizi söylemezsen muhtemelen ikimizin de yararına olur."

"Söylemeyecektim," dedim düz bir ses tonuyla.

"Doğru. Ama ya sorsaydı..."

"Neden umurunda?"

"RJ'e değer veriyorum."

"Ne zamandan beri?" diye zorladım onu. "Silas, annesi ve baban evlendiğinde onun adını öğrenme zahmetine bile girmediğini söyledi."

"Evet, o zamandan beri çok şey değişti," dedi Fenn, sert bir sesle. Viskisini yudumladı. "Bilmiyorum. Her neyse. Bu aptalca. Ama bir üvey erkek kardeşe sahip olma fikrine içten içe alışıyorum. Son zamanlarda daha da yakınlaşıyoruz ve yıllar önce olan bir şeyin tüm bunları mahvetmesini istemiyorum."

Ben de istemiyordum.

Bir çaresizlik hissi boğazımı yakaladı. Tanrım, bu...kötüydü. Olduğundan beri talihsiz ilişkimiz hakkında bir düşünceden zar zor kurtulmuştum. Talihsiz yakınlaşmamız sonrasında neredeyse hiç aklıma gelmemişti. Şimdi beynim bu konuda susmayacaktı. Orada oturup üzerinde derin derin düşünürken, bunu RJ'den saklamanın daha büyük bir hata olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Yanağımın içini ısırdım. "Belki de bu yanlış karardır, Fenn. Ona yalan söylemek oldukça boktan bir his."

Özellikle de beni hacklediğini öğrendikten sonra dürüstlük hakkında bir sürü şey söyledikten sonra. Tamam, ikisi aynı şey değildi ama yine de ikiyüzlülüktü. RJ bana daha açık olacağına söz vermişti. Savunmasız olmaya ve onu tanımama izin vermeye. Ve o gece penceremin önüne geldiğinden beri sözünü tutmuştu. İlk defa birine güvenmeye başlamıştım. İkinci şansımızı mahvedebilecek aptalca bir hareketti.

Öte yandan RJ, birlikte olduğum diğer erkekleri öğrenmekle ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Fenn üvey kardeşi olmasaydı, bundan bahsetmek için bir nedenimiz de olmazdı. Sonuçta, Fenn ve RJ tanışmadan aylar önce yaşanmıştı. Daha sonra kaderin tuhaf bir cilvesi olarak ve birdenbire çok fazla alkolün etkisiyle bir anlık verilen karar, potansiyel yıkıcı bir sır haline gelmişti.

"Ona söyleyemeyiz," dedi Fenn, hüsrana uğramış bir ses tonuyla. "Bir düşün. Sen onun yerinde olsaydın, görüştüğün kızın kardeşinle yatıp yatmadığını gerçekten bilmek ister miydin? Bu çok ağır bir şey, Sloane."

Söyledikleri durumu olduğundan daha kötü gösteriyordu. RJ sunakta dururken aileleri iz gergin bir şekilde boş kilise koridoruna bakarken Fenn'i gelin süitinde becermiş falan değildim.

"Bilmiyorum." Çaresizlik boğazımda düğümlendi. "Şimdi senden ve ya benden öğrenirse, çok büyük sorun olmaz. Ama daha sonra başka birinden duyarsa, ondan saklayacak bir şeyimiz varmış gibi görünür."

"Kimden duyacak? Bilen sadece biziz. O gece yatağımda olanlar sadece biziz."

Yavaşça kafamı sallayarak onayladım. Gabe o hafta sonu yurtta değildi. Ve biri sabahın erken saatlerinde yurttan gizlice çıktığımı gördüyse bile bildiğini belli etmemişti.

Ayrıca Fenn, çoktan RJ'e yalan söylemişti. RJ'e doğruyu söylemek, ikisi in arasını açmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Elbette, dürüstlük için kendime puan verebilirdim, ama vicdanım onları birbirine düşürdüğüm için rahat etmezdi. Belki Fenn ve ben bugünlerde çok iyi arkadaş değildik ama o bunu hak etmiyordu.

"Belki de haklısın" diyorum. "Bu kadar aptalca bir şey için potansiyel bir yıkıma değmez."

Başını salladı, gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Casey'nin de öğrenmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Kısa bir süre gözlerimi kapattım. Kız kardeşime bu ilişkiden hiç bahsetmemiştim. Bu, üçüncü sınıfın kış tatilinden, balodan aylar, kazadan ve Casey'nin Fenn'e yakınlaşmasından önce olmuştu. Ve bilerek ondan saklamaya çalışmıyordum. Kendimi aptal ve... utanmış hissettim sanırım. Casey, Duke'la ilişkim hakkında benimle hep dalga geçer, buna "seksi çocuk zayıflığı" derdi.

Sonra gidip bu itibarı taşıyan başka bir adamla yatağa girmiştim. Sanırım bir parçam onun beni yargılamasını istemiyordu.

Ona o zamanlar söyleseydim umurunda olmazdı.

Ona şimdi söylersem... Umurunda olurdu.

Fenn şişeyi tekrar bana uzattı. Midemde çalkalanan rahatsız edici duyguyu görmezden gelerek kalanı da içtim.

"Tamam," diyerek ona katıldım, yine de kafamdaki mutsuz bir ses yanlış karar verdiğimiz konusunda ısrar ediyordu.

Yüzü asık bir şekilde, "Kimse öğrenemez," dedi.

Yolda hışırdayan ayak sesleri duyunca ikimiz de sıçradık.

Yarım saniye sonra, kaşlarını çatmış dudaklarını sıkan RJ açıklığa çıktı. "Harika," dedi alaycı bir tavırlar. "Şimdi *her şey* yerine oturdu."

BÖLÜM 46

RJ



Orta okulda Sully adında babası donanma askeri olan bir çocuk tanıyordum. Üç kıtada altı ülkede yaşamış ve on üçüncü doğum gününden önce birbirine yakın kırk sekiz eyaleti araba ile geçmişti. Birkaç yılda bir taşındıklarını söylemişti. Bir yerden sıkılmaya başladığı an tekrar toplanmaya başlıyorlardı. Sully bana öğrendiği en önemli şeyin, her dilde insanların net bir şekilde bencil olduğu olduğunu söylemişti. Kendini ona göre ayarlamalıydın.

Bunu ne zaman unuttuğumu bilmiyordum.

Bakışlarımı Sloane'dan Fenn'e kaydırarak başımı tiksintiyle salladım. Bana ihanet etmenin en iyi yolunu tartışmaya o kadar dalmışlardı ki, yolda ayak seslerimi bile duymamışlardı. Kahrolası yüzlerinden bir metre uzakta durana kadar neredeyse tüm konuşmalarını duyduğumu fark etmemişlerdi. Yüzlerinden bahsetmişken ikisi de aynı soluk tona sahipti. Fenn dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırmıştı, gözlerinden utanç ve pişmanlık okunuyordu. Evet. Tabii. Şimdi kötü hissetmeye kara vermişti.

Fenn'in bunca zamandır yüzüme karşı yalan söylediğini bildiği gerçeğini hâlâ kafamdan atamıyordum. Görünüşe göre bu kadar buz gibi bir piç olabileceğine inanmamıştım.

"E nasıldı? Seks, yani?" diye sordum soğukkanlılıkla. Ekşi safra boğazımı yaktı ve ne işittiğimi fark ettiğimde çenem kasıldı.

Sloane yavaşça ayağa kalktı. "RJ..."

"Hayır," diye araya girdim. "Saçma özür kısmını geçelim."

"Saçma bir özür değil," dedi gözle görülür bir çaresizlikle. "Bütün bunları duyduğun için çok üzgünüm..."

"Tanrım, *duyduğum* için pişmansın ama söylediğin için değil. Anladım."

"Demek istediğim bu değildi," diye karşılık verdi. Bir elini saçlarının arasından geçirdi, paniklemişti. "Üzgünüm..."

"Kendine sakla." Bakışlarımı ondan çekip Fenn'e kaydırdım. İçimde kaynayan öfke şimdi üvey kardeşime de yansıyordu. "Vicdanın olmadığını söylerken yalan söylemiyordun. Yani dostum. Sloane'u becerdin ve sonra gözlerimin içine bakıp yalan söyledin."

"Aha, hey, bir saniye bekle." O da ayağa fırladı. "Bu olay neredeyse bir yıl önce oldu."

"Peki söylediğin yalan?" diye alay ettim. "O ne kadar zaman önceydi?"

"Tamam, yalan söyledim. Biliyorum. Ama bana bir şans verirsen..."

"Şansını sikeyim. Bana yemin ettiğinde şansın ormandaki o arabanın dışında oturuyordu..."

"Lanet olsun ne diyecektim? 'Hiçbirimiz birbirimizi tanımadan önce sarhoşken bir kızla birlikte olduğum için özür dilerim mi?' Üstüme gelme." Panikledi, hızlı konuşuyordu ve benden uzaklaştı çünkü ona vurmamı gerektirecek bir şey söylerse ne olacağını ikimiz de biliyorduk.

Bu arada Sloane gözleriyle bana yalvarıyordu, konuşmak için bir şans daha istediği çok belliydi. Ama kalbim şu anda onunla başa çıkamazdı, bu yüzden sert bakışlarımı Fenn'e sabitledim.

"Kıvırma. Dürüst olabilirdin. Belki üstesinden gelirdim, belki de gelemezdim. Her iki durumda da sen ve ben yine de iyi olurduk."

"Peki." Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Batırdım. Bu benim hatam ve bu konuda berbat hissediyorum. Hadi ama, RJ. Biz kardeşiz dostum. Beni affetmelisin."

"Buraya gelmeden önce biz bir hiçtik ve bu şekilde kalsak iyi olacak." Kendi kendime başımı salladım. "Seninle ilgili ilk hislerimde haklıydım."

Bir numaralı kuralımı çiğnediğim için bana kendime kızdım. Bağlanmak zayıflıktı ve sadece kendimi mahvetmeye fırsat yaratmıştım. Plana sadık kalmalıydım. Başımı eğip buradaki işim bitene kadar zaman geçirmeliydim. İnsanlara güvenince başıma gelen şey buydu.

"Böyle yapma," dedi yalvararak. "Dinle, gerçekten özür dilerim. Kızgınsın ve anlıyorum. Ama sen bana bu soruyu sordun ve ben başka ne diyeceğimi bilemedim. Sloane konusunda ciddileştiğini biliyordum. Bunun ortasına düşmek üzereydim." Yüzünde teslim olduğunu hissettiren bir ifade vardı. "Benden bir süre nefret etmen gerekiyorsa, tamam. Bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Resmen yalvarıyordu ve daha az umurumda olamazdı. Belki bir zamanlar kendimi bir üvey erkek kardeşe sahip olmanın bir anlamı olduğuna inandırmıştım. Çok şükür şimdi daha iyi biliyordum.

"Bana bir iyilik yaptın Fenn. Herkesin bizi hayal kırıklığına uğratmasının an meselesi olduğunu hatırlattın. Bunu erkenden gösteren kişi olduğun için teşekkür ederim."

"Tanrı aşkına RJ. Böyle yapma. Daha önce hiç kardeşim olmadı. Bir anda çıkıp geldin. Kimseye söylemediğim şeyleri sana söyledim. Arkadaş olmayı istiyorum."

"Büyü artık Fenn. Ebeveynleri iz birbirini beceriyor. Bizim ilişkimizin temeli bu. Ben senin süt annen falan değilim."

"Yeter," diye tersledi Sloane, gri gözleri alev alev yanarak. "Adil bir şekilde si irlenip kafayı sıyırıp kahrolası nezaketsizliğine büründün."

"Evet, şey..." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bugün kendimi özellikle pek diplomatik hissetmiyorum. Belki de kız arkadaşınla buluşmaya geldiğinde ve onu üvey kardeşinle birlikte sana nasıl yalan söyleyeceğine dair bir savaş planı hazırlarken duyduğunda olan budur."

"Kızgın olduğunu anlıyorum, tamam mı?" Siyah saçlarını kulağının arkasına iterek bir adım daha yaklaştı. Kızmakta sonuna kadar haklısın. Çok üzgünüm. Özellikle birbirimize karşı dürüst olmayı kabul ettikten sonra sana yalan söylemeyi düşünmem bile aptalcaydı. Benim suçum. Benim yüzümden oldu. Ama tam bir pislik gibi davranıyorsun ve sakinleştiğinde kustuğun tüm bu saçmalıklardan gerçekten pişman olacaksın."

Bunu görmezden gelip onun yerine, "Öyleyse bahanen ne? Neden bana söylemedin?" diye sordum.

Çenesini çıktı. "Çünkü bizimle alakası yoktu."

Alçak tondaki kahkahamı durduramadım. "Gördün mü? Burada sana katılmıyorum. Aletimi ağzına aldığında gayet alakalıydı."

"Siktir git, RJ." Bir elini kalçasına koydu, diğeriyle gözünün önündeki fazla saçları düzeltti. "Aptallık etmek ve bölgesel sik ölçme zırvalıklarıyla öfke nöbeti geçirmek istiyorsan, bunu yapacağın kişi ben değilim. Çocuklu ediyorsun. Büyü biraz. Sadece seksti."

"Lanet olası üvey erkek kardeşimle." Kinim kanımı kaynatıyordu. "Hikâyenizi doğru dürüst anlatamıyorsun bile. Ya o kadar önemsiz bir konuydu ki bana söylemeyi düşünmedin ya da öğrenmemi istemediğin için yalan söyledin. Hangisi tatlım?"

Kızgınlıkla başını iki yana salladı. "Kızgın olduğun şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ve haklısın, tamam mı?" Bakışları utanç doluydu. "Fenn bana sorduğunda sana yalan söylediğini söylediğinde, beni buna uymaya ikna etmesine izin vermemeliydim. Yalan söylemeyi kabul etmek boktan bir şeydi ve bunun için gerçekten, içtenlikle, tüm kalbimle özür diliyorum. Ve beni affetmen için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama senden önce kiminle takıldığımın bir önemi yok. *Benimle* tanışmadan önce birlikte olduğun her kızın adını açıklamadın değil mi?"

"Kiminle yattığın umurumda değil, Sloane. Sadece onlarla akraba olmak istemiyorum."

Bana doğru ilerledi. "İstediğin kadar bağırıp tepinebilirsin ama birkaç günah işleyen tek kişi ben değilim, unuttun mu? Bana ikinci bir şans için yalvarman çok uzun zaman önce değildi. Nasıl gitmişti? Unuttum."

"Bilmiyorum. Kardeşini becermeme izin ver de bir bakalım."

"Hey," diye homurdandı Fenn ileri atılarak.

Sloane kendini aramıza atıp elini Fenn'in göğsüne dayadı. "Dur," diye emrediyor. "Bu işe yaramaz."

Fenn hareketsiz kaldı ama şimdi bana dik dik bakıyordu.

Sloane konuşmadan önce derin bir nefes alarak bana döndü. "Bir gün. Çok yakında," dedi dişlerinin arasından. "Bunu geri alabilmeyi dileyeceksin."

"Merak etme," dedim acıyla. "Çoktan hepsini geri alabilmeyi diledim."

Bunu söyledikten sonra, topuklarımın üstünde arkamı döndüm ve uzaklaştım.

BÖLÜM 47
FENN

RJ, suçlarımın cezası olarak sessiz kalmayı seçtiğinden beri, odamızdaki hava kesinlikle soğumuştu. Adam günlerdir kıçını masasının önündeki sandalyeden neredeyse hiç kaldırmamıştı. Yemeklerinin hepsi i bilgisayarın başında yemişti. Gecenin bir yarısı monitörlerinin bitmeyen parlaklığıyla uyanıyordum. Rüyalarımda tuş sesleri yankılanıyordu. Uzatmaya devam ettiğim zeytin dallarına homurdanmıyordu bile. Geçen gece akşam yemeğinden ona bir dilim turta getirmiştim ama hâlâ yatağının ayakucundaki ders kitaplarının üzerinde duruyordu. Bu noktada, turta kabuğundaki duyarlılığa doğru yükselen yaşam formları benimle RJ'den önce konuşabilirdi.

"Spor salonunda birkaç set atmaya ne dersin?" Vahşice kod yazmasının arasında bir duraklama yakalayıp teklifte bulundum. Saatlerdir sabit haldeydi. Muhtemelen, vücudumu yatak odamızın penceresinden sarkan bir çarşafla bulduktan sonra keşfedecekleri manifestoyu yazıyordu. "Açık çek. Üstümde en iyi vuruşunu deneyebilirsi ."

Sesimin duyduktan sonra kıpırdamadı bile. Tek konuşan bendim. Bütün varlığıma karşı sağırdı.

"Son şans..."

Yazmaya devam etti ve bu hafta sonu hiçbir ilerleme olmayacağını kabul ederek iç çektim.

Zaten spora gitmek için giyinmiştim, antrenmanı asıp yerine yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Bu ortam artık beni boğuyordu. Aylarca her gün aynı yozlaşmış pisliklerle yaşamak ve sınıfa gitmenin bedelini ödüyordum. Akıl sağlığım için ara sıra rahatlatıcı bir şeyler bulmam gerekiyordu.

FENN: *Köpekleri yürüyüşe çıkarmak ister misin? Biraz temiz hava bana iyi gelebilir.*

Ben daha merdivenlerin sonuna varmadan me j attı.

CASEY: *10 dakikaya buluşalım.*

Acımasız bir yazdı ancak sonbahar güneşinin koyu turuncu aurası öğleden sonraları daha ılıman yapıyordu. Sonunda ayakkabılarım terle dolmadan klimadan on adımdan fazla uzaklaşabiliyordum. Hafif bir esinti mevsimin ilk düşen yapraklarını savurdu.

Penny ve Bo, ormanın içinden geçen patikada buluştuğumuzda Casey'nin önüne geçtiler.

"Bugün çok enerjikler," dedim, golden retriever'lar uzattığım elimi hiçe saydıklarında alınmış gibi görünmemeye çalışarak.

Mükemmel derecede tatlı köpekler olmalarına ve çoğu insanla iyi anlaşmalarına rağmen, bana karşı tamamen kayıtsızlıkları

konusunda hiçbir zaman çekingen olmamışlardı. Casey onların sevgisine sahip olan tek kişiydi ve bence bunu yüzüme vurmayı seviyorlardı.

"Şu an öyleler. Sonra onları eve götürmem için sızlanacaklar."

"Bu görülecek bir şey olurdu."

"Elbette," diyerek güldü. "İkizlere bakan bir dadı gibi iki kolumda birini alacağım."

Zihnimde oluşan görüntüye güldüm. İki Tresscott kız kardeşten Sloane, atletikti ve babasının boyuna sahipti. Karşılaştırıldığında Casey daha minyondu. Ama bu kırılgan olduğu anlamına gelmezdi ki insanların kafasını karıştıran da buydu. Özellikle kazadan beri daha çok.

"İyi misin?"

Köpekler, Casey cebinden çıkardığı plastik bir torbadan onlara ödül maması vermek için diz çökene kadar havladılar. Kulaklarını okşatmak için birbiri i iterek rekabet ediyorlardı.

"Elbette. Neden sordun?"

"Dikkatin dağılmış görünüyor." Bana gözlerini kısarak baktı. "Bunun RJ'in Sloane'dan ayrılmasıyla bir ilgisi var mı?" Şimdi gözleri büyümüştü. "Bekle. Ayrılmasının gerçek sebebini biliyor musun? Çünkü Sloane bunun hakkında konuşmayı reddediyor. Artık eskisi gibi hissetmediğini söylediğini söyledi. Eğer doğruysa tamamen bir saçmalık. Nasıl birdenbire ona olan hislerini kaybedebilir? Duygusal olarak olgunlaşamamış resmen."

Diplomatik bir cevap ararken zaman kazanmak için bir anlığına konuşmasına izin verdim. Yapmak istediğim son şey, Casey ile bu konuyu konuşmaktı. RJ'in beni görmezden gelmesi yeterince kötüydü, eğer gizlice ebeveynlerimizin evliliğini feshetmek için bir yol tasarlamıyorsa bile.

"Flört hayatı hakkında bana pek bilgi vermiyor," diye cevap verdim. Ki bu kısmen doğruydu. Benimle muhatap olmayı kesmeden önce de pek konuşkan biri değildi. "Bilmiyorum. Kendine geleceğinden eminim." Omuz silktim. "Ve sanırım biraz dikkatim dağıldı. Son zamanlarda annemi çok düşünüyorum."

Yine yalan değildi. Nostaljik bir düzende onunla ilgili anılar aklıma düşüp duruyordu.

"En tuhaf hayalet ağrı bu," diye itiraf ettim. "Sınıfta otururken sebepsiz yere onun öldüğünü unutuyorum. Ve aniden sanki bir kâbustan uyanıyormuşum gibi muazzam bir rahatlama yayılıyor vücuduma."

Yol boyunca yürürken, köpeklerin düşen yapraklara zıplamasını ve ağaçlarda hareket eden şeylere havlamasını izledik.

"Bu bazen bana da oluyor." Casey uzun bir ot aldı ve sapına birkaç tane düğüm attı. "Ve sonra gerçeklik hızla geri geliyor ve kâbusun şu anda var olan tek şey olduğunu hatırlıyorum."

"Bana iyi geliyorsun," diye ağzımdan kaçırırken buldum kendimi. "Beni her zaman gülümsetmeyi başarıyorsun. Her şey boka sardığında bile. En azından seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum."

Köpekler onun dikkatini çekebilmek için Casey'nin bacaklarının etrafında koşuşturuyorlardı, o da köpekleri sevgiye boğarken bunların hiçbirini yüksek sesle söylemek istemediğim aklıma geldi. Şimdi muhtemelen benim duygusal bir enkaz olduğumu düşünüyordu. Harika.

'Güzel." Casey, Penny'nin ağzından çubuğu aldı ve köpeklerin kovalaması için yola doğru fırlattı. "Bence herkesin hayatında böyle hissettirebilen birine ihtiyacı var. Senin için o kişi olabildiğime sevindim." Kaburgalarıma dirsek attı ve bana gülümsemek için başını eğdi. "Sen de benim için öylesin. O insansın demek istiyorum."

Köpekler dört nala koşarak ona geri geldiler. İkisi de sopayı Casey'e verebilmek için çekiştiriyorlardı.

"Bunu yüksek sesle daha önce söyledi i bilmiyorum," diye devam etti. "Şeyden beri, biliyorsun..."

Mezuniyet balosu.

Hepimizin rahatsız olduğu kilit sözcükler vardı.

Kaza.

Ağzımıza taş gibi oturan büyük, ağır heceler.

"Sen beni toparladın. Senin arkadaşlığın olmasa ne yapardım bilmiyorum." Bakışlarıyla buluşmam için beni zorladı. "Şunu söylemek istiyorum ki, bu çok değerli. Ve sen de."

Köpekler rüzgârı veya zavallı bir yaratığı kovalamak için önden koştular. Casey buzulları bile eritebilecek gözleriyle bana bakarken bir esinti yüzünün etrafındaki bakır renkli saçlarını dalgalandırdı. İçgüdülerim mesajı beynimden önce aldı ve bana bir şeylerin yaklaştığını haykırmaya başladı, aptal.

Hazır olsan iyi olur.

"Çok çabuk yakınlaştık, biliyor musun?" Casey yüzüne düşen saçı çekti ve utangaç bir tavırla kulağının arkasına sıkıştırdı. "Duyguların yoktan var olabilmesi tuhaf."

Zihni in en uzak köşelerinde bir siren çalıyordu, yaklaşıyorduk.

"Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu yüzden lütfen gülme," diye noktaladı sessiz bir kahkahayla. "Ama son zamanlarda birlikteyken neden beni öpmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum."

Bir soru olarak gelmişti. Öldüğümüzde bize ne olduğu ve neden burada olduğumuz gibi? Bu devasa ve bilinemez bir şeydi. Lanet olsun. Ona sarılmaya ve bir daha asla bırakmamaya ne kadar yakın olduğumu bir bilseydi.

Aylarca bu sessiz arzuyla kendimi cezalandırmıştım. Ve evet, ara sıra onun da beni istemenin bir yolunu bulabileceği gibi pek olası olmayan bir fikir aklıma geliyordu. Ama sonra bu düşünceyi tamamen reddetmiştim.

Casey sıcaklık ve umut dolu o büyük, güven veren gözleriyle bana bakıyordu. Onu mahvetmeyi başarabileceğim tüm yöntemlerim konusunda tamamen saftı.

"Tamam..." Yanakları kızarmaya başladı ve mahcup bakışlarını yere indirdi. "Bu gitgide tuhaflaşıyor."

Bu benim hatamdı. Dikkatsizdim. Herhangi bir karışıklığın sızmasını önleyecek bir tampon bölge oluşturmak için daha fazla özen göstermeliydim. Ama şimdi buna bir son vermek için mücadele ediyordum, bir panik dalgası omurgamda gezindi. Onu ne kadar çok öpmek istesem de yapamazdım.

Çünkü sonuçları yıkıcı ve geri döndürülemez olacaktı. Hiçbiri iz kurtulamayacaktık.

"Case," diye başladım ve boğazımı temizlemek için durdum. "Arkadaşın olmak istiyorum. Ben sadece, ah, seni o şekilde düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?" Bu kez beni kafasında tartarken, şüphelerinin zihninde gezindiğini ve ipuçlarını topladığını hissediyordum. "Çünkü seni oldukça iyi tanıdığımı hissetmiştim ve gerçekten bunu sen de düşünmüşsün gibi gelmişti."

"Üzgünüm ufaklık."

Tanrım, kendimden nefret ediyordum.

"Peki, şimdi ne düşündüğünü biliyorum." Kendi etrafında dönüp alaycı bir şekilde parmağıyla göğsüme vuracak kadar cesareti vardı.

"Casey."

"Eğer Sloane'un kıçını tekmeleyeceğinden korkuyorsan, ona söylemeyebiliriz."

Bu dünyada korkunç şeyler yapmıştım. Yine korkunç şeyler yapacaktım. Ama çok azı şu anda yapmak zorunda kaldığım şey kadar berbat olacaktı.

"Biz yattık," dedim net bir şekilde. "Ben ve Sloane."

Dediklerime inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı.

Ses tonum sertleşti. Hareketsiz kaldım. "Şaka yapmıyorum. Ablanla seviştik."

İfadesindeki tüm mizah kayboldu. Utanç beni yere sermeden önce gözlerimi kaçırmam gerekiyordu.

"Üzgünüm." Ayaklarıma bakarak güçlükle yutkundum. "Senin arkadaşın olmak istiyorum, Casey. Ama erkek arkadaşın olmakla ilgilenmiyorum."

Gerçeği söylerken bile hâlâ bir yalancıydım.

BÖLÜM 48
SLOANE

Savaş filmlerinde, ana karakterler temel eğitimde buluştuğunda, talim çavuşunun dikkatini her zaman bir kişi çeker. Acemileri pirinç bölmelere koyup toz haline getirmeye kararlılardı. Rahibe Ana Louise için o acemi bendim.

Çarşamba dersten sonra, odanın diğer tarafından beni uyaran sert bakışlarıyla masasında iğne işi yapıyordu. Beni kutsal suya batırıp atkuyruğumu makasla kesmemişti, beni bir kez daha okul sonrası kendisinin gözeti inde kalmaya davet etmişti.

"Bir rahibeye kıçını yemesini söylediğine inanamıyorum," diye fısıldadı Eliza. Sınıfın en arkasındaki sırada yanımda oturuyordu, kolunun açıkta kalan yerini siyah tükenmez kalemle boyuyordu. Tenini boyayarak yaptığı sanat eserlerine bir hafta önce başlamıştı. Okula gelirken çizme giymesi i engellemişlerdi, bu yüzden Eliza bir karşı protesto düzenlemişti. Artık her an, kız kardeşlerin derisini çelik yünü ile ovuşturmasına tanık olmak için bir toplantıya katılacağımızdan şüpheleniyordum.

"Teknik olarak Nikki ile konuşuyordum. Rahibe çapraz ateşte kaldı."

Rahibe Ana Louise, odadakileri susturmak için masasına bir cetvelle vurdu.

"Öyle ya da böyle." Eliza bana göz kırparak göz kapağına çizilmiş bir saksı yaprağını gösterdi. "Etkileyici bir şov sergiledin."

"Bunun yüzünden pist antrenmanını kaçırıyorum," diye homurdandım.

Ama sanırım bu ceza da ona eşitti. Bu sabah hiçbir şeyi umursamayarak kalkmıştım ama sonra her şey kötü gitmişti. Bütün gün negatif enerji içinde dolanmıştım. Gözbebeklerime kadar dolmuştum.

İçiniz tamamen uyuştuğunda olan buydu.

"Senin neşeli ruh halinin bilgisayar korsanı çocukla bir ilgisi var mı? Siz ikiniz tekrar bir araya geldiniz mi?"

"Hayır," dedim zayıf bir sesle. "Tüm mesajlarımı görmezden geliyor." Duraksadım, kalbime bir acı saplandı. "Aslında bu doğru değil. Bir tanesine cevap verdi."

"Ne dedi."

Ses tonum duygusuzdu. *"Aboneliği iptal et."*

Eliza'nın ağzı açık kaldı. "Sertmiş."

Ah evet. Beni gözyaşlarına boğacak kadar sertti, ama şans eseri mesajı Casey ve babamla bir doğa belgeseli izlerken gelmişti, böylece sevdiğim adam artık beni istemediği için değil, zavallı, yaralı bir ceylan için ağlıyormuş gibi yapabilmiştim. Öte yandan, babamla Casey'nin ıslak gözlerimi fark ettiklerini bile sanmıyordum. Casey son birkaç gündür tuhaf davranıyordu. Daha sessiz ve daha sakindi. Babam yine kâbuslar yüzünden olduğunu düşündü, bu da ona karşı ekstra dikkatli olduğu anlamına geliyordu. Bu da demek oluyordu ki ben bir kez daha ikinci plana atılmıştım.

Ve onun liderliğini takip etmem ve neyin yanlış olduğunu anlamak için kız kardeşimle ilgilenmem gerektiğini bilsem de, RJ işleri bitirdiğinden beri duygusal bir enkaz halindeydim.

Fenn'in beni yalanlarına ortak olmaya ikna etmesine asla izin vermemeliydim. RJ'e ilişkiden bahsetmemiştim çünkü ilişki geçmişimin tüm kanlı ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu. Ama Fenn'e bu soruyu bir kez sorduğunda, tüm bahisler iptal olmuştu. Fenn'e adam olmasını söylemeliydim. Telefonumu çıkarıp RJ'i aramalı ve ona gerçeği o anda söylemeliydim. Muhtemelen ilk yalanı o söylediği için Fenn'e hâlâ kızgın olurdu. Ama en azından biz birlikte olurduk.

Ve birinin aside batırılmış körelmiş bir bıçakla kalbimi kazıdığını hissetmezdim.

Gözlerim yeniden yanmaya başlarken "Daha kaç kez özür dileyebileceğimi bilmiyorum," diye mırıldandım. Tanrım, cezada ağlarsam Eliza sonsuza kadar bunun hakkında konuşurdu.

"Hey." Kolumu tuttu ve kalın siyah harflerle ERKEKLERE ÖLÜM yazdı. "Ne kaybettiğini bilmiyorsa, bunu zaten hak etmemiştir."

Elbette. Haklıydı. İyi bir arkadaş bunu söylerdi. Yardımı olmasa bile. Çünkü iş işten geçmişti ve kalp ağrısı günlerce geçmeyecekti, tıpkı iyileşmeden önce çok daha kötüye gitmesi gereken gıda zehirlenmesi gibi. Gecenin bir yarısı, sisteminizin tamamen çöktüğünü düşündüğünüz o bir veya iki saat vardır ya. O zaman, bunu sona erdirmek için dinleyecek herhangi bir tanrıya yalvararak ıstırap içinde iki büklüm olurdunuz.

Dürüst olmak gerekirse, RJ'i kaybetmenin bu kadar acıtacağını düşünmemiştim. Bunun olabileceğini kim bilebilirdi.

Okuldan eve geldiğimde tek yapmak istediğim, yüksek sesli bir müzik açıp odamda somurtmaktı, bu yüzden tabii ki babam mutfakta yüzünde tedirgin bir ifadeyle beni bekliyordu.

"Ne? dedim çantamı yemek masasının üzerine bırakarak.

"Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Derin bir iç çektim. "Bunu bu gece yapmasak olmaz ı? Ödevim var."

"Hayır, yapacağız, Sloane." Oturmam için bir sandalyeyi işaret etti. Tüm kanıtlar bunun özellikle eğlenceli olmayan bir konuşma olacağını gösteriyordu.

"Casey'nin neden bir Uber'le eve geldiğini söylemek ister misin?"

Sorudan rahatsız olarak sandalyemde geriye yaslandım çünkü açıkçası anlamsızdı. "Bunun cevabını zaten bildiğini varsayıyorum."

"St. Vincent's, son zamanlarda birkaç kez cezaya kaldığını bildirmek için aradı."

"Bu bir soru mu?"

"Tavrına dikkat et." Buna baskı altında karıştığımı açıkça belirtmemden etkilenmeden çayına uzandı. Beni tahrik ettiklerini belirtmemden etkilenmeden çayına uzandı. "Neler oluyor, Sloane? Sınıfta böyle davranmak sana göre değil."

"Nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum kasvetli bir gülüşle. "Bana en son ne zaman kendimle ilgili bir şey sordun?"

Sabrımın son sınırı da aşılmıştı. Yıllarca boyunca amansız trafiğe, hava koşullarına ve her türlü ihmale dayanarak üzerinden geçen yolcuların karşı tarafa varması için direnen bir köprünün destek aldığı ayağındaki bir çatlak gibiydi.

"Aniden ebeveynlik yapmaya karar verdin ve benim hayatımla ilgilenmeye başladın, sanki ben zaten senin minimum desteğinle bütün bir insan olmamışım gibi?"

Çay fincanı hâlâ bir elinde asılı dururken, babam gözle görülür bir şekilde bu patlamam karşısında afallamış durumdaydı. "Bu da nereden çıktı?"

"Daha iyi bir sorum var. "En son ne zaman bana okulun nasıl gittiğini sordun? Ya da yeni arkadaşlar edinip edinmediğimi. Cevabımın hayır olması seni şaşırtır mıydı?"

"Sloane..."

"Hayır, beni buraya sen sürükledin, baba." Gözeneklerime işleyen ısının fazlasıyla farkındayım. Kulaklarım kıpkırmızı olmuştu. Uzun zamandır devam eden bazı ciddi baba-kız bokunun derin kuyusundan fışkıran yıllarca süren ihmal ve kızgınlık yüzeye çıkıyordu. "Bu evde duygularımın bir önemi olmadığını her zaman belli ettin. Çenemi kapamam ve rolümü oynamam bekleniyordu. Asla yardım istememeli veya maskemi düşürmeyecek kadar güçlü olmalıydım çünkü Tanrı korusun, yoksa her zaman başkalarının ihtiyaçlarının yükünü omuzlayamazdım."

Gözleri kocaman açıldı. "Senden asla bunu istemedim..."

"Ciddi misin? 'Sloane, Casey senin sorumluluğunda. Sen onun ablasısın.' Ki bunda bir sorun yok. Her zaman onun yanındayım. Tabii ki. Ama bunların içinde senin görevin ne? Kim benden sorumlu olacak?" Sesimin çatladığını duyunca utandım. "Elbette, bazen üstünde düşen kısmı oynuyorsun. Muhtemelen o zengin çocuklardan birinin beni hamile bırakacağından ve sonra işini kaybedeceğinden korktuğun için tamamen korumacı davranıp erkek arkadaşlarımı korkutup kaçırıyorsun, değil mi?"

Ağzı açık kaldı. "Öyle değil..."

"Peki benim duygularım ne olacak?" diye lafını böldüm. "Onlar ne zaman göz önüne alınacak?"

"Eğer bana gelseydi ," diye söze başladı, kaşlarını çatmıştı ve elleri kenetlenmişti.

"Ben senin öğrencilerinden biri değilim. Babamın ilgisini çekmek için randevu almayacağım."

"Belki de meşguldüm," diye itiraf ederek beni yatıştırmaya çalıştı ama yine de anlamış gibi görünmüyordu. Hem de hiç. "Bu ilgilenmediğim anlamına gelmez. Her zaman kendi alanına sahip olmayı tercih ettin. İletişim iki yönlü bir yoldur."

Doğru. Elbette beni haksız çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Kendisinde bir eksiklik olamazdı. Hayır, yeterince açık sözlü olmayan *bendim*.

Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun? Daha konuşmamızı bitirmedik, Sloane."

Çantamı omzuma astım. Burada bir dakika daha oturmam gerekirse, bir şeyler fırlatacaktım. "İşte size bir güncelleme, baba: Gizlice RJ Shaw ile çıkıyordum. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Ama şimdi ayrıldık ve üzülmeme ve bir paket dondurma yememe izin vermek yerine, gülümsememi ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmamı bekliyorsun. Bundan bıktım. Mesaimin bittiğini düşün. Bitirdim."

"Böyle hissettiğini bilmiyordum." Derin bir nefes alarak boğazını temizledi. "Haklısın, belki de. Kendine bakma yeteneğine her zaman güvendim. Bana ihtiyacın olmadığına."

Yüzüme yılların kızgınlığının yansımasına izin vererek ona baktım.

"Bir kızın her zaman babasına ihtiyacı vardır," dedim yürüyerek uzaklaşmadan önce.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan çarptım. Kendimi yatağıma attım ve dikiş yerlerinin yırtılmaya başladığını ve parmaklarımın uyuştuğunu hissedene kadar yastığı çekiştirdim. Sonra yüzümü gerilmiş kumaşa gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

İtiraf etmenin ruhuma iyi gelmesi gerekiyor ama benimki saçmalıklarla doluydu. Babamın kırıldığını görmesine izin vermenin hiçbir parçası arınmışım gibi hissettirmemişti. Ve ne zaman RJ'den gelen bir mesajı görmek için telefonuma baksam, umursadığım için kendime lanet okuyorum. Ormanda tanıştığım bir yabancıya aşık olmamam gerektiğini biliyordum.

Sonunun acı olacağını bile bile kalbimi açmanın iyi bir şey olmadığını kaç kez daha öğrenmem gerekiyordu?

"Sloane?" Kapım hafifçe tıklatıldı. Kız kardeşimdi.

"Git başımdan." Kafamı yastığa gömdüğüm için sesim boğuk çıktı.

"Hayır. İçeri giriyorum."

Casey cevap beklemeden içeri girdi ve kapıyı arkasından kapatmak için duraksadı. Sonra yatakta yanıma oturup yastığa bastırdığım yüzümü kaldırdı. "Hey," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

İçimden histerik bir kahkaha koptu. "Hiçbir şekilde iyi değilim."

"Sanırım daha çok retorik bir soruydu."

Dudaklarının mizahla seğirdiğini görmek için başımı kaldırdım. İlk başta neden ağladığımı hatırlayana kadar, neredeyse bu sefer içtenlikle güleceketim. RJ neden bana katlanamıyordu?

Casey gözlerimde bir şey görmüş olmalıydı çünkü alnı temkinli bir şekilde kırıştı. "Ne?"

Yavaş, ölçülü bir nefes verdim. "Üçüncü sınıfta Fenn ile yattım."

Sessizlik anı oldu.

Sonra omuz silkti. "Biliyorum. Bana söyledi."

Saf öfkeyle doğrulup oturdum. "*Söyledi* mi?" diye homurdandım. "Ciddi misin? Bunu senden ve RJ'den saklamak için büyük bir anlaşma yaptık ki bu yüzden RJ'i kaybettim! Ve şimdi ortalıkta bunun hakkında mı konuşuyor? Sana ne zaman söyledi?"

"Geçtiğimiz Pazar."

Kaşlarımı çattım. "Üç gündür biliyordun ve bana bir şey söylemedin mi? Neden?"

Casey, "Bana söylemeni bekliyordum," diye yanıtladı. Bir kere daha omuz silkti. "Hazır olduğunda konuşuruz diye düşündüm."

"Konuşacak bir şey yok," diye itiraf ettim, utançtan boğazım düğümlendi. "Bir kere oldu. İkimiz de sarhoştuk. Ve sen ve Fenn tek bir kelime bile konuşmadan çok önceydi."

"Biliyorum. O yüzden de umurumda olmadı."

"Sana söylemediğim için özür dilerim," dedim. "Dürüst olmak gerekirse, olanlardan sonra hiçbir şey söylemedim çünkü

bunun için benimle dalga geçeceğini biliyordum. Ama siz iki iz yakınlaştıktan sonra bir şeyler söylemeliydim."

"Yani RJ'in senden ayrılmasının sebebi bu, ha?"

"Evet. Benim ve Fenn'in bunu ondan saklamaya karar verdiğimiz konuşmamıza kulak misafiri oldu."

"Ve o paragraflarca yazdığın mesajlarda özür dilediğini varsayıyorum?"

Kasvetli bir şekilde başımı salladım. "Hepsini görmezden geldi."

"Yola gelecektir."

İçimde bir umut belirdi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette."

Kendine olan güveni, tuhaf bir duygu akışını tetikledi. Gözyaşlarımın tekrar biriktiğini ve taşmalarını engellemek için hızla göz kırptığımı görünce dehşete kapıldım.

"Sonunda her şey yoluna girecek, Sloane. Her zaman girer." Casey daha yakına geldi ve soğuk ve yapış yapış olan iki elime uzandı. Onunkiler sıcaktı ve onları benimkilerin etrafına sarmak için hiç vakit kaybetmedi.

Başımı omzuna yasladım. "Beni teselli etmene gerek yok," diye mırıldandım. "Beni teselli etmen tuhaf."

"Nesi tuhaf? Ben senin kardeşinim." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Evet ama genelde ben..." Durdum.

"Senin beni teselli eden taraf olman gerekiyordu?" diye tamamladı cümlemi anlayışla. "Evet. Biliyorum. Babamla konuşmanın bir kısmına kulak misafiri oldum. Nasıl tüm yükü taşımak zorundaymış gibi hissettiğin..."

"Sen bir yük değilsin," diye sözünü kestim. "Bu konuda net olalım. Sen asla bir yük değilsin, Case."

"Hayır, biliyorum. Ama bütün hayatımızı beni korumaya çalışarak geçirmemişsin gibi davranmayalım. Beni yanlış anlama, bunu

takdir ediyorum. Gerçekten ediyorum. Ama bana bebekmişim gibi davranmana gerek yok. Göründüğümden daha güçlüyüm."

Başımı kaldırdım ve gözlerinde parlayan cesareti gördüm. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordu Casey, tek kaşını kaldırarak.

"Biliyorum." Dudağımı ısırdım. "Ya da en azından eskiden bunu biliyordum. Sanırım kazadan sonra unuttum. Bunun senin başına gelmesine izin verdiğim için kendi suçluluğuma o kadar kapılmıştım ki..." diye konuşmaya devam ettim tek kaşımı kaldırarak.

"Bunun olmasına izin falan vermedin," diye araya girdi, ağzı açık kalmıştı. "Gerçekten herhangi birinin senin hatan olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet," dedim basitçe. "Çünkü o gece senden ben sorumluydum. Ben biliyorum, babam da biliyor. O da beni suçluyor."

"Tabii ki seni suçlamıyor."

"Case. İyi niyetli olduğunu biliyorum. Samimiyetime güven. Neredeyse ölmene izin verdiğim için babam beni asla affetmeyecek."

Casey uzun, derin bir nefes aldı. "Bunların hiçbirine inanmıyorum. Ama bu ikinizin aranızda halletmeniz gereken bir şey." Elleri i sıktı. "Olanlar için seni zerre kadar suçlamıyorum. Ve ciddiyim, her zaman koruyucum olmana ihtiyacım yok. Bazen sadece ablam olman için kendine izin vermelisin."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Bunu yapabilirim."

"Güzel."

"Fakat." Ona bir bakış attım. "Senin hakkında saçma sapan konuşursa Nikki Taysom'a laf sokmaya devam edeceğim."

"Açıkçası." Casey yüksek sesle homurdandı. "Sen Sloane Tresscott'sun. Karşında bir orospu varsa ona haddini bildirirsin."

"Bildiririm," diye ona katıldım ciddiyetle. Sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık ve o küçük mutluluk anında kırık, parçalanmış kalbimi unutabildim.

BÖLÜM 49
LAWSON

Bay Goodwyn'in sınıfına girdiğim an ile bir sonraki öğrencinin gelişi arasındaki kısa zaman aralığı, günün en sevdiğim sekiz dakikası haline geldi. Odaya girmeden önce beni beklediğini hissetmiştim. Açlığını ve beklentisini. Ondan henüz sıkılmadığımı görünce yaşadığı rahatlamasını. Çünkü yaptığımız şey yüzünden kendinden ne kadar nefret etmek istese de, bitmesine izin vermeyecekti. Jack, vicdanının rahatsız olmadığını kabul etmekten çok korkuyordu. Yüksek sesle aksini söylüyordu, yanlışmış gibi davranıyordu, bir daha asla olmayacaktı, bu kabul edilemezdi, sanki biri son sefer olduğuna söz verirken aletimi ağzına aldığı tüm zamanların hesabını tutuyormuş gibi.

Karısı da aynı şeyi yapıyordu. Sikimi ağzına aldığı kısımdan ve becerilerinden şikayetçi değildim. Örneğin dün resim dersinden sonraki performansı kitaplara girebilirdi. Ama Jack gibi, dili ağzımdayken ve parmaklarım onun içindeyken bile bana sürekli bunun ne kadar yanlış olduğunu, neden yapmamamız gerektiğini anlatıyordu.

Bu ikisi benim favori çiftimdi.

"Umarım okumayı bitirmişsindir." Jack tahtaya alıntılar ve sayfa numaralarını yazarken bir elinde yıpranmış karton kapaklı bir kitap tutuyordu. "Sınıf tartışmasına katılımının bugün konuyla ilgili kalmasını tercih ederim. Gizleyecek çok şeyimiz var."

"Gözden geçirmiş olabilirim." Çantamı koltuğuma fırlattım ve sınıfın ön kısmındaki masif ahşap masaya hayranlıkla bakmak için döndüm. Eski metal çentikli yetmişlerden kalmış parçanın yerini almıştı. "Yeni masa ha? Sağlam görünüyor."

"Görünüşe göre dilekçelerim idareye ulaşmış." Arkasını döndü ve çantasından yoklama defterini ve bir yığın ev ödevi çıkarmak için cilveli bir şekilde yanımdan geçti.

"Bunu kırabiliriz," dedim.

Jack, sabırsız bir bakışla masanın köşesine yaslanmak için döndü. "Yerine geç. Sınıf arkadaşlarından herhangi biri..."

"Ne kadar ateşli olurdu..." Bacaklarını aralamak için iki yana ittim ve ellerimi uyluklarında gezdirdim. Kapının yanında dar bir pencere vardı, oradan geçen biri baksa, her an tüm hayatı boyunca kullanabileceği bir koz elde edebilirdi. "İçeri girdiklerinde herkesin görmesi için seni burada emiyor olsaydım."

"Lawson." Adım dudaklarından bir inilti gibi çıktı. Bileklerimi tutuyordu ama beni uzaklaştırmadı. Bunun yerine, pazılarımı sıkmak için ellerini kollarıma doğru kaydırdı. "Senin kendini yok etme konusundaki sonsuz arzun hepimizde yok."

"Hayal gücün nerede profesör?"

"Hâlâ öğrencim olduğun gerçeğine sıkıca tutunuyor. O yüzden yerine geç."

Ona sırıttım ve oturmak için yerime döndüm. Bacaklarımı açık tutuyordum ki fermuarıma baskı yapan ereksiyonu görebilsin.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. Ah, kesinlikle görmüştü.

Jack kendini masanın arkasındaki sandalyesine attı, bu da bana onun da benzer bir rahatsızlıktan mustarip olduğunu söylüyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Şu an ne kadar sertleştin?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra bakışlarını benimkiler kilitledi. "Lanet bir kaya kadar."

Bir gülüş boğazımı gıdıkladı. "Güzel. Elini üzerine koy. Sadece bir saniyeliğine."

Bakışlarım kolunun aşağı doğru hareket etmesini izledi. Masa, vücudunun alt kısmını gizliyordu ama dediğimi yaptığında titremesini özlememiştim.

"Sık," dedim ona.

Kolu neredeyse fark edilmeyecek kadar az hareket ediyordu. Yumuşak bir inilti çıkardı. Sonra kolunu kaldırdı ve kaşlarını çatarak yüksek sesle beni azarlamaya başladı. "Yeter Lawson. Bu gerçekten devam edemez."

"Doğru. Kesinlikle edemez. Sen, sana bayıldığından emin olduğum güzel bir karısı ve mutlu bir evliliği olan bir adamsın. Dolayısıyla doğal olarak benim bu denkleme dahil olmam tamamen gereksiz olacaktır."

Yüzünü buruşturarak "Patavatsız iğnelemen bir yana, son zamanlarda onun beni aldatıyor olabileceğinden şüpheleniyorum," dedi.

Bunu en ufak bir ironi olmadan söylemişti. Ne yazık ki, diğerleri yüksek sesle konuşarak odaya girdiğinde, gizemli diğer adamla ilgili endişeleri i daha fazla keşfedemedik.

Yaraları bu kadar aciz bir şekilde kendi kendine açılmasaydı, zavallı, yakışıklı aptal için neredeyse biraz sempati duyacaktım. Adamın evinde, gözünü açsa hayal edebileceği tüm yollarla onu memnun etmeye istekli, çaresiz, açgözlü bir cinsel yaratık vardı. Bir şeyden şikâyet ettiğimden falan değildi. Gwen ve Jack bedensel hüsranlarını benimle tatmin etmek istiyorlarsa, memnuniyet-

le kabul ederdim. En azından bu ikisinin notları karşılaştırması için gereken süre boyunca.

RJ sınıfa en son girenlerden biriydi ve ben de hızla ayağa kalkıp kendimi onun yanındaki koltuğa atarak son kaçış yolunu da kapattım. Son birkaç derste daha hızlıydı ve benimle oturmaktan kaçınmayı başarmıştı. Bugün ben bir ninjaydım.

"Ne?" dedi, yine tipik cana yakın ruh hallerinden birindeydi.

"Pekâlâ, sözlü bir yanıt aldığım için onur duydum."

"Şimdiden pişmanım."

Güldüm. "Meraktan soruyorum, huysuz bir çocuk gibi Fenn'le daha ne kadar konuşmamayı düşünüyorsun?"

"Git başımdan."

"Bay Shaw. Doksan ikinci sayfa." Sonra Jack bakışlarını bana çevirdi. "Emi im Bay Kent de sayfamızı bulabilir."

Kafamın içinde bir yerlerde konyak ve Vicodin arasında yüzüyor olabilecek bazı saçmalıklar hakkında bir ders verirken, ikimiz de onu uyumlu bir şekilde görev bilinciyle kitaplarımızı açtık.

RJ'e, "Ailenle aran nasıl olursa olsun," diye fısıldadım, "Duke bu hafta sonu hâlâ seni bekliyor olacak. Dövüşe gelmeyi düşünüyor musun?"

"Evet." Okuyormuş gibi yaparak koltuğuna yaslandı. "Ve kaybetmeyi planlıyorum. Burayı terk etmeyi ve sizin gibi pislikleri bir daha asla görmemeyi."

Gözlerim yuvalarından fırlayabilseydi, ayaklarımızın altındaki koridorda dönüyor olurdu. Görünüşe göre RJ, Fenn'le yaşadığı patlamadan bu yana sakinleşme dönemine henüz girmemişti. Bu öfke nöbetinin bir hafta daha devam etmesini izlemek çok yorucu olmasaydı, dayanıklılığına hayran kalırdım.

"Mükemmel," dedim ona. "Kesinlikle ustaca bir strateji."

"Bok ye, Lawson."

"Gerçekten, biraz büyü. Her şeyi kişisel algılayamazsın. Aleti bir kere kayıp kız arkadaşının içine girmiş. Ne yapalım"

Ben ve RJ hiçbir zaman çok yakın olmamıştık. Ama takım arkadaşları ve dörtlü olarak, arkadaş gibi bir şey olduğumuza inanıyordum. Ve Silas son zamanlarda alışılmadık bir şekilde karamsar olduğu için, sanırım RJ'in mantıklı olanı görmesini sağlamak bana düşüyordu.

"Ortalama bir insan yaşamı boyunca kaç kişiyi tanır? Birkaç bin mi? Daha da azını arkadaş olarak kabul eder. Bu deliklerin bazıları etkileşime girmiş olabilir."

RJ'in dikkati, meydan okurcasına, önemli edebi akımlardan birini anlatarak odanın ön tarafında volta atan Jack'e odaklanmış durumdaydı.

Aramızdaki koridora doğru eğilerek "Duygularınla hareket ediyorsun," dedim. "Hadi ama. Aslında Sandover'dan ayrılmayı düşünmüyorsun. Burayı sevdiğini biliyorsun. Ve bir erkek kardeşe sahip olmayı da. Bizi özleyeceksin. Yani, kahretsin, gerçekten tüm bunlara veda etmek mi istiyorsun?"

Yanıt olarak omuz silkti, tamamen kayıtsız bir hareketti. "Daha önce de yalnızdım. Ve veda etmeye alışkınım."

Ona kafamı sallayıp yerime geri oturdum. Denemiştim. Artık ne yaparsa yapsın onun sorumluluğundaydı.

BÖLÜM 50

RJ



Küçük bir araştırma önsezimin doğru olduğunu kanıtladı. Ballard Academy'nin kamera sisteminden sorumlu olan güvenlik şirketi, dünya çapındaki her müşterisinin kayıtları için otomatik bir yedekleme hizmeti veriyordu. Beslemeler üçüncü bulut hizmetinde saklanıyordu ve ardından ek bir koruma katmanı için şifreli hale getiriliyordu. Bu, yapmam gereken ilk şeyin Ballard kayıtlarını içeren alt klasörü bulmak olduğu anlamına geliyordu. Ondan sonra, iki düzineden fazla kameranın on iki aylık kaydını incelemiştim. Bu, tarihleri ve konumları görmeme izin vermek için bir şifre çözücüsü yazmak, ardından kaza gecesi kayıkhane dışındaki tüm görüntüleri ortadan kaldırmak için veriler üzerinde başka bir komut dosyası çalıştırmak anlamına geliyordu.

Sezgilerim yine doğru çıkmıştı. Kampüsteki video sisteminin güncellemeleri yapılmasına ve kampüsteki ev sunucusuna indirilmemesine rağmen, çalışır durumdaki kameralar buluta yedeklenmişti. Buna tembellik ya da cehalet diyebilirsi iz ama

görünüşe göre yerel polis departmanı sormaya tenezzül bile etmemişti.

Neyse ki be daha dikkatliydim.

Yürüttüğüm birkaç yan projem daha vardı. Bunlardan biri, Duke'un gizli banka hesabını bulmak için yazdığım bir casus yazılım parçasıydı, senaryomun video akışlarını doldurmasını izlerken ping atıyordu. Ama şimdi belirsiz bir konu vardı. Cumartesi öğleden sonrasıydı ve Duke'un yeterince iyi dayak atmasına izin vermek için seraya gitmeme saatler kalmıştı, buna bir kayıp olarak görebilir ve oradan defolup gidebilirdim.

Sanırım bu, kayıkhane görüntülerini takip etmenin de pek bir amacı olmadığı anlamına geliyordu. Sloane, Fenn veya herhangi biri fark etmeksizin, Casey bir cevabı hak ediyordu. Bunu ona verebilirsem, belki tüm bu deneyim daha iyi bir amaca hizmet etmiş olurdu.

Tam çekimler indirilmeye başlarken mini buzdolabından bir Red Bull aldım. Bu çok büyük bir dosyaydı ve artık beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Ve beklemek kötü bir şeydi çünkü bana aklımı başıboş bırakmam için fırsat veriyordu. Ve ne zaman zihnim serbest kalsa, aklıma hep Sloane geliyordu ve onu ormanda bıraktığım zaman yüzündeki ifade. O gece bir düzine kez aramayı denemişti. Ben cevap vermeyince mesaj atmaya başlamıştı. Ardı arkası kesilmeyen özürler yazmıştı. Bazıları uzun, bazıları kısaydı, hepsi pişmanlığını dile getiriyordu ve onunla konuşmam, onu affetmem, bizim yerimizde buluşmam için bana yalvarıyordu.

Mesajlarını görmezden gelmek çok fazla irade gerektirmişti. Sadece bir kez kendimi tutamamış, o zamandan beri pişman olduğum boktan bir yanıt göndermiştim ama belki de abartmam iyi olmuştu. Onu durdurmayı başarmıştı. Son mesajının üzerinden yirmi dört saat geçmişti ve sanırım bir daha bana yazmaya-

çaktı. Bunun en iyisi olduğunu bilmeme rağmen, bu fikir kalbime bir ıstırap gibi saplanıyordu.

Günler sonra bile onu hâlâ özlüyordum. Öfkemde teselli bulmaya çalışsam da o ve Fenn'i hiç öğrenmemiş olmayı dileyen yanımı bir türlü göz ardı edemiyordum. O zamandan beri olan her şeyi unutabilir ve mutlu cehalete geri dönebilirdim.

Lawson sınıfta bu konuda beni taciz ederken, seksi umursadığım izlenimine kapılmıştı. Konu bu değildi. Elbette, kız arkadaşımla üvey erkek kardeşimin birbirlerini çıplak gördüklerini fark ettiğimde yakıcı bir kıskançlık patlaması yaşamıştım ama bu, onların bana bu konuda yalan söylemeye karar verdiklerini duyduğumdakiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Katıksız öfke, utanç ve hayatım boyunca hiç hissetmediğim garip bir değersizlik duygusu arasında bir geçişti. Sanki ikisi için de yeterince önemli değilmişim gibi. Sanki onların dürüstlüğünü hak etmiyormuşum gibi.

Yine de Sloane'a bu şekilde saldırmamalıydım. Basit bir veda edip öylece gidebilirdim. Gerçeği söylemek gerekirse, bu kadar kötü incitmeyi isteyecek kadar içime işlediğini bilmiyordum. Bu da orijinal içgüdümü pekiştirdi: Duygular söz konusu olduğunda hiçbir olumlu yön yoktur. Gündelik bağlantılar herkesi korur. Temiz ve basit.

Tamam, yeter. Kafam karmakarışıktı ve artık burada oturup düşünerek kendimi dinleyemezdim. Meraklı gözler ne yaptığımı görmesin diye ekranlarımı uyku moduna alıp yürüyüşe çıkmak için yurttan çıktım. Belki de temiz hava, kafamın taş dolu bir gazoz şişesi gibi hissetmesine neden olan gürültüyü ve tıkanıklığı gidermeye yardımcı olurdu.

Ufak bir esinti beni ürpertti. Günlerdir hava, daha düşük sıcaklıklara geme sinyallerini veriyordu, bu da yazı ve sonbaharın bir kısmını Şeytan'ın kış deliğine geçirdikten sonra acımasız bir

alay gibi geliyordu. Bu noktada, sıcaklığın yirmi derecenin altına düştüğünü görmek için ayak parmağımı keserdim.

Kampüsün doğu tarafındaki arazi hattını çevreleyen yürüyüş parkurlarından birine gitmeyi planlıyordum ki iki tane çılgın golden retriever hızla bana doğru gelmeye başladı. Sloane'un ortaya çıkmasını bekleyen kısa ve ürkütücü bir panik içimi sardı. Bunun yerine, Casey köpekleri yakalamak için koşarak geldi.

"Bunun için özür dilerim," dedi nefes nefese. "Biraz fazla heyecanlanıyorlar."

Sloane kardeşine ne kadarını anlatmıştı bilmiyordum ama Casey bana küskünlük belirtisi göstermeden sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum hâlâ tetikteyken. Bir yanım Sloane'un arkamdan gizlice gelip taşaklarıma tekme atmasını bekliyordu.

"Bir bakıma burada yaşıyorum, biliyorsun."

"Ah evet. Ben de."

Aşırı derecede garip bir durumdu. Daha önce hiç düzgün bir konuşma yapmamıştık ve Sloane'un bütün hafta boyunca hakkımda küfrettiğini düşündüğümde kibar davranması acımasızca acı vericiydi.

"Yani..." Casey köpekler için bir tenis topu fırlattı ve bu onların topun peşinden koşmasını sağladı. Atışı oldukça iyiydi. "Kendini açıklamak ister misin?"

Evet. Sloane ona anlatmıştı, tamam. Ona ne kadarını anlattığı ise tamamen başka bir hikâyeydi.

"Kız kardeşim bütün hafta evin içinde dolandı çünkü sen onu dinlemeyi reddettin. Hiç hoş değil, RJ. İyi değil."

Tanrım. Yumuşak, tatlı sesinde bile Casey'nin içinde biraz öfke vardı.

Hüsranla nefesi i bıraktı . "İkimizin bu konuşmayı yapması iyi bir fikir mi bilmiyorum."

"Neden? O ve Fenn seviştikleri için mi?"

Ağzım açık kaldı. Pekâlâ, bunun geleceğini göremediğim.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Fenn. Birkaç gün önce."

Bu beni bir döngünün içine attı. Fenn'in kendini kandırmaya çalışsa da ondan hoşlanıyor olması bir süredir kötü korunan bir sırdı. Aslında oldukça takıntılıydı. Neden bir hamle yapmadığını ya da ileri gitmediğini bilmiyordum. Ama görünüşe göre, bir araya gelme şansının önüne set çekmek isteyeceği en son şeydi. Belki sonunda suçluluk duygusu galip gelmişti? Casey'ye değil de kardeşine yalan söylemesi onu daha mı az piç yapar bilmiyordum. Hakemler hâlâ bu puanlama sistemi üzerinde emin değildi.

"Her iki durumda da bu Sloane'un küçük kız kardeşiyle yaptığım tuhaf bir konuşma," diye yanıtladım sonunda ellerimi ceplerime sokarak.

"Ya da," dedi cüretkar bir sırıtışla, "ilk başta gelmen gereken kişi kesinlikle bendim."

Birlikte yürümeye başladık. İlk başta pek bir şey söylemedik. İçlerinden biri topu atmam için geri getirdiğinde köpeklerin dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Her dönüşte, daha uzağa fırlatmam için beni zorluyorlardı. Casey'nin varlığıyla ilgili şey her ne ise, üzerimde sakinleştirici bir etkisi vardı. Pozitif enerji diyebilirdik. Ya da belki de en azından Sloane'a yakın bir bağ hissetmek için herhangi bir bahane arıyordum. Kafeinsiz kahvenin açlığımı gidereceğine inanmak için kendimi kandırmak gibiydi.

"Ben iyi bir dinleyiciyim," diyerek beni birkaç kelimeyle ikna ederken safranın yakıcı etkisini gırtlağımda hissediyordum. "İçinden atmak istediğin bir şey varsa."

Bana etkili bir büyü yapmış olmalıydı çünkü işe yarıyordu. Kendimi durduramadan, bastırılmış saçmalıklarımdan oluşan bir menü dışarı dökülmeye başladı. Kendimi bir şey hissedecek kadar uzun süre durdurabilseydim utanırdım.

Ona atıldığım tüm okullardan bahsettim. Ona annem yüzünden oradan oraya taşındığımızı, sabahları yatak odasından sahip olduğu ayakkabı çifti sayısından daha fazla erkek arkadaşının çıktığını anlattım. Daha adımı bile öğrenmeden hepsi ortadan kaybolurdu.

"Bana insanların gitmesini beklemeyi öğretti," dedim kabaca. "Öyleyse neden yatırım yapmaya zahmet edeyim, değil mi? Ancak bu sefer, birinin bağ kurmak istememi sağlayacak kadar yaklaşmasına izin verdiğimde neler olduğunu kendime unutturdum."

"Ondan hâlâ hoşlanıyorsun," dedi Casey sessizce.

"Artık çok şey değişti."

"Her şeyi değişmiş gibi görünüyor."

Hâlâ kalbimde olması dışında. Sloane'un üstüne nasıl gittiğimi ve üzerinde alıştığımız her şeyi nasıl yüzüne vurduğumu duymamıştı. Benim standartlarıma göre bile duygusuzdu.

"Yalan söyledikleri için sinirlendim," dedim iç çekerek. "Tamamen gafil avlanmıştım ve şey gibi hissettim... Bilmiyorum. Aptal gibi, sanırım."

Casey alnını kırıştırdı. "Hangi açıdan?"

"Şey..." Durup kelimeleri aradım. "Her zaman herkesin sırlarını bilen kişi ben olmuşumdur. Bilgi güçtür, biliyor musun? Sana tüm kontrolü verir. Ama bu, çözemediğim lanet bir sırdı. Ve bu, lanet olası hiçbir şeyi kontrol edemediğime dair gözüme sokulan büyük bir hatırlatmaydı."

"Kontrol sadece bir yanılsamadır, RJ." İfadesi yumuşaktı. "Ama anlıyorum. Seni inciten sadece yalan söylemeleri değil. Gerçekten

düşündüğünde mantıklı geliyor. Her duruma hazırlıklı olabilmek için insanların sırlarını öğreniyorsun, değil i? Yani ihtiyacın olursa insanları incitebileceğin bir şeye sahipsin. Ve tüm bu durum sana, *seni* incitme gücüne sahip sırlar olduğunu gösterdi."

Kaşlarımı çattım. "Senin bu kadar anlayışlı olman beni rahatsız ediyor."

Casey sırıttı. "Özür dilerim. İnsanl ı analiz etmeyi seviyorum."

"Belli oluyor." Dudaklarımı birbirine bastırdım." Pekâlâ, başka ne var? Analizin geri kalanı nedir?"

"Senin hakkında mı? Bence bu kadar. Ama ablam hakkında bilmen gereken bir şey var." Casey'nin ses tonu ciddileşti. "Sloane hatalı olduğu zaman özür dilemekten nefret eder. Çoğu zaman hatalı olduğunu kabul etmeyi bile reddeder. Bu yüzden sana tüm o mesajları yazması büyük bir şey."

Güler yüzüm kayboldu. "Belki. Ama bu bana yalan söylemeyi planladığı için bir mazeret olamaz."

"Tabii ki olamaz. Ama ne olursa olsun, yine de yalan söylemeyi kabul edip etmeyeceğini bilmiyoruz. Belki fikrini değiştirip sana söylerdi. Her iki durumda da diz çökmek onun için kolay olmuyor. Bir hata yaptığını biliyor ve günlerdir seninle konuşmaya çalışıyor. En azından dinleyebilirsin." Casey bana keskin bir bakış attı. "Her şeyi batırdıktan sonra seni dinlemeyi kabul ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Aynı şey değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Ben sadece..." Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Hâlâ çok sinirliyim. Ve kıskanç. Bunun ne kadar anlamsız olduğunu bilmem önemli değil. Elimde değil."

"Anlamsız, evet ama anlaşılabilir. Soru, bunları atlamanın bir yolunu görüp görmediğin. Bu duygular insanlardan daha mı önemli?"

Bu basit soru mideme yediğim bir yumruk gibiydi. O haklıydı. Öfkem, kıskançlığım ve utancım benim için Sloane'dan daha mı önemliydi? Bu duygular geçecekti ve onlardan kurtulduğum için mutlu olacaktım. Ama insanlar... Âşık olduğum tek kızdan gerçekten kurtulmak istiyor muydum?

Lanet olsun. Casey, Sloane'un hakkını verdiğinden daha olgun biriydi ama sanırım Sloane, küçük kız kardeşini şımartılması gereken biri olarak görmekten kendini alamıyordu. Birlikte yaşadıklarından sonra kimse onu suçlayamazdı.

Casey'ye "Birbirimizi daha iyi tanımalıydık," dedim. "Sen harika bir kızsın."

"Kesinlikle." Kız kardeşini ürkütücü bir şekilde anımsatan kendi i beğenmiş bir gülümseme yüzünde belirdi. "Ve bak, sana Fenn'in yanlış yapmadığını söylemeyeceğim. Açıklaması gereken bir sürü hatası var. Ama o kötü bir adam değil. Buna her zaman inanmasa bile."

"Evet, tabii, bunu takdir edi..."

"Lafımı kesmeden önce..." Bir ağacın altında durduk, burada köpekler Casey'nin onlar için açtığı bir şişeden su almak için yere oturdular. "Fenn uzun bir süredir kendisini yalnız hissediyordu. Annenin ölmesinin ve tüm ailenin dağılmasının ne anlama geldiğini biliyorum. O kaybolmuştu ve sonra sen geldin ve bir erkek kardeş sahibi olma fikrine gerçekten âşık oldu. Seninle arkadaş olmayı o kadar çok istiyordu ki. Bu onun için her şey demekti."

Bu kız nasıl abartacağını çok iyi biliyordu. Fenn'i tarif etme şeklinden sonra kendimi bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissediyordum.

Dürüst olursam, neler yaşadığını anlayabiliyordum. Annem dışında konuşacak bir aile üyem olmamasıyla neleri kaçırdığımı daha önce hiç düşünmemiştim. En ufak bir yalnızlık yaşamamıştım. Bunun üstesinden gelmeyi kendime öğrettiğim bir karakter

zayıflığı olarak görmüştüm. Sonra beni arkadaşlıkla boğmuştu ve birazını silip süpürmüştü. Kendime itiraf etmeye istekli olduğumdan daha fazlasını.

"Sadece biraz düşün. Birini diğeri olmadan affedemezsi ," diye açıkladı hafif bir sırıtışla.

"İkisini de affettiğimi kim söyledi?" diye meydan okudum.

"Hadi, RJ. En azından özür dilemeleri için onlara bir şans daha ver. Özellikle ablama. Sana karşı gerçekten hisleri var ve bu onun için çok büyük bir şey. Sana ne söylediğini bilmiyorum ama onun bir erkek yüzünden tamamen başının döndüğünü hiç görmedim. Şirin kalpler ve midede uçuşan kelebekler falan pek onun tarzı değil."

Bu beni gülümsetti. Evet. Sloane her zaman okunması zor biri olmuştu. Kartlarını gizli oynuyordu çünkü Tanrı birine gerçek duygularını göstermesini yasaklamıştı. Bir arkeolog ekibi alaycılığının altını kilometrelerce kazabilir ve asla ana kayaya ulaşamayabilirdi.

"İkimizin de rol yaptığını düşünmüyorum," diye itiraf ettim.

"O zaman önemsediğini biliyorsun." Casey omuz silkti. "Birbirimizi tanımıyoruz, bunu anlıyorum. Bu yüzden beni dinlemen için sana pek çok sebep veremem. Bunun dışında: Eğer herhangi bir parçan şu anda onunla konuşmayı istiyorsa, yapmalısın. Bu his daha da güçlenecek. Bu konuda geç kalmaya izin verme."

Boğazıma takılan yumruyla yutkundum. Az önce söylediği her şeyi, zaten günlerdir kafamın içindeki bir ses bana bağırıyordu. Onu aramamı söylüyordu. Gururumu ayaklar altına almamı ve özrünü kabul etmemi. Onunla konuşma şeklime karşılık özür dileyebilmemi.

Özür dilemenin yenilgiyi kabul etmek anlamına geldiğine kendimi ikna etmek için o kadar çok saat harcamıştım ki. Ama kavgadaki tek kişi bensem, yenilgi kimin umurundaydı? Haklı ve yalnız olmanın ne yararı vardı? İyi bir şeymiş gibi, diğer herkes

hayatına devam ederken karanlıkta tek başına oturmanın. Kan davasının ne hakkında olduğunu hatırlayan son kişi olmaktan daha acınası ne olabilirdi?

Eğilip Casey'nin yanağına bir öpücük kondurdum, o da bunu gülerek mahcup bir şekilde kabul etti. "Sen iyi bir insansın," dedim ona tüm samimiyetimle. "Kendine bir iyilik yap ve benim gibi piçlerden uzak dur."

Köpekler onu eve ikna etmeye çalışırken omzunun üzerinden, "Merak ediyorsan," dedi, "Sloane pistte."

BÖLÜM 51
SLOANE



Hayatımın neredeyse diğer tüm bölümleri bana dinmek bilmez bir migren ağrısı yaşatıyordu. Piyano derslerine veya Fransızca derslerine asla sabrım olmamıştı. Babam bizi defalarca katlandığımız aynı Noel filmlerine maruz bırakmak istediğinde dişlerimi gıcırdatırdım.

Koşmak dışında. Pistte attığım sonsuz döngüler meditasyon gibiydi. Sadece zihnimi dinlemek. Bebeklerin arabada uykuya dalması gibi. Koşarken, beynimi otopilota ayarlıyordum ve ayakkabılarımın lastikli yüzeye tokat atışının nazik tekrarıyla adeta uykuya dalıyordum.

Bu yüzden, son turumda tribünde bekleyen bir serap görünce ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordum. Koşmayı bırakana kadar nefesimi düzenleyemedim. Sonra sanki ciğerlerim çöktü ve beynimden bu davetsiz misafirliği hoş karşılamalı mıyım yoksa onu tamamen görmezden mi gelmeliyim sorusuna net bir cevap alamadım.

Merakım baskın çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum RJ'e, umutlanmamak için kendimi zorlayarak. Tek bildiğim, bana yine bağırmak için burada olduğuydu.

"Bilmem gereken bir şey var," dedi RJ dirseklerini dizlerine dayayarak. "Korundunuz mu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çoktan yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştım.

"Evet, öyle." Kendi kendine gülümsedi. "Ortamı yumuşatmaya ihtiyacım vardı ve burada yürürken bulabildiğim en iyi şey buydu."

"Biliyor musun, düşündüğünün onda biri kadar bile komik değilsin."

Dudakları hâlâ seğiriyordu. "Olsun. Yine de oldukça komikti."

Hoş olmaktan çok sinir bozucuydu. Ama onu görünce nabzımın hızlandığını inkâr edemezdim.

"Eğer hepsi buysa..."

"Hayır, değil. Hey." Tribünlerden aşağı atladı, beni çit boyunca takip etmeye başladı. "Kız kardeşin beni köşeye sıkıştırdı ve gelip seninle konuşmamın iyi olacağını söyledi. Yanında sağlam bir ekibi vardı. Ve gözlerini kapatmış olan bir adam? Zordu."

Casey. Tabii ki. Kız kardeşim asla yeterince yalnız bırakamazdı.

Kollarımı kavuşturdum ve ona buz gibi bir bakış attım. "Devam et o zaman. Konuş. Yoksa hâlâ abonelikten çıkmayı mı istiyorsun?"

Pişman gibi görünme nezaketine sahipti. "Evet... o mesaj haddini aşmış olabilir."

"Sence?" Göğsüm acı bir şekilde sıkıştı. "Son mesajımda sana kalbimi döktüm. Sen de kahrolası 'aboneliği iptal et' diye cevap verdin. Bu canımı yaktı."

"Biliyorum. Üzgünüm." Çitlere yaslanıp elini saçlarından geçirdi. "Yardımı olacaksa, gönderdiğim an pişman oldum."

"Olmadı, hayır." Bakışlarımı ondan ayırmakta zorlanıyordum. Adil değildi. Kokusu bana yatakta birlikte olduğumuz zamanları nasıl hatırlatabilirdi. Ya da gün ışığında gözlerinin içindeki gölgeleri ne kadar sevdiğimi.

"Muhtemelen şimdiye kadar daha iyi bir açıklama bulmalıydım ama ben sadece bir pisliğin tekiyim. Sadece mesaj için değil, orman-da sana yüklendiğim için de. Bu benim için tamamen yeni bir bölge," dedi huysuzca. "Bu duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve koptum. Sana ciddi olmadığım korkunç şeyler söyledim. Ve bu seksle ilgili değildi, gerçekten değildi. Hepsi yalandı. Acı veren kısım da bu. Kıskançlık, öfke ve diğerleri her neyse, çoğunlukla gerçekte hissettiklerimi örtbas etti. Bana yalan söylemeye karar verdiğinizi duymak, beklemediğim bir incinme dalgasını tetikledi."

Kalbim sıkıştı. Çünkü haklıydı. Acı vericiydi. En yakınımdaki iki kişinin benden bir şeyi saklamak için bir anlaşma yaptığını duysaydım, muhtemelen çok farklı tepki vermezdim.

"Biliyorum ve bu yüzden sana günlerdir makale uzunluğunda özür mesajları gönderiyorum," dedim hüsranla. "Ve ne pahasına olursa olsun, bana hiç doğru gelmedi. Yalan söylemek istemedim. Ama Fenn çoktan paniğe kapılmıştı ve sana bunun hiç olmadığını söylemişti, bu yüzden bir şekilde köşeye sıkıştım. Yine de bunun bir mazeret olmadığını kabul ediyorum."

"Biliyorum. Anladım." RJ başını salladı. "Kendimi böyle kaybetmemeliydim."

"Hayır," diye ona katıldım. "Ama ben de seni anlıyorum."

"Gururumun araya girmesine izin vermeseydim o konuşma daha farklı gidebilirdi," diye bitirdi alayla omuz silkerek.

O günkü sözleri hâlâ canımı yakıyor olsa da nereden geldiğini biliyordum. Uzun ilişkilerde ikimiz de aşırı deneyimli değildik. Duygularımız bize gizlice yaklaşma eğilimindeydi. Onlarla

savaşmak için o kadar çok zaman harcıyorduk ki, öne çıktıklarında sisteme gerçek bir şok etkisi yayılıyordu. Onun gibi ben de bir veya iki kez en kötü dürtülerime yenik düşmüştüm.

"Ortak noktamız bu." Zayıflık göstermekten daha kötü bir şey yoktu, özellikle de seni incitme gücüne sahip birine. Onun elinde bir silah haline gelirdi. Bu da bizi savunmaya sokardı. "Geçen gün babama patladım."

RJ bana kaşlarını kaldırdı.

"Pek iyi gitmedi."

"Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum."

Doğrusu, bir süredir kendim gibi hissetmiyordum, bu yüzden artık dayanaklarımın ne olduğunu hatırladığımdan emin değildim. Kendimi neyle karşılaştıracaktım? Bu yıl birbiri ardına büyük olaylar olmuş ve kafamı tamamen karıştırmıştı.

"Dinle, tekrar batırmayacağıma söz veremem," dedi RJ. "Aptallık nöbetlerine eğilimli olduğumu biliyoruz. Ama aynı şekilde iki kez batırmayacağıma söz verebilirim. Kıskançlığımın ve güvensizliğimin tekrar yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Parmaklarımızı birbirine dolamak için elimi tuttu ve başparmağıyla cildimde yumuşak daireler çizdi. Bana ona dokunmayı ne kadar özlediğimi hatırlatan büyüleyici bir duyguydu.

"Hâlâ seni nasıl bu kadar önemsediğimi anlayamıyorum sanırım. Beni her gün şaşırtıyor." Yüz hatları yumuşadı. "Bu, daha önce biriyle yaşadığım bir şey değil ve şimdiye kadar, bununla başa çıkmak konusunda boktan bir iş çıkardım. Bunun sana delicesine âşık olmadığım için değil, duygusal olarak gelişmemiş bir geri zekâlı olduğum için olduğunu anlamana ihtiyacım var. Sen yıllardır başıma gelen en güzel şeysin."

Onu eğlenerek izliyordum. "Bana delicesine aşıksın, ha?"

"Demek istediğim. Belki biraz." Ağzının bir köşesi utangaç bir şekilde kıvrıldı ve o kadar sevimliydi ki buna dayanamadım. "Bunu kabul ediyor musun?"

Nabzımı kontrol etmem imkânsızdı. Resmen dörtnala gidiyordu ve dizlerimin güçsüz kalmasına neden oluyordu.

RJ'in beni sevmesini kabul edebilir miydim?

Onu severek?

Hemen cevap vermeyince RJ konuşmaya devam etti.

"Başkaları için güçlü olman gerektiğini, kimsenin seni kollamadığını düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil Sloane. Kız kardeşin arkanda. Ben varım. Hayatında seni seven insanlar var. Ve her zaman yalnız olmak zorunda değilsin. İzin verirsen, yanında olmaktan gurur duyarım."

Ciddi bakışlarıyla karşılaştığımda, saatlerce konuşmamızın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Beni anlayan tek kişinin o olduğunu. Beni gerçekten anlıyor gibi görünen, bazen mücadele ettiğimi gören ve ona yaslanmama izin veren tek kişiydi. İkimiz de doğuştan gelen bu frekansı paylaşıyorduk. Şimdi kendi yatağıma dönüyormuş gibi hissediyordum. Tanıdık ve mükemmeldi. Onu karanlıkta bile tanırdım.

Bu sayılmalıydı.

Tüm yüzüme yayılmakla tehdit eden gülümsemeyi durdurmak için dudağımı ısırdım. "Sanırım bunu kabul edebilirim."

"Evet mi?" Sesi boğuktu. "Emin misin?"

"Hı hı." Rahat bir tavır takındım. "Ve belki ben de aynı şekilde hissediyorumdur." Gülümsemesi genişlediğinde, uyarmak için gözlerimi kıstım. "Ama birazcık."

"Tabii ki." Başka bir şey söylemeden, RJ belimden tuttu ve terden dolayı tuz tadı gelen dudaklarıma rahatlamış bir öpücük kondurmak için beni çitin üzerinden çekti.

Günlerdir ilk kez her şey yolundaymış gibiydi.

BÖLÜM 52
RJ

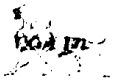

Fenn antrenmandan döndüğünde kayıkhane görüntülerini taramak için bilgisayarın başına yeni oturmuştum. Onu görmezden gelmeme alışmıştı ve hiçbir şey söylemeden mini buzdolabından bir su alıp spor çantasını dolabının yanındaki köşeye yerleştirdi. Gözümün ucuyla, yatağının üzerindeki plastik torbayı fark edene kadar birkaç dakika etrafta dolaşmasını izledim.

"Bu nereden çıktı?" dedi, içinde çok sevdiği o berbat bar sosuyla birlikte kanat ve soğan halkalarından oluşan bir paket çıkararak.

"Bunu alması için kasabaya bir ikinci sınıf öğrencisi gönderdim."

"Bana kanat mı aldın?" Alnını kırıştırarak, kutuyu sehpaya götürüp içine gömüldü.

"Barış teklifi olarak düşün."

"Dinliyorum."

Sandalyemde döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım. "Aşırı tepki vermiş olabileceğime karar verdim. Ve her şey göz önüne alın-

dığında, neden bana Sloane ve senden bahsetmek istemediğini anlıyorum."

Parmaklarını yalayarak "İtiraf etmeliyim ki, bununla pek iyi baş edemedim," dedi. "Yalan söylediğim için üzgünüm."

"Eh, biliyorsun. Seni affediyorum ya da her neyse."

Fenn bir bageti ısırırken gülümsedi. Çocuğun tüm yüzü kanat sosuyla kaplanmıştı. Bu kanatlar söz konusu olduğunda, küçük çocuk seviyesinde bir coşkuya sahipti. "Bu iyi olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Evet, iyiyiz."

"Kucaklaşmalı mıyız?"

"Hayır." Kendi kendime sırıttım "Bu, Sloane ile yaptığım konuşmadan çok daha kısa sürdü."

Fenn ciddiyetle, "Kızlar lafı çok uzatıyor," dedi. "Çok fazla güvenceye ihtiyaçları var."

"Değil mi?"

"Erkekler nasıl yapılacağını bilir. Kısa tutarsan, ne olur biliyor musun? Gereksiz uzatmak yerine yapabileceğimiz harika şeyle en üst düzeye çıkarırız."

Ciddiyetle başımı salladım. "Belki de Lawson her iki tarafı da yönetmek konusunda doğru fikre sahiptir."

Fenn kahkahaya boğuldu. "Onu bunu senin söylediğini söyleyeceğim. Kanka. Geçen gün Silas bana ne dedi biliyor musun? Lawson iki öğretmeni de beceriyormuş. İki! Ben sikimi birinin içine bile sokamıyorum."

"Kahretsin," dedim. "Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bekle." Fenn bana bakarak tek kaşını kaldırdı. "Bu, burada kalmak istediğin anlamına mı geliyor? Duke ile dövüşmeyecek misin?" Şaşırmış ifademe, ters ters baktı. "Evet. Bunu ben de

duydum. Lawson sırf buradan gitmek için kaybetmeye hazır olduğunu söyledi."

"Öyleydim," diye itiraf ettim.

"Ve şimdi?" Üvey kardeşim zorluyordu. "Duke ile yüzleşmeye hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar."

Duke'un kıçımı tekmelememe ihtimali sıfıra yakındı. Geçen ay hazırlanmak için yaptığım veya yapabileceğim hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağı belliydi. O, acı vermekten hoşlanan ve tüm kişiliğini hurdalıktaki en acımasız köpek olarak geliştirmiş bir adamdı. Bununla rekabet edemezdim. Ama ondan da saklanacak değildim. Bu dövüşü ben istemiştim. Ve kazanmaya çalışacaktım.

Beni öldürse bile.

Roger, tarih belgeselinin karşısında uyuyakaldıktan birkaç saat sonra, Fenn ve ben yurttan sıvışmaya hazırlanıyorduk. Dışarı çıkmadan önce bilgisayarda son bir şey yaptım.

"Onunla uğraşmayı bırak da gidelim," dedi kapı aralığından. "O ne?"

"Evet, geliyorum. Endişelenme."

Bu gece havada belirgin bir neredeyse bir soğukluk vardı. Kampüsü geçip kara ormana doğru ilerlerken gece her zamankinden daha karanlık gelmişti. Yürürken Sloane mesaj attığında ekranım karanlığı aydınlattı.

SLOANE: *Orada olmamı istemediğinden emi*

Yürürken cevap yazdım.

RJ: *Hayır, çok hassassın. Kan seni tiksindirir.*

Bir düzine gülen emojiyle yanıt verdi. Evet. Kızım kırılgan bir çiçek değildi ve bunu iki iz de biliyorduk. Ama onu kızdırmak yine de eğlenceliydi.

SLOANE: *İyi şanslar. Kazanmazsan kıçına tekmeyi basarım.*

Telefona bakıp sırıtırken Fenn, koluma bir şaplak indirdi. "Odaklan," diye emretti. "Bir kayaya falan takılıp kendini bu durumdan çıkaramaz mısın?"

Onları görmüyordum ama yolun sonundaki fısıltıları ve ayak seslerini duyuyordum. Kampüsün yarısı, yabani otların bürüdüğü ve düşen yaprakların altında kalan harap cam binanın içine üşüşmüştü. Camlar içerde toplaşan ve zeminin boyandığını görmek için heveslenen insanların nefesi yüzünden nemlenmişti.

Duke, içeri girdiğimizde omzunun üzerinden bir bakış attı. Köşesinde, Carter ve en sadık uşaklarının geri kalanıyla çevriliydi. Sırtıma birkaç kez vurulduğunu hissettim. Bunu halledebileceğimi söyleyen hiç tanımadığım tiplerdi. Beni destekliyorlardı. Uğursuz bir yenilgi havası vardı ve nedenini bilmiyordum.

"Hey." Fenn omuzlarımı sarstı. "O bakış her ne ise, ondan kurtul."

Derin bir iç çektim. "Bu kadar çok insanın geleceğini düşünmemiştim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Silas, elektrolitler bu farkı yaratacakmış gibi bana bir sporcu içeceği uzattı. "Avrupalı tarih öğretmeninin casusluktan tutuklanmasından bu yana Sandover'ın başına gelen en büyük şey bu."

"Sen onların şampiyonusun." Lawson bana bir miktar kokain teklif etti, onun da yardım etme şeklinin bu olduğunu biliyordum.

Reddettim.

Lawson sırıtarak elimden içeceği aldı, onun yerine dudaklarıma bir matara dayadı ve boğazımdan aşağı yanarak inen tekilayı hissettim. "Güven bana. Olacakları hissetmek istemezsi ."

"Ya şimdi ya da asla, yeni çocuk." Duke gömleğini çıkardı ve kalabalığın onun için alan açtığı odanın ortasına doğru yürüdü. "Hadi dans edelim."

"Ah iyi. Bir an için bunun şiddete dönüşebileceğinden endişelenmiştim."

"Bu laflar artık seni kurtaramaz." Bu konuda çok heyecanlıydı kirli beton levhanın üzerinde beni beklerken kendinden emin bir şekilde sırıtıyordu. "Adım at ya da defol git."

Fenn son bir iyi şanslar dileğiyle beni ileriye doğru itti. Moral konuşmalarını hiç sevmezdim zaten. Kaybeden konuşması gibi geliyorlardı.

"Ayakta kalan son kişi kazanır," dedi Duke bana. "Birimiz ayağa kalkamayacak hale gelene kadar dövüş bitmez."

Umursamaz bir sesle, "Konsepte aşinayım," dedim. "Bütün gece konuşacak mıyız? Uyku tulumumu getirmedim."

Homurdandı ve başını salladı. "Arkadaş olabilirdik, Shaw."

"Hiç zannetmiyorum."

Bana omuz silkti ve bir adım geri çekildi. İkimiz de bir dövüş pozisyonu aldık ve birisi "Dövüş!" dediğinde öne atıldık.

Duke ilk darbeyi indirmiş olmalıydı çünkü neredeyse anında kulaklarımda sirenler çalmaya başlamıştı. Görüşüm daraldı. İlk birkaç saniye etraf bulanıklaştı ve tam olarak kendimi koruma moduna almaya çalışırken tepki vermekten çok savaşamadım.

Adam *iyi* vuruyordu. Sağ kroşenin ne kadar talihsiz bir şey olduğunu unutmuştum ama şimdi her şey birden aklıma geliyordu. Yine de birkaç yumruk sallamayı başardım. Birkaç tanesi onu sendeletti, biri yanağında patlayarak bir kesik açtı.

Siktir. Evet.

Bunu istiyordum, şu an fark etmiştim.

Bu siktiğimin dövüşünü kazanmak istiyordum.

Adrenalin damarlarımda yükselirken, ona sertçe yaklaştım ve sahip olduğum her şeyi ortaya koydum. Duke'un beni Sandover'dan kovmasına izin vermeyecektim. Sloane'dan vazgeçmeyecektim.

Pes etmeyecektim, nokta.

Kafasını geriye doğru atmasını sallayan ve kalabalığın alkışlamasına neden olan başka bir sarsıcı darbe attım. Ama Duke uzun zamandır bu işteydi ve yumrukları karşılayabiliyordu. Ve bir tane atmakta daha da iyiydi. Ağzımda kan tadı vardı ve bir gözüm neredeyse şişerek kapanmıştı ve o yukarıdan yaklaştığında kollarımı kavuşturarak kendimi kolladım.

Rüzgâr beni yere savurdu, yüzümün yerde kaydığını hissettim. Kana bulanmış ölü yapraklar yüzümün yan tarafına yapıştı. Kalabalığın ayaklarına doğru kırmızı damlalar tükürdüm. Onların iniltilerini ve bağırışlarını duydum. Kalkmaya çalıştım ama Duke üstümdeydi ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Kendimi hazırladım. Çünkü burası kafamı betonda sektireceği yerdi ve bir hafta sonra hastanede uyandığımda renkleri yeniden öğrenmek zorunda kalacaktım.

Ama son darbe gelmedi.

Zor nefes alırken gözlerinde ter damlayan Duke üzerime eğildi ve gömleğimi avucunun içinde sıkıştırarak kulağıma tısladı. "Her şeyin bir sırası var. Ve bu her zaman böyle olacak. Ezikler kaybeder. Sloane'a veda ettiğini söylerim."

Bunu eğlenceli kılan isminin ağzından çıkmasıydı. Sesimi yeniden bularak öksürdüm.

Kanlı dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle, "Altı yüz otuz iki bin dört yüz seksen altı dolar," dedim.

Duke irkildi. Kirli yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ne diyorsun?"

"Tüm haraç paranı sakladığın banka hesabının tam bakiyesi." Dudağımdaki hâlâ şiş ve taze kanla ıslanmış açık kesiğe dilimi dokundurdum. "Ya da öyleydi. Şimdi benim hesabımda. Yaklaşık bir saat önce geçti."

"Saçmalık. Benim parama bulaşamazsı ..."

Duke yumruğunu suratıma geçirmek için geri çekildi ama öfkesinden dikkati dağılmıştı. Son bir enerji patlaması için yeterince güç toplamayı başardım ve bacaklarımı kullanarak vücudunu üstümden atıp onu sırt üstü yatırdım. İkimiz de hızla ayağa kalktık ve hemen hamlesini yaptı. Aparkatının geldiğini gördüm ve etrafında dönerek zayıf tarafına yaklaşıp yumruğu yapıştırdım. Yumruğumun çenesiyle birleştiği yerde elimdeki çatlağı hissettim. Tüm kalabalık, kemiğin kemiğe çarpması sesine bağırarak tepki verdi. Sersemlemiş olan Duke, bir ceset gibi geriye doğru sendeledi. Sonra bakışları yerine geldi ve yere düştü.

Yere düştüğünde bir toz bulutu kalktı.

Carter, arkadaşının yanına koştu. "Bilincini kaybetmiş," dedi dehşet içinde.

Çılgın tezahüratlar camlardan yankılanıyordu.

Lawson ağır ağır, "Şu işe bakın," dedi. "Kral öldü." Göz kırparak matarayı kanlı elime tutuşturdu. "Kralım çok yaşa."

BÖLÜM 53
RJ



Daha az boğucu olan sahne önlerinde bulunmuştum doğrusu. Kavga bittiğinde kalabalık üzerime üzerime geliyordu. Bira ve belki de başımdan aşağı akarak ağzıma dolan kanla karışık votka tadı alıyordum. Hiç tanımadığım insanlar beni tebrik etmek için sırtıma vuruyorlardı. Bir adamı yumrukla yere sermek yerine aletimden lazer ışınları fırlattığımı düşünürdünüz. Yine de zaferden zevk aldığımı inkâr edemezdim.

Lucas heyecanlı kalabalığın arasında kendine yol açtı. "Dostum, bu inanılmazdı. Sen benim kahramanımsın."

Fenn bana bir havlu ve bir şişe su uzattı. Onları yüzümü temizlemek için kullanıyordum ama Duke'u kapıda gördüğümde işimi yarıda bıraktım.

Yaralarını sarmak için dışarı çıkmadan önce onu yakalamak için koştum. Telefonunun ışığında onu, tehdidimi yerine getirdiğimi doğrulamak için banka hesabını kontrol ederken buldum.

Yaklaştığımı duyduğunda şaşkın bir halde, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Görünüşünden tam da hissettiğim gibi olduğu belli oluyordu: Tamamen hezimete uğramış bir haldeydi. Sanırım tamamen orantısız bir maç olmaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Nasıl bittiği önemli değildi. "Bunu nasıl becerebildin?"

Omuz silktim çünkü sırları ifşa eden biri değildim. "Bak ne diyeceğim," dedim onun yerine. "Sana bir anlaşma sunacağım."

Birkaç çürüğün ve kırık parmağın ardından mücadeleyi bırakacak değildik. Bu, o tür bir kardeşlik değildi. Ama aynı zamanda yarım milyon dolardan fazlasını bedavaya alabileceğimi düşünecek kadar da saf değildim. İnsanlar o para için ölüyordu.

"Hepsini geri alabilirdin. Her kuruşunu."

Duke alayla şüphe etti. "Neden bunu yapasın ki?"

"Sana söylemiştim. Ben sadece kendi işime bakmak istiyordum. Sen de aynısını yap, sorunumuz kalmasın." Başımı ona doğru eğdim. "Buna ben ve Sloane hakkında çeneni kapalı tutman da dahil. Kabul mü?"

"Bu kadar mı?"

Basit bir anlaşmaya varmak için tüm bunları yaşamak zorunda olmamız çok saçmaydı.

"Bu kadar."

Bir an sonra Duke omuz silkti. "Tamam. Anlaştık."

Biz daha beceriksizce el sıkışamadan, Fenn ve diğer çocuklar Duke'a veda alayları savurmak için etrafımızı sardılar ve beni diğer aşırı hevesli son sınıflarla birlikte sözde devrimi kutlamaya kararlı oldukları futbol sahasına götürdüler. Bu aptalların karanlıkta bağırıp dans ederken gömlekleri i ve bira kutularını parçalama halini görseydiniz Berlin Duvarı'nın yıkıldığını falan

düşünürdünüz. Kafeslerinden kurtulmuş ilkel hayvanlar haline gelmişlerdi ve bu, Duke reji inin neden bu kadar uzun süre dayandığını açıklıyordu.

Ancak atmosfer bulaşıcıydı. Belki de Lawson'ın verdiği içki yüzündendi. Ya da tüm bu aptal çilenin bittiğine dair yaşadığım rahatlamadandı. Kendi zaferimin tadını çıkararak gereğinden fazla dağıttım. Ne de olsa bu bir partiydi.

Sloane'la gece ritüelimi unutacak kadar sarhoş değildim ama mesaj yazarken kesinlikle parmaklarım titriyordu.

"Mesaj yazmayı kes," diye emretti Fenn, telefonu elimden almaya çalışırken.

"Siktir git. Sloane'a iyi geceler mesajı atmalıyım."

Lawson kahkahalara boğuldu. "Remy. Yapma. Kendini küçük düşürüyorsun."

"Cidden." Fenn onaylayarak başını salladı. "Az önce Duke Jessup'ı haklayan herif gibi davranmıyorsun, seni kılıbık pislik."

Elime saldırmalarına rağmen, telefonuma el koymadan önce gönder tuşuna basmayı başardım ve yanıtını hemen okuyamazsam Sloane'un çok üzülmeyeceğini umdum. Çocuklar belli ki bu gece erkenden kaçmama izin vermeyeceklerdi.

Silas çimlerin üzerindeki yerinden, "Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Seni yeneceğinden emindim."

Fenn kahkaha attı. "Bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma."

Lawson, "Duke, ölümcül kusuru yüzünden düştü," diye geveledi. "Adam kendi konuşmasını duymayı seviyor."

"Kral, ilk fermanı olarak bize ne bahşedecek?" diye sordu Fenn alaycı bir ses tonuyla.

"Hiç başlama."

Hiçbir zaman güç istememiştim, istemiyordum da. Bir grup şımarık suçlunun otoriteyi daha sağlıklı bir şekilde küçümseyeceğini düşünürdünüz.

Birkaç saat sonra grup dağılmaya başladı ve sonunda çimlerin üzerinde uzanmış UFO'ları izleyen Fenn'le ikimiz kaldık. Titizlikle bakılan çimlerin yumuşak uçları kollarıma batıyordu. Acımasız sıcak dalgasını kırmakla tehdit eden soğuk nihayet gelmişti, soğuk esintiyi sırtımda hissedebiliyordum.

"Bugün Casey ile karşılaştım," dedim ona. "Ona Sloane'la durumundan bahsettiğini söyledi."

"Zorundaydım. Benden onu öpmemi istedi." Çok heyecanlıydı, sevinçten zirveye çıktığını görebiliyordum ama sesindeki acıyı da duyabiliyordum. "Bunu ona yapamazdım."

"Bu çok düzgün bir davranış."

"Sanırım."

Casey'e olan hisleri bir sır değildi. Onun da açıkça karşılık verdiğini düşünürsek neden bu konuda adım atmadığından emin değildim. Fenn'in ilişki adamı olmadığını biliyordum. Ama onun gibi rastgele ilişki yaşamasıyla ünlü bir adamı evcilleştirecek biri varsa, o da bu kızdı.

"Üvey kardeş olduğumuza sevindim," dedim. Çünkü tüm yaşadıklarımıza rağmen, bu kelimeleri hiç yüksek sesle söyleyeceğimi sanmazdım. Her şey göz önüne alındığında, belki de bahsetmekte yarar görmüştüm.

Güldü. "Evet. Ben de."

Aniden bir el feneri karanlığı taramaya başladı. Fenn'in yanında ayağa kalkarken ışık tam yüzüme vurdu ve gözlerimi kıstım.

"İsimler. İkiniz de."

Tanrı aşkına. Küçük sınıfların yurdunun aşırı hevesli görevlisi bahçede geziniyordu. Sanırım biri in Lucas'a sarhoşken ve ot kokarken yakalanmaması gerektiğini söylemesi gerekiyordu.

"Kaçmak ister misin?" diye mırıldandı Fenn.

O anda düşmeden on metre bile koşamazdım. "Önden sen."

Biz orada deli gibi sarhoş bir şekilde dikilirken yurt görevlisi müdüre telefon edip oraya gelmesini istemişti. Birkaç dakika sonra Müdür Tresscott yüzümün berbat halini incelerken bize kaşlarını çatarak bakıyordu.

"İkiniz de beni son derece hayal kırıklığına uğrattınız," dedi bize. Genelde soğukkanlı ve sakin bir adam olduğundan sesinde titreşen öfke tüyler ürperticiydi. "İkinizle de sabah ilgileneceğim. Yurdunuza geri dönün ve orada kalın."

Ama gitmemizi söyledikten sonra Fenn'i takip etmeme izin vermedi. Keskin bir baş hareketiyle beni kenara çekti. Neyin geleceğini biliyordum. Eşyalarını topla ve sabah gitmeye hazır ol.

Lanet olsun. Burada bir dönem bile kalmayı başaramamıştım. Bu yeni bir rekordu.

"İyi bir akşam geçirmişsi iz gibi görünüyor, Bay Shaw. Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

Okul müdürünün görünüşüme pek şaşırmaması, Lucas'ın yıllar önce yaşandığını söylediği şeyleri doğrular nitelikteydi. Tresscott, kavgaların kesinlikle farkındaydı. Gözetleme konusunda takıntılı bir adamın kayıtsız kalma şansı yoktu. Bu, kampüste gerçekleşen yasa dışı faaliyetlerin çoğunu açıkça görmezden gelmeyi seçtiği anlamına geliyordu.

"Bir torba donmuş bezelyenin iyileştiremeyeceği şey yoktur, efendim."

Bir kaşını kaldırdı. "Seni ikinci kez benzer morluklarla buluyorum."

"Evet, efendim. O da hak ettiğini buldu."

Bu şaheserin diğer ucunda kimin olduğunu bildiğine şüphem yoktu. Ve Dr. Tresscott'un Duke hayranı olmadığını anlayabiliyordum çünkü yanıt olarak ufak sırıtışını gizlemeye çalışıyordu. Ancak hemen toparlandı. Sertçe kaşlarını çatmaya geri döndü.

"Kızımla olan ilişkinin farkındayım," dedi sertçe. "Ve ayrıldığınızın da."

"Evet, şey. O konuda..." Yüzüme farkında olmadan bir gülümseme yayıldı. "O konuda son zamanlarda bazı gelişmeler oldu, efendim."

Kollarını kavuşturdu, yeni öğrendiklerinden dolayı pek memnun değil gibiydi. "Size evimin dışında yaptığımız konuşmayı hatırlatmama gerek var mı, Bay Shaw? Ve belki bana o konuşmayı nasıl sana kızımla çıkman için izin verdiğim şeklinde yorumladığını açıklayabilirsin?"

"Yapmadım. Öyle yorumlamadım," diye açıklamaya çalıştım. "Ben, şey, emirlerinizi pek dikkate almadım."

Müdür kaşlarını çattı ve konuşmak için ağzını açtı ama itiraz etmesine izin vermeden aceleyle devam ettim.

"Ama beni dinleyin, efendim. Sadece bir an için. Bunu benden duymanız pek güvenilir değil biliyorum ama benim art niyetlerim olabileceğin hakkında endişelenmenize gerek yok. Sloane'u önemsiyorum ve onun yanında olmak istiyorum. Bu yüzden bana bir şans vermenizi istiyorum. Diğer okullarımda işleri berbat ettiğimi kabul ediyorum ama bu ona iyi davranamayacağım anlamına gelmez. Bana öğretiyor," diye ekledim alçakgönüllü bir gülümsemeyle. "Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum. Ve Sloane için iyi bir erkek arkadaş olabileceğimi biliyorum."

Küçük konuşmama tepkisini ölçmek için sağlam olan tek gözümle yüzüne baktım. Sloane bunu asla kabul etmezdi ama babasının benden nefret etmemesinin onun için önemli olduğunu biliyordum. Ya da en azından ilişkimize gönülsüzce de olsa izin vermesini. Endişelenmesi gereken bir şey daha azalacaktı.

Boğazını temizlemeden önce bir an söylediklerimi gözden geçirdi. "Ona iyi bak. Göründüğü kadar güçlü değildir."

Tüm vücudum rahatladı. "Evet, efendim. Biliyorum."

Aşkını bu kadar değerli kılan da buydu. Olağanüstü derecede nadirdi ve elde edilmesi neredeyse imkânsızdı. Bu, yeniden hafife alacağım bir konu değildi.

Şansımı zorlamaktan kendimi alamayarak umut dolu bir bakış attım. "Bu, bu gece Fenn ve beni görmezden geleceğiniz anlamına gelmiyor sanırım? Artık neredeyse bir aile olduğumuz düşünülürse."

Omzuma sağlam bir şekilde vurdu. "Hiç şansınız yok, Bay Shaw."

BÖLÜM 54
LAWSON



Kıyım sonrası şenlikler sızlanmalarla sona erdi. Onca kan ve terden ve biraz tekiladan sonra, tatlı veya tuzlu bir şeyler yemek için hazırdım. Yine de Silas bir iyi geceler öpücüğü bile vermeden gecenin karanlığına karışmayı başardıktan sonra, bir şekilde kendimi karanlık çimlerde tek başıma dolaşırken buldum.

LAWSON: *Nereye kaçtın?*

Sanat ve müzik binalarının çevrelediği avluda yapay küçük bir gölet içeren bir bahçe vardı. Yanında birinci sınıf öğrencilerinin Cadılar Bayramı'nda prezervatiflerle süslediği bilinen bir söğüt ağacı vardı. Bir müzik öğretmeni, bu alanı eski bir kestane ağacı kar fırtınasında düşüp kendisiyle birlikte koro odasının güney köşesini götürdükten sonra tasarlamıştı. Doğayı incelemek veya düşünmek için huzurlu bir ortam sağlamıştı. Ya da benim durumumda, hafifçe çırpınan dalların altında gece geç saatlerde kokain kullanmak için bir mola yeriydi.

SILAS: *Amy'yi görmek için gizlice Ballard'a geldim.*

Öggh. Hiç eğlenceli değildi.

Yatakta neler yaptıklarını hayal bile edemiyordum ama ellerinden gelenin en iyisini bir halk otobüsünde yapsalar rahibelerin bile etkilenmeyeceğinden şüpheleniyordum. Silas tüm hayatını en bedensel dürtüleri i dizginleyerek geçirmişti.

LAWSON: *Battaniyenin altında birbirinize dayamanın keyfini çıkarın.*

Yine de yapma şekli eksik olsa da Silas'ın bu gece ne yapacağı konusundaki kararı doğruydu.

Mükemmel bir likör ve kokain kokteyline batırılmış olan zihnim, beni her türlü kötü niyete karşı ayartabilirdi. Tek ikilemim, yumuşak, kadınsı tenin sıcak dokunuşları havasında mıydım yoksa erkeksi kaslı bir mücadele mi istiyordum. Sonunda, mesaj kutumda gördüğüm ilk Goodwyn'i seçtim çünkü bu kadar berbat durumdayken artılar ve eksiler listesi üzerinden geçmek çok zordu.

LAWSON: *Uyanık mısın?*

GWEN: *Saat neredeyse sabahın ikisi. Yataktayım.*

LAWSON: *Ama uyanıksın.*

GWEN: *Şu anda konuşamam.*

LAWSON: *O yanında mı? Bu seni azdırıyor mu?*

GWEN: *Ne istiyorsun?*

LAWSON: *Bir gece içkisine ne dersin? Resim atölyesinde?*

GWEN: *Geç oldu.*

LAWSON: *Bu bir hayır değil.*

Onu seksi bir ipek gecelikle telefonun ekranın kapatmış bir şekilde orada yatarken hayal ettim. Göğsünün yükselişini seyrederken ve nefesi i dinlerken geriliyor. Örtüyü üstünden atıp

yataktan çıkmaya cesaret ediyor. Kafasında dönüp duran bütün o sessiz fantezıler aklına geliyor.

GWEN: *Benimle yangın çıkışında buluş.*

Kendi kendime gülümsedim. Tam beklediğim gibiydi.

Gwen'in, sanki hâlâ yaramazlık peşinde olan günün her saati kampüste gezinen asi öğrencilerin arasına karışabilecekmiş gibi, eski yıpranmış kot pantolon, düz lacivert bir tişört ve kızıl saçlarının üzerine taktığı beyzbol şapkasıyla personel dairesinden karanlığa çıkması sadece birkaç dakika sürdü. Onunla burada ilk karşılaşmamızdan birkaç sonra, arka girişteki kameranın yönünü kapıdan uzaklaştırmak için çevirmiştim, böylece binaya girerken adımlarım kendinden emindi. Aynı şeyi fakülte ofislerinin dışında da kocasıyla önümü açmak için de yapmıştım.

Resim atölyesinin kapısını arkamızdan kapatıp şapkasını bir sandalyeye fırlatırken "Bana her saat mesaj atamazsı ," dedi. "Sınırlar olmalı."

"Sen öyle diyorsan."

Saçları dağınıktı ve yumuşacıktı ve beni duvara sıkıştırmışken sinir bozucu bir şekilde güzel yüzünden onları kenara çekmesi hoşuma gidiyordu.

"Ciddiyim." Dudaklarıyla boynumu keşfetmeden önce dişleri kulak mememi çekiştirdi. Sinirlenmiş olması gereken bir kadına göre ellerini üstümden çekemiyordu. Çoktan fermuarımı arıyordu. "Daha fazla *yakalanmaya cesaret et* boku yok."

"O kadar kötü mü olur?" Parmaklarımı tişörtünün altından yukarı doğru ilerlettim ve dışarıdaki soğuktan dolayı hâlâ soğuk olan tenini ürperttim. "Bir fırsatı kaçırıyor olabiliriz."

"Konuşmayı kes."

Gwen ağzını benimkinin üzerine kapattı. Çok istekli olduğunda oldukça otoriter olabiliyordu. Özellikle de beni azarlarken. Bu çalkantılı enerji, fiziksel ısrarla kendini serbest bırakıyordu ve

kadın doymak bilmez hale geliyordu. Elimi vücutlarımızın arasından uzatıp kot pantolonunun üzerinden amını avuçladım ve göğsünün derinliklerinden nefes kesici bir inilti çıkardı.

Yer ve zaman duygumu çabucak kaybettim, karanlık oda puslu kafamda giderek daraldı. Her şeyi hissediyordum ama gecikmeli olarak, kendi i ağır çekimde izliyormuşum gibiydi. Altımdaki zemin dengesiz ve kaygandı. Tekilayı düşündüğümden biraz daha fazla içmiş olabilirdim. Belki de çok fazla kokain çekmiştim. Ama süreçten şikayetçi değildim. Sikim o kadar sertti ki acıyordu, rahatlamak için can atıyordum.

Kot pantolonumun düğmelerini açtığında ve dudakları dudaklarımdan ayrıldığında fermuarımı indirirken masasına doğru sendeledik. Başım öne düşerken ellerim masanın kenarını kavradı. Beni sertçe okşuyor, inlememe neden oluyordu.

"İyi hissettiriyor mu?" diye fısıldadı.

"Yeteri kadar değil," dedim. Vücudum rahatlamak için çığlık atıyordu. "Seni becermek istiyorum."

Dudakları beklentiyle kıvrıldı. "O zaman becer beni."

Tüm duymam gereken buydu. Güçlükle nefes alarak onu döndürdüm. Bir elim fermuarını çekiştirirken, diğer elim oraya sakladığım prezervatifi almak için cebime uzandı. Bu gece sevişeceğimi biliyordum ama seks partneri çekilişinin kazananı belli değildi. Şimdi, avucumu Gwen'in çıplak, arsız kıçına hafifçe şaplak atmadan önce gezdirirken, diğerleriyle şehre inmediğim için memnundum. Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

Dudaklarımı boynunun arkasına bastırmak için öne doğru eğildim. Temasımla ürperdi "Benimle oynuyorsun," diye suçladı.

"Mmm-hmmm." Uzanıp mükemmel memesini sertçe sıktım. "Bundan hoşlandın."

İnkâr etmedi. Sadece kıçını dışarı doğru çıkararak, vücudumu aramaya başladı.

Prezervatif paketini yırtıp açmak üzereydim ki tepedeki ışıklar yanıp söndü ve oda kör edici bir floresan ışığıyla doldu.

Aniden endişe verici bir kargaşa yaşandı. Şu anki durumumda, Jack'in kapı eşiğinde durduğunu görecek kadar görüşüm netleşene kadar neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Gwen çoktan masadan uzaklaşmıştı, bir eliyle kot pantolonunu yukarı çekmeye çalışırken diğer eliyle göğüslerini örtmek için gömleğini aşağı indiriyordu. Goodwyn'lerin gergin sözcüklerle birbirlerine bağrıştıklarını fark ettim.

"Senin bir şeyler çevirdiğini bildiğim için uyuyormuş gibi yaptım."

"Beni takip mi ettin?"

"Tabii ki ettim! Burada en az kırıcı olan şey bu, sence de öyle değil mi? Beni aldatıyorsun, kahretsin!"

Odayı sessizleşmesini sağlayan bir kahkaha patlattım. Gwen ters ters bakarak bana döndü. "Şimdi değil, Lawson."

"Hayır. Şimdi tam zamanı gibi görünüyor." Hâlâ kıkır kıkır gülüyordum, odaklayamadığım bakışlarımı kapı aralığına yönelttim. "Haydi, Jack. Hangimiz günahsızız ki."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu karısı.

"Anlamadın mı?" Eğlenerek izliyordum. Dostum, bu gece beklediğimden daha iyi bitecekti "Jack ve ben eski arkadaşız." Ona göz kırptım ve gözle görülür şekilde yüzünü kırıştırdı. "Belki de bir fantezidir diye düşündüm. İkiniz de evlilikleri renklendirmek bir sırmış gibi davranıyorsunuz."

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı ve haklı öfkesini artık acı çeken karısına yöneltti.

"Hay aksi." Her şeyi düzgün bir şekilde yerine yerleştirip pantolonumu yukarı çektim. "Sanırım yersiz konuştum."

Her halükârda, partiden son ayrılanın ben olmayacağımı gayet iyi biliyordum. Ve bu ikisinin tartışacak çok şeyi var. Bu yüzden ayrılırken onlara iyi geceler diledim. Kapıdan içeri girdiğimi zar zor hatırladığım odama geri ışınlanmak dışında, kafamı yastığa koymadan önce her şeyi unuttum ve bilinçsizliği kucakladım.

BÖLÜM 55

RJ



Morluklar ve şişmiş eller bir yana, bu gece uyuma şansım da hiç olmamıştı. Adrenalinin ağızda kalan tadına fazla kapılmıştım. O dövüşü kazandığıma kimse benim kadar şaşırmamıştı. Ve kısa bir an için bile olsa banka hesabımda altı haneli bir tutar görmek de beni şaşırtmaya devam ediyordu. Ama kolay gelen kolay giderdi.

Telefonumdan saate baktığımda annem ve David'in tatil için Sonoma'da olduklarını hatırladım. Orada saat on biri biraz geçmişti. Müdürün son düşüncesiz hareketimi söylemek amacıyla sabah arayacağını ona haber vermek için çok geç değildi. Üç şarap turu yapacak kadar içtiğini ve ironimi takdir edeceğini umdum.

"Orada saat geç," diye atladı alo bile demeden. "Herkes iyi mi?"

"Evet iyiyiz. Kimse ölmedi."

Nefes verdiğini duydum ve sesindeki endişeli ton beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için gerçek bir anne gibi konuşmuştu. Nereden çıktığından emin değildim ama sanırım bunu takdir etmiştim.

"Neredesin?"

"Odamdayım. Herkes iyi."

"Hı hı. Bu sefer ne yaptın?"

Gülümsememle savaştım. "Neden hemen bunu sormak zorundasın?"

"Çünkü sabahın ikisinden sonra kimsenin kanaması yoksa veya hapse girmiyorsan, bu muhtemelen yeniden okuldan atılacağın anlamına gelir."

Bu sertti, anne. Ama tamamen haksız sayılmazdı. Bu itibarı ben kazanmıştım.

"Pekâlâ, rahatla. İyi olma ihtimalimin yüzde doksan olduğunu söyleyebilirim. Ama David ağırlığını kullanıp yüzde onluk kısmın da önüne geçmek isterse, buna karşı çıkmam."

Güldü. "Ah, yani şimdi iyilik istemekten çekinmiyorsun. Bu, buraya geleceğin anlamına mı geliyor?"

Bizim hakkımızda takdir ettiğim bir şey, her zaman birbirimize doğruyu söylememizdi. En azından önemli olan şeyler hakkında. Hiçbir zaman kendimi filtreleyen biri olmamıştım ve bu özelliğimi ondan aldığım çok açıktı. Bu yüzden ona doğrudan söylediğim için en ufak bir pişmanlık duymadım.

"Fikrimin ne olduğunu biliyorsun. Bu evliliğin süreceğine inanmayarak bu işe girdim. Sadece birkaç ay oldu ve bu gerçekten değişmedi. Ama belki de duruma alışıyorum."

"Bu da bir şeydir."

Bunun onun için önemli olduğunu anlıyordum. Ve onu herhangi bir neşeden mahrum bırakmak istemiyordum. Daha önce bu adamlardan birçoğunun hayatına girip aynı hızla ortadan kaybolmasını izlemiştim. Her seferinde, mutlu olamayana kadar mükemmel bir şekilde mutluydu. Üzgünü, ama bu günlerde beni bunun aynı şekilde bitmeyeceğine ikna etmek istiyorlarsa çıtam yüksekti.

"O zaman anlat bana," dedi. "Hadi bakalım."

Odanın Fenn'e ait olan tarafına baktı. Hâlâ yarı giyinik bir halde ölü gibi yatıyordu ve horluyordu.

"Bir adamla dövüştüm. Bir tür bahis gibi bir şeydi? Güzel değildi, ama kazandım."

Tabii ki, şiddeti desteklediğim için beni azarlaması gerekiyordu ancak kimsenin acil serviste olmadığını çoktan söylediğim için buna çok üzülmüş gibi davranmadı. Ben de ona futbol sahasında içki içerken yakalandığımızı söyledim. Sanırım gerekli tüm bilgiler olmadan kulağa tehlikeli bir sarmalın başlangıcı veya sonu gibi geliyordu.

"İyi olmasaydın bana söylerdin. Değil mi dostum?"

"Tabii ki."

"Sana dürüst olacağım. Bu konuşmayı belki de daha önce yapmamız gerektiğini biliyorum." Annemin sesi yumuşadı. "Belki birçok şeyi farklı yapmalıydım. Ama orayı sevmiyorsan veya oranın senin için iyi olmadığını düşünüyorsan, RJ, istediğin zaman eve gelebilirsin. Söylemen yeterli. Seni seviyorum. Ne olursa olsun her zaman senin için buradayım. Biz her şeyden önce bir takımız."

On sekiz yıldır bu kelimelerin onun ağzından çıktığını hiç duymamışım. Gerçekten içten konuşmalar yapmazdık. Ve birçok yönden, hayatımın çoğunu kendine öncelik vererek, kendimi bir aksesuar veya rahatsızlık noktası gibi hissetmemi sağlamıştı. Ben sadece istenmeyen bir hamileliğin sonucuydum ve beni aksine ikna etmek için hiçbir zaman önemli bir çaba göstermemişti. Çoğunlukla birbirimizin yolundan uzak durmaya çalışmıştık ama bu gece, ilk kez, bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu görüyordum.

"Kulağa çılgınca gelecek ama burada biraz mutluyum," diye itiraf ettim. Bu yeni heyecan verici bir olaydı, bu yüzden abarta-

cak değildim. "Bir kız var. Sloane. Çılgın bir hikâye. Ama o olduk-ça harika. Bir nevi benden nefret ediyordu, bu yüzden eğlenceli."

Annem gülüyordu ve başını salladığını hissedebiliyordum.

"Ve biliyorsun, Fenn'le iyi anlaşıyoruz."

"Öyle mi?"

"Birkaç engelle karşılaştık. Ama bir erkek kardeşim olmasını sevdiğim ortaya çıktı. İlk başta onun iğrenç bir zengin çocuğu olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra yalnız olduğunu fark ettim. Sadece birinin onu önemsemesini istiyor."

"Tabii ki onu önemsiyoruz." Annem endişeli görünüyordu. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Anlattığına göre, David'in uzun zaman önce umursamayı bıraktığını düşünüyor. Güven bana, bu konuda güçlü duyguları var. Bu hassas bir konu."

"Hiçbir fikrim yoktu." Bir an sessiz kaldı, kafasından geçen bir şeye kendini kaptırdı. "David'in onu sevdiği çok açık."

Elbette, bunu söylemesi gerekiyordu. Yapmaması garip olurdu. Onun tonlamasındaki şüpheyi duymam dışında. Şimdi, aynı çatıyı paylaştığımız bu ikili arasında kısa sürede tanık olduğu her sahneyi zihninde yeniden oynatıyordu. Gerçekleşmemiş konuşmaları hatırlıyordu. David'in örnek baba gururuyla oğlu hakkında saatlerce konuşmadığı zamanları.

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapatacak kadar yorgun hissetmedim, bu yüzden daha fazla Ballard güvenlik kamerası görüntüsüne göz atmak için bilgisayarın başına geçtim. Sonraki bir saat boyunca orada oturup kayıkhanenin etrafındaki saatler süren durgun tek renkli ormanı taradım. Bu çok acımasızcaydı.

Ta ki kadrajda bir hareket görene kadar.

Oynat'a bastım ve görüntünün hızlanmasına izin verdim. İlk başta bulanıktı. Görüntünün köşesinde karanlıktı ve odağın dı-

şındaydı. Tam olarak görüş alanımıza girince irkildim, neredeyse sandalyemden düşecektim. İlk başta kafam karıştı, yazdığım kodun kazadan sonraki günlere ait bir dosya çekip çekmediğini gösteren zaman damgasını iki kez kontrol ettim. Ama bir yanlışlık yoktu.

Lanet olsun.

BÖLÜM 56
SLOANE



Pazar sabahı, babam yatak odamın kapısını çaldığında, gün ışığından kaçmak için hâlâ yorganımın altındaydım. Emi im gitmesi için söylenmelerim fazlasıyla netti ama yine de içeri girdi.

"Aşağıda bir arkadaşın var."

"Hayır."

Bu, uyumayı dört gözle beklediğim tek dinlenme günümdü. Ne koşmak ne ev ödevleri ne de ev işleri i beni yastığımdan uzaklaştıramazdı. Kim olursa olsun sonrası için randevu alabilirdi.

"Kahvaltı getirmişler. Güzel kokuyor."

"Onlara gitmelerini söyle."

"Hadi, evlat." Babam üzerimdeki örtüyü kaldırdı. "Kalk ve gel."

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Ama her neyse. İsteksizce yataktan kalktım ve üzerime bir svetşört geçirdim. Silas erkenden ve habersiz gelecek kadar acımasızca, Sloane'un çirkin yatak saçıyla muhatap olacaktı.

Odadan çıktığımda babam koridorda beni bekliyordu. Ayaklarının üstünde yaylandı. Bakışları tam olarak bana odaklanmıyordu. Aklında bir şeyler olduğu belliydi.

"Ne?" Enerjisi bir tuhaftı. Bu beni çıldırtıyordu.

"Geçen gün seni dinlediğime emin olabilirsin." Yüzü, Casey ve benim küçüklüğümüzden beri görmediğim yoğun bir hassasiyetle aniden yumuşadı, hâlâ bakkalda ya da arabaya yemek ısmarlarken ağlama krizlerine giriyordum. Annem öldükten sonraki ilk birkaç ay, sanki aniden onun bizi evde beklemediğini hatırlayacaktık ve kalbimiz yeniden kırılacaktı. Ve babam, nazik kurtarıcımız, gözyaşlarımızı silerek ve bize hâlâ ona sahip olduğumuzu ve bizi asla ama asla terk etmeyeceğine dair güvence verirdi.

"Bir adım atarak daha iyi bir baba olmam gerektiğinin farkındayım. Üniversite ve SAT sınavlarını düşünmen gereken zamanda, hepimizle ilgilenecek kadar sana güvenmiştim. Biraz bencil olmaya ve son yılının tadını çıkarmaya hakkın var." Sesi sertleşti. "Her zaman bizim dayanağımız olmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Ne zaman konuşmaya ihtiyacın olursa bana gelebilirsin ama ben de seni kontrol etme konusunda daha iyi olacağım. Bu bir söz, tatlım."

"Teşekkürler." Gözlerim biraz yanmaya başlamıştı. "Bunu takdir ediyorum."

Boğazını temizleyerek bana sımsıkı sarıldı. "Bir şey daha. Beni bir şeyle suçladın. Etrafında erkekleri istememenin nedeni in işimi kaybetmekten korkmam olup olmadığını merak ettin." Babam tek kaşını kaldırdı. "Sebebi bu değil, Sloane. Onları uzak tutuyorum çünkü beğensen de beğenmesen de her zaman benim küçük kızım olarak kalacaksın. Ve hiç kimse, yani hiç kimse benim gözümde senin için yeterince iyi olamayacak."

Ona şaşkınlıkla bakakaldım.

Sessizce güldü. "Bununla birlikte, açık fikirli olmaya da hazırım."

Cevap veremeden ve bunu ikimiz için de duygusal olarak daha garip hale getirmeden önce, sırtıma dokundu.

"Git arkadaşını gör. Bir süredir seni bekliyor."

Göz kapaklarımdaki batma hissiyle gözlerimi kırpıştırarak mutfağa yöneldim. Kahvaltımı yatağıma götürmek ve Silas'a görgü kurallarını öğrendiğinde geri gelmesini söylemek için hazırdım. Bunun yerine tezgâhta, kesinlikle halinden memnun görünen Casey'nin yanında gergin olan RJ'i gördüm.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla, siz ikiniz arayı düzeltmişsiniz." Babam, demlediğini çayını yapmaya devam etmek için yanımdan geçip gitti. "Bay Shaw'la ilişki kurmaya devam etmende bir sakınca görmüyorum. Anlaşmamıza saygı duymanız şartıyla. Arkamdan iş çevirmek yerine, seni görebileceğim bir yerde olmanı isterim." Elinde kupasıyla RJ'e başını salladı. "Size iyi eğlenceler çocuklar."

Casey, dikkati i telefonuna vermiş halde oradan ayrılmadan önce bunun üstüne iyi bir kahkaha attı.

"Ah." Babam son kez başını köşeden uzattı. "Bay Shaw, sizin cezanızla ilgili bir mesele var. Sandover, bildiğiniz gibi reşit olmayanların içki içmesine müsamaha gösteremez. Pazartesi sabahı kahvaltıdan sonra sen ve Bay Bishop yemekhane müdürünü mutlaka görün. Ayın geri kalanında temizlik işinde mutfak personeline yardım edeceksiniz."

Babam sırıtarak uzaklaştı ve sonunda bizi yalnız bıraktı.

"Meşgulsün," dedim RJ'e, beni kollarının arasına çekmesine izin vererek.

Çoğunlukla kafamda kurduğum şeyleri ne zaman durdurabilmeyi başarabileceğimi merak eden bir parçam vardı. Belki de RJ'e karşı hislerim, kalbimin bana söylediği kadar derin değildi.

Ama sonra onu burada babamla bir şekilde iyi anlaşırken görüyordum ve bu, göğsümdeki tüm vıcık vıcık duyguları tetikliyordu. Bunu anlayacağımdan emin değildim ve doğru olmadığını bilmeme rağmen, bu adamın yanında bir aptala dönüşüyordum. Ve elime uzandığında o çarpık gülümsemesinden onun da biraz aptallaştığını biliyordum.

Onu öpmek için yüzünü tuttuğumda yüzünü buruşturdu. Dudağı hâlâ kavgadan dolayı şişmiş haldeydi.

"Dikkatli ol tatlım. Biraz hassasım." Bir taburede oturan RJ beni bacaklarının arasına çekti. Çıplak tenime dokunmak için parmak uçlarını tişörtümün altına daldırdı.

"Seksi." Demek istediğim, berbat haldeydi. Sanki atların üstünde tepinmişti. Ancak tüm bu kökleşmiş Hollywood pazarlaması, bizi sağlam, savaştan bıkmış kovboy tiplerine şartlandırmıştı. Karşı koyamazdık. "Yani, *her zamankinden* çok ıslanmamı sağlayacak kadar seksi."

Gözleri parladı, dilini ağzının kenarını yalamak için dışarı çıkardı. "Kes şunu. Baban buraya gelecek ve benim hakkımdaki fikrini değiştirecek."

Tamam. Asıl niyetimize ortaya çıkarmamak için oturdum ve RJ'in getirdiği hamur işlerine daldım. "Silas, dövüşün yıllar boyunca konuşulacağını söylüyor."

Omuz silktim. "Kimse sonucuna benim kadar şaşırmış olamaz."

"Hayır. Bence kendini fena halde hafife alıyorsun."

Bu bana boğuk bir kahkaha kazandırdı. "Buna inanmaya devam etmene izin vereceğim."

RJ daha sonra bana son yirmi dört saatteki kahramanca maceralarından bazılarını anlatmaya çalıştı ama kalçamın üstüne dalgın şekiller çizmesi dikkatimi tamamen dağıtıyordu. Kahrolsun casuslar, bir öpücük daha çalmaktan, dilinden şeker ve tereyağı

tatmaktan kendimi alamadım. Çekincelerini unutmuş gibi, öpücüğü derinleştirmek için taburemi daha da yaklaştırdı. Dili benimkini gıdıklıyordu ve ikimiz de çaresiz bir şekilde inledik.

"Ciddiyim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Sesi iden ciddileşti. "Bu gerçek, Sloane. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Gitmene izin vermem."

Artık tamamen bana kalmıştı.

Ancak bakışlarımla buluşmak için geri çekildiğinde, içinde tekin olmayan bir şey vardı.

"Sorun ne?"

İç geçirip tabağını kenara itmeden önce yüzünde kısa bir tedirginlik belirdi. "Kayıkhanenin güvenlik kamerasının görüntülerini aldım."

"Ne, ciddi misin?" Cevabım niyet ettiğimden daha yüksek oldu. Sesimi hızla alçaltarak "İzledin mi? İşe yarar bir şey var mı?"

RJ isteksizce başını sallayarak onayladı.

"Ne?" diye zorlamaya devam ettim.

"Seni uyarıyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Berbat bir durum."

İçinde ne olduğu umurumda değildi. Bilmek zorundaydım O geceden bu yana aylardır her gün kafamda daha fazla canlı ve ürkütücü hale gelen versiyondan daha kötü hiçbir şey olamazdı.

Başka bir şey söylemeden onu çalışma odasına sürükledim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

BÖLÜM 57

FENN



Onunla gölde buluşmamı istemişti. Ve ben de bir mazoşist olduğum için hayır diyememiştim. Bunun yerine üzerime bir kapüşonlu giydim, ayağıma bir çift spor ayakkabı geçirdim ve resmen oraya kadar koştum. Acınası haldeydim. Son konuştuğumuzda ona kız kardeşini becerdiğimi ve onun erkek arkadaşı olmak istemediğimi söylemiştim. Köprüleri yakmıştım. Ya da en azından yapmalıydım. Bunun yerine, sırf onu görmek için o yanmış köprünün külleri arasında koşturuyordum.

Ve onun ne sorunu vardı da benimle buluşmak istiyordu? Duygusuz sözlerim onu uzaklaştırmak için tasarlanmıştı ve bu hatun hâlâ beni görmek istiyordu.

Ama tabii ki öyle yapacaktı. Çünkü o Casey Tresscott'tu, sonsuz bir bağışlama ve şefkat kaynağı. Sloane'la yattığım için beni affetmesi ve arkadaşlığımızın kaybedilemeyecek kadar önemli olduğuna karar vermesi muhtemelen beş dakikasını almıştı.

Tanrım. Keşke beni affetmesi gereken çok daha büyük şeyleri olduğunu bilseydi.

"Selam," dedi Casey benim açıklığa çıktığımı görünce. Siyah tayt ve gözleriyle aynı tonda büyük beden mavi bir süveter giymişti. Saçlarını, çıkık elmacık kemiklerini vurgulayacak şekilde alçak bir atkuyruğu yapmıştı.

"Selam," dedim huysuzca.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Ellerimi ceplerime sokup ona yaklaşırken yürüyüşümü yavaşlattım. "Ne hakkında konuşacağız?"

Gözlerini devirdi. "Ne hakkında olduğunu biliyorsun, Fenn."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Evet. Biliyordum. "Dur tahmin edeyim," dedim düz bir sesle. "Sloane'la yatmış olmam umurunda bile değil."

"Gerçekten değil, hayır." Omuz silkti. "Sen ve ben gerçekten konuşmaya başlamadan önce olan bir şey. Herkesin geçmişi vardır. Ve inan bana, seninkinin ne olduğunun oldukça farkındayım." Gözleri i kıstı. "Bununla birlikte, bana söylemenin tek sebebinin beni incitmeye çalışmak olduğunu da anlıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Ben... Seni incitmeye çalışmıyorum," diye yalan söyledim.

Casey güldü. "Saçmalık. Beni öpmek istediğin için çıldırdın ve beni uzaklaştırmanın en iyi yolunun böyle bir bomba atmak olduğuna karar verdin."

Hayal kırıklığı omurgama tırmanarak kaslarımı sertleştiriyordu. Tanrı aşkına. Bu kız neden bu kadar zeki olmak zorundaydı?

"Dinle, seni incittiğim ve gerçeği böyle, duygusuzca söylediğim için özür dilerim. Ama bunu sana anlatmamın öpüşme olayıyla hiçbir ilgisi yoktu."

Yeniden güldü.

"İlgisi yoktu," diye ısrar ettim. Derin bir nefes alarak geçen gün söylediklerimi tekrar etmeye zorladım kendimi. "Aynı şekilde hissetmiyorum..."

Casey kapüşonlumun ön tarafını tutup beni öpmek için aşağı çekerek sözümü kesti.

Dudaklarımız çarpıştı, ben tepki veremeden sıcak dudakları benimkilere kenetlendi. Ve tadına baktığım an istesem de artık buna engel olamazdım. Beynini buğulandıran ve çevrendekilerin kontrolünü kaybetmene neden olan türden bir öpücüktü. Göl kayboldu, ayaklarımızın altındaki çimenler, ağaçlar ve gökyüzü de. Sadece ben ve Casey vardık, elleri göğsümdeyken hevesli dudakları benimkilerin üzerinde geziniyordu.

Dilinin ucu benimkiyle oynamak için hareket ettiğinde, tüm vücudum kasıldı ve kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde yükseldi. İnledim, öpücüğü derinleştirmeye başladım, neredeyse ona dilimle saldıracaktım.

Sonunda hava almak için durduğumuzda ikimiz de derin derin nefes alıyorduk.

Vücudumun titremesinin durması bir saniye sürdü. "Casey", diye söze başladım, sesim titriyordu. "Sadece arkadaşız. Daha fazlasıyla ilgilenmiyorum..." Zayıf bir şekilde sustum.

Bana bakmak için başını eğdi, ifadesi kendinden memnun bir şekilde parlıyordu. "Hayır, arkadaş değiliz", dedi kararlı bir şekilde. "Ve evet, ilgileniyorsun."

Sonra beni bir daha öptü.

Tanrı yardımcım olsun, ama onu yine durdurmadım.

SONSÖZ
SLOANE



Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Fazlasıyla kabartılmış deri koltuğa yerleşen RJ, çantasından bir tablet çıkardı. Yanına oturdum ve videoyu oynatmasını beklerken parmaklarımı sabırsızca bacaklarıma vurmaya başladım. Babamın bunu fark edip yüksek sesle boğazını temizleyerek koridorda yürümesine biraz daha zaman var diye düşündüm.

"İşte başlıyoruz," dedi RJ sertçe.

Ekranı incelemek için öne eğildim. Çözünürlük harika değildi. Görüntüler karanlık ve biraz da bulanıktı.

Arabam hızla görüntüye girdi, belli ki kontrolden çıkmıştı ve hızla göle doğru ilerliyordu. Ekranda zar zor görünüyordu ama kusursuz siluet yine de kanımı dondurdu. Çekici onu sudan çıkardığından beri o arabayı görmemiştim, ön tarafı çamurla kaplıydı ve her parçasından su sızıyordu.

Dakikalar sonra bir kişi olay yerinden kaçtı. Svetşörtünün kapüşonu kafasında, başı öne eğik ve kameradan uzağa dönükken zar zor bir gölge gibiydi. Korkağın kimliği hakkında boyu dışında belli olan hiçbir şey yoktu ve yapısı kaçanın bir erkek

olduğunu düşündürüyordu. Casey'yi çılgınca aradığım o geceyi yeniden canlandırmaya çalışırken, nerede olduklarını yeniden açıklamaya çalışırken aklımdan bir düzine yüz geçti.

Videoyu yeniden izlemeye çalıştığımda RJ, "Bekle," dedi. "Fazlası var."

Görüntüleri yirmi dakika sonrasına aldı. Zaman göstergesini izliyordum, akıp giden her saniyede Casey'nin su hızla içeri akarken ön koltuğa sıkıştığını ve kendini kurtarmak için mücadele ettiğini fark ettiğinde midem bulandı. Ya da ben banyoları ve koridorları kontrol ederken bilinçsizce kapana kısılıp ölüme doğru sürükleniyordu.

Kendimi görmeyi bekliyordum. Duke ve benim onu bulmak için koşturduğumuzu görmek için. Son olarak, ekranın kenarında bir hareketlenme oldu. Göle doğru koşmak için karanlıktan başka bir figür çıktı. Yardım bulmak için giden önceki kişi değildi. Bu daha uzundu ve farklı giysiler giyiyordu. Birkaç dakika sonra, şimdi baygın ve görünüşe göre bilinçsiz Casey'yi kollarında sırılsıklam bir halde tutarken görüntüde tekrar belirdi. Dikkatlice onu çimenlerin üzerine yatırdı ve telefonunu bulana kadar cepleri i karıştırdı.

"Mesajı o gönderiyor," diye işaret ettim. Kalbim boğazımda atıyordu. "Onu böyle buldum. Telefonundan nereye bakmam gerektiğini söyleyen bir mesaj aldım."

Bitirdiğinde, telefonu onun hareketsiz eline koydu. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğini gördüm. Yüzüne şefkatle dokundu ve onu izlemek için bir süre oyalandı. Sonra ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

Onu orada bıraktı.

Yalnız ve soğuktan titrer halde.

Hiç uyanıp uyanmayacağını veya ne kadar kötü yara almış olabileceğini bilmeden.

Kara ormanda kaybolmadan hemen önce, sanki şu anda burada olacağımı, onu izleyeceğimi biliyormuş gibi kameraya baktı ve yüzünü gösterdi. Sadece bir saniyelik bulanık siyah beyaz görüntüydü ama bu yeterliydi.

Fenn.

Tüm bu zaman boyunca oydu. Ve tek bir kelime bile söylememişti.

Video bitene ve ekran kararana kadar sessizce oturdum. Ellerim titriyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu RJ çekinerek.

Sonunda sesimi bulmadan önce sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boş ekrana baktım.

"Bilmiyorum."

